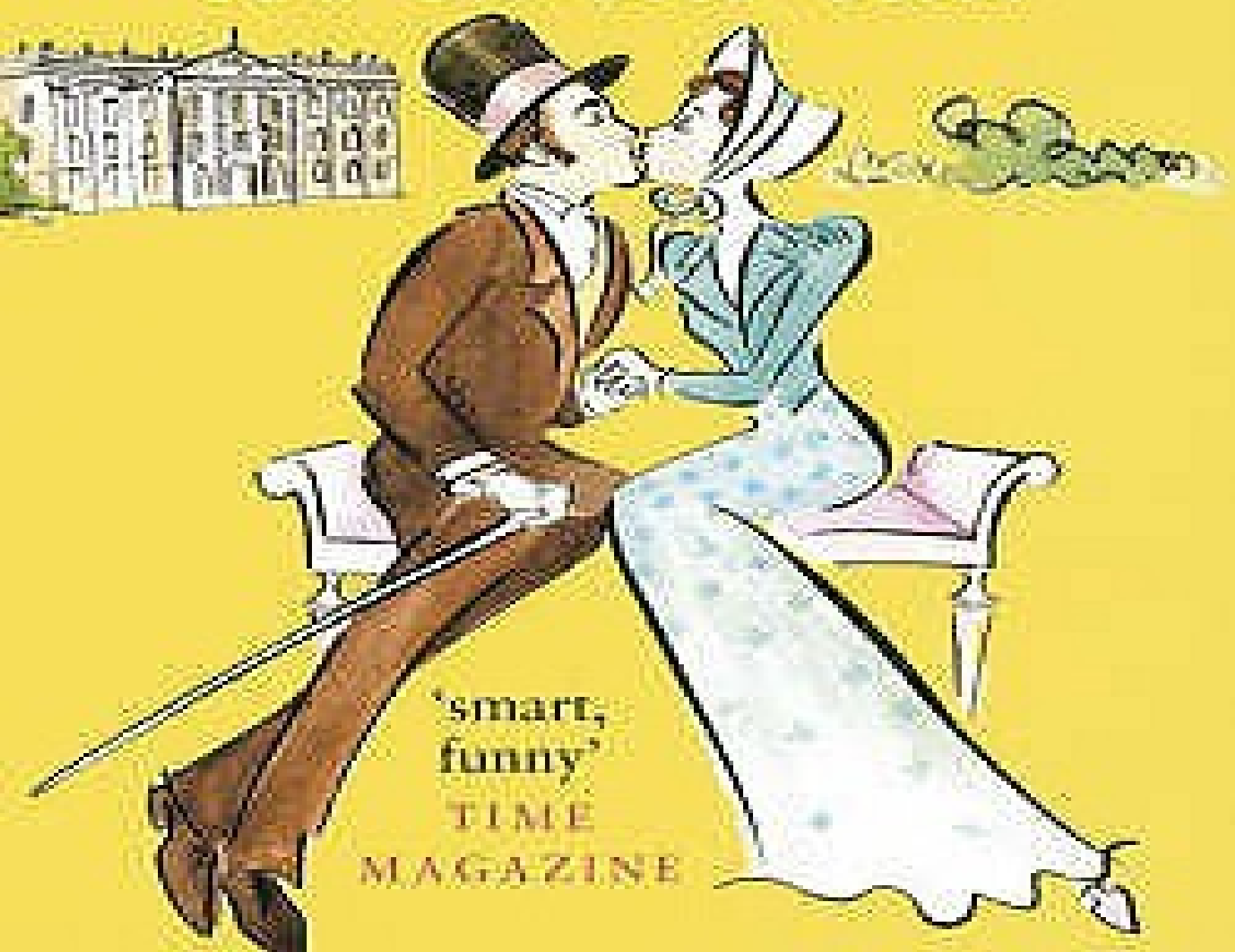

Julia QUINN

It's In His Kiss

'smart,
funny'

TIME
MAGAZINE

Julia QUINN

It's In His Kiss

'Smart,
funny'

TIME
MAGAZINE

MỤC LỤC:

MỞ ĐẦU

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

CHƯƠNG 16

CHƯƠNG 17

CHƯƠNG 18

CHƯƠNG 19

CHƯƠNG 20

CHƯƠNG 21

PHẦN KẾT

PHẦN KẾT II

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỞ ĐẦU

Năm 1815, mười năm trước khi câu chuyện của chúng ta bắt đầu...

Có bốn nguyên tắc chi phối mối quan hệ giữa Gareth St. Clair và cha anh để anh dựa vào đó mà duy trì thái độ hài hước và sự tỉnh táo nói chung.

Một: Họ không trò chuyện ngoại trừ khi tuyệt đối cần thiết.

Hai: Tất cả những buổi trò chuyện tuyệt đối cần thiết được giữ cho ngắn nhất có thể.

Ba: Trong sự kiện phải nói nhiều hơn những lời chào xã giao đơn giản nhất, tốt nhất là luôn có một bên thứ ba hiện diện.

Và cuối cùng, bốn: Vì mục đích đạt được điểm một, hai, và ba, Gareth phải kiểm soát bản thân để cư xử sao cho có thể nhận được thật nhiều lời mời đi nghỉ lễ cùng với bạn bè.

Nói cách khác là, không ở nhà.

Bằng những từ ngữ cụ thể hơn, tránh xa cha anh.

Nói chung, Gareth nghĩ, khi anh còn bỏ công sức ra để nghĩ về việc đó, giờ không còn thường xuyên nữa vì anh đã thực tập những phương pháp lánh mặt đến mức độ lành nghề, những nguyên tắc này rất phù hợp với anh.

Và chúng cũng phù hợp với cha anh không kém, bởi vì Richard St. Clair thích con trai út của mình cũng nhiều như con trai út thích ông. Đó là lí do vì sao, Gareth nghĩ với một cái cau mày, anh đã quá ngạc nhiên khi bị triệu về nhà.

Và với một sự bắt buộc không được tranh cãi.

Bức thư của cha anh không có sự mơ hồ. Gareth phải trình diện ở Lâu Đài Clair ngay lập tức.

Chuyện này thật khó chịu quá sức. Chỉ còn hai tháng nữa là tốt nghiệp trường Eton, cuộc sống của anh đang trong giai đoạn thăng hoa, một chuỗi choáng ngợp của những trò chơi xen lẫn những bài học, và tất nhiên thỉnh thoảng là những cuộc đột nhập lén lút vào ngôi nhà công cộng trong vùng, luôn luôn vào lúc tối muộn, luôn luôn dính líu đến rượu và phụ nữ.

Cuộc sống của Gareth là cuộc sống một người thanh niên trẻ mười tám tuổi mong ước. Và anh nhận định rằng chừng nào anh còn có thể khuất mắt cha anh, cuộc sống của anh ở độ tuổi mười chín cũng sẽ may mắn tương tự. Anh sẽ nhập học trường Cambridge vào mùa thu, cùng với những người bạn thân thiết nhất, nơi anh có mọi ý định sẽ theo đuổi sự nghiệp học hành và đời sống xã hội với cùng sự nhiệt tình như năm trước.

Khi anh nhìn quanh dinh thự Lâu Đài Clair, anh thở một hơi dài để thể hiện sự sốt ruột nhưng lại nghe như anh đang căng thẳng. Cái quỷ gì mà nam tước—như anh đã quen gọi cha anh—có thể muốn với anh chứ? Cha anh từ lâu đã tuyên bố rằng ông đã phải đưa con trai thứ khỏi tay ông và rằng ông chỉ trả chi phí cho việc giáo dục anh bởi vì đó là nghĩa vụ của ông.

Điều mà mọi người đều hiểu thật ra là: Những người bạn và hàng xóm của họ sẽ dòm ngó nếu Gareth không được gửi tới một ngôi trường đẳng hoàng.

Khi Gareth và cha anh chạm mặt nhau, ngài nam tước thường dành trọn quãng thời gian đó để nhấn nhá con trai là một sự thất vọng.

Chỉ càng khiến Gareth mong muốn làm cha anh cáu giận thêm. Rốt cuộc thì chẳng có gì có cảm giác như không sánh được sự mong đợi của người khác.

Gareth gõ nhịp chân, cảm thấy như một người xa lạ trong chính ngôi nhà của mình khi anh chờ người quản gia báo cho cha anh về sự có mặt của anh. Suốt chín năm qua anh ít khi sống ở đây nên thật khó mà có cảm giác gắn bó. Đối với anh, nó chẳng hơn gì một đồng đất đá thuộc về cha anh và cuối cùng cũng sẽ về tay anh trai anh, George. Sẽ chẳng có thứ gì trong căn nhà, và sẽ chẳng có một gia sản nào của dòng họ Sinclair về tay Gareth, và anh biết rằng những người ở hàng ngũ của anh phải tự khẳng định vị trí của mình. Anh cho rằng anh sẽ vào quân đội sau khi tốt nghiệp Cambridge; còn lại một con đường duy nhất có thể chấp nhận được là đi tu đạo, và có trời chứng giám anh không phù hợp với nghĩa vụ đó.

Gareth có rất ít ký ức về mẹ. Bà đã mất trong một tai nạn khi anh mới năm tuổi, nhưng anh có thể nhớ được bà đã xoa đầu anh mà cười vì anh chẳng bao giờ nghiêm túc.

“Con là đứa tiểu quỷ của mẹ,” bà thường nói, theo sau là một lời thì thầm. “Đừng đánh mất điều đó. Bất kể con làm gì, đừng đánh mất nó.”

Anh đã không đánh mất nó. Và anh nghi ngờ Giáo Hội nước Anh sẽ mong được đón chào anh vào hàng ngũ của họ.

“Cậu chủ Gareth.”

Gareth nhìn lên khi nghe giọng của quản gia. Như thường lệ, Guilfoyle nói chuyện trong những câu ngang phè, không bao giờ có dấu chấm hỏi.

“Cha cậu sẽ gặp cậu ngay bây giờ,” Guilfoyle xướng. “Ngài ấy đang ở trong phòng làm việc.”

Gareth gật đầu với người quản gia cao tuổi và một mình đi dọc hành lang về phía phòng làm việc của cha anh, luôn luôn là căn phòng anh ít yêu thích nhất trong căn nhà. Đó là nơi cha anh truyền những bài thuyết giảng của ông, nơi cha anh đã nói với anh rằng anh sẽ không bao giờ có bất cứ giá trị nào, nơi cha anh đã lạnh lùng biện bạch rằng lẽ ra ông không nên có một đứa con thứ hai, rằng Gareth chẳng là gì ngoài một cái ống thoát tiền của gia đình và một vết nhơ trên danh dự họ.

Không, Gareth nghĩ trong lúc anh gõ vào cánh cửa, chẳng có ký ức hạnh phúc nào ở đây.

“Vào đi!”

Gareth đẩy cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề và bước vào trong. Cha anh đang ngồi sau bàn làm việc, viết vội vàng lên một tờ giấy. Ông trông khỏe mạnh, Gareth nghĩ vắn vơ. Cha anh luôn luôn trông khỏe mạnh. Sẽ dễ chịu hơn nếu ông trở thành một bức tranh biếm họa của một người đàn ông, nhưng không,

Ngài St. Clair sung sức và rắn rỏi và có vẻ ngoài của một người đàn ông trẻ hơn đến hai mươi tuổi so với tuổi năm mươi của ông.

Ông trông như kiểu người mà một cậu bé như Gareth phải kính trọng.

Và điều đó khiến cho nỗi đau bị chối bỏ càng tàn nhẫn hơn.

Gareth kiên nhẫn chờ đợi cha anh nhìn lên. Khi ông không làm thế, anh hắng giọng.

Không phản ứng.

Gareth ho.

Chẳng có gì.

Gareth cảm thấy rằng anh nghiêng lại. Đây là thói quen thường lệ của cha anh—làm ngo anh đủ lâu như một lời nhắc nhở rằng ông thấy anh không đáng cho ông để tâm.

Gareth cân nhắc sẽ nói, “Thưa ông.” Anh cân nhắc sẽ nói, “Thưa ngài.” Anh còn xem xét cả việc thốt lên, “Thưa cha,” nhưng cuối cùng anh chỉ ngả người dựa vào thanh chắn cửa và bắt đầu huýt sáo.

Cha anh nhìn lên ngay lập tức, “Ngừng,” ông quát.

Gareth nhướn một hàng lông mày và ngừng lại.

“Và đứng thẳng dậy. Chúa Lòng Lạnh,” nam tước nói gắt gỏng, “đã bao nhiêu lần tôi nói với anh rằng huýt sáo là lối cư xử bất nhã?”

Gareth chờ một giây, rồi hỏi, “Tôi có phải trả lời câu đó không, hay đó là một câu hỏi tu từ?”

Da của cha anh đỏ dần lên.

Gareth nuốt xuống. Anh không nên nói điều đó. Anh biết rằng giọng nói vui đùa nhã nhặn của anh sẽ khiến nam tước nổi giận, nhưng đôi lúc thật khó giữ cho miệng anh đóng lại. Anh đã dành nhiều năm cố gắng giành được lòng yêu mến của cha anh, cuối cùng anh đành chịu thua và từ bỏ.

Và nếu anh có thấy thỏa mãn chút đỉnh vì khiến cho ông già cũng bị thương tổn như ông đã làm với anh, thôi thì đành vậy. Người ta phải biết chớp lấy niềm vui bất cứ nơi nào có thể.

“Tôi thấy ngạc nhiên vì anh đang ở đây,” cha anh nói.

Gareth chớp mắt bối rối. “Ông đã yêu cầu tôi đến,” anh nói. Và sự thật khốn nạn là—anh chưa bao giờ chống lại cha anh. Không hẳn. Anh đã châm chích, đã khiêu khích, anh thêm vào một ít xác lão trong mọi hành động và lời nói của mình, nhưng anh chưa bao giờ chống đối ra mặt.

Anh là thằng hèn khốn nạn.

Trong những giấc mơ của anh, anh đã đấu tranh. Trong những giấc mơ của anh, anh đã nói với cha anh chính xác những gì anh nghĩ về ông, nhưng trong đời thực, sự phản kháng của anh bị giới hạn ở những tiếng huýt sáo và những cái nhìn sung sĩa.

“Đúng vậy,” cha anh nói, hơi ngả người dựa vào ghế. “Nhưng tôi chưa bao giờ ra lệnh với mong mỏi anh sẽ nghe theo một cách chính xác. Hiếm khi anh làm theo.”

Gareth không nói gì.

Cha anh đứng lên và đi đến một cái bàn gần đó, nơi ông cất giữ một bình rượu brandy. “Tôi cho là anh đang băn khoăn vì chuyện gì tôi gọi anh về,” ông nói.

Gareth gật đầu, nhưng cha anh còn không thèm nhìn anh, thế là anh nói thêm, “Vâng, thưa ông.”

Ngài nam tước thích thú uống một hớp rượu brandy, để cho Gareth chờ trong khi ông thưởng thức thứ chất lỏng màu đỏ nâu. Cuối cùng, ông quay lại, và với một cái nhìn đánh giá lãnh đạm, nói, “Tôi cuối cùng đã tìm ra một cách để anh có thể hữu dụng với gia đình St. Clair.”

Đầu Gareth giật nảy lên vì ngạc nhiên. “Ông đã tìm ra sao? Thưa ông?”

Cha anh uống thêm một ngụm nữa, rồi đặt ly xuống. “Tất nhiên.” Ông quay về phía con mình và nhìn thẳng vào anh lần đầu tiên trong suốt buổi nói chuyện. “Anh sẽ kết hôn.”

“Thưa ông?” Gareth nói, gần như nôn ọe.

“Vào mùa hè này,” Ngài St. Clair xác nhận.

Gareth chộp lấy lưng ghế để không lão đảo. Anh chỉ mới mười tám tuổi, vì lòng kính Chúa. Còn quá trẻ để kết hôn. Và còn Cambridge thì sao? Liệu anh có được ghi danh khi đã kết hôn? Và anh sẽ đặt vợ anh ở đâu?

Và, lạy Chúa trên cao, anh sẽ kết hôn với ai?

“Đó là một sự kết hợp tuyệt hảo,” ngài nam tước nói tiếp. “Của hồi môn sẽ khôi phục tiền nong của

gia đình ta.”

“Gia đình chúng ta, thưa ông?” Gareth thì thầm.

Ánh mắt Ngài St. Clair bỏ xuống con trai ông. “Chúng ta đã khánh kiệt đến tận óc,” ông nói sắc lạnh. “Một năm nữa thôi, và chúng ta sẽ mất tất cả mọi thứ trừ tước vị.”

“Nhưng...sao lại như thế được?”

“Eton không hề rẻ,” ngài nam tước quát.

Không, nhưng chắc chắn nó không đủ để làm bạn cùng gia đình, Gareth tuyệt vọng nghĩ. Chuyện này không thể hoàn toàn là lỗi của anh.

“Anh có thể là một sự thất vọng,” cha anh nói, “nhưng tôi đã không hề lảng tránh trách nhiệm với anh. Anh đã được giáo dục như một quý ông. Anh đã được ban cho một con ngựa, quần áo, và một mái nhà che trên đầu. Giờ là lúc anh cư xử như một người đàn ông.”

“Ai?” Gareth thì thầm.

“Hả?”

“Ai,” anh nói to hơn một chút. Anh sẽ phải kết hôn với ai?

“Mary Winthrop,” cha anh nói thản nhiên.

Gareth cảm thấy máu rời khỏi cơ thể anh. “Mary...”

“Con gái của Wrotham,” cha anh nói thêm.

Cứ làm như Gareth không biết điều đó. “Nhưng Mary...”

“Sẽ là một người vợ hoàn hảo,” ngài nam tước tiếp. “Để bảo, và anh có thể vứt bỏ cô ta ở vùng quê nếu anh muốn lang thang quanh thành phố với những người bạn ngu ngốc của anh.”

“Nhưng thưa cha, Mary—”

“Tôi đã thay mặt anh đồng ý,” cha anh tuyên bố. “Chuyện đã xong. Giao kèo đã được kí.”

Gareth đấu tranh để thở. Chuyện này không thể xảy ra. Chắc chắn một người đàn ông không thể bị ép buộc vào hôn nhân. Ở thời đại này thì không thể.

“Wrotham muốn việc đó được hoàn tất vào tháng Bảy,” cha anh thêm. “Tôi đã nói với ông ta rằng chúng ta không phản đối.”

“Nhưng...Mary...” Gareth thở gấp. “Tôi không thể kết hôn với Mary!”

Một bên lông mày rậm của cha anh hất lên về phía chân tóc. “Anh có thể, và anh sẽ làm.”

“Nhưng thưa Cha, cô ấy...cô ấy...”

“Thiếu năng?” ngài nam tước kết thúc giùm anh. Ông cười khùng khục. “Chẳng có khác biệt gì khi cô ta ở dưới anh trên giường. Và anh không phải dính dáng gì với cô ta ngoài chuyện đó.” Ông bước tới phía con trai ông cho đến khi họ đứng sát nhau đến khó chịu. “Tất cả những gì anh cần làm là có mặt ở nhà thờ. Anh hiểu chứ?”

Gareth không nói gì. Anh cũng chẳng làm bất cứ điều gì khác. Anh đã phải cố gắng hết sức chỉ để hít thở.

Anh đã biết Mary Winthrop cả cuộc đời anh. Cô lớn hơn anh một tuổi, và diện trang của hai gia đình giáp ranh nhau từ hơn một thế kỷ qua. Họ đã từng là bạn thân khi còn là những đứa trẻ, nhưng chuyện sớm lộ ra rằng đầu óc Mary không bình thường. Gareth đã là người bảo hộ của cô mỗi khi anh ở trong địa phận; anh đã đập nhiều tên đi ức hiếp kẻ yếu đến bầm dập vì chúng dám sỉ nhục và lợi dụng bản tính dễ thương, khiêm tốn của cô.

Nhưng anh không thể kết hôn với cô. Cô như một đứa trẻ. Đó phải là một tội lỗi. Và ngay cả khi nó không phải, anh không bao giờ có thể tiêu hóa được việc đó. Làm sao cô có thể hiểu được những chuyện diễn ra giữa vợ và chồng?

Anh không bao giờ có thể ngủ với cô. Không bao giờ.

Gareth chỉ nhìn cha anh chăm chăm, ngôn từ đã rời bỏ anh. Lần đầu tiên trong đời, anh chẳng có sẵn một câu trả lời, chẳng có một câu đáp trả bốn cột.

Chẳng có lời nào. Đơn giản là chẳng có lời nào trong một khoảnh khắc như thế này.

“Tôi thấy chúng ta đã hiểu nhau,” ngài nam tước nói, mỉm cười khi con trai ông im lặng.

“Không!” Gareth thốt lên, âm tiết đơn đó tự bật ra khỏi cổ họng anh. “Không! Tôi không thể!”

Đôi mắt cha anh nheo lại. “Anh sẽ ở đó dù tôi có phải gõ cổ anh lại.”

“Không!” Anh cảm thấy như mình đang mắc nghẹn, nhưng cách nào đó anh đã khiến cho những từ ngữ bật ra. “Thưa cha, Mary... Chuyện là, cô ấy chỉ là một đứa trẻ. Cô ấy sẽ không bao giờ hơn một đứa trẻ. Ông biết điều đó. Tôi không thể cưới cô ấy. Điều đó là tội lỗi.”

Nam tước khẽ cười, phá vỡ sự căng thẳng khi ông nhanh chóng quay đi. “Có phải anh đang cố thuyết phục tôi rằng anh, trong số tất cả mọi người, đột nhiên tìm thấy đức tin của mình?”

“Không, nhưng—”

“Chẳng còn gì để bàn cãi nữa,” cha anh ngắt lời. “Wrotham đã rất hào phóng với của hồi môn. Chúa biết ông ta phải làm thế khi cố gắng tống khứ một đứa đàn độn.”

“Đừng nói về cô ấy như thế,” Gareth thì thầm. Anh không muốn kết hôn với Mary Winthrop, nhưng anh đã biết cô suốt cả cuộc đời anh, và cô không đáng bị xúc phạm.

“Đó là điều tốt nhất anh có thể làm,” Ngài St. Clair nói. “Điều tốt nhất anh có thể có. Bản thỏa thuận của Wrotham hào phóng cực kỳ, và tôi sẽ sắp xếp một khoản trợ cấp để giữ cho anh sống thoải mái suốt đời.”

“Một khoản trợ cấp,” Gareth dờ dẩn lặp lại.

Cha anh để thoát ra một tiếng cười cợt ngắn khác. “Anh không nghĩ là tôi sẽ tin tưởng giao cho anh một khoản tiền lớn chứ,” ông nói. “Anh ư?”

Gareth nuốt xuống khó nhọc. “Trường học thì sao?” anh thì thầm.

“Anh vẫn có thể đi học,” cha anh nói. “Thật ra, anh có người vợ mới của anh để cảm ơn vì điều đó. Tôi sẽ không có tiền gửi cho anh nếu không có thỏa thuận hôn nhân này.”

Gareth đứng đó, cố gắng buộc nhịp thở của mình trở nên điều độ và bình thường. Cha anh biết việc đi học ở Cambridge có ý nghĩa với anh nhiều đến thế nào. Đó là điều duy nhất mà họ cùng đồng ý: Một quý ông cần phải có sự giáo dục của một quý ông. Không quan trọng Gareth khao khát trải nghiệm tất cả, cuộc sống xã hội và cuộc sống hàn lâm, trong khi Ngài St. Clair chỉ thấy nó như một thứ gì đó một người đàn ông phải làm để giữ thể diện. Điều này đã được quyết định từ nhiều năm trước—Gareth sẽ đi học và nhận bằng tốt nghiệp.

Nhưng giờ có vẻ như Ngài St. Clair đã biết rằng ông không thể chi tiền để giáo dục con trai thứ. Khi nào thì ông định nói với anh? Khi Gareth đang thu xếp hành lý?

“Xong rồi, Gareth,” cha anh nói gay gắt. “Và phải là anh thôi. George là người thừa kế, và tôi không thể để cho nó làm bẩn dòng máu chúng ta. Hơn nữa,” ông nói thêm với cái bĩu môi, “Tôi cũng sẽ không ép nó phải làm điều này.”

“Nhưng ông lại ép tôi?” Gareth thì thầm. Có phải cha anh căm ghét anh đến mức này? Nghĩ xấu về anh đến vậy sao? Anh nhìn lên cha anh, nhìn khuôn mặt đã đem lại cho anh quá nhiều bất hạnh. Chưa từng có một nụ cười, chưa từng có một lời khuyến khích. Chưa từng—

“Tại sao?” Gareth nghe thấy mình hỏi, câu hỏi nghe như của một con thú bị thương, thống thiết và ai oán. “Tại sao?” anh nói lần nữa.

Cha anh không nói gì, chỉ đứng đó, bầu chặt mép bàn cho đến khi những đốt ngón tay trắng bệch. Và Gareth chẳng thể làm gì khác hơn là nhìn chăm chăm, nhìn sững sờ vào đôi bàn tay cha anh. “Tôi là con ông,” anh thì thầm, vẫn không thể dứt mắt ra mà nhìn lên mặt cha. “Con trai ông. Làm sao ông có thể làm thế này với con ông?”

Và rồi cha anh, bậc thầy của những câu đáp trả chua cay, sự tức giận của ông luôn luôn được khoác lên một vẻ lạnh lùng băng giá thay vì lửa đỏ, bùng nổ. Hai bàn tay ông rời khỏi bàn, và giọng ông gào lên trong căn phòng như một con quỷ dữ.

“Vi Chúa, làm sao đến lúc này mày còn chưa tự suy ra được điều đó? Mày không phải là con tao! Mày chưa bao giờ là con tao! Mày chỉ là một đứa hạ đẳng, đứa mất dạy bản thiêu mà mẹ mày đã có từ một kẻ khác trong khi tao đang ở xa.”

Cơn giận chảy tràn ra như một thứ gì đó quá nóng, quá quẩn bách, đã bị cầm giữ và bị kiềm nén quá lâu. Nó đập vào Gareth như một đợt sóng, cuộn xoáy xung quanh anh, bóp nghẹt và thít lấy cổ họng anh cho đến khi anh nghẹn thở. “Không,” anh nói, tuyệt vọng lắc đầu. Đó không phải là điều mà anh chưa từng nghĩ qua, không phải là điều anh chưa từng hy vọng, nhưng nó không thể là sự thật. Anh có diện mạo như cha anh. Họ có cùng cái mũi, chẳng phải sao? Và—

“Tao đã nuôi mày,” ngài nam tước nói, giọng ông ta trầm và cứng rắn. “Tao đã chi tiền cho quần áo của mày và thể hiện với mọi người rằng mày là con tao. Tao đã hỗ trợ mày trong khi bất cứ người đàn ông nào khác cũng sẽ quẳng mày ra đường, và đã quá thời hạn mày phải đáp lại ân huệ đó.”

“Không,” Gareth nói lần nữa. “Không thể nào. Tôi trông giống như ông. Tôi—”

Trong một lúc, Ngài St. Clair giữ im lặng. Rồi ông ta nói, cay đắng, “Một sự trùng hợp bất hạnh, tao bảo đảm với mày.”

“Nhưng—”

“Tao đã có thể quay lưng lại với mày từ khi mày được sinh ra,” Ngài St. Clair ngắt lời, “đuổi mẹ mày đi, quãng cả hai ra đường. Nhưng tao đã không làm vậy.” Ông ta thu hẹp khoảng cách giữa họ và cúi mặt sát vào mặt Gareth. “Mày đã được thừa nhận, được xem là con trong giá thú.” Và rồi, trong một giọng giận dữ và trầm: “Mày nợ tao.”

“Không,” Gareth nói, giọng anh cuối cùng cũng tìm thấy sự thuyết phục cần có để giúp anh tồn tại suốt những ngày còn lại của đời anh. “Không, tôi sẽ không làm điều đó.”

“Tao sẽ từ mày,” nam tước đe dọa. “Mày sẽ không thấy được một đồng penny nào nữa từ tao đâu. Mày có thể quên đi giấc mơ Cambridge của mày được rồi,—”

“Không,” Gareth nói một lần nữa, và anh nghe thật khác. Anh cảm thấy mình thay đổi. Anh nhận ra đây là kết thúc. Kết thúc của tuổi thơ, kết thúc của sự trong sáng, và là khởi đầu của—

Chúa mới biết là khởi đầu của thứ gì.

“Tao đã xong với mày,” cha anh—không, không phải cha anh—rít lên. “Đã xong.”

“Đành vậy,” Gareth nói.

Và anh bỏ đi.

CHƯƠNG 1

Mười năm đã qua, và chúng ta gặp nữ nhân vật chính, cô thì, phải nói là, chưa bao giờ được biết đến như một bông hoa e ấp và nhút nhát. Khung cảnh là buổi hòa nhạc hằng năm của nhà Smythe-Smyth, khoảng mười phút trước khi Mozart bắt đầu quần quai dưới mồ.

“Tại sao chúng ta lại đối xử với bản thân như thế này chứ?” Hyacinth Bridgerton thắc mắc rõ to.

“Bởi vì chúng ta là những người tốt bụng và tử tế,” chị dâu của cô trả lời, ngồi xuống—Chúa cứu giúp bọn họ—một cái ghế đối diện sân khấu.

“Người ta sẽ nghĩ là,” Hyacinth dai dẳng, quan sát chiếc ghế trống bên cạnh Penelope với sự hào hứng như khi cô thấy một con nhím biển, “chị em mình phải rút được bài học từ năm ngoái. Hoặc có lẽ từ năm kia. Hoặc còn có thể là—”

“Hyacinth?” Penelope nói.

Hyacinth lia mắt sang Penelope, nhướn một bên lông mày dò hỏi.

“Ngồi xuống.”

Hyacinth thở dài. Nhưng cô vẫn ngồi.

Buổi hòa nhạc nhà Smythe-Smyth, tạ ơn trời đất, chỉ trình diễn mỗi năm một lần, bởi vì Hyacinth thật sự chắc chắn phải cần đến mười hai tháng rỗng cho tai cô bình phục.

Hyacinth để lọt thêm một tiếng thở dài khác, lần này còn ảm ỉ hơn. “Em không hoàn toàn chắc chắn là mình tốt bụng hay tử tế.”

“Chị cũng không chắc,” Penelope nói, “nhưng dù sao đi nữa chị vẫn quyết định phải đặt niềm tin ở em.”

“Chị khá là độ lượng,” Hyacinth nói.

“Chị cũng nghĩ thế.”

Hyacinth liếc ngang sang cô. “Tất nhiên là chị chẳng có lựa chọn nào khác.”

Penelope xoay người trong ghế, đôi mắt nheo lại. “Ý là?”

“Anh Colin đã từ chối tháp tùng chị, đúng không?” Hyacinth nói với một cái nhìn láu cá. Colin là anh trai của Hyacinth, và anh đã kết hôn với Penelope vào năm ngoái.

Penelope mím miệng thành một đường thẳng khó lay chuyển.

“Em rất thích mỗi khi mình đúng,” Hyacinth nói đắc thắng. “Mà thật là may mắn, bởi vì em thường xuyên đúng.”

Penelope chỉ nhìn cô. “Em cũng biết là người khác không thể chịu đựng được em.”

“Tất nhiên.” Hyacinth nghiêng người về phía Penelope với một nụ cười quỷ quái. “Nhưng dù sao đi nữa chị vẫn yêu em, thú nhận đi.”

“Chị không thú nhận gì cả cho đến cuối buổi tối nay.”

“Sau khi cả hai chúng ta đều bị điếc?”

“Sau khi chúng ta xem em có xử sự cho phải phép hay không.”

Hyacinth cười to. “Chị là con dâu trong gia đình. Chị phải yêu em thôi. Đó là nghĩa vụ đã được cam kết.”

“Buồn cười là chị lại không nhớ nó có trong lời thề hôn nhân của chị.”

“Buồn cười,” Hyacinth đáp trả, “là em lại nhớ nó rất rõ.”

Penelope nhìn cô và cười. “Chị không biết làm thế nào mà em làm được điều đó, Hyacinth,” cô nói, “nhưng dù em có làm cho người khác nổi điên lên, em vẫn luôn có thể lôi cuốn.”

“Đó là tài năng thiên bẩm hay nhất của em,” Hyacinth nói từ tốn.

“Chà, em nhận được nhiều điểm tốt vì đã đi với chị tối nay,” Penelope nói, vỗ vỗ vào bàn tay cô.

“Tất nhiên,” Hyacinth trả lời. “Với những tính khí khó chịu của em, em vẫn là một con người mẫu mực của lòng nhân hậu và sự tử tế.” Và phải như vậy, cô nghĩ khi nhìn tấm màn trên sân khấu nhỏ. Lại một năm nữa, một buổi hòa nhạc nhà Smythe-Smyth nữa. Thêm một cơ hội nữa để khám phá ra người ta có bao nhiêu cách để phá hỏng một bản nhạc hay. Năm nào Hyacinth cũng thề sẽ không tham dự, rồi không hiểu sao mỗi năm cô lại thấy mình xuất hiện ở đây, mỉm cười khích lệ với bốn cô gái trên sân khấu.

“Ít nhất thì năm ngoái em được ngồi ở đằng sau,” Hyacinth nói.

“Ừ,” Penelope trả lời, quay sang nhìn cô với đôi mắt ngờ vực. “Làm sao mà em sắp xếp được? Felicity, Eloise và chị đã ở ngay hàng đầu.”

Hyacinth nhún vai. “Một cuộc viếng thăm đúng thời điểm đến phòng giải lao của các quý bà. Thật ra—”

“Em đừng có hòng làm thế vào tối nay,” Penelope cảnh cáo. “Nếu em bỏ chị lại một mình—”

“Đừng lo,” Hyacinth nói với một tiếng thở dài. “Em ở đây để chịu đựng. Nhưng,” cô nói thêm, chỉ ngón tay theo kiểu thái độ mà mẹ cô chắc chắn sẽ coi là không trang nhã, “em muốn sự tận tụy của

mình phải được ghi nhớ một cách thích đáng.”

“Tại sao,” Penelope hỏi, “chị lại có cảm giác em đang tính điểm và khi chị ít ngờ nhất, em sẽ nhảy đến trước mặt chị đòi được đền đáp?”

Hyacinth nhìn cô và chớp mắt. “Tại sao em lại phải nhảy?”

“A, nhìn kia,” Penelope nói, sau khi nhìn chăm chăm vào em chồng như thể cô bị điên, “Phu Nhân Danbury đến rồi.”

“Bà Bridgerton,” Phu Nhân Danbury nói, hoặc đúng hơn là quát. “Cô Bridgerton.”

“Chào buổi tối, Phu Nhân Danbury,” Penelope nói với bà bá tước luống tuổi. “Chúng cháu giữ một chỗ đối diện sân khấu cho bà đây.”

Phu Nhân D nheo mắt và chích nhẹ vào mắt cá chân Penelope bằng cây gậy của bà. “Lúc nào cũng nghĩ cho người khác hả?”

“Tất nhiên ạ,” Penelope lý sự. “Cháu sẽ không dám mơ—”

“Ha,” Phu Nhân Danbury nói.

Hyacinth nghĩ đó là đơn âm yêu thích nhất của nữ bá tước. Từ đó và hmmmmph.

“Nhích qua chỗ khác, Hyacinth,” Phu Nhân D ra lệnh. “Ta sẽ ngồi giữa hai cô.”

Hyacinth ngoan ngoãn di chuyển đến một cái ghế ở bên trái. “Chúng cháu chỉ vừa mới xem lại lí do mình đến tham dự,” cô nói khi Phu Nhân Danbury đã ngồi vào ghế. “Cháu đã chẳng thể nghĩ ra lí do nào.”

“Ta không thể nói thay cho cô được,” Phu Nhân D nói với Hyacinth, “nhưng cô ấy”—với câu này bà hất đầu về phía Penelope—“ở đây vì lí do giống như ta.”

“Vi âm nhạc?” Hyacinth hỏi, có lẽ hơi quá lịch sự.

Phu Nhân Danbury quay lại với Hyacinth, mặt bà nhăn như đang mỉm cười. “Ta luôn luôn thích cô, Hyacinth Bridgerton.”

“Cháu cũng luôn luôn thích bà,” Hyacinth đáp lại.

“Ta cho đó là vì thỉnh thoảng cô đến đọc sách cho ta,” Phu Nhân Danbury nói.

“Mỗi tuần,” Hyacinth nhắc.

“Thỉnh thoảng, mỗi tuần,...phì.” Phu Nhân Danbury phẩy tay. “Cũng như nhau cả nếu cô không biến nó thành một nỗ lực hàng ngày.”

Hyacinth thấy tốt nhất là không nên bình phẩm. Phu Nhân D chắc chắn sẽ kiếm được cách vặn vẹo câu nói của cô thành một lời hứa đến thăm mỗi chiều.

“Và ta có thể nói thêm,” Phu Nhân D nói với một cái hít mũi khụt khịt, “tuần trước cô rất ác vì đã để cô Priscilla tội nghiệp lơ lửng trên một vục thẳm.”

“Hai người đang đọc truyện gì?” Penelope hỏi.

“Cô Butterworth và Nam Tước Diên Loạn,” Hyacinth trả lời. “Và cô ấy không có lơ lửng. Còn chưa mà.”

“Cô đã đọc trước rồi?” Phu Nhân D hỏi.

“Không ạ,” Hyacinth đảo tròn mắt. “Nhưng không khó để biết trước. Cô Butterworth đã từng bị treo trên một ngôi nhà và một cái cây.”

“Và cô ấy vẫn còn sống?” Penelope hỏi.

“Em nói là bị treo, không phải treo cổ,” Hyacinth làm bầm. “Còn đáng thương hơn.”

“Dù vậy,” Phu Nhân Danbury ngắt lời, “cô thật là ác vì để ta bị treo.”

“Tác giả đã kết chương ngay tại đó,” Hyacinth ngoan cố, “và chẳng phải đức kiên nhẫn là một phẩm hạnh sao ạ?”

“Tuyệt đối không,” Phu Nhân Danbury nói dứt khoát, “và nếu cô nghĩ vậy thì cô ít giống một phụ nữ hơn ta tưởng.”

Không có ai hiểu được tại sao Hyacinth lại tới thăm Phu Nhân Danbury các ngày Thứ Ba để đọc sách cho bà, nhưng cô thích những buổi chiều cùng bà bá tước. Phu Nhân Danbury ngông cuồng và trung thực đến mức độ thành lỗi, và Hyacinth yêu quý bà.

“Cả hai người hợp lực sẽ là một mối đe dọa,” Penelope nhận xét.

“Mục tiêu của đời ta,” Phu Nhân Danbury tuyên bố, “là trở thành mối đe dọa cho càng nhiều người

càng tốt, nên ta sẽ xem đó là lời khen ngợi hết lòng, Bà Bridgerton.”

“Tại sao,” Penelope thắc mắc, “bà chỉ gọi cháu là Bà Bridgreton khi bà phát biểu ý kiến trang trọng?”

“Như thế thì tốt hơn,” Phu Nhân D nói, nhấn mạnh bằng một tiếng thụp gây âm ỉ.

Hyacinth cười toét miệng. Khi về già cô muốn được như Phu Nhân Danbury. Thành thật mà nói, cô thích bà bá tước còn hơn những người cùng trang lứa. Sau ba mùa vũ hội ở hội chợ hôn nhân, Hyacinth đã trở nên mệt mỏi vì vẫn chỉ gặp những con người đó ngày này qua ngày khác. Những thứ đã từng khiến cô thấy rất phấn chấn—những buổi dạ vũ, tiệc tùng, những người theo đuổi—chà, những thứ đó vẫn còn dễ chịu—cô phải công nhận như vậy. Hyacinth chắc chắn không phải một trong những cô gái hay than phiền về sự giàu có và địa vị mà cô bị buộc phải gánh chịu.

Nhưng nó không còn như trước nữa. Cô không còn nín thở mỗi khi cô bước vào một phòng dạ vũ. Và một điệu nhảy giờ chỉ đơn thuần là một điệu nhảy, không còn là những bước xoay kì diệu của những năm trước.

Sự phấn khích, cô nhận ra, đã qua đi.

Thật không may cứ mỗi lần cô đề cập chuyện đó với mẹ, câu trả lời là chỉ cần tìm cho mình một người chồng. Điều đó, Violet Bridgerton đã cố công làm rõ, sẽ thay đổi mọi thứ.

Tất nhiên rồi.

Mẹ của Hyacinth đã vứt hết những trò giả vờ tế nhị khi dính dáng đến tình trạng chưa kết hôn của cô con gái thứ tư và cũng là cuối cùng của bà. Việc đó, Hyacinth nghĩ dứt khoát, đã trở thành một chiến dịch vận động cá nhân.

Quên Joan d’Arc đi. Mẹ cô là Violet Mayfair, và không bệnh đậu mùa hay dịch hạch hay cả người tình phản trắc nào có thể ngăn bà thực hiện sứ mệnh huy hoàng là được thấy tất cả tám người con có được hôn nhân hạnh phúc. Chỉ còn hai đứa thôi, Gregory và Hyacinth, nhưng Gregory thì chỉ mới hai mươi bốn, độ tuổi được xem (theo ý của Hyacinth thì hơi không công bằng) là hoàn toàn phù hợp cho một quý ông còn độc thân.

Nhưng Hyacinth ở tuổi hai mươi hai? Điều duy nhất cứu vãn cho mẹ cô không nằm liệt giường là chuyện chị gái Eloise của cô đã chờ đến một độ tuổi khá chín muồi là hai mươi tám trước khi trở thành cô dâu. Qua so sánh, Hyacinth gần như đứng đầu đàn.

Chẳng có ai có thể nói rằng Hyacinth là gái già hết hy vọng, nhưng ngay cả cô cũng còn phải thừa nhận mình đang nhích dần tới vị trí đó. Cô đã nhận được một vài lời cầu hôn từ lần ra mắt vào ba mắt trước, nhưng không nhiều như mọi người tưởng, với vẻ ngoài như cô—không phải là cô gái xinh xắn nhất nhưng chắc chắn là hơn một nửa các quý cô trong thành phố—và gia sản của cô—lại phải nói không phải là phần hồi môn rộng rãi nhất, nhưng chắc chắn đủ cho một kẻ đào mỏ nhìn lại lần thứ hai.

Và tất nhiên gia thế của cô chỉ có thể nói là không chê vào đâu được. Anh trai cô, cũng như cha họ trước đây, là Tử Tước Bridgerton, và mặc dù không phải là tước vị cao nhất trong vùng, gia đình họ lại có tiếng tăm và tầm ảnh hưởng. Và nếu điều đó còn chưa đủ, chị gái Daphne của cô là Nữ Công Tước Hastings, và chị gái Francesca là Nữ Bá Tước Kilmartin.

Nếu một người đàn ông muốn được đặt mình vào hàng ngũ những gia đình quyền lực nhất vương quốc Anh, anh ta có thể gặp phải rất nhiều đám còn tệ hơn Hyacinth Bridgerton.

Nhưng nếu người ta chịu khó nhẩm lại sự điều độ của những lời cầu hôn, những thứ Hyacinth không thèm thừa nhận, thì nó đang bắt đầu có vẻ như bị nguyên rửa.

Ba lời cầu hôn vào mùa vũ hội đầu tiên.

Hai vào mùa thứ hai.

Một vào năm ngoái.

Và chẳng có lời cầu hôn nào trong năm nay.

Chỉ có thể biện bạch rằng cô đang ngày càng ít nổi tiếng hơn. Trừ khi, tất nhiên, có ai đó đủ ngu ngốc mà lập luận như trên, Hyacinth sẽ về phía ngược lại ngay, bất chấp chứng cứ và lí lẽ.

Và cô có thể thắng được cuộc tranh luận đó. Hiếm có một người đàn ông—hay một người phụ nữ—thông minh hơn, nói nhiều hơn, hay vượt trội hơn Hyacinth Bridgerton.

Điều này có thể, cô nghĩ trong một khoảnh khắc tự kiểm điểm hiếm hoi, liên quan đến lí do tỉ lệ những lời cầu hôn lại sụt giảm với một tốc độ đáng báo động.

Chẳng quan trọng, cô nghĩ, quan sát những cô gái nhà Smythe-Smyth lượn lờ quanh cái bục nhỏ đã được dựng trước sân khấu. Cũng chẳng phải cô sẽ chấp nhận bất cứ lời cầu hôn nào trong số đó. Ba người là những kẻ đào mỏ, hai người thì ngu ngốc, và một người bị xem là hoàn toàn tẻ ngắt.

Thà ở giá còn hơn tự xích mình vào một người làm cô chán đến chảy nước mắt. Ngay cả mẹ cô,

người có tật mai mỗi kinh niên, cũng không thể cải lại luận điểm trên.

Còn về tình trạng không có lời cầu hôn nào gần đây—chà, nếu những quý ông của vương quốc Anh không thể hiểu hết giá trị của một phụ nữ thông minh hiểu rõ bản thân, thì đó là vấn đề của họ, đâu phải của cô.

Phu Nhân Danbury giộng cây gậy của bà xuống sàn, chệch khỏi chân trái Hyacinth trong đường tơ kẽ tóc. “À này,” bà nói, “hai người các cô có ai thấy bóng dáng cháu trai ta không?”

“Cháu trai nào ạ?” Hyacinth hỏi.

“Cháu trai nào,” Phu Nhân D sốt ruột lặp lại. “Cháu trai nào? Đứa duy nhất mà ta yêu thích chứ còn ai nữa.”

Hyacinth còn không thềm che dấu sự sững sốt của mình. “Anh St. Clair đến đây tối nay ạ?”

“Ta biết, ta biết,” Phu Nhân D cười khế. “Chính ta cũng thấy khó tin. Ta vẫn cứ chờ một tia chớp từ trên trời giáng xuống mái nhà đây.”

Penelope nhăn mũi. “Cháu nghĩ đó có thể là một câu bóng bở, nhưng cháu không chắc lắm.”

“Không phải đâu,” Hyacinth nói mà không nhìn vào cô. “Và tại sao anh ấy lại đến?”

Phu Nhân Danbury mỉm cười chậm chậm. Như một con rắn. “Tại sao cô lại có hứng thú?”

“Cháu lúc nào cũng có hứng thú với những lời đồn,” Hyacinth nói hoàn toàn vô tư. “Về mọi người. Bà phải biết điều đó rồi chứ.”

“Tốt thôi,” Phu Nhân D nói, hơi gắt gỏng sau khi bị phá bình. “Nó tới vì ta đã tống tiền nó.”

Hyacinth và Penelope nhìn bà với những hàng lông mày nhướng lên y hệt nhau.

“Tốt thôi,” Phu Nhân Danbury thừa nhận, “nếu không phải là tống tiền, thì là một liều nặng của cảm giác tội lỗi.”

“Tất nhiên rồi,” Penelope thì thầm, cùng lúc Hyacinth nói, “Chuyện đó có lí hơn.”

Phu Nhân Danbury thở dài. “Ta có lẽ đã nói với nó là ta cảm thấy không được khỏe.”

Hyacinth còn hồ nghi. “Có lẽ?”

“Đã,” Phu Nhân D thừa nhận.

“Bà chắc phải diễn rất giỏi mới có thể khiến anh ấy đến đây tối nay,” Hyacinth nói đầy ngưỡng mộ. Người ta phải đánh giá đúng khả năng gây xúc động sâu sắc của Phu Nhân Danbury, đặc biệt khi kết quả là một sự thao túng đầy ấn tượng những người ở quanh bà. Đó là tài năng Hyacinth cũng đang bồi dưỡng.

“Cháu không nghĩ mình từng thấy anh ấy ở một buổi hòa nhạc,” Penelope nhận xét.

“Hmmmph,” Phu Nhân D cau mày. “Không đủ phụ nữ trác táng cho nó.”

Đến từ một người nào khác, đó sẽ là câu nói gây sững sốt. Nhưng đây là Phu Nhân Danbury, và Hyacinth (và tất cả những người còn lại) đã quen với những câu phát biểu bất ngờ của bà.

Và lại, người ta đúng là phải xem xét người đàn ông được nói đến nữa.

Cháu ngoại của Phu Nhân Danbury chẳng phải ai khác chính là Gareth St. Clair. Mặc dù có lẽ lỗi hoàn toàn là ở anh ta khi có tiếng xấu như thế, Hyacinth ngẫm nghĩ. Có hàng đông những người đàn ông cũng cư xử không đúng mực, và một vài người đẹp trai như tội lỗi, nhưng Gareth St. Clair là người duy nhất kết hợp được cả hai thứ đó thành công đến vậy.

Nhưng danh tiếng của anh ta rất xấu.

Anh ta chắc chắn là ở độ tuổi kết hôn, nhưng anh chưa bao giờ, dù chỉ một lần, đến thăm một quý cô trẻ tại gia. Hyacinth hoàn toàn chắc về điều đó; vì nếu anh ta có nảy ra ý định theo đuổi ai, tin đồn sẽ lan tràn khắp nơi. Và hơn nữa, Hyacinth sẽ nghe tin từ Phu Nhân Danbury, người ưa thích tin đồn còn hơn cả cô.

Và rồi, tất nhiên, còn có vấn đề về cha anh ta, Ngài St. Clair. Ai cũng biết họ xa cách nhau, mặc dù chẳng có ai biết lí do tại sao. Cá nhân Hyacinth nghĩ tốt cho Gareth vì đã không phô trương những vấn đề gia đình ra trước bàn dân thiên hạ—nhất là vì cô đã gặp cha anh ta và nghĩ ông ta là một người thô lỗ, khiến cô tin rằng không nhất thiết vấn đề ra sao, Anh St. Clair trẻ không đáng trách.

Nhưng cả vụ việc phủ lên người đàn ông lôi cuốn đó một vẻ bí ẩn, và theo ý kiến của Hyacinth thì nó khiến cho anh ta trở thành thách thức đối với các quý bà. Chẳng có ai dám chắc phải nhìn nhận anh ta ra sao. Một mặt, những bà mệnh phụ kéo con gái họ đi nơi khác; chắc chắn một liên hệ với Gareth St. Clair không thể nâng cao danh tiếng của một cô gái. Mặt khác, anh trai anh ta đã sớm chết thảm gần một năm trước, và giờ anh ta là người thừa kế tước vị nam tước. Chỉ càng bồi đắp cho anh ta một hình

ảnh lãng mạn hơn—và phù hợp hơn. Tháng trước Hyacinth đã thấy một cô gái ngất xỉu—hoặc ít ra cũng giả vờ ngất—khi anh ta hạ cổ tham dự Vũ hội nhà Bevelstoke.

Chuyện đúng là thất kinh.

Hyacinth đã cố nói với cô gái ngu ngốc rằng anh ta chỉ đến vì bị bà anh ta ép buộc, và tất nhiên là vì cha anh ta đã rời khỏi thành phố. Dù sao đi nữa mọi người đều biết anh ta chỉ quan hệ với những diễn viên và ca sĩ opera, chứ không phải bất cứ tiểu thư nào anh ta có thể gặp tại dạ tiệc Bevelstoke. Nhưng cô gái đó không chịu để bị lay chuyển khỏi trạng thái quá khích, và sau cùng cô ta đổ sụm xuống băng ghế dài một cách duyên dáng rất đáng ngờ.

Hyacinth đã là người đầu tiên tìm ra lọ dấm ngửi và đặt nó vào dưới mũi cô ta. Quá đáng thật, một số thái độ thật khó mà dung thứ.

Nhưng khi cô đứng đó, vực cô gái ngu ngốc dậy bằng những lọ xông hương độc hại, cô đã bắt gặp anh ta đang nhìn cô chằm chằm với cái vẻ chằm chọc của riêng anh ta, và cô không thể giữ sạch cảm giác anh ta thấy cô hài hước.

Cũng như cô thấy những đứa trẻ nhỏ và những con chó bự hài hước.

Chẳng cần phải nói, cô không cảm thấy được tôn vinh bởi sự chú ý của anh ta, dù chỉ là thoáng qua.

“Hmmph.”

Hyacinth quay lại đối mặt với Phu Nhân Danbury, người vẫn còn đang tìm kiếm cháu trai bà trong căn phòng. “Cháu không nghĩ là anh ấy đã đến đây rồi đâu,” Hyacinth nói, rồi thì thào nói thêm, “Vì còn chưa có ai ngất xỉu.”

“Hả? Gì thế?”

“Cháu nói cháu không nghĩ anh ấy đã đến.”

Phu Nhân D nheo mắt lại. “Ta đã nghe phần đó rồi.”

“Đó là tất cả những gì cháu nói,” Hyacinth nói dối.

“Nói láo.”

Hyacinth nhìn qua bà vào Penelope. “Bà ấy đối xử với em tệ lắm, chị có biết không?”

Penelope nhún vai. “Phải có người làm vậy chứ.”

Gương mặt của Phu Nhân Danbury giãn ra thành một nụ cười toét miệng, và bà quay sang Penelope, “Giờ thì ta phải hỏi—” Bà ngẩng nhìn lên sân khấu, nghênh cổ khi bà liếc nhìn bộ tứ. “Có phải cô gái với cây cello của năm ngoái kia không?”

Penelope buồn bã gật đầu.

Hyacinth nhìn cả hai người. “Hai người đang nói về chuyện gì thế?”

“Nếu cô không biết,” Phu Nhân Danbury kiêu căng đáp, “Vậy thì cô đã chẳng chú ý, và cô thật đáng xấu hổ vì điều đó.”

Miệng Hyacinth thả rơi ra. “Ái chà,” cô nói, bởi vì lựa chọn thứ hai là im lặng, và cô chẳng bao giờ thích làm như thế. Chẳng có gì bực mình hơn bị cho ra rìa một trò đùa. Chỉ trừ, có lẽ, bị mắng mà còn chẳng hiểu vì sao. Cô quay lại phía sân khấu, ngắm cô gái chơi đàn cello kĩ hơn. Chẳng thấy gì khác thường, cô lại quay người lần nữa để đối diện với những người đi cùng và mở miệng, nhưng họ đang say sưa trong một cuộc trò chuyện không bao gồm cả cô.

Cô ghét khi điều đó xảy ra.

“Hmmmph.” Hyacinth ngồi dựa vào ghế và làm một lần nữa. “Hmmmph.”

“Cô nghe,” một giọng nói thích thú trên vai cô cất lên, “y như bà tôi.”

Hyacinth nhìn lên. Anh ta ở đây, Gareth St. Clair, đương nhiên phải đứng ngay lúc cô thất thế nhất. Và, tất nhiên, ghế trống duy nhất còn lại là bên cạnh cô.

“Vậy à?” Phu Nhân Danbury hỏi, nhìn lên cháu trai khi bà nện cây gậy xuống sàn. “Cô ấy đã nhanh chóng thay thế cháu trở thành niềm tự hào và niềm vui của ta.”

“Nói cho tôi nghe với, Cô Bridgerton,” Anh St. Clair hỏi, một khóe môi cong lên trong nụ cười nửa miệng chế giễu, “có phải bà tôi đang đào tạo cô thành bản sao của bà không?”

Hyacinth chẳng có sẵn câu trả lời, và cô thấy điều đó khiến cô cực kỳ bực bội.

“Nhích qua nữa đi, Hyacinth,” Phu Nhân Danbury oang oang. “Ta cần phải ngồi cạnh Gareth.”

Hyacinth quay sang để nói gì đó, nhưng Phu Nhân Danbury đã chặn lời cô, “Phải có người đảm

bảo nó cư xử cho phải phép.”

Hyacinth thở ra ầm ỉ và di chuyển sang một ghế khác.

“Đây, cậu bé của ta,” Phu Nhân D nói, vỗ vỗ lên cái ghế trống với sự hào hứng rõ ràng. “Ngồi xuống và thưởng thức đi.”

Anh nhìn bà một lúc lâu trước khi nói, “Bà nợ cháu vì chuyện này đó, bà ngoại.”

“Ha!” là câu trả lời của bà. “Không có ta, cháu sẽ không tồn tại.”

“Một luận điểm khó bác bỏ,” Hyacinth thì thầm.

Anh St. Clair quay sang nhìn cô, có lẽ chỉ để quay khỏi bà ngoại anh. Hyacinth mỉm cười ân cần với anh, hài lòng với bản thân vì đã không thể hiện chút phản ứng nào.

Anh luôn khiến cô nhớ đến một con sư tử, hoang tàng và bạo ngược, hùng hực năng lượng như vô tận. Mái tóc anh cũng có màu hung, lập lờ đầy hiếu kỳ giữa màu nâu nhạt và vàng sậm, và anh để tóc với một vẻ phóng túng, thách thức những lời thì thầm bằng cách nuôi nó đủ dài để thắt đuôi sam say gáy. Anh cao, mặc dù không quá cao, sở hữu sức mạnh và vẻ duyên dáng của một người ưa vận động và một khuôn mặt vừa đủ góc cạnh để điển trai chứ không xinh xắn.

Và đôi mắt anh màu xanh lơ. Xanh thật sự. Xanh đến bất an.

Xanh đến bất an? Cô nhẹ lắc đầu. Đó phải là ý nghĩ ngu xuẩn nhất từng được nhồi vào đầu cô. Đôi mắt cô cũng có màu xanh lơ, và nó chẳng có gì gây bất an cả.

“Và điều gì mang cô đến đây, Cô Bridgerton?” anh hỏi. “Tôi đã không nhận ra cô là một người đam mê âm nhạc.”

“Nếu cô ấy yêu âm nhạc,” Phu Nhân D nói từ đằng sau anh, “thì cô ấy đã bỏ trốn đến Pháp rồi.”

“Bà rất ghét bị bỏ ngoài cuộc trò chuyện phải không?” anh thì thầm mà không quay lại. “Ow!”

“Gậy hả?” Hyacinth ngọt ngào hỏi.

“Bà là mối đe dọa cho xã hội,” anh lầm bầm.

Hyacinth quan sát một cách thích thú khi anh với tay ra sau mà không hề quay đầu lại, nắm chặt cây gậy và giật nó khỏi tay bà anh. “Đây,” anh nói, đưa nó cho cô, “cô sẽ chăm sóc nó chứ? Bà sẽ không

cần nó trong khi bà đang ngồi.”

Miệng Hyacinth há ra. Ngay cả cô còn chưa bao giờ dám can thiệp vào cây gậy của Phu Nhân Danbury.

“Tôi thấy là cuối cùng mình cũng đã gây được ấn tượng với cô,” anh nói, ngồi dựa vào ghế với vẻ mặt của một người cực kỳ hài lòng với chính mình.

“Đúng vậy,” Hyacinth nói trước khi cô có thể ngăn mình. “Ý tôi là, không. Tôi muốn nói là, đừng có ngu ngốc thế. Tôi chắc chắn không bị không ấn tượng bởi anh.”

“Phản khởi làm sao,” anh thì thầm.

“Ý tôi là,” cô nói, nghiêng răng, “tôi không thật sự nghĩ về nó cách này hay cách khác.”

Anh vỗ một bàn tay lên trái tim mình. “Bị thương,” anh nói xác xược. “Và xuyên thẳng qua tim.”

Hyacinth nghiêng răng lại. Thứ tồi tệ hơn cả bị đưa ra làm trò cười là không chắc có phải mình đang bị đưa ra làm trò cười. Cô có thể đọc những người khác ở Luân Đôn như một quyển sách để mở. Nhưng với Gareth St. Clair, cô đơn giản là không bao giờ hiểu. Cô liếc qua anh để xem liệu Penelope có đang lắng nghe—cô cũng không biết chắc chuyện đó thì có gì quan trọng—nhưng Pen đang sốt vó xoa dịu Phu Nhân Danbury, bà vẫn còn đau khổ vì mất mát cây gậy.

Hyacinth cựa quậy không yên, cảm giác như bị bao vây. Ngài Somershall—chưa bao giờ là người đàn ông mạnh mẽ nhất trong phòng—đang ngồi bên trái, đổ tràn lên ghế cô. Nên cô buộc phải nhích người về bên phải một chút, nên tất nhiên càng đẩy cô đến gần Gareth St. Clair, người đang tích cực tỏa nhiệt.

Chúa ơi, anh ta đã đóng chai mình trong lọ nước nóng trước khi ra ngoài hay sao?

Hyacinth cầm tờ chương trình lên một cách kín đáo nhất có thể và dùng nó làm quạt.

“Có gì không ổn à, Cô Bridgerton?” anh hỏi, nghiêng đầu sang nhìn cô với vẻ hài hước tò mò.

“Tất nhiên là không,” cô trả lời. “Chỉ là ở đây hơi ấm, anh không nghĩ vậy sao?”

Anh quan sát cô lâu hơn cô muốn một giây, và rồi quay sang Phu Nhân Danbury. “Bà có bị sốc nhiệt vì nóng không, Bà Ngoại?” anh hỏi đầy quan tâm.

“Không hề,” câu trả lời nhanh nhẹn đáp lại.

Anh quay lại với Hyacinth cùng một cái nhún vai. “Chắc phải do cô,” anh thì thầm.

“Phải vậy,” cô nghiêng rặng, kiên quyết nhìn thẳng phía trước. Có lẽ vẫn còn thời gian để trốn vào phòng nghỉ của các quý bà. Penelope sẽ treo cô lên rồi phanh thây vì điều đó, nhưng có hai người đang ngồi giữa họ thì có thật sự bị coi là bỏ rơi? Bên cạnh đó, cô có thể sử dụng Ngài Somershall như một lí do chính đáng. Thậm chí đến giờ ông ta vẫn dịch chuyển, đè sát vào cô với một thái độ khiến Hyacinth không chắc là vô tình.

Hyacinth dịch một tí về bên phải. Chỉ một inch thôi—e là còn chưa tới. Điều cuối cùng cô muốn là bị ép chặt vào Gareth St. Clair. À, điều kế cuối vậy. Khung người đầy đà của Ngài Somershall nhất định là tệ nhất.

“Có gì không ổn, Cô Bridgerton?” Anh St. Clair hỏi thăm.

Cô lắc đầu, đặt bàn tay lên tay vịn ghế để chuẩn bị đứng lên. Cô không thể—

Bốp.

Bốp bốp bốp.

Hyacinth suýt chút nữa là rên rỉ. Đó là một trong những Tiểu Thư Smythe-Smyth, báo hiệu buổi hòa nhạc sắp bắt đầu. Cô đã lỡ mất thời cơ. Giờ thì cô chẳng còn cách nào đi ra một cách lịch sự.

Nhưng ít nhất cô được an ủi vì không phải là người khôn khổ duy nhất. Ngay lúc những cô gái Smythe-Smyth nâng thanh vĩ để chơi nhạc cụ, cô nghe Anh St. Clair thở ra một tiếng rên rỉ rất khẽ, theo sau là một câu nghe rất thành tâm, “Xin Chúa cứu giúp tất cả chúng con.”

CHƯƠNG 2

Ba mươi phút sau, và đâu đó không xa, một con chó nhỏ tru lên đau đớn. Thật không may, không có ai nghe thấy tiếng nó giữa sự hỗn loạn âm ỉ...

Trên thế gian chỉ có một người mà vì người đó, Gareth mới chịu ngồi lịch sự và lắng nghe bản nhạc thật sự tệ hại, tình cờ người đó lại là Bà Ngoại Danbury.

“Không có lần sau nữa,” anh thì thầm vào tai bà, khi thứ gì đó họa may là nhạc Mozart công kích tai anh. Bản này, sau một thứ có thể là của Haydn, được tiếp tục bởi thứ gì đó có thể là của Handel.

“Cháu ngồi không lịch sự kia kìa,” bà thì thầm lại.

“Chúng ta đã có thể ngồi ở phía sau,” anh lầu bàu.

“Và bỏ lỡ hết trò vui?”

Làm sao có người lại xem buổi hòa nhạc Smythe-Smyth là trò vui thì anh chẳng hiểu nổi, nhưng bà anh sở hữu một thái độ chỉ có thể được xem là một tình yêu không lành mạnh dành cho sự kiện hàng năm này.

Như thường lệ, cả bốn cô gái nhà Smythe-Smyth đều được ngồi trên một bục nhỏ, hai người với cây violon, một người với cây cello, và một người tại đàn piano, thứ âm thanh mà họ phát ra thật quá chói tai đến mức gần như ảm tượng.

Gần như.

“Thật may là cháu yêu bà,” anh nói qua vai.

“Ha,” là câu trả lời của bà, dù thì thầm cũng không hề bớt hung hăng. “Thật may là ta yêu cháu.”

Và rồi—tạ ơn Chúa—nó chấm dứt, và những cô gái gật đầu chào và nhún gối, ba trong số họ trông hoàn toàn hài lòng với bản thân, và một người—cô gái với cây đàn cello—trông như thể cô muốn quẳng mình ra ngoài cửa sổ.

Gareth xoay người khi anh nghe bà mình thở dài. Bà đang lắc đầu và trông thương cảm rất khác ngày thường.

Những cô gái Smythe-Smyth rất nổi tiếng ở Luân Đôn, và màn trình diễn sau, không thể lí giải nổi, lại tệ hơn màn trình diễn trước. Khi người ta nghĩ chẳng còn cách nào khả dĩ hơn để chế nhạo Mozart, một nhóm họ hàng Smythe-Smyth khác lại xuất hiện trên sân khấu, và chứng minh rằng phải, có thể chứ.

Nhưng họ là những cô gái tốt, anh đã được nghe nói lại như thế, và bà của anh, trong những cơn thương người hiếm hoi, khẳng khẳng phải có người ngồi ở hàng đầu và vỗ tay, bởi vì, theo như bà phát biểu, “Ba người trong số họ không thể phân biệt được một con voi và một cây sáo, nhưng luôn luôn có một người sẵn sàng chui xuống đất vì khốn khổ.”

Và rõ ràng Bà Ngoại Danbury, người vô tư nói với một công tước rằng ông ta chẳng có lấy tri giác của một con dê, thấy việc vỗ tay cho cô gái Smythe-Smyth có tai không được làm từ thiếc ở mỗi thế hệ là quan trọng.

Họ đều đứng lên vỗ tay, mặc dù anh cho rằng bà anh chỉ làm thế để có cơ lấy lại cây gậy, Hyacinth Bridgerton đưa nó cho bà mà không có lấy một lời phản đối.

“Kẻ phản bội,” anh thì thầm qua vai.

“Chúng là ngón chân anh mà,” cô trả lời.

Anh nở một nụ cười ngoài ý muốn. Anh chưa bao giờ gặp bất cứ ai như Hyacinth Bridgerton. Cô khá hài hước, khá khó chịu, nhưng người ta không thể ngăn mình ngưỡng mộ trí tuệ của cô.

Hyacinth Bridgerton có một danh tiếng thú vị và độc nhất trong giới thượng lưu Luân Đôn. Cô là con út trong gia đình Bridgerton được đặt tên theo trình tự a,b,c nổi tiếng, từ A đến H. Và cô, chỉ ít về mặt lý thuyết và đối với những người quan tâm, được xem là một đám hôn nhân tốt. Cô chưa bao giờ dính dáng, thậm chí là hơi hợt, vào một vụ tai tiếng nào, và gia đình cô và họ hàng thân thích của cô còn hơn cả so sánh. Cô hoàn toàn xinh xắn, một vẻ đẹp phổ biến và khỏe mạnh, với mái tóc dày màu hạt dẻ và đôi mắt xanh không che dấu sự thông minh. Và có lẽ quan trọng nhất, Gareth nghĩ với chút nhạo báng, người ta thì thầm rằng anh trai cả của cô, Ngài Bridgerton, đã tặng hôn môn của cô vào năm ngoái, sau khi Hyacinth kết thúc mùa vũ hội thứ ba ở Luân Đôn mà không có lấy một lời cầu hôn nào chấp nhận được.

Nhưng khi anh hỏi han về cô—tất nhiên không phải bởi vì anh quan tâm; mà chỉ vì anh muốn biết rõ hơn về quý cô trẻ thích dành nhiều thời gian bên bà ngoại anh—những người bạn của anh đều rùng mình.

“Hyacinth Bridgerton?” một người đã lặp lại. “Chắc chắn không phải để kết hôn chứ? Cậu điên rồi.”

Một người khác thì nói cô thật đáng sợ.

Không có ai thật sự không ưa cô—cô có một sức lôi cuốn nhất định giúp cô được mọi người chiều chuộng—nhưng tất cả đều đồng tình rằng tốt nhất cô chỉ nên ở mức độ vừa phải. “Đàn ông không thích phụ nữ thông minh hơn họ,” một trong những người bạn sắc sảo hơn đã bình luận, “và Hyacinth Bridgerton không phải là kiểu giả vờ ngu ngốc.”

Gareth đã nghĩ hơn một lần rằng cô là bản sao trẻ của bà ngoại anh. Và trong khi chẳng có ai trên đời anh yêu quý hơn Bà Ngoại Danbury, thì theo như anh nghĩ, thế gian này chỉ cần một người như bà mà thôi.

“Cháu không thấy mừng vì đã đến đây?” quý bà lớn tuổi đang được nhắc đến hỏi, giọng bà nghe rất rõ qua tràng pháo tay.

Chẳng có ai vỗ tay to như khán giả của buổi hòa nhạc Smythe-Smyth. Họ luôn quá mừng rỡ vì nó đã kết thúc.

“Không có lần sau nữa,” anh nói dứt khoát.

“Tất nhiên là không,” bà anh nói, với một vẻ nhún nhường vừa đủ cho thấy bà đang nói dối không chớp mắt.

Anh quay sang và nhìn thẳng vào mắt bà. “Bà sẽ phải tìm người khác để tháp tùng bà vào năm sau.”

“Ta sẽ không dám mơ đến chuyện yêu cầu cháu lần nữa,” Bà Ngoại Danbury nói.

“Bà đang nói dối.”

“Thật là một điều kinh khủng để nói với bà ngoại yêu quý của cháu.” Bà hơi nghiêng người tới trước. “Làm sao mà cháu biết?”

Anh liếc xuống cây gậy, đang ngủ yên trong tay bà. “Bà đã không vấy cái vật đó lên trời dù chỉ một lần từ khi bà lừa được Cô Bridgerton đưa trả lại nó,” anh nói.

“Vớ vẩn,” bà nói. “Cô Bridgerton quá sắc sảo để bị lừa, phải không Hyacinth?”

Hyacinth nhào người về phía trước để cô có thể nhìn thấy bà bá tước đằng sau anh. “Cháu xin lỗi?”

“Chỉ cần nói vâng thôi,” Bà Ngoại Danbury nói. “Điều đó sẽ chọc tức nó.”

“Vâng thì, vâng ạ, tất nhiên,” cô nói, mỉm cười.

“Và,” bà anh tiếp tục, như thể toàn bộ cuộc trao đổi lố bịch chưa hề diễn ra, “Ta cho cháu biết ta là tâm hồn thiện trọng khi dính dáng đến cây gậy của ta.”

Gareth chiếu vào bà một cái nhìn. “Thật là kỳ tích cháu còn ngón chân.”

“Thật là kỳ tích cháu còn hai tai, cậu bé yêu dấu,” bà nói với sự khinh bỉ kiêu ngạo.

“Cháu sẽ lấy nó đi lần nữa,” anh đe dọa.

“Không, cháu sẽ không,” bà trả lời với một tiếng cười khùng khục. “Ta rời đi với Penelope để tìm một ly nước chanh đây. Cháu ở lại bầu bạn với Hyacinth.”

Anh nhìn bà rời đi, rồi quay lại với Hyacinth, người đang nhìn quanh phòng với đôi mắt hơi nheo lại.

“Cô đang tìm ai à?” anh hỏi.

“Không một người nào cụ thể. Chỉ là quan sát khung cảnh thôi.”

Anh nhìn cô một cách hiếu kì. “Cô luôn có vẻ như một thám tử thế sao?”

“Chỉ khi nó phù hợp với tôi,” cô nói với một cái nhún vai. “Tôi muốn biết được có chuyện gì đang xảy ra.”

“Và có chuyện gì ‘đang xảy ra’ không?” anh hỏi dò.

“Không.” Đôi mắt cô nheo lại lần nữa khi cô quan sát hai người đang tranh cãi ở một góc xa. “Nhưng anh không bao giờ biết được có hay không.”

Anh chống lại thôi thúc muốn lắc đầu. Cô là người phụ nữ kì lạ nhất. Anh nhìn lên sân khấu. “Chúng ta an toàn chưa?”

Cuối cùng cô cũng quay lại, đôi mắt xanh của cô gặp mắt anh với một sự thẳng thắn khác thường. “Có phải anh muốn nói là nó đã kết thúc chưa?”

“Đúng vậy.”

Lông mày cô chau lại, và trong khoảnh khắc đó Gareth nhận ra những đốm tàn nhang rất nhạt lác đác trên mũi cô. “Tôi nghĩ vậy,” cô nói. “Tôi chưa từng biết họ có giờ nghỉ giải lao trước đây.”

“Tạ ơn Chúa,” anh nói, với cảm xúc tràn trề. “Tại sao họ lại làm thế?”

“Ý anh là những người nhà Smythe-Smyth?”

“Vâng.”

Trong một lúc, cô yên lặng, rồi cô chỉ lắc đầu, và nói, “Tôi không biết. Người ta sẽ nghĩ là...”

Bất cứ điều gì cô sắp sửa nói, cô nghĩ lại. “Đừng bận tâm,” cô nói.

“Nói tôi nghe đi,” anh giục, hơi ngạc nhiên vì sự hiếu kỳ của mình.

“Không có gì đâu,” cô nói. “Chỉ là người ta sẽ nghĩ đến giờ phải có ai đó nói với họ rồi mới phải. Nhưng thật sự thì...” Cô nhìn quanh căn phòng. “Những năm gần đây lượng khán giả đã trở nên ít ỏi hơn. Chỉ những người có tấm lòng tử tế là còn ở lại thôi.”

“Và cô có tính luôn cả mình vào hàng ngũ đó không, Cô Bridgerton?”

Cô nhìn lên anh với đôi mắt xanh trong vắt. “Tôi không nghĩ đến sẽ miêu tả bản thân như thế, nhưng vâng, tôi cho rằng mình thuộc hàng ngũ đó. Bà của anh nữa, mặc dù bà sẽ chối đến hơi thở cuối cùng.”

Gareth mỉm cười khi anh thấy bà ngoại chọt vào chân Công Tước Ashbourne bằng cây gậy của bà. “Phải, bà sẽ làm thế đúng không?”

Kể từ sau cái chết của George, bà ngoại là người duy nhất trên thế gian mà anh thật sự yêu thương. Sau khi cha anh đá anh ra đường, anh đã đến Nhà Danbury ở hạt Surrey và thuật lại cho bà tất cả những chuyện đã xảy ra. Ngoại trừ một phần nhỏ về thân phận con ngoài giá thú của anh, tất nhiên.

Gareth đoán Phu Nhân Danbury sẽ đứng lên reo hò nếu bà biết được anh không phải một người St. Clair chính cống. Bà chưa bao giờ thích con rể của mình, và thật ra còn thường xuyên nhắc đến ông ta là “thằng ngu hợm hĩnh”. Nhưng sự thật sẽ hé lộ mẹ anh—con gái út của Phu Nhân Danbury—là một kẻ ngoại tình, và anh không muốn làm ô danh bà theo lời đó.

Và kì lạ thay, cha anh—thật buồn cười làm sao vì anh vẫn còn gọi ông ta như thế, ngay cả sau ngần ấy năm—chưa bao giờ vạch mặt anh một cách công khai. Lúc đầu chuyện đó không khiến Gareth ngạc nhiên. Ngài St. Clair là một người đàn ông kiêu hãnh, và chắc chắn ông ta sẽ không để lộ mình bị cấm sùng. Hơn nữa, hẳn ông ta còn nuôi hy vọng sẽ gô cổ Gareth lại và buộc anh làm theo ý ông ta. Có lẽ thậm chí còn ép được anh kết hôn với Mary Winthrop và đổ đầy túi tiền dòng họ St. Clair như trước.

Nhưng George đã mắc phải một căn bệnh hiểm nghèo ở tuổi hai mươi bảy, và đến năm ba mươi thì anh chết.

Mà không có một người con trai.

Điều đó khiến Gareth trở thành người kế thừa dòng dõi St. Clair. Và để lại anh, hoàn toàn đơn giản, tiền thoái lương nan. Trong mười một tháng qua, dường như ông ta chẳng làm gì ngoài chờ đợi. Sớm hay muộn cha anh cũng sẽ tuyên bố với tất cả những người chịu lắng nghe rằng Gareth không phải con ruột ông ta. Chắc chắn là nam tước, với trò tiêu khiển yêu thích xếp hạng thứ ba (sau săn bắn và gây giống chó săn) là khảo cứu phả hệ nhà St. Clair để dẫn đến cội nguồn Plantagenet, sẽ không truyền lại tước vị cho một đứa con hoang dòng dõi không xác định. (**Plantagenet: một nhánh của họ Angevins, là dòng dõi vua chúa vương quốc Anh từ thế kỷ XII**)

Gareth biết chắc cách duy nhất nam tước có thể gỡ bỏ anh khỏi vị trí thừa tự là lòi anh, và một đám người làm chứng, đến trước Hội Đồng ban Đặc Quyền trong Thượng Nghị Viện. Đó sẽ là một phi vụ rối rắm, đáng tốn, và cũng có thể sẽ không hiệu quả. Ngài nam tước đã kết hôn với mẹ Gareth khi bà sinh con, và điều đó chứng tỏ Gareth là con hợp pháp trước pháp luật, mặc cho dòng máu của anh.

Nhưng nó sẽ gây ra một vụ tai tiếng lớn và hoàn toàn có thể hủy hoại Gareth trong mắt mọi người. Rất nhiều quý tộc mang dòng máu và họ của hai người đàn ông lượn lờ khắp nơi, nhưng giới thượng lưu không thích nói về điều đó. Không phải là công khai.

Nhưng đến nay cha anh vẫn chưa tuyên bố gì cả.

Một nửa thời gian Gareth tự hỏi phải chăng nam tước giữ im lặng chỉ để dẫn vật anh.

Gareth nhìn bà anh ở bên kia căn phòng, đang nhận một li nước chanh từ Penelope Bridgerton, người đã bị bà gạ gẫm chăm sóc cho bà từng tí một. Agatha, Phu Nhân Danbury, thường xuyên được miêu tả là kỳ quặc, và đó mới chỉ là những người có cảm tình với bà mới nhận xét như thế. Bà là một con sư tử cái trong giới thượng lưu, không ngại phát biểu và rất sẵn lòng châm chọc những nhân vật bề thế nhất, và thi thoảng, cả bản thân nữa. Nhưng mặc cho phong cách chua chát, bà còn nổi tiếng là trung thành với những người bà yêu thương, và Gareth biết anh là người đứng đầu danh sách đó.

Khi anh đến với bà và kể lại rằng cha anh đã từ anh, bà đã giận sôi máu, nhưng bà chưa bao giờ sử dụng cương vị nữ bá tước để buộc Ngài St. Clair nhận lại con.

“Ha!” bà anh nói. “Ta thà giữ cháu còn hơn.”

Và bà đã làm. Bà trả học phí trường Cambridge cho Gareth, và khi anh tốt nghiệp (không phải với vị trí đứng đầu, nhưng anh đã đạt được kết quả tốt), bà báo cho anh biết mẹ anh đã để lại cho anh một khoản thừa kế nhỏ. Gareth không hề biết mẹ anh có tiền dành dụm riêng, nhưng Phu Nhân Danbury chỉ

cong môi và nói, “Cháu thật sự nghĩ ta sẽ để tên đàn đó kiểm soát toàn bộ tài sản của con gái ta à? Chính ta viết thỏa thuận hôn nhân chứ ai.”

Gareth không nghi ngờ điều đó dù chỉ một khắc.

Số tiền thừa kế đã cho anh một khoản thu nhập nhỏ để chi trả một căn hộ rất khiêm tốn, và Gareth có khả năng chu cấp cho mình. Không nhiều, nhưng đủ để anh cảm thấy mình không hẳn là một kẻ vô tích sự, và anh ngạc nhiên nhận ra điều đó có ý nghĩa hơn anh nghĩ.

Ý thức trách nhiệm lạ lẫm này còn là một chuyện tốt, bởi vì khi anh nhận lấy tước vị St. Clair, anh sẽ thừa hưởng một núi những khoản nợ kèm theo. Nam tước đã gạt Gareth khi nói họ sẽ mất tất cả mọi thứ trừ tước vị nếu anh không kết hôn với Mary Winthrop, nhưng dù vậy, rõ ràng gia sản St. Clair đang cạn kiệt. Hơn nữa, khả năng sắp xếp tài chính của Ngài St. Clair cũng không tiến bộ hơn lúc ông ta cố ép Gareth kết hôn. Nếu không muốn nói là ông ta còn vét sạch một cách có hệ thống.

Đó là lí do khiến Gareth băn khoăn có phải nam tước không có ý định hạ bệ anh một cách công khai. Chắc chắn màn trả thù tối thượng là để lại đứa con trai giả mạo ngập trong nợ nần.

Và Gareth biết—với mỗi tế bào trong con người anh—rằng nam tước chẳng hề muốn anh được hạnh phúc. Gareth không thêm quan tâm đến những buổi họp mặt công cộng, nhưng Luân Đôn về khía cạnh xã hội không phải một thành phố rộng lớn, và anh không thể tránh mặt cha anh mãi được. Và Ngài St. Clair chưa bao giờ cố gắng che đậy thù hận cá nhân.

Còn về phần Gareth—à thì, anh cũng không giỏi giang hơn trong chuyện che giấu cảm xúc. Anh dường như luôn sa vào lối mòn, cố ý khiêu khích chỉ để làm cho nam tước nổi giận. Lần cuối cùng họ thấy mặt nhau, Gareth đã cười quá to, khiêu vũ quá sát một góa phụ có tiếng dễ dãi.

Ngài St. Clair đã đỏ bầm mặt, và rít câu gì đó về việc Gareth chẳng khá hơn thân phận anh. Gareth không dám chắc cha anh đang đề cập đến chuyện gì và nam tước đã quá say xỉn. Nhưng sự kiện trên đã giúp anh chắc chắn một điều—

Cuối cùng chiếc giày còn lại cũng sẽ rơi xuống. Khi Gareth ít trông chờ nhất, hoặc có lẽ, khi anh đã trở nên quá ngờ vực, đúng ngay lúc anh nghi ngờ điều đó nhất. Nhưng ngay khi Gareth cố gắng đổi đời, bước về phía trước, tiến lên...

Đó là lúc nam tước sẽ hành động. Gareth chắc chắn.

Và cuộc đời của anh sẽ tan tành.

“Anh St. Clair?”

Gareth chớp mắt và quay sang Hyacinth Bridgerton, anh nhận ra với chút ngỡ ngàng, người đã bị anh ngó lơ để theo đuổi những suy nghĩ của riêng anh. “Rất xin lỗi,” anh thì thầm, tặng cho cô một nụ cười chậm rãi và ung dung dường như rất có tác dụng khi anh cần xoa dịu một phụ nữ. “Tôi đã lơ đãnh.”

Khi cô làm vẻ mặt hồ nghi, anh nói thêm, “Thi thoảng tôi cũng có suy nghĩ.”

Cô mỉm cười dù không muốn, nhưng anh vẫn tính là một thành công. Ngày mà anh không thể làm cho một phụ nữ mỉm cười là ngày anh nên từ bỏ cuộc sống và chuyển đến đảo hoang* ở cho xong. (*nguyên tác: *Outer Hebrides*, quần đảo nằm ở phía tây bờ biển Scotland. Vào thế kỷ 18 và 19, ở đây đã diễn ra cuộc di dời các bộ tộc bắt buộc dẫn đến hậu quả giảm thiểu dân số trầm trọng, đến nay quần đảo này có 15 đảo có người ở và hơn 50 hoang đảo*)

“Trong hoàn cảnh thông thường,” anh nói, bởi vì dịp này có vẻ cần một buổi trò chuyện lịch sự, “Tôi sẽ hỏi cô có thích buổi hòa nhạc không, nhưng điều đó hình như hơi tàn nhẫn.”

Cô hơi cựa quậy trên ghế, điều đó thật thú vị, vì hầu hết những quý cô trẻ được huấn luyện từ lúc còn rất nhỏ để giữ dáng vẻ hoàn toàn bất động. Gareth thấy mình thích cô hơn vì năng lượng tràn đầy của cô; anh cũng là kiểu người thấy mình gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn lúc anh không nhận thấy.

Anh ngắm gương mặt cô, chờ một câu trả lời, nhưng tất cả những gì cô làm là tỏ ra không thoải mái. Cuối cùng, cô nghiêng người tới trước và thì thầm, “Anh St. Clair?”

Anh cũng nghiêng người tới trước, đưa sang cô một cái nhướn mày bí ẩn. “Cô Bridgerton?”

“Anh có ngại lắm không nếu chúng ta đi dạo quanh phòng một lát?”

Anh chờ đến lúc bắt gặp cô quăng một cái hắt đầu rất khó nhận thấy ra sau vai. Ngài Somershall đang lắc lư trên ghế, và cả cơ thể đồ sộ của ông ta đang nhích sát vào người Hyacinth.

“Tất nhiên,” Gareth nói hào hiệp, đứng dậy và đưa cánh tay cho cô. “Dù sao tôi cũng cần phải cứu Ngài Somershall mà,” anh nói khi họ đã ở xa.

Ánh mắt cô vội lia đến mặt anh. “Xin thứ lỗi?”

“Nếu tôi là một người đàn ông chuyên cá cược,” anh nói, “Tôi sẽ đặt bốn ăn một về phía cô.”

Trong khoảng nửa giây cô trông lúng túng, và rồi gương mặt cô giãn ra thành một nụ cười hài lòng.

“Ý anh là anh không phải một người chuyên cá cược?” cô hỏi.

Anh cười to. “Tôi không có tiền để trở thành một người chuyên cá cược,” anh nói hoàn toàn thành thật.

“Điều đó không ngăn được hầu hết cánh đàn ông,” cô nói xác xược.

“Hay hầu hết cánh phụ nữ,” anh nói, với một cái nghiêng đầu.

“Đúng thật,” cô thì thầm, liếc quanh căn phòng. “Chúng ta là một tập thể thích mạo hiểm, phải không?”

“Và còn cô thì sao, Cô Bridgerton? Cô thích cá cược chứ?”

“Tất nhiên,” cô nói, khiến anh ngạc nhiên bởi sự ngay thẳng của cô. “Nhưng chỉ khi tôi biết mình sẽ thắng thôi.”

Anh cười khê. “Thật là lạ,” anh nói, dẫn cô về phía bàn nước giải khát, “Tôi tin cô.”

“Ồ, anh nên tin,” cô vô tư. “Cứ hỏi bất cứ ai biết tôi mà xem.”

“Tồn thương lần nữa,” anh nói, tặng cô nụ cười duyên dáng nhất. “Tôi cứ nghĩ mình biết cô.”

Cô mở miệng, rồi sững sốt vì mình không có câu trả lời. Gareth thương tình cô và đưa cô một ly nước chanh. “Nốc cạn đi,” anh thì thầm. “Cô trông khát nước.”

Anh cười nhẹ khi cô cau có với anh qua vành ly cô cầm, tất nhiên điều đó chỉ càng khiến cô nỗ lực gấp đôi để hỏa táng anh bằng một cái quắc mắt.

Có một vẻ gì đó thật hài hước về Hyacinth Bridgerton. Cô thông minh—rất thông minh—ở cô toát lên thái độ tự tin, như thể cô đã quen làm người thông thái nhất trong căn phòng. Điều đó không phải là kém hấp dẫn; cô hoàn toàn cuốn hút theo một phong cách rất riêng, và anh hình dung cô đã phải học cách nói lên suy nghĩ để được lắng nghe—dù sao thì cô cũng là con út trong một gia đình có tám anh chị em.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là anh khá thích thấy cô lúng búng như gà mắc tóc. Thật là vui khi làm cô rối trí. Gareth không biết vì sao anh lại không đề ra mục tiêu làm việc đó thường xuyên hơn.

Anh quan sát cô đặt ly xuống. “Nói cho tôi biết đi, Anh St. Clair,” cô nói, “bà anh đã nói gì để thuyết phục anh tham dự?”

“Cô không tin là tôi sẵn lòng đến đây?”

Cô nhướn một hàng lông mày. Anh bị ấn tượng. Anh chưa biết một phụ nữ nào có thể làm được như thế.

“Được thôi,” anh nói, “bằng thủ pháp bàn tay run rẩy một lúc lâu, rồi câu chuyện ghé thăm bác sĩ của bà, và rồi tôi tin là bà đã thờ dài.”

“Chỉ một lần thôi à?”

Anh nhướn một bên lông mày đáp lại. “Bản chất tôi cứng rắn hơn nhiều, Cô Bridgerton à. Phải mất đầy nửa giờ mới bẻ gãy được ý chí tôi.”

Cô gật đầu. “Anh giỏi đấy.”

Anh nghiêng người về phía cô và mỉm cười. “Ồ nhiều việc lắm,” anh thì thầm.

Cô đỏ mặt, khiến anh hài lòng không để đầu cho hết, nhưng rồi cô nói, “Tôi đã được cảnh báo về những người đàn ông như anh.”

“Tôi hy vọng thế.”

Cô cười. “Tôi không nghĩ anh nguy hiểm như anh thích mọi người nghĩ.”

Anh nghiêng đầu sang một bên. “Và tại sao lại thế?”

Cô không trả lời ngay lập tức, chỉ cắn môi dưới trong khi cân nhắc từ ngữ. “Anh quá tử tế với bà ngoại anh,” cuối cùng cô nói.

“Một số người sẽ nói bà quá tử tế với tôi.”

“Ồ, rất nhiều người là đằng khác,” Hyacinth nói với một cái nhún vai.

Anh sặc nước chanh. “Cô chẳng có lấy một cái xương rụt rè nào trong người hết phải không?”

Hyacinth nhìn sang Penelope và Phu Nhân Danbury ở bên kia căn phòng trước khi quay lại với anh. “Tôi vẫn đang cố gắng, nhưng đúng vậy, rõ ràng tôi không có. Tôi nghĩ đó là lí do tôi vẫn còn chưa kết hôn.”

Anh mỉm cười. “Chắc chắn không phải lí do đó.”

“Ồ, phải mà,” cô nói, mặc dù cô biết rõ anh đang đùa. “Đàn ông cần được bẫy vào hôn nhân, dù cho họ có nhận ra hay không. Và có vẻ tôi hoàn toàn không có năng lực.”

Anh cười toét miệng. “Ý cô là cô không lừa lọc và ranh ma?”

“Tôi có cả hai nét đó,” cô thừa nhận, “chỉ là không tinh vi bằng.”

“Đúng thật,” anh thì thầm, và cô không thể kết luận câu đồng ý của anh có làm cô phiền lòng hay không.

“Nhưng nói cho tôi biết đi,” anh nói tiếp, “vì tôi đang rất hiếu kỳ đây. Tại sao cô lại nghĩ đàn ông cần được bẫy vào hôn nhân?”

“Anh sẽ đi đến nhà thờ một cách tình nguyện chứ?”

“Không, nhưng—”

“Anh thấy chưa? Tôi đã được xác nhận.” Và điều đó khiến cô cảm thấy khá hơn hẳn.

“Thật xấu hổ cho cô, Cô Bridgerton,” anh nói. “Cô chẳng có tinh thần thượng võ vì không để cho tôi kết thúc câu.”

Cô nghiêng đầu. “Anh có điều gì thú vị để nói không?”

Anh mỉm cười, và Hyacinth cảm thấy nó đến tận đầu ngón chân cô. “Tôi lúc nào cũng thú vị,” anh thì thầm.

“Giờ anh lại đang cố làm tôi sợ.” Cô không biết cảm giác thách thức điên rồ này đến từ đâu. Hyacinth không e lệ, và cô chắc chắn là từ tôn trong chừng mực, nhưng cô cũng không liều lĩnh đại dốt. Và Gareth St. Clair không phải kiểu đàn ông dễ đùa cợt. Cô đang đùa với lửa, cô biết chứ, nhưng cô lại không thể ngăn được bản thân. Mỗi câu nói thốt ra từ môi anh cứ như một lời thách thức, và cô phải vận dụng mọi kỹ năng để theo kịp.

Nếu đây là một cuộc tranh đua, cô muốn thắng.

Và nếu có bất cứ thói xấu nào của cô sẽ chứng tỏ là tai họa, thì nhất định là nó đây.

“Cô Bridgerton,” anh nói, “ngay cả quỷ dữ cũng không thể làm cô sợ.”

Cô buộc mắt mình gặp ánh mắt anh. “Đó không phải một lời khen ngợi, phải không?”

Anh nâng tay cô lên môi, phớt một nụ hôn nhẹ như lông hồng lên những đốt ngón tay. “Cô phải tự khám phá ra điều đó,” anh thì thầm.

Với tất cả những người từ ngoài nhìn vào, anh là con người đúng mực, nhưng Hyacinth bắt gặp tia sáng thách đố lấp lánh trong mắt anh, và hơi thở rời bỏ cô khi những luồng điện rạo rực chạy khắp da cô. Môi cô hé mở, nhưng cô chẳng có gì để nói, một từ cũng không. Chẳng có gì ngoài không khí, và nó dường như cũng không đủ đáp ứng.

Và rồi anh thẳng người lên như thể chẳng có gì xảy ra và nói, “Nhớ cho tôi biết cô kết luận như thế nào.”

Cô chỉ nhìn anh chằm chằm.

“Về lời khen,” anh nói thêm. “Tôi chắc cô sẽ muốn cho tôi biết tôi cảm thấy thế nào về cô.”

Miệng cô há hốc.

Anh mỉm cười. Ngoác miệng. “Tắt tiếng luôn. Phải tuyên dương tôi mới được.”

“Anh—”

“Không, không,” anh nói, đưa một bàn tay và chỉ về phía cô cứ như điều anh thật sự muốn làm là đặt ngón tay lên môi cô và suýt cô. “Đừng phá hỏng nó. Khoảnh khắc này quá hiếm hoi.”

Và cô đã có thể nói điều gì đó. Cô nên nói điều gì đó. Nhưng tất cả những gì cô có thể làm là đứng đó như một kẻ ngờ nghệch, hoặc nếu không thì cũng như một người chẳng giống cô.

“Lần sau nhé, Cô Bridgerton,” anh thì thầm.

Và rồi anh đi mất.

CHƯƠNG 3

Ba ngày sau, và nam chính của chúng ta rút ra được bài học rằng người ta không thể nào trốn chạy khỏi quá khứ.

“Có một người phụ nữ tới gặp ông, thưa ông.”

Gareth nhìn lên từ cái bàn, được làm bằng gỗ gụ kêch xù choáng hết gần một nửa phòng làm việc của anh. “Một người phụ nữ?”

Người hầu phòng mới của anh gật đầu. “Bà ấy xưng là vợ của anh trai ông.”

“Caroline?” Gareth lập tức chú ý. “Đưa chị ấy vào. Ngay lập tức.”

Anh đứng lên, chờ cô đi vào phòng làm việc của anh. Anh đã không gặp Caroline trong nhiều tháng trời, thật ra mà nói, chỉ một lần kể từ lễ tang của George. Và Thượng Đế chứng giám đó không phải là một sự kiện đáng mừng. Gareth đã dành cả quãng thời gian đó tránh mặt cha anh, chất thêm sự căng thẳng nặng nề lên nỗi bi thương tan nát cõi lòng của anh.

Ngài St. Clair đã lệnh cho George cắt đứt mọi liên hệ anh em với Gareth, nhưng George chưa bao giờ ngó lơ anh. Trong mọi việc khác, Geore nghe lời cha anh, nhưng không bao giờ tuân theo điều đó. Và vì thế Gareth càng yêu anh mình hơn. Nam tước không muốn Gareth tham dự lễ tang, nhưng khi Gareth xông vào nhà thờ, ngay cả ông ta cũng không muốn gây huyên náo và đuổi anh đi.

“Gareth?”

Anh quay người khỏi cửa sổ, không hề biết mình đã đứng nhìn ra ngoài. “Caroline,” anh nói nồng hậu, băng qua căn phòng để chào đón chị dâu. “Chị thế nào?”

Cô nhún vai bất lực. Hôn nhân của họ là sự kết hợp của tình yêu, và Gareth chưa bao giờ thấy nỗi bi thương nào như đôi mắt Caroline tại lễ tang anh trai anh.

“Em biết,” Gareth nói lặng lẽ. Anh cũng nhớ George. Họ là một cặp đối nghịch nhau—George, nghiêm túc và tôn trọng nghi thức, và Gareth, người luôn sống lêu lổng. Nhưng họ đã vừa là bạn vừa là anh em, và Gareth thích nghĩ rằng họ hoàn thiện nhau. Dạo gần đây Gareth nghĩ mình nên sống kiềm chế hơn, và anh đã nhìn vào gương anh trai để noi theo.

“Chị đã lục lại các kỷ vật của anh ấy,” Caroline nói. “Chị tìm thấy cái này. Chị tin nó là của em.”

Gareth tò mò nhìn cô rút từ túi xách một cuốn sách nhỏ. “Em không nhận ra nó,” anh nói.

“Không,” Caroline trả lời, đưa nó cho anh. “Em sẽ không nhận ra đâu. Nó từng thuộc về bà nội em.”

Bà nội anh. Gareth không thể giấu hẳn một cái nhăn mặt. Caroline không biết Gareth thật sự không phải người nhà St. Clair. Gareth không chắc George có biết được sự thật. Nếu anh có biết, anh cũng không bao giờ nói ra.

Cuốn sách nhỏ được bọc da màu nâu. Một sợi dây đai nhỏ chạy từ mặt trước đến mặt sau cuốn sách, được cố định bởi một cái nút bấm. Gareth cẩn thận bật nó lên và mở sách, thật nhẹ tay với trang giấy đã lâu năm. “Đây là một cuốn nhật ký,” anh ngạc nhiên. Và rồi anh phải mỉm cười. Nó được viết bằng tiếng Ý. “Nó nói gì?”

“Chị không biết,” Caroline nói. “Chị đã không biết đến sự tồn tại của nó cho đến đầu tuần nay khi chị tìm thấy nó trong ngăn bàn anh George. Anh ấy chưa bao giờ đề cập đến nó.”

Gareth nhìn xuống cuốn nhật ký, vào những dòng viết tay bay bướm tạo nên những câu chữ anh không tài nào hiểu được. Bà nội anh là con gái của một gia đình quý tộc người Ý. Gareth luôn thấy thích thú vì cha anh lai Ý; nam tước tự hào đến không chịu được về dòng dõi St. Clair và thích khoác lác rằng họ đã đổ bộ đến Anh từ thời người Norman xâm lăng. Thật ra, Gareth không thể nhớ được ông ta có bao giờ đề cập đến nguồn gốc Ý của mình.

“Anh George có để lại một lời nhắn,” Caroline nói, “bảo chị đưa nó cho em.”

Gareth nhìn xuống cuốn sách, lòng nặng trĩu. Thêm một dấu hiệu nữa chứng tỏ George chưa bao giờ biết họ không cùng cha. Gareth không có quan hệ máu mủ với Isabella Marinzoli St. Clair, và anh không có bất cứ quyền gì với nhật ký của bà.

“Em phải tìm một người để dịch nó,” Caroline nói với một nụ cười băng khuâng. “Chị rất hiếu kỳ. George đã luôn nói về bà em với tình cảm yêu mến.”

Gareth gật đầu. Anh cũng nhớ về bà với tình cảm trân trọng, mặc dù họ ít có thời gian bên nhau. Ngài St. Clair không hòa thuận với mẹ ông ta, nên Isabella ít ghé thăm. Nhưng bà lại say mê như điều đồ hai đứa ragazzi của bà, như bà thường thích gọi hai cháu trai, và Gareth nhớ mình đã rất đau đớn khi, vào năm mười một tuổi, anh nghe tin bà mất. Nếu tình cảm yêu mến cũng quan trọng như máu mủ,

thì anh nghĩ cuốn nhật ký về tay anh sẽ tốt hơn bất cứ ai khác.

“Em sẽ xem mình có thể làm được gì,” Gareth nói. “Tìm ra một người có thể phiên dịch tiếng Ý không thể quá khó.”

“Chị sẽ không tin tưởng giao nó cho một người bất kỳ nào,” Caroline nói. “Đó là nhật ký của bà nội em. Những suy nghĩ riêng của bà.”

Gareth gật đầu. Caroline nói đúng. Nghĩa vụ của anh đối với Isabella là tìm một người kín đáo dịch hồi ức của bà. Và anh đã biết chính xác nơi nào cần bắt đầu.

“Em sẽ đem nó đến chỗ Bà Ngoại Danbury,” Gareth bất chợt nói, bàn tay cầm cuốn nhật ký nâng lên rồi hạ xuống, gần như đang thử trọng lượng của nó. “Bà sẽ biết phải làm gì.”

Và bà sẽ biết, anh nghĩ. Bà Ngoại Danbury thích bảo bà biết mọi thứ, và sự thật khó ưa là bà thường xuyên đúng.

“Nhớ cho chị biết khi em đã tìm hiểu được nội dung của nó nhé,” Caroline nói khi cô bước về phía cửa.

“Tất nhiên,” anh thì thầm, ngay cả khi cô đã đi khỏi. Anh nhìn xuống cuốn sách. 10 Settembre, 1793...

Gareth lắc đầu và mỉm cười. Có vẻ di sản duy nhất anh có được từ gia tộc St. Clair là một cuốn nhật ký anh còn không thể đọc ra.

A, thật là mỉa mai.

Trong khi đó, tại một phòng khách cách đó không xa...

“Hà?” Phu Nhân Danbury kêu lên thất thanh. “Cô không nói đủ to!”

Hyacinth để cuốn sách cô đang đọc đóng lại, ngón trỏ đặt bên trong để đánh dấu. Phu Nhân Danbury thích giả vờ bị điếc khi hợp ý bà, và có vẻ bà thấy hợp ý mỗi lần Hyacinth đọc đến đoạn hấp dẫn trong những cuốn tiểu thuyết kinh khủng mà bà rất thích.

“Cháu vừa nói,” Hyacinth nói, ngược mắt lên nhìn Phu Nhân Danbury, “nhân vật nữ chính yêu quý của chúng ta đang khó thở, không, để cháu xem lại đã, cô ấy đang hụt hơi và thở hào hển.” Cô nhìn lên.

“Hụt hơi và thở hào hển?”

“Phìì,” Phu Nhân Danbury nói, phẩy tay một cách thô bạo.

Hyacinth liếc vào bìa sách. “Cháu thắc mắc có phải tiếng Anh là ngôn ngữ mẹ đẻ của tác giả này không?”

“Đọc tiếp đi,” Phu Nhân D ra lệnh.

“Được thôi, để cháu xem, Cô Bumblehead (*Đầu Đất*) chạy nhanh như gió khi cô thấy Ngài Savagewood đi về phía mình.”

Phu Nhân Danbury nheo mắt lại. “Tên cô ấy không phải là Bumblehead.”

“Nên lấy tên đó,” Hyacinth làu bàu.

“Chà, điều đó đúng,” Phu Nhân D đồng ý, “nhưng đâu phải chúng ta viết cuốn truyện này?”

Hyacinth hắng giọng và tìm lại dòng cô đang đọc. “Anh ta đang đến gần hơn,” cô đọc, “và Cô Bumbleshoot (*Cây Dù*)—”

“Hyacinth!”

“Butterworth,” Hyacinth lầm bầm. “Bất kể tên cô ta là gì, cô chạy đến bờ vực. Hết chương.”

“Bờ vực? Nửa sao? Chẳng phải cô ấy đang chạy đến đó vào cuối chương trước hay sao?”

“Có lẽ do đường dài.”

Phu Nhân Danbury nheo mắt lại. “Ta không tin cô.”

Hyacinth nhún vai. “Đúng là cháu sẽ nói dối để khỏi phải đọc vài đoạn tiếp theo về cuộc đời hoạn nạn khác thường của Priscilla Butterworth, nhưng thật ra, cháu đang nói sự thật.” Khi Phu Nhân D không nói gì, Hyacinth đưa cuốn sách ra, và hỏi, “Bà có muốn tự kiểm chứng không?”

“Không, không,” Phu Nhân Danbury nói, giả vờ ra vẻ chịu đựng. “Ta tin cô, vì ta chẳng có lựa chọn nào khác.”

Hyacinth nhìn bà chằm chọc. “Giờ bà bị mù luôn sao, ngoài bị điếc ra?”

“Không, không.” Phu Nhân D thở dài, làm bàn tay run run cho đến khi lưng bàn tay hạ cánh trên

trần bà. “Chỉ đang thực tập khả năng diễn kịch của ta thôi.”

Hyacinth cười rõ to.

“Ta không đùa đâu,” Phu Nhân Danbury nói, giọng bà trở lại âm vực sắc sảo thường ngày. “Và ta đang nghĩ đến chuyện làm một bước ngoặt cuộc đời đây. Ta có thể diễn xuất hay hơn hầu hết đám ngu dân tự gọi mình là diễn viên.”

“Buồn thật,” Hyacinth nói, “hình như họ ít cần vai nữ bá tước lớn tuổi.”

“Nếu bất cứ ai khác nói thế với ta,” Phu Nhân D nói, nện cây gậy của bà xuống sàn dù bà đang ngồi trong một cái ghế vững chãi, “Ta sẽ coi là một lời xúc phạm.”

“Nhưng cháu thì không?” Hyacinth hỏi, cố gắng làm ra vẻ thất vọng.

Phu Nhân Danbury cười khùng khục. “Cô có biết tại sao ta lại rất thích cô không, Hyacinth Bridgerton?”

Hyacinth nghiêng người tới. “Cháu rất háo hức được nghe đây.”

Gương mặt Phu Nhân D giãn ra thành một nụ cười đầy nếp nhăn. “Bởi vì cô, cô gái thân mến, giống y như ta.”

“Bà có biết không, Phu Nhân Danbury,” Hyacinth nói, “nếu bà nói điều đó với bất cứ ai khác, cô ấy sẽ xem là một câu xúc phạm.”

Cả người gầy gò của Phu Nhân D rung lên vì cười. “Nhưng cô thì không?”

Hyacinth lắc đầu. “Cháu thì không.”

“Tốt.” Phu Nhân Danbury tặng cô một nụ cười giữa bà và cháu, rồi ngược nhìn đồng hồ treo trên lò sưởi. “Ta nghĩ chúng ta có thời gian cho một chương nữa.”

“Chúng ta đã đồng ý rồi mà, mỗi Thứ Ba một chương,” Hyacinth nói, chỉ để chọc tức bà.

Miệng Phu Nhân D bặm lại thành một đường thẳng gắt gỏng. “Tốt thôi, thế vậy,” bà nói, quan sát Hyacinth với một vẻ quỷ quyệt, “chúng ta sẽ nói về chuyện khác.”

Ôi, thôi rồi.

“Nói cho ta biết, Hyacinth,” Phu Nhân Danbury nói, nghiêng người tới trước, “triển vọng của cô

dạo này thế nào?”

“Bà nói cứ như mẹ cháu,” Hyacinth ngọt ngào nói.

“Một lời khen ngợi hết lòng,” Phu Nhân D đáp lại. “Ta thích mẹ cô, và ta hiếm khi thích một người nào.”

“Cháu bảo đảm sẽ nói lại điều đó cho mẹ cháu.”

“Bah. Bà ấy biết rồi, và cô đang lảng tránh câu hỏi.”

“Triển vọng của cháu,” Hyacinth trả lời, “như bà rất tinh tế đề cập, cũng vẫn như thế.”

“Đó là vấn đề đấy. Cô, cô gái thân mến, cần một người chồng.”

“Bà có chắc không phải mẹ cháu đang trốn sau mấy tấm rèm và giơ bảng câu thoại lên cho bà đọc đó chứ?”

“Thấy chưa?” Phu Nhân Danbury nói với một nụ cười rộng ngoác miệng. “Ta sẽ xuất sắc trên sân khấu.”

Hyacinth chỉ nhìn bà chăm chăm. “Bà hoàn toàn điên rồi, bà có biết không vậy?”

“Bah. Ta chỉ đủ già để nói gì cũng thoát tội thôi. Cô sẽ thích chuyện đó khi ở tuổi ta, ta hứa đấy.”

“Giờ cháu đang tận hưởng nó đây,” Hyacinth nói.

“Đúng thật,” Phu Nhân Danbury thừa nhận. “Và có lẽ đó là lí do cô vẫn còn độc thân.”

“Nếu có một người đàn ông thông minh chưa đính ước ở Luân Đôn,” Hyacinth nói với một tiếng thở dài bí thế, “cháu đoán chắc với bà cháu sẽ bật tín hiệu cho anh ấy.” Cô để đầu mình nghiêng sang bên một cách châm biếm. “Chắc hẳn bà sẽ không muốn thấy cháu kết hôn với một gã ngốc.”

“Tất nhiên là không, nhưng—”

“Và ngừng đề cập đến cháu ngoại bà cứ như cháu không đủ thông minh để suy luận ra bà đang âm mưu gì.”

Phu Nhân D thở gấp bất bình. “Ta đã nói một lời nào đâu.”

“Bà sắp nói.”

“Chà, nó rất tốt,” Phu Nhân Danbury làm bầm, thậm chí còn không cố gắng chối, “và còn hơn cả đẹp trai.”

Hyacinth cắn môi, cố gắng không nhớ lại mình đã cảm giác lạ lẫm thế nào tại buổi hòa nhạc nhà Smythe-Smyth với Anh St. Clair bên cạnh. Cô nhận ra đó là vấn đề cô có với anh. Cô không cảm thấy là chính mình khi anh gần bên. Và đó là điều làm cô luống cuống.

“Ta thấy là cô không phản đối,” Phu Nhân D nói.

“Về gương mặt điển trai của cháu bà ư? Tất nhiên là không.” Hyacinth trả lời, bởi vì tranh cãi chuyện đó cũng chẳng được gì cả. Một số người có vẻ đẹp là một sự thật hiển nhiên, không phải theo ý kiến của ai đó.

“Và,” Phu Nhân Danbury nói tiếp một cách trang trọng, “ta vui khi nói rằng nó thừa hưởng đầu óc từ phía gia đình ta, ta rất tiếc phải nói thêm là không phải tất cả con cháu ta đều được như nó.”

Hyacinth nhìn lên trần nhà để tránh phải bình phẩm. Con trai cả của Phu Nhân Danbury đã rất nổi tiếng khi bị kẹt đầu giữa những chấn song trên cửa cổng Lâu Đài Winsor.

“Ồ, cứ nói đi,” Phu Nhân D làu bàu. “Trong số những đứa con của ta thì hai đứa là những kẻ khờ khạo, và có trời mới biết con cái chúng ra sao. Ta phải bỏ trốn khi chúng đến thành phố.”

“Cháu sẽ không bao giờ—”

“Cô đang nghĩ đến điều đó, và cũng đúng thôi. Thật là đáng đời ta khi kết hôn với Ngài Danbury dù biết ông ta không có được hai ý nghĩ trong đầu. Nhưng Gareth là một phần thưởng sáng giá, và cô là một kẻ ngốc nếu cô không—”

“Cháu trai của bà,” Hyacinth ngắt lời, “không hề chú ý đến cháu hay bất cứ phụ nữ nào ở độ tuổi kết hôn.”

“Thế đấy, đó là vấn đề,” Phu Nhân Danbury đồng ý, “và dù có chết, ta cũng chẳng hiểu được tại sao thằng bé lại lánh xa kiểu người như cô.”

“Kiểu người như cháu?” Hyacinth lặp lại.

“Trẻ trung, nữ tính, và nó sẽ phải kết hôn nếu nó ve vãn.”

Hyacinth cảm thấy hai má cô nóng bừng. Bình thường đây sẽ là mục chuyện trò ưa thích của cô—trò chuyện về lĩnh vực không đứng đắn thì vui hơn nhiều, tất nhiên là trong chừng mực—nhưng lần này

tất cả những gì cô có thể nói là, “Cháu không nghĩ bà nên bàn luận những chuyện như thế với cháu.”

“Bah,” Phu Nhân D nói, xua tay mô phỏng. “Từ khi nào cô trở nên màu mè điệu bộ thế?”

Hyacinth mở miệng, nhưng thật may mắn làm sao, Phu Nhân Danbury có vẻ không cần một câu trả lời. “Nó là một đứa lêu lổng, đó là sự thật,” bà bá tước thao thao bất tuyệt, “nhưng chẳng phải thứ cô không thể vượt qua nếu cô chú tâm vào.”

“Cháu sẽ không—”

“Chỉ cần kéo váy cô xuống một chút vào lần tới cô gặp nó,” Phu Nhân D ngắt lời, sốt ruột vẩy tay trước mặt. “Đàn ông mất hết tri giác khi thấy một bộ ngực nở nang. Cô sẽ khiến cho nó—”

“Phu Nhân Danbury!” Hyacinth khoanh cánh tay lại. Cô có lòng tự trọng của mình, và cô sẽ không đeo đuổi một kẻ trác táng không có hứng thú với hôn nhân. Cô không cần kiêu sĩ nhục công cộng như thế.

Hơ nữa, phải cần đến một trí tưởng tượng phong phú mới có thể miêu tả ngực cô là nở nang. Hyacinth biết cô không có dáng dấp một thằng con trai, tạ ơn ông trời, nhưng cô cũng không có được những ưu điểm trời phú khiến cho đàn ông nhìn lại vùng trước mặt ngay dưới cổ cô lần thứ hai.

“Ôi, tốt thôi,” Phu Nhân Danbury nói, nghe cực kỳ gắt gỏng, mà đối với bà thì đúng là cực kỳ. “Ta sẽ không nói một lời nào nữa.”

“Không bao giờ?”

“Cho đến khi,” Phu Nhân D nhấn mạnh.

“Cho đến khi nào?” Hyacinth nghi ngờ.

“Ta không biết,” Phu Nhân Danbury trả lời, cũng trong cùng một giọng điệu.

Nên Hyacinth có cảm giác chỉ năm phút sau là cùng.

Bà bá tước im lặng một thoáng, nhưng môi bà bĩu ra, một dấu hiệu chứng tỏ trí óc bà đang âm mưu một chuyện chắc chắn là quỷ quyết cực độ. “Cô có biết ta nghĩ gì không?” bà hỏi.

“Thường xuyên,” Hyacinth trả lời.

Phu Nhân D cau mày. “Cô thật quá nhiều chuyện.”

Hyacinth chỉ mỉm cười và ăn một bánh bích quy nữa.

“Ta nghĩ,” Phu Nhân Danbury nói, rõ ràng đã kiềm lại cơn giận, “chúng ta nên viết một cuốn sách.”

Đáng khen cho Hyacinth, cô không bị ghen bánh. “Cháu xin lỗi?”

“Ta cần một sự thử thách,” Phu Nhân D nói. “để giữ cho trí óc nhạy bén. Và chắc chắn chúng ta có thể làm tốt hơn Cô Butter-worth và Nam Tước Mồm Bọt.”

“Nam Tước Diên Loạn,” Hyacinth nói theo thói quen.

“Chính xác,” Phu Nhân D nói. “Chắc chắn chúng ta có thể làm tốt hơn.”

“Cháu chắc chúng ta có thể, nhưng nó kéo theo câu hỏi là—tại sao chúng ta lại muốn làm điều đó?”

“Bởi vì chúng ta có thể.”

Hyacinth xem xét khả năng một mối quan hệ sáng tạo với Phu Nhân Danbury, trải qua hàng giờ—

“Không,” cô nói, rất quả quyết, “chúng ta không thể.”

“Tất nhiên là chúng ta có thể,” Phu Nhân D nói, giọng cây gậy lần thứ hai suốt từ đầu buổi trò chuyện đến giờ—đúng là một kỷ lục về tính kiềm chế. “Ta sẽ nghĩ ra ý tưởng, còn cô có thể tìm cách diễn đạt.”

“Nghe không giống một sự phân công lao động công bằng,” Hyacinth nhận xét.

“Sao nó lại phải công bằng?”

Hyacinth mở miệng để trả lời và rồi quyết định là chẳng có ích gì.

Phu Nhân Danbury cau mày một lúc, rồi nói thêm, “VẬY ĐẤY, cứ nghĩ về lời đề nghị của ta xem sao. Chúng ta sẽ thành một đội xuất sắc.”

“Cháu rùng mình khi nghĩ đến,” một giọng nói trầm cất lên từ ngưỡng cửa, “điều bà đang cố gắng dọa nạt Cô Bridgerton tội nghiệp đây ung thuận.”

“Gareth!” Phu Nhân Danbury nói với niềm vui không che giấu. “Thật là tốt vì cuối cùng cháu cũng đến thăm ta.”

Hyacinth quay người lại. Gareth St. Clair vừa bước vào, trông đẹp trai đáng báo động trong bộ y phục thanh lịch. Một tia nắng mặt trời rọi qua cửa sổ, hắt lên mái tóc anh như vàng mạ.

Sự hiện diện của anh thật đáng ngạc nhiên. Hyacinth đã đến thăm vào Thứ Ba mỗi tuần suốt một năm nay, và đây mới chỉ là lần thứ hai họ gặp nhau. Cô đã bắt đầu nghĩ anh cố tình tránh mặt cô.

Điều đó dẫn đến câu hỏi—sao giờ anh lại ở đây? Ở buổi hòa nhạc nhà Smythe-Smyth là cuộc trò chuyện đầu tiên họ từng trao đổi những câu nói trên mức xã giao, và đột nhiên anh lại ở trong phòng khách của bà anh, ngay giữa buổi gặp mặt hàng tuần của họ.

“Cuối cùng à?” Anh St. Clair thích thú nhắc lại. “Chắc bà chưa quên chuyến thăm của cháu Thứ Sáu vừa rồi chứ.” Anh quay sang Hyacinth, gương mặt ra vẻ lo lắng khá thuyết phục. “Cô có nghĩ là bà bắt đầu đăng trí rồi không, Cô Bridgerton? Bà bây giờ bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, chín mươi—”

Cây gậy của Phu Nhân D đập xuống chân anh. “Còn chưa gần đến nữa, cậu bé yêu quý của ta,” bà quát, “và nếu cháu quý trọng những phần phụ của cháu, cháu không nên báng bỏ như thế một lần nữa.”

“Kính Cự Ước theo lời Agatha Danbury,” Hyacinth thì thầm.

Anh St. Clair chớp vào cô một nụ cười toe toét, làm cô ngạc nhiên, thứ nhất bởi vì cô không nghĩ anh sẽ nghe thấy câu nhận xét, và thứ hai bởi vì nó khiến anh trông thật trẻ con và vô tư, trong khi cô biết sự thật anh không phải cả hai điều trên.

Dầu vậy...

Hyacinth chống lại thôi thúc phải lắc đầu. Lúc nào cũng có một từ dầu vậy cả. Bỏ qua những câu ‘cuối cùng thì’ của Phu Nhân D đi, Gareth St. Clair là một vị khách hay lui tới Nhà Danbury. Hyacinth thắc mắc liệu anh có thật sự là kẻ lêu lổng như mọi người đánh giá. Không có kẻ ăn chơi trác táng chính công nào lại quý trọng bà mình như thế. Cô cũng đã nói vậy tại buổi hòa nhạc Smythe-Smyth, nhưng anh đã khéo léo chuyển chủ đề.

Anh là một bài toán đố. Và Hyacinth ghét những bài toán đố.

À, không, nói thật thì cô mê chúng.

Tất nhiên là với điều kiện cô giải được.

Bài toán đố kia thông thả bước vào phòng, cúi xuống hôn lên má bà ngoại anh. Hyacinth thấy mình nhìn chăm chăm vào gáy anh, vào mái tóc thắt đuôi sam lẳng tử cọ vào gấu áo khoác màu xanh lá.

Cô biết anh không có nhiều tiền chi trả quần áo may đo và những thứ tương tự, và cô biết anh chưa bao giờ hỏi xin bà anh, nhưng trời ạ, cái áo khoác vừa khít với anh đến hoàn hảo.

“Cô Bridgerton,” anh nói, ngồi xuống ghế xô-pha và uể oải gác cổ chân này lên đầu gối bên kia. “Hôm nay phải là Thứ Ba nhỉ.”

“Vâng,” Hyacinth đồng ý.

“Priscilla Butterworth ra sao rồi?”

Hyacinth nhướn mày, bất ngờ vì anh biết họ đang đọc cuốn sách nào. “Cô ấy đang chạy đến bờ vực,” cô trả lời. “Tôi lo cho sự an toàn của cô ấy. Hoặc tôi sẽ lo,” cô nói thêm, “nếu không phải đọc thêm đến mười một chương nữa.”

“Đáng tiếc thật,” anh nhận xét. “Cuốn sách sẽ lên một cao trào thú vị nếu cô ấy bị giết quách đi.”

“Vậy anh đã đọc rồi?” Hyacinth hỏi dò một cách lịch sự.

Trong một thoáng anh như chẳng làm gì khác hơn là đưa cho cô một cái nhìn Chắc Là Cô Đùa, nhưng rồi anh nhấn mạnh bằng câu, “Bà tôi thích thuật lại câu chuyện khi tôi đến thăm bà các ngày Thứ Tư. Tôi luôn đến thăm hàng tuần,” anh nói thêm, gửi một cái liếc mắt mi-trữu-nặng sang Phu Nhân Danbury. “Và hầu hết các ngày Thứ Sáu và Chủ Nhật.”

“Chủ Nhật tuần trước thì không,” Phu Nhân D nói.

“Cháu đã đến nhà thờ,” anh đánh phủ đầu.

Hyacinth ghen bánh.

Anh quay sang cô. “Cô đã không thấy sét đánh lên tháp chuông à?”

Cô bình phục nhờ một ngụm trà, rồi mỉm cười thật ngọt ngào. “Tôi đã quá mãi mê lắng nghe bài thuyết giáo.”

“Bài lòi thiên hạ thì đúng hơn,” Phu Nhân D tuyên bố. “Ta nghĩ cha nhà thờ đang bắt đầu lú lẫn.”

Gareth mở miệng, nhưng trước khi anh có thể thốt lên một chữ, cây gậy của bà anh đã vung lên thành một vòng cung vững chãi. “Đừng,” bà đe dọa, “có nhận xét một câu bắt đầu với những từ, ‘đến từ bà...’ ”

“Cháu không dám mơ vậy đâu,” Gareth nói nghiêm trang.

“Tất nhiên là cháu dám,” bà nói. “Cháu sẽ không phải là cháu ta nếu cháu không dám.” Bà quay sang Hyacinth. “Cô có đồng ý không?”

Thật đáng khen, Hyacinth chấp tay lại trong lòng và nói, “Nhất định không có câu trả lời chính xác cho câu hỏi đó.”

“Cô gái khôn ngoan,” Phu Nhân D tán thưởng.

“Cháu học từ một bậc thầy mà.”

Phu Nhân Danbury cười tươi rói. “Bỏ qua tính xác láo,” bà quả quyết, chỉ về phía Gareth cứ như anh là một mẫu vật trưng bày, “thì nó thật sự là một đứa cháu trai hiếm có. Không thể đòi hỏi thêm nữa.”

Gareth vui vẻ quan sát Hyacinth thì thầm điều gì đó có ý chuyển tải sự đồng tình mà không thật sự thừa nhận.

“Tất nhiên,” Bà Ngoại Danbury nói thêm với một cái xua tay, “nó cũng không phải ganh đua quá cật lực. Mấy đứa còn lại chỉ có ba bộ não để chia nhau.”

Xét về mười hai người cháu còn sống của bà thì đây không hẳn là một sự xác nhận rõ ràng.

“Một vài loài thú còn ăn con của chúng nữa,” Gareth thì thầm, chẳng với ai cụ thể.

“Hôm nay là Thứ Ba,” bà anh nói, hoàn toàn ngó lơ câu bình phẩm, “điều gì đã đưa cháu đến đây?”

Gareth nắm chặt những ngón tay quanh cuốn sách đang nằm trong túi anh. Anh đã quá mê mẩn cuốn nhật ký từ khi Caroline đưa nó cho anh mà quên khuấy mất buổi gặp hàng tuần của bà anh và Hyacinth Bridgerton. Nếu cho anh suy nghĩ tỉnh táo hơn, anh sẽ chờ đến buổi chiều, sau khi cô đã ra về.

Nhưng giờ anh đã ở đây, và anh phải đưa ra một lí do cho sự xuất hiện của anh. Nếu không—Chúa cứu giúp anh—bà anh sẽ nghĩ anh đến vì Cô Bridgerton, và sẽ phải mất hàng tháng trời mới có thể thuyết phục bà từ bỏ suy nghĩ đó.

“Cái gì thế, thắng nhóc?” bà anh hỏi, với phong cách riêng không ai có thể bắt chước. “Nói đi xem nào.”

Gareth quay sang Hyacinth, khá hài lòng khi cô cự quây khi anh nhìn cô chăm chăm không chớp. “Tại sao cô lại đến thăm bà tôi?” anh hỏi.

Cô nhún vai. “Bởi vì tôi thích bà.”

Rồi cô nghiêng người tới trước và hỏi, “Tại sao anh lại đến thăm bà?”

“Bởi vì bà là—” Anh ngừng lại, giật mình. Anh không ghé thăm chỉ bởi vì bà là bà ngoại anh. Phu Nhân D có rất nhiều ý nghĩa đối với anh—thử thách, mỏ vàng, và tai kiếp của đời anh—nhưng chưa bao giờ là một nghĩa vụ. “Tôi cũng thích bà,” anh nói chậm rãi, ánh mắt không rời Hyacinth.

Cô không hề chớp mắt. “Tốt.”

Và rồi họ chỉ nhìn nhau chăm chăm, như bị kim tủa trong một cuộc thi đấu kỳ dị.

“Ta không có gì than phiền về chiều hướng cuộc trò chuyện đâu,” Phu Nhân Danbury nói to, “nhưng cả hai đứa đang nói về cái quỷ gì thế?”

Hyacinth ngồi lùi ra sau và nhìn Phu Nhân Danbury như thể chẳng có gì xảy ra. “Cháu không biết,” cô nói thờ ơ và uống trà. Đặt tách xuống lại trên đĩa, cô nói thêm, “Anh ấy hỏi cháu một câu hỏi.”

Gareth ngắm cô đầy hiếu kỳ. Bà anh không phải là người dễ bầu bạn, và nếu Hyacinth Bridgerton vui lòng hy sinh những buổi chiều Thứ Ba của cô để ngồi với bà, thì chứng tỏ đó là ưu điểm của cô. Còn chưa kể đến Phu Nhân Danbury ít khi thích ai, thế mà lại say sưa nói về Cô Bridgerton mỗi khi có cơ hội. Tất nhiên một phần cũng vì bà cố ghép đôi họ; bà anh chưa bao giờ được biết đến vì tế nhị hay khéo ứng xử.

Nhưng dù vậy, nếu Gareth đã học được một điều trong nhiều năm qua, thì bà ngoại anh rất sắc sảo trong việc đánh giá con người. Và lại, cuốn nhật ký được viết bằng tiếng Ý. Ngay cả khi nó có chứa đựng vài bí mật hớ hênh, Cô Bridgerton cũng khó mà biết được.

Quyết định xong, anh đưa tay vào túi và kéo cuốn sách ra.

CHƯƠNG 4

Vào thời điểm mà cuộc đời Hyacinth cuối cùng cũng trở nên lý thú gần bằng Priscilla Butterworth. Trừ cái bờ vực, tất nhiên...

Hyacinth khấp khởi chờ đợi khi Anh St. Clair có vẻ ngập ngừng. Anh liếc về phía cô, đôi mắt xanh trong nheo lại gần như khó nhận thấy trước khi quay trở lại với bà anh. Hyacinth cố gắng để tỏ vẻ không quá hứng thú; rõ ràng anh đang cố quyết định có nên đề cập chuyện của anh khi cô đang ngồi đây, và cô đoán bất cứ sự can thiệp nào từ phía cô sẽ khiến anh giữ kín dự định của mình.

Nhưng có vẻ cô đã qua được màn duyệt binh, bởi vì sau một khắc im lặng ngắn ngủi, anh đưa tay vào túi và rút ra một thứ trông như một cuốn sách nhỏ bọc da.

“Cái gì đây?” Phu Nhân Danbury hỏi, cầm nó lên.

“Là nhật ký của Bà Nội St. Clair,” anh trả lời. “Trưa nay Caroline đã đem đến. Chị ấy tìm thấy nó trong những vật dụng của anh George.”

“Nó được viết bằng tiếng Ý,” Phu Nhân D nói.

“Vâng, cháu biết.”

“Ý ta là, tại sao cháu lại mang nó đến cho ta?” bà hỏi, hơi sốt ruột.

Anh St. Clair tặng cho bà một nụ cười nửa miệng uể oải. “Bà luôn nói với cháu bà biết mọi thứ, hoặc nếu không phải mọi thứ, thì là mọi người.”

“Chiều nay bà cũng mới nói như thế với cháu,” Hyacinth tháo vát thêm vào.

Anh St. Clair quay sang cô với một câu ra vẻ bề trên, “Cám ơn cô,” cùng lúc với cái trừng mắt từ Phu Nhân Danbury.

Hyacinth ngọ nguậy. Không phải bởi vì cái trừng mắt của Phu Nhân D—cô đã hoàn toàn miễn nhiễm những cái đó rồi. Nhưng cô ghét cái cảm giác Anh St. Clair nghĩ cô đáng bị lên mặt kẻ cả.

“Cháu đang hy vọng,” anh nói với bà ngoại, “bà biết một người phiên dịch có tiếng tăm.”

“Với tiếng Ý?”

“Có vẻ là ngôn ngữ được đòi hỏi.”

“Hmmmph.” Phu Nhân D nhấp nhấp cây gậy trên tấm thảm, rất giống với cách một người bình

thường gõ ngón tay lên mặt bàn. “Tiếng Ý hả? Không phổ biến như tiếng Pháp, thứ tiếng bất cứ một người kha khá nào cũng sẽ—”

“Cháu có thể đọc được tiếng Ý,” Hyacinth ngắt lời.

Hai cặp mắt xanh giống hệt nhau lập tức chĩa sang phía cô.

“Cô đang đùa,” Anh St. Clair nói, nửa giây trước khi bà ngoại anh quát, “Cô có thể?”

“Bà không biết mọi thứ về cháu,” Hyacinth nói tinh quái. Với Phu Nhân Danbury, tất nhiên, bởi vì Anh St. Clair khó có thể vỗ ngực tự xưng một điều tương tự.

“À, phải, tất nhiên,” Phu Nhân D ầm ĩ, “nhưng tiếng Ý?”

“Cháu đã từng có một cô giáo người Ý khi còn nhỏ,” Hyacinth nói với một cái nhún vai. “Cô ấy thích dạy cháu. Cháu không thông thạo lắm,” cô thừa nhận, “nhưng nếu đọc một hai trang thì cháu có thể hiểu được nghĩa khái quát.”

“Cái này còn hơn cả một hai trang,” Anh St. Clair nói, nghiêng đầu về phía cuốn nhật ký vẫn còn ở trong tay bà anh.

“Hẳn rồi,” Hyacinth cau kinh. “Nhưng tôi sẽ không đọc nhiều hơn một hai trang một lần. Và bà ấy đã không viết theo lối Roman cổ, phải không?”

“Đó sẽ là tiếng Latinh,” Anh St. Clair dài giọng.

Hyacinth nghiêng răng lại. “Dù vậy,” cô bật ra.

“Vì Chúa, thằng nhóc,” Phu Nhân Danbury ngắt lời, “đưa cuốn sách cho cô ấy.”

Anh St. Clair chẳng buồn chỉ ra bà vẫn đang cầm nó, khiến Hyacinth nghĩ anh rất biết kiềm chế. Anh đứng lên, lấy cuốn sách khỏi tay bà anh, và quay sang Hyacinth. Anh ngáp ngừng—chỉ một lúc, và Hyacinth sẽ không nhận thấy nếu cô không nhìn thẳng vào khuôn mặt anh.

Anh đem cuốn sách đến cho cô, đưa nó ra với một lời thì thầm nhẹ nhàng, “Cô Bridgerton.”

Hyacinth nhận lấy, run rẩy vì cô cảm giác mình chỉ vừa mới làm một việc gì đó to tát hơn cầm một cuốn sách.

“Cô có lạnh không, Cô Bridgerton?” Anh St. Clair thì thầm.

Cô lắc đầu, sử dụng cuốn sách như một cái cớ để tránh phải nhìn anh. “Những trang giấy đã hơi giòn,” cô nói, cẩn thận lật một trang.

“Nó nói gì thế?” Anh St. Clair hỏi.

Hyacinth nghiêng răng. Cô chưa bao giờ thấy vui khi bị làm áp lực, và cô gần như không thể bắt tay vào việc với Gareth St. Clair thở xuống cổ cô.

“Cho cô ấy tí không gian nào!” Phu Nhân D quát.

Anh di chuyển, nhưng không đủ cho Hyacinth lấy lại bình tĩnh.

“Thế nào?” anh hỏi.

Đầu Hyacinth hơi gục gật khi cô rút ra nghĩa chính. “Bà viết về đám cưới sắp tới của mình,” cô nói. “Tôi nghĩ bà sắp kết hôn với ông của anh trong”—cô cắn môi trong lúc đọc lướt qua trang giấy đề tìm từ ngữ chính xác—“ba tuần. Tôi cho là buổi lễ được tổ chức tại Ý.”

Anh St. Clair gật đầu một cái trước khi giục cô, “Và?”

“Và...” Hyacinth chun mũi, cô luôn làm thế mỗi khi tập trung suy nghĩ. Không phải một vẻ mặt hấp dẫn, nhưng lựa chọn còn lại là không suy nghĩ, thứ cô thấy không hề lôi cuốn.

“Bà ấy nói gì?” Phu Nhân Danbury giục.

“Orrendo orrendo...,” Hyacinth thì thầm. “Ôi, đúng rồi.” Cô nhìn lên. “Bà ấy không hạnh phúc lắm.”

“Ai có thể chứ?” Phu Nhân D chêm vào. “Người đàn ông đó là một con gấu, ta chia buồn với người nào trong phòng có cùng dòng máu với ông ta.”

Anh St. Clair ngó lơ bà. “Còn gì nữa không?”

“Tôi đã nói với anh là tôi không thông thạo,” Hyacinth xỏ ra. “Tôi cần thời gian để dịch.”

“Đem nó về nhà đi,” Phu Nhân Danbury nói. “Dù gì tối mai cô cũng sẽ gặp nó.”

“Cháu ư?” Hyacinth hỏi, đúng lúc Anh St. Clair nói, “Cô ấy sẽ gặp?”

“Cháu sẽ hộ tống ta đến buổi ngâm thơ nhà Pleinsworth,” Phu Nhân D nói với cháu bà. “Hay cháu đã quên rồi?”

Hyacinth ngồi dựa ra sau, thưởng thức khung cảnh miệng Gareth St. Clair mở ra và đóng lại một cách khốn khổ. Anh trông hơi giống một con cá. Một con cá với dáng vẻ một vị thần Hy Lạp, nhưng vẫn cứ là một con cá.

“Cháu thật sự...” anh nói. “Đó là, cháu không thể—”

“Cháu có thể, và cháu sẽ ở đó,” Phu Nhân D nói. “Cháu đã hứa rồi.”

Anh nhìn bà với một vẻ mặt cứng rắn. “Cháu không thể hình dung—”

“Thế đấy, nếu còn chưa thì lẽ ra cháu nên hứa, và nếu cháu có yêu ta...”

Hyacinth ho nhẹ em nhem tiếng cười, rồi cố không cười toe toét khi Anh St. Clair bắn cho cô một cái nhìn xấu xa.

“Khi cháu chết,” anh nói, “chắc chắn trên bia tưởng niệm sẽ khắc dòng chữ, ‘Anh yêu bà mình khi chẳng có ai thương bà.’”

“Và có gì không tốt với điều đó?” Phu Nhân Danbury hỏi.

“Cháu sẽ đến,” anh thở dài.

“Dem bông gòn theo để nhét tai anh,” Hyacinth khuyên.

Anh trông thất kinh. “Nó không thể tệ hơn buổi hòa nhạc tối qua.”

Hyacinth không thể ngăn khóe môi cong lên. “Phu Nhân Pleinsworth từng là một người nhà Smythe-Smyth.”

Bên kia căn phòng, Phu Nhân Danbury cười nắc nẻ khoái chí.

“Tôi nên về nhà thôi,” Hyacinth nói, đứng lên. “Tôi sẽ cố gắng dịch đề mục đầu tiên trước khi tôi gặp anh tối mai, Anh St. Clair.”

“Cô có lòng biết ơn của tôi, Cô Bridgerton.”

Hyacinth gật đầu và băng qua căn phòng, cố gắng làm ngo cảm giác phù phiếm kỳ lạ đang lớn dần trong ngực. Vì Chúa, đó chỉ là một cuốn sách.

Và anh chỉ là một người đàn ông.

Sự cưỡng bách lạ lùng giục cô phải gây ấn tượng với anh thật khó chịu. Cô muốn làm một việc để chứng tỏ trí thông minh và đầu óc sắc sảo của cô, một việc buộc anh phải nhìn cô với một biểu hiện khác ngoài vẻ hài hước thoáng qua đó.

“Cho phép tôi tiễn cô ra cửa,” Anh St. Clair nói, bước bên cạnh cô.

Hyacinth quay sang, rồi hơi thở cô ngừng đột ngột vì bất ngờ. Cô đã không nhận ra anh đang đứng rất gần. “Tôi...à...”

Đó là do đôi mắt anh. Quá xanh và trong làm cô cảm thấy có thể đọc được suy nghĩ của anh, nhưng cô lại nghĩ anh có thể đọc được suy nghĩ của chính cô.

“Vâng?” Anh thì thầm, đặt tay cô lên khuỷu tay anh.

Cô lắc đầu. “Không có gì.”

“Tại sao thế nhỉ, Cô Bridgerton,” anh nói, dẫn cô vào hành lang. “Tôi không tin mình từng thấy cô không có gì để nói. Ngoại trừ tối nọ,” anh nói thêm, hơi nghiêng đầu sang bên.

Cô nhìn anh, nheo mắt.

“Tại buổi hòa nhạc,” anh gợi ý. “Nó rất dễ thương.” Anh mỉm cười, hầu như chỉ để chọc tức cô. “Nó không dễ thương sao?”

Hyacinth bậm môi. “Anh không biết rõ tôi, Anh St. Clair,” cô nói.

“Danh tiếng của cô đến trước cô.”

“Của anh cũng vậy.”

“Hay đây, Cô Bridgerton,” anh nói, nhưng cô không cảm thấy như mình thắng được cuộc tranh luận.

Hyacinth thấy cô hầu của cô đang đứng chờ ở cửa, cô rút tay khỏi khuỷu tay Anh St. Clair và băng qua phòng. “Hẹn ngày mai, Anh St. Clair,” cô nói.

Và khi cánh cửa đóng lại sau lưng cô, cô có thể thề mình nghe anh trả lời, “Arrivederci.”

Hyacinth về tới nhà.

Mẹ cô đang chờ.

Không tốt tí nào.

“Charlotte Stokehurst,” Violet Bridgerton tuyên bố, “sắp kết hôn.”

“Hôm nay à?” Hyacinth hỏi thăm, tháo găng tay.

Mẹ cô đưa sang một ánh mắt. “Cô ấy đã đính hôn. Sáng nay mẹ cô ấy vừa mới nói với mẹ.”

Hyacinth nhìn quanh. “Nãy giờ mẹ chờ con tại hành lang à?”

“Với Bá Tước Renton,” Violet nói thêm. “Renton.”

“Chúng ta có trà không à?” Hyacinth hỏi. “Con đã đi bộ suốt đường về nhà, và con đang khát nước.”

“Renton!” Violet thốt lên, trông như sắp sửa giơ hai tay lên trời vì tuyệt vọng. “Con có nghe mẹ nói không?”

“Renton,” Hyacinth sốt sắng. “Anh ta có hai cổ chân to béo.”

“Cậu ấy—” Violet khựng lại. “Tại sao con lại nhìn vào cổ chân cậu ấy?”

“Con không thể nào không thấy chúng được,” Hyacinth trả lời. Cô đưa ví của cô—đang đựng cuốn nhật ký—cho một cô hầu. “Cô sẽ đem cái này đến phòng cho tôi chứ?”

Violet chờ cho đến khi cô hầu lật đặt đi khỏi. “Mẹ có trà trong phòng khách, và chẳng có gì không ổn với cổ chân Renton hết.”

Hyacinth nhún vai. “Nếu mẹ thích kiểu núng nính.”

“Này Hyacinth!”

Hyacinth thở dài mệt mỏi, đi theo mẹ cô đến phòng khách. “Mẹ à, mẹ có sáu người con đã kết hôn rồi, và họ đều rất hạnh phúc với lựa chọn của mình. Tại sao mẹ cứ phải cố đẩy con vào một chỗ không thích hợp?”

Violet ngồi xuống và chuẩn bị một tách trà cho Hyacinth. “Mẹ đâu có,” bà nói, “nhưng Hyacinth, con không thể nhìn một cái được sao?”

“Mẹ à, con—”

“Hoặc vì mẹ, giả vờ nhìn một cái?”

Violet đưa tách ra, rồi lấy nó lại và thêm một muỗng đường. Hyacinth là người duy nhất trong gia đình uống trà với đường, và cô luôn thích nó thật là ngọt.

“Cảm ơn mẹ,” Hyacinth nói, uống thử. Nó không nóng như cô thích, nhưng cô vẫn uống.

“Hyacinth,” mẹ cô nói, trong cái giọng luôn khiến Hyacinth cảm giác một chút tội lỗi, dù cho cô đã biết rõ hơn, “con biết mẹ chỉ muốn thấy con được hạnh phúc.”

“Con biết,” Hyacinth nói. Đó là vấn đề. Mẹ cô chỉ muốn thấy cô được hạnh phúc. Nếu Violet cứ đẩy cô vào hôn nhân chỉ vì danh vọng hoặc tiền tài thì sẽ dễ làm ngơ bà hơn. Nhưng không, mẹ cô yêu cô và thật sự muốn cô được hạnh phúc, không chỉ trong chuyện kết hôn không thôi, nên Hyacinth cố gắng hết mức giữ sự hài hước để chịu đựng những tiếng thở dài của mẹ cô.

“Mẹ sẽ không bao giờ muốn thấy con kết hôn với một người con không muốn ở cạnh,” Violet nói tiếp.

“Con biết.”

“Và nếu con không bao giờ gặp được người hợp ý, mẹ cũng sẽ hoàn toàn hạnh phúc khi con sống độc thân.”

Hyacinth nhìn bà ngờ vực.

“Ồ được thôi,” Violet chỉnh lại, “không hoàn toàn hạnh phúc, nhưng con biết mẹ sẽ không đời nào ép con kết hôn với ai đó không thích hợp.”

“Con biết,” Hyacinth nói lần nữa.

“Nhưng con yêu, con sẽ không bao giờ tìm thấy ai đó nếu con không tìm.”

“Con có tìm đấy chứ!” Hyacinth phản đối. “Tuần này con đã ra ngoài hầu như mọi buổi tối. Con thậm chí còn đi đến buổi hòa nhạc nhà Smythe-Smyth tối qua. Mà,” cô nhấn mạnh, “con còn có thể thêm là mẹ đã không tham dự.”

Violet ho. “Mẹ e là do chứng hóc cổ.”

Hyacinth không nói, nhưng không ai có thể nhầm lẫn tia nhìn trong mắt cô.

“Mẹ nghe nói con ngồi bên cạnh Gareth St. Clair,” Violet nói, sau một khoảng im lặng phù hợp.

“Mẹ có mặt thám ở mọi nơi sao?” Hyacinth làu bàu.

“Gần như vậy,” Violet trả lời. “Việc đó khiến cho cuộc sống dễ dàng hơn rất nhiều.”

“Có lẽ đối với mẹ.”

“Con có thích cậu ấy không?” Violet dai dẳng.

Thích anh ấy? Một câu hỏi kỳ lạ. Cô có thích Gareth St. Clair không à? Cô có thích cái cảm giác như thể anh đang thầm cười cô, ngay cả sau khi cô đồng ý phiên dịch cuốn nhật ký của bà nội anh? Cô có thích mình không bao giờ biết được điều anh đang nghĩ, thích anh khiến cô cảm thấy thật bối rối, và không phải là mình?

“Thế nào?” mẹ cô hỏi.

“Hơi hơi ạ,” Hyacinth rào đón.

Violet không nói bất cứ điều gì, nhưng đôi mắt bà ánh lên một tia sáng khiến Hyacinth khiếp vía.

“Đừng,” Hyacinth cảnh báo.

“Cậu ấy sẽ là một sự kết hợp hoàn hảo, Hyacinth.”

Hyacinth nhìn chăm chăm vào mẹ như thể bà mới mọc thêm một cái đầu. “Mẹ điên rồi à? Mẹ biết tiếng tăm anh ta cũng nhiều như con mà.”

Violet phải bỏ chuyện đó ngay lập tức. “Danh tiếng cậu ấy sẽ không quan trọng một khi các con đã kết hôn.”

“Sẽ quan trọng nếu anh ta cứ tiếp tục qua lại với ca sĩ opera và những người tương tự.”

“Cậu ấy sẽ không làm vậy đâu,” Violet nói, xua tay.

“Làm sao mẹ biết được?”

Violet ngừng lại một chút. “Mẹ không biết,” bà nói. “Mẹ nghĩ đó là cảm giác của mẹ.”

“Mẹ à,” Hyacinth sốt sắng thể hiện sự quan tâm, “mẹ biết con rất yêu mẹ—”

“Tại sao,” Violet cân nhắc, “mẹ lại đi đến kết luận không nên mong chờ điều gì tốt đẹp khi nghe một câu nói bắt đầu bằng cái giọng điệu đó nhỉ?”

“Nhưng,” Hyacinth ngắt lời, “mẹ phải tha thứ cho con khi con từ chối kết hôn với một người chỉ dựa vào cảm giác của mẹ.”

Violet uống trà với một điệu bộ thản nhiên thật ấn tượng. “Nó chỉ xếp sau cảm giác của con thôi. Và nếu mẹ có thể nói, cảm giác của mẹ trong những chuyện này thường có xu hướng đúng.” Khi Hyacinth tỏ vẻ dửng dưng, bà nói thêm, “Mẹ còn chưa sai mà.”

À, điều đó thì đúng, Hyacinth cũng phải thừa nhận. Tất nhiên chỉ thăm thừa nhận thôi. Nếu cô nói ra, mẹ cô sẽ cho rằng bà được toàn quyền hành động trong công cuộc rượt đuổi Anh St. Clair cho đến khi anh vừa khóc thét vừa trèo lên cây.

“Mẹ à,” Hyacinth nói, ngừng lại chỉ hơi lâu hơn thường lệ để có thêm chút thời gian sắp xếp ý nghĩ, “Con sẽ không chạy theo Anh St. Clair. Anh ấy không phải kiểu người phù hợp với con.”

“Mẹ không chắc con biết kiểu người phù hợp với mình dù cho cậu ấy có cưỡi voi đến trước cửa nhà con.”

“Con nghĩ con voi là một dấu hiệu tốt cho con biết nên tìm ở nơi khác.”

“Hyacinth.”

“Hơn nữa,” Hyacinth nói thêm, nghĩ Anh St. Clair dường như luôn nhìn cô với thái độ chiều cố, “Con không nghĩ anh ấy thích con.”

“Vớ vẩn,” Violet nói, với tất cả sự phẫn nộ của một con gà mái mẹ. “Tất cả mọi người đều thích con.”

Hyacinth nghĩ về điều đó trong một lúc. “Không,” cô nói, “con không nghĩ tất cả mọi người đều thích con.”

“Hyacinth, mẹ là mẹ của con, và mẹ biết—”

“Mẹ à, mẹ là người cuối cùng người ta muốn nói họ không thích con.”

“Dù vậy—”

“Mẹ,” Hyacinth ngắt lời, đặt tách xuống đĩa, “điều đó không quan trọng. Con không phiền lòng vì con không được tất cả mọi người yêu thích. Nếu con muốn mọi người thích mình, con đã phải tốt bụng và duyên dáng và nhạt nhẽo và chán ngắt mọi lúc mọi nơi, rồi còn gì là vui nữa?”

“Con nghe cứ như Phu Nhân Danbury,” Violet nói.

“Con thích Phu Nhân Danbury.”

“Mẹ cũng thích bà ấy, nhưng không có nghĩa mẹ muốn bà ấy làm con gái mình.”

“Mẹ—”

“Con không chịu sẵn đón Anh St. Clair vì cậu ấy làm con sợ,” Violet nói.

Hyacinth thở gấp. “Điều đó không đúng.”

“Tất nhiên là nó đúng,” Violet đáp trả, trông cực kỳ hài lòng với chính mình. “Mẹ không hiểu tại sao mẹ lại không hiểu ra sớm hơn. Và cậu ấy không phải là người duy nhất.”

“Con không hiểu mẹ đang nói về chuyện gì.”

“Tại sao con lại chưa kết hôn?” Violet hỏi.

Hyacinth chớp mắt vì câu hỏi đột ngột. “Con xin lỗi.”

“Tại sao con lại chưa kết hôn?” Violet lặp lại. “Mà liệu con có muốn không?”

“Tất nhiên là con muốn.” Và cô có muốn. Cô muốn điều đó hơn những gì cô chịu thừa nhận, có lẽ còn hơn những gì cô nhận ra cho đến tận lúc này. Cô nhìn mẹ và thấy một nữ chúa, một phụ nữ yêu gia đình thật mãnh liệt khiến cô long lanh nước mắt. Và trong khoảnh khắc đó Hyacinth nhận ra cô cũng muốn yêu mãnh liệt như mẹ cô. Cô muốn những đứa con. Cô muốn một gia đình.

Nhưng nó không có nghĩa cô sẵn sàng kết hôn với người đàn ông đến trình diện đầu tiên. Hyacinth là một người thực tế, cô sẽ vui mừng kết hôn với người cô không yêu, với điều kiện người đó phải phù hợp với cô ở mọi phương diện khác. Nhưng trời ạ, có phải là đòi hỏi quá nhiều khi muốn một quý ông có chút trí tuệ?

“Mẹ,” cô nói, nhẹ giọng, vì cô biết Violet có ý tốt, “con thật sự muốn kết hôn. Con thề với mẹ điều đó. Và hiển nhiên là con đang tìm kiếm.”

Violet nhướn cặp lông mày. “Hiển nhiên?”

“Con đã có sáu lời cầu hôn.” Hyacinth nói, có lẽ là với một chút phòng thủ. “Không phải là lỗi của con khi chẳng có ai phù hợp.”

“Tất nhiên rồi.”

Hyacinth cảm thấy môi cô hé ra ngạc nhiên vì giọng điệu của mẹ cô. “Mẹ có ý gì khi nói thế?”

“Tất nhiên là không có ai trong số họ phù hợp cả. Một nửa trong số họ bám theo của hồi môn của con, và nửa còn lại, chà, con sẽ làm họ phát khóc chỉ trong vòng một tháng.”

“Sao mẹ dịu dàng với con gái út quá vậy,” Hyacinth lầm bầm. “Nó hủy diệt con rồi đây.”

Violet bật ra một tiếng khịt mũi trang nhã. “Ôi, thôi đi, Hyacinth, con biết rõ mẹ có ý gì, và con biết là mẹ đúng. Không có ai trong số họ ngang tài ngang sức với con. Con cần ai đó sánh được với con.”

“Chính xác điều con đang cố nói với mẹ đấy.”

“Nhưng câu hỏi của mẹ là—tại sao những người đàn ông không thích hợp lại hỏi cưới con?”

Hyacinth mở miệng, nhưng cô không có câu trả lời.

“Con nói con muốn tìm một người đàn ông ngang tài ngang sức,” Violet nói, “và mẹ nghĩ con tưởng mình đang tìm, nhưng sự thật là, Hyacinth—mỗi lần con gặp được một người xứng tầm, con lại đẩy cậu ấy đi.”

“Con không có,” Hyacinth nói, nhưng thiếu thuyết phục.

“Vậy thì chắc chắn con cũng không khuyến khích,” Violet nói. Bà nghiêng người tới trước, ánh mắt lo lắng và quở trách. “Con biết mẹ rất yêu thương con, Hyacinth, nhưng con rất thích làm người thắng thế trong cuộc trò chuyện.”

“Ai lại không muốn ạ?” Hyacinth càu nhàu.

“Bất cứ người đàn ông nào ngang tài ngang sức con sẽ không cho phép con điều khiển cậu ấy theo ý thích.”

“Nhưng nó đâu phải điều con muốn,” Hyacinth phản đối.

Violet thở dài. Nhưng đó là một âm thanh buồn man mác, tràn đầy sự ảm áp và tình yêu. “Mẹ ước mình có thể giải thích cho con cảm giác của mẹ vào ngày con chào đời,” bà nói.

“Thưa mẹ?” Hyacinth nói nhẹ nhàng. Sự thay đổi chủ đề này thật đột ngột, và Hyacinth biết rằng không nhất thiết mẹ cô nói gì, nó sẽ quan trọng hơn tất cả những điều cô đã từng nghe trong đời.

“Nó xảy ra chỉ ít lâu sau khi cha con mất. Và mẹ đã rất buồn. Mẹ còn không thể nói được với con mẹ đã buồn đến mức nào. Đó là loại sầu khổ ăn sống người ta. Đè nghiền người đó. Và người đó không thể—” Violet ngừng lại, và môi bà cử động, hai khóe môi mím lại như khi người ta đang nuốt nghẹn...và cố gắng không khóc. “À thì, người đó không thể làm được chuyện gì cho ra hồn. Chẳng có cách nào có thể giải thích được trừ khi chính con đã trải qua.”

Hyacinth gật đầu, ngay cả khi cô biết mình không thể nào hiểu thấu.

“Cả tháng cuối cùng đó mẹ không biết phải cảm thấy thế nào,” Violet nói tiếp, giọng bà trở nên êm dịu hơn. “Mẹ không biết phải cảm thấy thế nào về con. Mẹ đã có bảy đứa con; người ta sẽ nghĩ mẹ đã quá quen rồi. Nhưng đột nhiên mọi thứ lại quá mới. Con sẽ không có một người cha, và mẹ quá lo sợ. Mẹ sẽ phải là tất cả đối với con. Mẹ nghĩ mình cũng sẽ phải là tất cả đối với các anh chị con, nhưng chuyện này lại khác làm sao đó. Với con...”

Hyacinth chỉ nhìn bà, không thể dứt mắt khỏi gương mặt mẹ cô.

“Mẹ đã sợ,” Violet nói lần nữa, “sợ mình không đủ tốt với con ở khía cạnh nào đó.”

“Mẹ đã không như vậy mà,” Hyacinth thì thầm.

Violet mỉm cười băng khuâng. “Mẹ biết. Chỉ cần nhìn xem con khôn lớn nên người thế nào là biết.”

Hyacinth cảm thấy miệng cô run run, và cô không chắc mình sẽ cười hay khóc.

“Nhưng đó không phải là điều mẹ cố nói với con,” Violet nói, đôi mắt bà ánh một vẻ quả quyết. “Điều mẹ đang cố nói là khi con được sinh ra, và họ đặt con vào vòng tay mẹ—cảm giác thật lạ lẫm, bởi vì không hiểu sao mẹ đã rất chắc chắn con sẽ trông giống như cha con. Mẹ đã nghĩ mẹ sẽ nhìn xuống con và thấy được khuôn mặt ông ấy, và đó sẽ là một dấu hiện từ thiên đường.”

Hơi thở Hyacinth nghẹn lại khi cô ngắm bà, và cô tự hỏi tại sao mẹ cô chưa bao giờ nói chuyện này với cô. Và tại sao cô lại chưa từng hỏi bà.

“Nhưng con lại không giống cha con,” Violet nói tiếp. “Con giống mẹ. Và rồi—ôi trời, mẹ còn nhớ chuyện đó như chỉ mới ngày hôm qua—con nhìn vào mắt mẹ, và con chớp mắt. Tới hai lần.”

“Hai lần?” Hyacinth lặp lại, tự hỏi tại sao chi tiết đó lại quan trọng.

“Hai lần.” Violet nhìn cô, môi bà cong lên thành một nụ cười nhỏ hài hước. “Mẹ nhớ điều đó bởi vì con trông rất chắc chắn. Đó là điều kỳ lạ nhất. Con nhìn mẹ cứ như đang nói, ‘con biết chính xác điều con đang làm.’”

Một luồng không khí bật khỏi môi Hyacinth, và cô nhận ra mình đang cười. Một tiếng cười nhỏ thôi, kiểu tiếng cười đến bất chợt khiến người ta kinh ngạc.

“Và rồi con khóc rống lên,” Violet nói, lắc đầu. “Trời ạ, mẹ nghĩ con sắp rung những bức tranh rớt khỏi tường. Và mẹ mỉm cười. Đó là lần đầu tiên kể từ khi cha con mất mà mẹ mỉm cười.”

Violet hít vào, rồi đưa tay đến lấy tách trà của bà. Hyacinth quan sát mẹ cô trấn tĩnh lại, trong lòng mong muốn giục bà tiếp tục, nhưng bằng cách nào đó cô biết khoảnh khắc này cần sự im lặng.

Trong đây một phút Hyacinth chờ, và rồi cuối cùng mẹ cô nói, thật nhẹ nhàng, “Và kể từ lúc đó, con trở nên rất quý báu đối với mẹ. Mẹ yêu tất cả các con của mẹ, nhưng con...” Bà nhìn lên, đôi mắt bắt gặp mắt Hyacinth. “Con đã cứu mẹ.”

Thứ gì đó thất lại trong ngực Hyacinth. Cô không thể cử động, không thể thở. Cô chỉ có thể ngắm khuôn mặt mẹ cô, lắng nghe những lời của bà, và cảm thấy rất, rất biết ơn vì đã thật may mắn được làm con bà.

“Theo cách nào đó mẹ quá bảo vệ con,” Violet nói, đôi môi nhoen thành nụ cười khó nhận thấy, “và cùng lúc lại quá lơ là. Con rất cởi mở, rất chắc chắn về bản thân và về cách con hòa hợp với thế giới quanh con. Con là một sức mạnh của tự nhiên, và mẹ không muốn cắt đi đôi cánh của con.”

“Cám ơn mẹ,” Hyacinth thì thầm, nhưng những lời đó quá khế, cô còn không chắc mình có nói to lên không nữa.

“Nhưng đôi lúc mẹ tự hỏi nó có làm con quá thờ ơ với những người quanh con.”

Hyacinth đột nhiên cảm thấy kinh khủng.

“Không, không,” Violet vội nói, thấy được vẻ mặt chấn động của Hyacinth. “Con tốt bụng, và biết quan tâm đến người khác, và con biết suy nghĩ cho mọi người hơn mẹ nghĩ người ta nhận ra. Nhưng—

ôi, mẹ không biết làm thế nào để giải thích điều này.” Bà hít vào một hơi, mũi bà nhăn lại khi bà tìm lời. “Con đã quen hài lòng với bản thân và với những điều con nói.”

“Có gì không ổn với việc đó ạ?” Hyacinth hỏi. Không phải với thể thủ, mà chỉ lặng lẽ.

“Không có gì. Mẹ ước nhiều người có được tài năng đó hơn nữa.” Violet chấp hai bàn tay lại, ngón cái tay trái vuốt lên lòng bàn tay phải. Đó là một cử chỉ Hyacinth đã thấy rất nhiều lần, mỗi khi mẹ cô tư lự.

“Nhưng mẹ nghĩ,” Violet nói tiếp, “khi con cảm thấy không thoải mái—khi điều gì đó xảy ra khiến con hốt hoảng—con có vẻ không biết phải làm thế nào để điều chỉnh. Và con bỏ chạy. Hoặc con sẽ quyết định không đáng phải bỏ công.” Bà nhìn con gái, đôi mắt thẳng thắn và có lẽ có chút cam chịu. “Và đó,” cuối cùng bà nói, “là lí do mẹ sợ con sẽ không bao giờ tìm được người đàn ông phù hợp với con. Hay đúng hơn là con sẽ tìm thấy cậu ấy mà không biết. Con sẽ không để bản thân được biết.”

Hyacinth nhìn chăm chăm vào mẹ cô, cảm thấy rất tĩnh mịch, rất nhỏ bé và không chắc chắn về bản thân. Làm thế nào cô lại đi vào đây, trông chờ buổi nói chuyện thường lệ về những người chồng và lễ cưới và sự thiếu hụt những thứ đó, chỉ để thấy mình bị vạch trần và bị phơi bày cho đến khi cô chẳng còn biết chắc mình là ai.

“Con sẽ nghĩ về điều đó,” cô nói với mẹ.

“Đó là tất cả những gì mẹ có thể yêu cầu.”

Và đó là tất cả những gì cô có thể hứa.

CHƯƠNG 5

Buổi chiều hôm sau, trong căn phòng khách của Phu Nhân Pleinsworth đáng mến. Vì một lí do lạ lùng khó đoán, những nhánh cây được gắn vào đàn piano. Và một cô gái nhỏ có một cái sừng cắm trên đầu.

“Mọi người sẽ nghĩ anh đang theo đuổi tôi đấy,” Hyacinth nói, khi Anh St. Clair đi thẳng đến chỗ cô mà trước đó không thèm giả vờ liếc quanh phòng.

“Vớ vẩn,” anh nói, ngồi xuống cái ghế trống bên cạnh. “Mọi người đều biết tôi không theo đuổi những phụ nữ gia giáo, hơn nữa, tôi nghĩ điều đó chỉ càng tôn vinh danh tiếng của cô.”

“Thế mà tôi cứ nghĩ tính khiêm tốn là một đức hạnh được đánh giá cao.”

Anh chớp vào cô một nụ cười hòa nhã. “Không phải tôi muốn tiết lộ cho cô đâu, nhưng sự thật đáng buồn là—hầu hết đàn ông là những con cừ. Khi một gã đi đâu, đám còn lại sẽ đi theo. Và chẳng phải cô đã nói muốn kết hôn sao?”

“Không phải với một người đi theo anh như con cừ đầu đàn,” cô trả lời.

Anh cười toét miệng, một nụ cười rất tinh quái mà Hyacinth có cảm giác anh đã dùng nó để quyến rũ cả đồng phụ nữ. Rồi anh ngó quanh, như thể định dàn xếp một điều gì đó lén lút, và cúi người tới.

Hyacinth không thể ngăn được. Cô cũng cúi người tới. “Vâng?” cô thì thầm.

“Tôi sắp sửa kêu be be rồi đây.”

Hyacinth cố gắng nuốt trôi tiếng cười, hóa ra lại là sai lầm, bởi vì nó vẫn tuôn ra như một cái phun phì phì thiếu tế nhị.

“May mắn làm sao cô không uống một cốc sữa,” Gareth nói, ngồi dựa vào ghế. Anh vẫn là hình mẫu của sự điềm tĩnh hoàn hảo, gã đàn ông đáng ghét.

Hyacinth cố gắng trừng mắt với anh, nhưng cô chắc mình không thể quét sạch sự vui vẻ khỏi ánh mắt.

“Nó sẽ trào ra mũi cô,” anh nói với một cái nhún vai.

“Chưa có ai nói với anh không nên nói loại chuyện đó khi muốn gây ấn tượng với phụ nữ à?” cô hỏi, một khi cô đã tìm lại giọng nói.

“Tôi đâu có cố gây ấn tượng với cô,” anh trả lời, nhìn lên sân khấu. “Chúa ơi,” anh nói, chớp mắt ngạc nhiên. “Đó là cái gì thế?”

Hyacinth nhìn theo ánh mắt anh. Những con cháu nhà Pleinsworth, một người trong số đó dường như đã được hóa trang thành cô gái chăn cừu, đang đi thơ thẩn loanh quanh.

“Một sự trùng hợp thú vị đây,” Gareth thì thầm.

“Đây có thể là lúc để kêu be be,” cô đồng ý.

“Tôi cứ nghĩ hôm nay sẽ là một buổi ngâm thơ.”

Hyacinth nhăn mặt và lắc đầu. “Một thay đổi không được báo trước trong chương trình.”

“Từ thơ ngũ âm trào phúng chuyển sang bài ca Little Bo Peep?” anh tỏ ra ngờ vực. “Đúng là có vẻ dàn trải.” (**‘Little Bo Peep’ hay ‘Little Bo Peep has lost her sheep’ là một bài hát ru dân gian**)

Hyacinth hướng sang anh một cái nhìn thương hại. “Tôi nghĩ vẫn sẽ có thơ ngũ âm trào phúng.”

Miệng anh há ra. “Từ Peep hả?”

Cô gật đầu, giọng cao tì chương trình trong lòng lên. “Biên kịch độc đáo,” cô nói, như thể điều đó sẽ giải thích được mọi thứ. “Bởi Harriet Pleinsworth. Cô gái chăn cừu, Kỳ Lân Thần, và Henry VIII.”

“Tất cả sao? Trong cùng một lúc?”

“Tôi không đùa đâu,” cô nói, lắc đầu.

“Tất nhiên là không. Ngay cả cô cũng không thể dàn dựng được một chuyện thế này.”

Hyacinth quyết định xem đó là một lời khen.

“Tại sao tôi lại không được nhận cái này?” anh hỏi, lấy tờ chương trình từ tay cô.

“Tôi tin họ đã quyết định không đưa chúng cho những quý ông,” Hyacinth nói, liếc quanh căn phòng. “Người ta phải ngưỡng mộ tầm nhìn xa trông rộng của Phu Nhân Pleinsworth. Anh chắc chắn sẽ chuồn nếu anh biết thứ gì đã được xếp đặt cho anh.”

Gareth vận người. “Họ đã khóa cửa chưa vậy?”

“Chưa, nhưng bà ngoại anh đã đến.”

Hyacinth không dám chắc, nhưng hình như anh vừa rên rỉ.

“Hình như bà không đi về hướng này,” Hyacinth nói thêm, quan sát Phu Nhân D lấy một chỗ ngồi ở cánh bên, thụt lùi phía sau vài hàng ghế.

“Tất nhiên là không,” Gareth lầm bầm, và Hyacinth biết anh cũng đang nghĩ như cô.

Bà mới.

Phu Nhân Danbury chưa từng đặc biệt tế nhị về chuyện đó.

Hyacinth đang dợm quay người lại, rồi ngừng hẳn khi cô bắt gặp mẹ cô, cô đang giữ cho bà một chỗ ngồi bên cạnh. Violet giả vờ (khá là tệ, theo ý kiến của Hyacinth) không thấy cô, và bà ngồi xuống bên cạnh Phu Nhân Danbury.

“Thế đây,” Hyacinth nói thầm. Mẹ cô cũng chưa bao giờ được biết đến vì sự tế nhị của bà, nhưng cô cứ nghĩ sau buổi trò chuyện của họ chiều hôm qua, Violet sẽ không quá lộ liễu.

Một vài ngày để thích ứng thì sẽ hay hơn.

Hyacinth đã giành hai ngày qua để cân nhắc cuộc trò chuyện với mẹ. Cô cố nhắm lại tất cả những người cô đã gặp trong những mùa cô ở Hội Chợ Hôn Nhân. Phần lớn cô thấy rất thoải mái. Cô nói những gì cô muốn và làm mọi người cười và thích được họ ngưỡng mộ trí tuệ của cô.

Nhưng cũng có một vài người cô không thấy thoải mái khi ở cạnh. Không nhiều, nhưng có một ít. Trong lần ra mắt đầu tiên của cô đã có một quý ông làm cô bị cứng lưỡi. Anh ta thông minh và đẹp trai, và khi anh ta nhìn cô, Hyacinth đã nghĩ chân cô sẽ quy xuống. Và rồi chỉ một năm trước anh Gregory đã giới thiệu một người bạn cùng trường với cô, Hyacinth phải thừa nhận, anh ta phớt tỉnh và châm chọc và còn hơn là ngang tài ngang sức với cô. Cô đã tự nhủ mình không thích anh ta, và rồi cô nói với mẹ rằng cô nghĩ anh ta là kiểu người tàn nhẫn với động vật. Nhưng sự thật là—

À thì, cô không biết sự thật là sao. Cô chẳng biết được mọi thứ, mặc dù cô cố gắng khiến mọi người cảm giác ngược lại.

Nhưng cô đã lẩn tránh những người đàn ông đó. Cô đã nói cô không thích họ, nhưng có lẽ không phải như thế. Có lẽ cô chỉ không thích chính mình khi cô ở cạnh họ.

Cô nhìn lên. Anh St. Clair đang dựa vào ghế, vẻ mặt có một chút chán nản, một chút hài hước—kiểu biểu hiện thạo đời tao nhã mà đàn ông khắp Luân Đôn tìm cách bắt chước. Cô kết luận anh St. Clair làm vẻ mặt đó tốt hơn hầu hết những người khác.

“Cô trông khá nghiêm túc trong một buổi tối của thơ ngũ âm đậm chất bò,” anh nhận xét.

Hyacinth kinh ngạc nhìn lên sân khấu. “Chúng ta cũng trông chờ những con bò cái nữa à?”

Anh đưa lại tờ giấy cho cô và thở dài. “Tôi đang chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.”

Hyacinth mỉm cười. Anh thật sự hài hước. Và thông minh. Và rất, rất đẹp trai, mặc dù điều đó

chưa bao giờ bị nghi ngờ.

Anh là, cô nhận ra, mọi thứ cô luôn tự nhủ cô đang tìm ở một người chồng.

Lạy Chúa lòng lành.

“Cô ổn chứ?” anh hỏi, bắt chọt ngồi thẳng lên.

“Ổn,” cô càu nhàu. “Tại sao?”

“Trông cô...” Anh hắng giọng. “À, trông cô...ờ...Tôi xin lỗi. Tôi không thể nói điều đó với một phụ nữ.”

“Ngay cả với một phụ nữ anh không cố gây ấn tượng?” Hyacinth châm biếm. Nhưng giọng cô nghe hơi gượng ép.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc, rồi nói, “Được rồi. Trông cô hơi giống như cô sắp nôn.”

“Tôi không bao giờ nôn,” cô nói, kiên quyết nhìn thẳng về phía trước. Gareth St. Clair không phải mọi thứ cô muốn ở một người chồng. Không thể. “Và tôi cũng không ngất xỉu,” cô nói thêm. “Không bao giờ.”

“Giờ thì trông cô như đang tức giận,” anh thì thầm.

“Tôi không có,” cô nói, và cô lấy làm hài lòng vì cô nghe thật tươi vui.

Anh có tiếng tăm kinh khủng, cô nhắc nhở bản thân. Có thật cô muốn đứng ngang hàng với một người đàn ông đã từng qua lại với rất nhiều phụ nữ? Và không như hầu hết những phụ nữ chưa chồng, Hyacinth biết chính xác từ “qua lại” bao hàm điều gì. Không phải bằng kinh nghiệm trực tiếp, tất nhiên, nhưng cô đã moi được những chi tiết cơ bản từ những chị gái đã kết hôn. Và trong khi Daphne, Eloise và Francesca đều bảo đảm với cô chuyện đó rất tuyệt vời khi gặp được người chồng phù hợp, chỉ có thể hiểu người chồng phù hợp là người sẽ chung thủy với vợ. Anh St. Clair, hoàn toàn ngược lại, đã qua lại với cả núi phụ nữ.

Nhất định cách sống như thế không thể nào lành mạnh.

Ngay cả khi “cả núi” có thể hơi khoa trương, còn con số thật sự thì ít hơn rất nhiều đi nữa, làm sao cô có thể cạnh tranh đây? Cô biết người tình mới đây của anh không phải ai khác hơn Maria Bartolomeo, nữ danh ca người Ý được trời phú cho vẻ đẹp cũng mượt mà như chất giọng. Thậm chí cả mẹ cô cũng không thể bảo Hyacinth có nhan sắc ngang ngửa với cô ta.

Sẽ kinh khủng làm sao, khi bước vào đêm tân hôn mà biết rằng mình phải chịu bị so sánh.

“Tôi nghĩ sắp bắt đầu rồi.” Cô nghe Anh St. Clair thở dài.

Những người hầu đi dọc khắp phòng, thổi tắt những ngọn nến để tạo ra một ánh sáng mờ ảo. Hyacinth xoay người, bắt gặp nét mặt nhìn nghiêng của Anh St. Clair. Một chùm đèn treo cao thấp sáng trên vai anh, và trong vầng sáng lập lòe tóc anh như được đánh tơ vàng. Anh lại thắt tóc đuôi sam, cô nghĩ vu vơ, người đàn ông duy nhất trong căn phòng để kiểu tóc đó.

Cô thích thế. Cô không biết là tại sao, nhưng cô thích như thế.

“Sẽ tệ đến mức nào,” cô nghe anh thăm thỉ, “nếu tôi chạy đến cửa?”

“Vào lúc này á?” Hyacinth thì thăm đáp lại, cố gắng ngó lơ cảm giác xáo động khi anh nghiêng tới gần. “Rất tệ.”

Anh ngồi thẳng lại với một tiếng thở dài náo nê, rồi tập trung chú ý lên sân khấu, cho người ta cảm giác về một quý ông lịch lãm, với chút nhàm chán.

Nhưng chỉ một phút sau Hyacinth nghe thấy nó. Rất khẽ, và chỉ dành cho tai cô:

“Beee.”

“Beeeeeeeeee.”

Chín mươi phút tê-liệt-dầu-óc sau, và thật đáng buồn, nam chính của chúng ta đã đứng về những con bò.

“Cô có uống rượu mạnh không, Cô Bridgerton?” Gareth hỏi, giữ ánh mắt tập trung trên sân khấu khi anh đứng lên và vỗ tay tán thưởng những đứa trẻ nhà Pleinsworth.

“Tất nhiên là không, nhưng tôi luôn muốn ném thử, tại sao?”

“Bởi vì chúng ta đều xứng đáng được một ly.”

Anh nghe cô nén một tiếng cười, rồi nói, “Ừm, nhưng con kỳ lân đáng yêu đấy chứ.”

Anh khịt mũi. Con kỳ lân còn chưa quá mười tuổi. Điều đó cũng ổn cả, nếu Henry VIII không nặng nề đòi cười nó trong một cảnh không có trong kịch bản. “Tôi ngạc nhiên vì họ đã không cho gọi bác

sĩ,” anh lầm bầm.

Hyacinth nhăn mặt. “Cô bé ấy bị cà nhắc một chút.”

“Phải cố gắng lắm tôi mới không hí lên vì đau thay cho cô bé. Lạy Chúa lòng lành, ai lại—Ồ! Phu Nhân Pleinsworth,” Gareth nói, dãn một nụ cười lên mặt với tốc độ mà theo anh là rất đáng ngưỡng mộ. “Rất vui được gặp phu nhân.”

“Anh St. Clair,” Phu Nhân Pleinsworth nhiệt tình nói. “Tôi rất vui vì anh có thể tham dự.”

“Tôi không muốn bỏ lỡ.”

“Và Cô Bridgerton,” Phu Nhân Pleinsworth nói, rõ ràng đang đi câu chút tin để kháo chuyện. “Tôi có nợ cô lời cảm ơn vì sự có mặt của Anh St. Clair không đây?”

“Tôi e là phu nhân phải đổ lỗi cho bà ngoại anh ta,” Hyacinth trả lời. “Bà ấy đã hăm dọa anh ta bằng cây gậy của mình.”

Phu Nhân Pleinsworth có vẻ không biết phải trả lời ra sao, thế là bà quay trở lại với Gareth, hắng giọng một vài lần trước khi hỏi, “Anh đã gặp các con gái tôi chưa nhỉ?”

Gareth cố gắng không nhăn nhó. Đây là lí do anh đã cố tránh những sự kiện này. “À, không, tôi không tin mình đã có vinh hạnh.”

“Cô gái chần cừ ấy,” Phu Nhân Pleinsworth nói đỡ thêm.

Gareth gật đầu. “Và con kỳ lân nữa chứ?” anh hỏi với một nụ cười.

“Đúng vậy,” Phu Nhân Pleinsworth trả lời, chớp mắt bối rối, và cực kỳ lo lắng, “nhưng con bé còn khá trẻ.”

“Tôi chắc Anh St. Clair sẽ rất vui được gặp Harriet,” Hyacinth chêm vào trước khi quay sang Gareth với một lời giải thích, “Cô gái chần cừ ấy.”

“Tất nhiên rồi,” anh nói. “Vâng, rất vui.”

Hyacinth quay lại nhìn Phu Nhân Pleinsworth với một nụ cười trên cả ngây thơ. “Anh St. Clair là chuyên gia về tất cả mọi thứ liên quan đến cừu.”

“Cái cây gậy của tôi ở đâu khi tôi cần nó chứ?” anh thì thầm.

“Tôi xin thứ lỗi?” Phu Nhân Pleinsworth nói, nghiêng người tới trước.

“Tôi sẽ rất hân hạnh được gặp con gái phu nhân,” anh nói, vì đã đến nước này thì đó là lời tuyên bố duy nhất chấp nhận được.

“Tuyệt vời!” Phu Nhân Pleinsworth thốt lên, vỗ tay. “Tôi biết con bé sẽ rất phấn khởi khi được gặp anh.” Và rồi, nói điều gì đó về việc cần phải lưu tâm đến những vị khách còn lại, bà đi khỏi.

“Đừng có trông rầu rĩ thế chứ,” Hyacinth nói, một khi chỉ còn lại hai người. “Anh thật sự là một món bỏ mả.”

Anh nhìn cô đánh giá. “Người ta được nói thẳng những chuyện như vậy à?”

Cô nhún vai. “Không phải với những người đàn ông mà họ cố gắng gây ấn tượng.”

“Hay đây, Cô Bridgerton.”

Cô thở dài hạnh phúc. “Ba ngữ yêu thích nhất của tôi.”

Điều đó thì anh không nghi ngờ.

“Nói cho tôi nghe đi, Cô Bridgerton,” anh nói, “cô đã bắt tay vào đọc nhật ký của bà tôi chưa?”

Cô gật đầu. “Tôi ngạc nhiên vì anh đã không hỏi ngay từ trước.”

“Bị mất tập trung vì cô gái chặn cừu,” anh nói, “nhưng xin cô vui lòng đừng nói như thế với mẹ cô ấy. Bà ấy chắc chắn sẽ hiểu sai vấn đề.”

“Những bà mẹ luôn như thế mà,” cô đồng ý, liếc quanh căn phòng.

“Cô đang tìm gì à?” anh hỏi.

“Hmmm? Ồ, không có gì. Chỉ nhìn quanh thôi.”

“Để tìm cái gì?” anh cứ khẳng khẳng.

Cô quay sang anh, đôi mắt mở to không chớp, và màu xanh trong mắt. “Không có gì nhất định. Chẳng lẽ anh không muốn biết những chuyện đang diễn ra?”

“Chỉ khi nào chuyện đó liên quan đến tôi.”

“Thật sao?” cô ngập ngừng. “Tôi thì thích biết hết mọi thứ.”

“Tôi cũng đã tự suy luận ra điều đó. Nhân tiện, cô đã biết được điều gì từ cuốn nhật ký?”

“Ôi, đúng rồi,” cô nói, bừng sáng trước mắt anh. Một kiểu ẩn dụ có vẻ kỳ lạ, nhưng là sự thật. Hyacinth Bridgerton gần như sáng lấp lánh khi cô có cơ hội phát biểu một cách tự tin. Và điều lạ lùng nhất là, Gareth nghĩ việc đó khá quyến rũ.

“Tôi e mình chỉ mới đọc được mười hai trang,” cô nói. “Chiều nay mẹ tôi đã nhờ tôi giúp bà viết thư, và tôi đã không có đủ thời gian để tiến hành dịch. Nhân tiện nói luôn với anh, tôi đã không nói lại chuyện này với bà. Tôi không chắc có phải giữ bí mật hay không.”

Gareth nghĩ về cha anh, chỉ lí do Gareth đang giữ cuốn nhật ký thôi cũng đã đủ khiến ông ta muốn lấy nó. “Đó là một bí mật,” anh nói. “Ít nhất nó cũng là một bí mật cho đến khi tôi thấy tình thế khác đi.”

Cô gật đầu. “Có lẽ tốt nhất không nên tiết lộ cho đến khi anh biết bà đã viết gì trong đó.”

“Cô đã tìm ra được gì?”

“À...”

Anh quan sát cô khi cô nhăn mặt. “Chuyện gì thế?” anh hỏi.

Cả hai khóe môi cô kéo giãn và trĩu xuống như khi người ta cố gắng báo tin xấu. “Thật sự không có phương thức lịch sự nào để diễn tả,” cô nói.

“Hiếm khi liên quan đến gia đình tôi mà có lắm.”

Cô quan sát anh đầy hiếu kì và nói, “Bà không đặc biệt mong muốn kết hôn với ông nội anh.”

“Vâng, cô cũng đã nói thế vào chiều nay rồi.”

“Không, ý tôi là bà thật sự không muốn kết hôn với ông ấy.”

“Một phụ nữ khôn ngoan,” anh lầu bầu. “Đàn ông trong gia đình tôi đều là những gã đầu bò ngu ngốc.”

Cô mỉm cười. Chỉ một nụ cười nhẹ. “Kể cả anh?”

Lẽ ra anh phải tính trước câu đó. “Cô không thể cưỡng lại được sao?” anh thì thầm.

“Anh có thể không?”

“Tôi cho là không,” anh thừa nhận. “Bà còn nói gì khác nữa?”

“Không có gì nhiều,” Hyacinth nói với anh. “Bà chỉ mới mười bảy tuổi ở đầu cuốn nhật ký. Cha mẹ bà ép buộc bà kết hôn, và bà đã viết cả ba trang về nỗi phiền muộn của mình.”

“Phiền muộn?”

Cô nhăn mặt. “À thì, hơn mức phiền muộn một chút, nhưng—”

“Chúng ta sẽ cho chuyện đó dừng ở mức ‘phiền muộn’.”

“Phải đấy,” cô đồng ý, “như thế tốt nhất.”

“Họ đã gặp nhau như thế nào?” anh hỏi. “Bà có nói không?”

Hyacinth lắc đầu. “Không. Có vẻ như bà bắt đầu viết nhật ký sau khi họ được giới thiệu với nhau. Nhưng bà có nhắc đến một buổi tiệc tại nhà chú bà, có thể đó là dịp hai người gặp gỡ.”

Gareth lơ đãng gật đầu. “Ông tôi đã làm một chuyến du lịch xa,” anh nói. “Họ đã gặp và kết hôn ở Ý, nhưng tôi chỉ được nghe kể lại bấy nhiêu.”

“Thế thì tôi không nghĩ ông ấy đã làm tổn hại bà, nếu đó là điều anh muốn biết,” Hyacinth nói. “Nếu có thì bà đã đề cập trong nhật ký của mình rồi.”

Anh không thể cưỡng lại một câu xoi mói. “Cô sẽ làm chứ?”

“Xin thứ lỗi?”

“Nếu có ai đó làm tổn hại cô thì cô có viết vào nhật ký không?”

Cô đỏ mặt, khiến anh thích thú. “Tôi không viết nhật ký,” cô nói.

Ồ, anh đang thích chuyện này quá. “Nhưng nếu cô có...”

“Nhưng tôi đâu có,” cô nghiêng răng.

“Kẻ hèn nhất,” anh nói nhẹ nhàng.

“Thế anh sẽ viết tất cả bí mật của mình vào một cuốn nhật ký chắc?” cô cãi.

“Tất nhiên là không,” anh nói. “Nếu có người tìm thấy nó thì sẽ không công bằng cho những người tôi nhắc đến.”

“Những người?” cô thách.

Anh chiếu vào cô một nụ cười toe toét. “Những phụ nữ.”

Cô lại đỏ mặt lần nữa, nhưng lần này nét ửng hồng chỉ thoáng qua, và anh ngờ cô biết mình đang đỏ mặt. Nó tô hồng khuôn mặt cô, đùa nghịch với những đốm tàn nhang rải rác trên sống mũi. Phần lớn phụ nữ đến lúc này sẽ biểu lộ sự tức giận, hoặc ít nhất cũng giả vờ bất bình, nhưng Hyacinth thì không. Anh ngấm môi cô hơi mím lại—có lẽ để giấu vẻ ngượng ngùng, có lẽ để nén một câu trả miếng, anh không dám chắc.

Và anh nhận ra mình đang rất vui. Thật khó tin, anh đang đứng bên một cây đàn piano chẳng chịt nhánh cây, và anh còn biết rất rõ suốt phần còn lại của buổi tối anh phải đi lánh mặt cô gái chần chừ và bà mẹ tham vọng của cô ấy, nhưng anh đang rất vui vẻ.

“Anh có thật sự tệ như họ nói không?” Hyacinth hỏi.

Anh giật mình ngạc nhiên. Anh đã không trông chờ câu đó, “Không,” anh thừa nhận, “nhưng đừng nói cho bất cứ ai đấy.”

“Tôi cũng đã không tin,” cô trầm ngâm.

Có điều gì đó trong ngữ điệu của cô làm anh hoảng sợ. Anh không muốn Hyacinth Bridgerton suy tư về anh. Bởi anh có cảm giác lạ lùng rằng nếu cô nghiền ngẫm thêm nữa, cô có thể thấu suốt cả con người anh.

Và anh không chắc về những gì cô sẽ tìm thấy.

“Bà ngoại anh đang đi về hướng này,” cô nói.

“Đúng thật,” anh nói, mừng vì sự ngắt quãng. “Chúng ta có nên mưu đồ chạy trốn không?”

“Đã quá trễ rồi,” Hyacinth nói, môi hơi nhúc nhích. “Bà lại còn kéo theo mẹ tôi nữa.”

“Gareth!” Chát giọng đinh tai nhức óc của bà anh cất lên.

“Bà Ngoại,” anh nói, lịch thiệp hôn lên tay bà khi bà đến chỗ anh. “Cháu lúc nào cũng thấy vui sướng khi gặp bà.”

“Tất nhiên là thế rồi,” bà đáp lời một cách sỗ sàng.

Gareth quay sang đối diện với một phiên bản Hyacinth lớn tuổi hơn và tóc nhạt màu hơn. “Phu Nhân Bridgerton.”

“Anh St. Clair,” Phu Nhân Bridgerton nói nồng hậu. “Cũng đã lâu rồi.”

“Tôi không thường tham dự những buổi ngâm thơ thế này,” anh nói.

“Thật vậy,” Phu Nhân Bridgerton thẳng thắn, “Bà anh kể với ta bà đã buộc phải vịn cánh tay anh để bắt anh tham dự.”

Anh quay sang bà mình với hai hàng lông mày nhướng cao. “Bà sẽ làm hỏng danh tiếng của cháu mất thôi.”

“Do tự cháu làm đấy chứ, cậu bé cưng của ta,” Phu Nhân D nói.

“Cháu nghĩ anh ấy muốn nói,” Hyacinth chen vào, “cả thế giới sẽ không nghĩ anh ấy táo bạo và nguy hiểm nếu họ biết anh ấy luôn chiều theo ý bà.”

Một sự im lặng ngưng đọng rơi tõm xuống nhóm bốn người khi Hyacinth nhận ra họ đều hiểu ý câu nhận xét của anh. Gareth thấy mình tội nghiệp cô, nên anh lấp đầy khoảng lặng và nói, “Tối nay tôi còn có một cuộc hẹn khác, nên tôi e mình phải cáo từ tại đây.”

Phu Nhân Bridgerton mỉm cười. “Chúng ta sẽ gặp anh vào tối Thứ Ba chứ?”

“Thứ Ba?” anh hỏi, nhận ra nụ cười của Phu Nhân Bridgerton không ngây thơ như bề ngoài.

“Con trai ta và vợ nó sắp tổ chức một vũ hội lớn. Ta chắc anh đã nhận được thiệp mời.”

Gareth cũng chắc mình đã nhận được, nhưng phân nửa những thiệp mời như thế đều bị anh quẳng sang một bên mà không thèm nhòm ngó tới.

“Ta hứa với anh,” Phu Nhân Bridgerton nói tiếp, “sẽ không có con kỳ lân nào.”

Bị bắt thóp rồi. Và bởi một bậc thầy nữa chứ. “Thế thì,” anh nói nhả nhận, “làm sao tôi có thể từ chối được?”

“Tuyệt vời. Ta chắc Hyacinth sẽ rất hân hoan chờ gặp anh.”

“Con đang hứng khởi đến loạn óc đây,” Hyacinth thì thầm.

“Hyacinth!” Phu Nhân Bridgerton nói. Bà quay sang Gareth. “Nó không có ý như thế đâu.”

Anh quay sang Hyacinth. “Tôi tan nát cả cõi lòng.”

“Bởi vì tôi loạn óc, hay bởi vì tôi không như vậy?” cô thắc mắc.

“Lí do nào cô thích ấy.” Gareth quay sang cả nhóm. “Xin chào các quý bà,” anh thì thầm.

“Đừng quên cô gái chặn cừu,” Hyacinth nói, nụ cười của cô ngọt ngào và chỉ có một chút láu cá.

“Anh đã hứa với mẹ cô ấy rồi.”

Chết tiệt thật. Anh đã quên mất. Anh nhìn quanh phòng. Little Bo Peep đã bắt đầu trở cây gậy của cô về phía anh, và Gareth có cảm giác bất an là nếu anh đến đủ gần, cô sẽ nắn nó thành cái thông lọng và lừa anh vào.

“Chẳng phải hai người là bạn sao?” anh hỏi Hyacinth.

“Ồ không,” cô nói. “Tôi đâu có quen cô ấy.”

“Cô không muốn gặp cô ấy à?” anh nghiêng răng.

Cô đập đập một ngón tay lên cằm. “Tôi...Không.” Cô cười tươi. “Nhưng tôi sẽ ngắm hai người từ xa.”

“Phản bội,” anh thì thầm, lướt qua cô trên đường đến chỗ cô gái chặn cừu.

Và cho đến hết đêm đó, anh không thể quên được hương nước hoa cô dùng.

Hoặc có lẽ là âm thanh êm dịu của tiếng cô cười.

Hoặc có lẽ chẳng phải điều gì như thế. Có lẽ chỉ là cô.

CHƯƠNG 6

Thứ Ba tuần sau, trong phòng vũ hội Nhà Bridgerton. Những cây nến được thắp lên, âm nhạc réo rắt trong không trung, và buổi tối dường như được tạo ra dành cho sự lãng mạn.

Nhưng dù vậy lại không dành cho Hyacinth, người sắp hiểu được bạn bè cũng có thể khiến cho ta phát cáu như người trong nhà.

Đôi khi còn hơn nữa.

“Cậu có biết mình nghĩ cậu nên cưới ai không? Mình nghĩ cậu nên cưới Gareth St. Clair.”

Hyacinth nhìn Felicity Albansdale, người bạn thân nhất của cô, với một vẻ mặt nửa khó tin nửa hoảng hốt. Cô hoàn toàn, tuyệt đối chưa sẵn sàng tuyên bố mình nên kết hôn với Gareth St. Clair, nhưng mặt khác thì, cô đang bắt đầu tự hỏi liệu cô có nên cân nhắc một chút.

Dù vậy chẳng nữa, cô biểu lộ rõ đến thế cơ à?

“Cậu điên rồi,” cô nói, bởi vì cô sẽ không nói với bất cứ ai cô đang trên mức có cảm tình với người đàn ông đó. Cô không thích làm những việc cô không thể làm tốt, và cô ỉu xiu khi linh cảm mình không biết cách sẵn đón một người đàn ông sao cho đỉnh đặc và duyên dáng.

“Không hề,” Felicity nói, ngấm nghĩa quý ông đang được đề cập ở bên kia căn phòng. “Anh ta sẽ là sự kết hợp hoàn hảo cho cậu.”

Những ngày vừa qua Hyacinth chẳng nghĩ về bất cứ điều gì khác ngoài Gareth, bà ngoại anh, và cuốn nhật ký của bà nội anh, cô không có lựa chọn nào khác là thốt lên, “Vớ vẩn. Mình đâu có biết rõ anh ta.”

“Có ai biết rõ đâu,” Felicity nói. “Anh ta là một bí ẩn.”

“Ừm, mình sẽ không nói thế,” Hyacinth làu bàu. Bí ẩn có vẻ quá lãng mạn, và—

“Tất nhiên anh ta bí ẩn,” Felicity nói, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. “Chúng ta biết gì về anh ta nào? Chẳng gì hết. Do đó—”

“Không có do đó gì cả.” Hyacinth nói. “Và mình chắc chắn sẽ không kết hôn với anh ta.”

“Chà, cậu cũng sẽ phải kết hôn với ai đó”, Felicity nói.

“Đúng thật là chuyện xảy ra khi người ta kết hôn đây mà,” Hyacinth kinh tởm nói. “Họ muốn thấy những người còn lại kết hôn cho bằng hết.”

Felicity, người đã cưới Geoffrey Albansdale sáu tháng trước, chỉ nhún vai. “Đó là một mục tiêu

cao thượng.”

Hyacinth nhìn lại Gareth, anh đang khiêu vũ với cô Jane Hotchkiss rất đáng yêu, tóc rất vàng, và rất nhỏ nhắn. Anh như đang bám riết lấy từng lời cô ấy nói.

“Mình không,” cô nói, thêm quyết tâm khi quay sang Felicity, “đeo đuổi Gareth St. Clair.”

“Ta nghĩ quý cô đây đúng là phản đối quá dữ,” Felicity nói vui.

Hyacinth cắn chặt răng. “Quý cô đây phản đối có hai lần.”

“Nếu cậu chịu tĩnh tâm suy nghĩ về chuyện này—”

“Mình sẽ không làm như thế,” Hyacinth chen ngang.

“—cậu sẽ thấy anh ta là một sự kết hợp hoàn hảo.”

“Sao lại như vậy?” Hyacinth hỏi, ngay cả khi cô biết câu đó chỉ càng khích lệ Felicity.

Felicity quay sang bạn và nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh ta là người duy nhất mình có thể nghĩ đến mà cậu sẽ không—hay đúng hơn là, không thể—giày xéo.”

Hyacinth nhìn cô ấy một lúc lâu, cảm giác bị chạm tự ái rất khó giải thích. “Mình không chắc có nên cảm thấy được tán dương hay không.”

“Hyacinth!” Felicity thốt lên. “Cậu biết là mình không có ý xúc phạm. Vì Chúa, có chuyện gì với cậu vậy?”

“Không có gì,” Hyacinth càu nhàu. Nhưng giữa cuộc trò chuyện này và lần tâm sự với mẹ cô vào tuần trước, cô đang bắt đầu tự hỏi thế giới bên ngoài nhìn nhận cô ra sao.

Bởi vì cô không dám chắc nó tương đồng với cách cô nhìn nhận bản thân.

“Không phải mình muốn bảo cậu thay đổi,” Felicity nói, nắm lấy bàn tay Hyacinth trong một cử chỉ thân tình. “Trời ơi, không. Chỉ là cậu cần một người có thể theo kịp cậu. Ngay cả cậu cũng phải thừa nhận hầu hết mọi người không làm được điều đó.”

“Mình xin lỗi,” Hyacinth nói, lắc nhẹ đầu. “Mình đã phản ứng quá lên. Mình chỉ...Mình chẳng cảm thấy giống mình chút nào trong mấy ngày qua.”

Và đó là sự thật. Cô che giấu điều đó rất kỹ, hoặc ít nhất cô nghĩ mình đã giấu rất kỹ, nhưng bên

trong cô hơi xáo động. Là do cuộc trò chuyện với mẹ cô. Không, là do cuộc trò chuyện với Anh St. Clair.

Không, là tất cả. Tất cả cùng một lúc. Và cô cảm giác như mình không còn chắc chắn về bản thân, cô gần như không thể chịu được điều đó.

“Có lẽ là do chứng cảm nhẹ,” Felicity nói, nhìn ra sàn phòng khiêu vũ. “Tuần này ai cũng có vẻ bị cảm lạnh.”

Hyacinth không phản bác. Nếu chỉ là chứng cảm nhẹ thì hay biết bao.

“Mình biết cậu thân với anh ta,” Felicity nói tiếp. “Mình nghe nói hai người ngồi cùng nhau tại hòa nhạc Smythe-Smyth và cả buổi ngâm thơ Pleinsworth.”

“Đó là một vở kịch,” Hyacinth lơ đãng nói. “Họ đã thay đổi vào phút chót.”

“Thế còn tệ hơn. Mình cứ nghĩ ít nhất cậu cũng xoay sở khỏi phải tham dự được một lần chứ.”

“Họ không quá khủng khiếp vậy đâu.”

“Bởi vì cậu ngồi cạnh Anh St. Clair,” Felicity nói với một nụ cười ranh mãnh.

“Cậu thật kinh khủng,” Hyacinth nói, từ chối nhìn Felicity. Nếu cô nhìn, cô ấy nhất định sẽ thấy sự thật trong mắt cô. Hyacinth là một người nói láo giỏi, nhưng không tài tình đến mức đó, và không phải với Felicity.

Và điều tồi tệ nhất là—cô có thể nghe thấy chính mình trong những lời của Felicity. Đã bao nhiêu lần cô cũng trêu Felicity về một điều tương tự trước khi cô ấy kết hôn? Cả tá? Hay nhiều hơn nữa?

“Cậu nên khiêu vũ với anh ta,” Felicity nói.

Hyacinth giữ cho ánh mắt dính vào sàn phòng khiêu vũ. “Mình không thể làm bất cứ điều gì nếu anh ta không mời.”

“Tất nhiên anh ta sẽ mời. Cậu chỉ cần đứng ở bên kia phòng, để anh ta dễ nhìn thấy cậu.”

“Mình sẽ không đeo đuổi anh ta.”

Nụ cười mỉm của Felicity nở rộng. “Cậu thích anh ta! Ôi, chuyện này thật tuyệt! Mình chưa bao giờ thấy—”

“Mình không thích anh ta,” Hyacinth chen ngang. Và rồi, bởi vì cô nhận ra câu đó nghe rất trẻ con, và vì Felicity sẽ không đời nào tin cô, cô nói thêm, “Mình chỉ nghĩ có thể mình nên tìm hiểu xem mình có thích anh ta không đã.”

“Chà, như vậy cũng hơn những gì cậu từng nói về các quý ông khác,” Felicity chỉ rõ. “Và cậu chẳng cần phải đeo đuôi anh ta đâu. Anh ta sẽ không dám ngó lơ cậu. Cậu là em gái chủ tiệc, và lại, bà ngoại anh ta sẽ mắng nếu anh ta không mời cậu khiêu vũ, đúng không nào?”

“Cám ơn cậu vì đã làm mình cảm thấy đáng mong ước.”

Felicity cười rúc rích. “Mình chưa bao giờ thấy cậu như thế này, và mình phải nói mình đang thích thú kinh khủng.”

“Mình mừng vì một trong hai chúng ta cảm thấy vui,” Hyacinth cầu nhàu, nhưng câu nói của cô chìm dưới tiếng thở gấp thất thanh của Felicity.

“Có chuyện gì vậy?” Hyacinth hỏi.

Felicity hơi nghiêng đầu sang trái, ra hiệu về phía bên kia phòng. “Cha anh ta,” cô ấy nói trong một giọng trầm.

Hyacinth xoay người lại ngay lập tức, không thêm cố gắng giấu sự hứng thú của mình. Ôi trời ơi, Ngài St. Clair đang ở đây. Tất cả mọi người ở Luân Đôn đều biết hai cha con họ không nói chuyện với nhau, nhưng thiệp mời dự tiệc vẫn cứ được gửi đến cả hai. Những người đàn ông nhà St. Clair có một biệt tài đáng nể là không xuất hiện ở nơi nào có mặt người kia, và thế là những chủ tiệc thường được miễn cho sự ngượng ngùng khi cả hai người cùng tham dự một sự kiện.

Nhưng rõ ràng tối nay đã có trục trặc.

Gareth có biết cha anh đang ở đây không nhỉ? Hyacinth vội nhìn lại sàn khiêu vũ. Anh đang cười vì điều Cô Hotchkiss nói. Không, anh không biết. Hyacinth từng mục kích anh cùng cha anh chỉ một lần. Từ khoảng cách bên kia căn phòng, nhưng không thể nhầm lẫn nét mặt gượng ép của anh.

Hay cái cách họ cùng hăm hăm bỏ đi bằng hai lối khác nhau.

Hyacinth thấy Ngài St. Clair nhìn quanh căn phòng. Ánh mắt ông ta dừng ở con trai, và cả khuôn mặt ông ta rần đánh lại.

“Cậu sẽ làm gì?” Felicity thì thầm.

Làm gì? Mối Hyacinth há ra khi cô nhìn từ Gareth sang cha anh. Ngài St. Clair, vẫn không hề biết cô đang quan sát, quay ngoắt lại và bước ra ngoài, chắc là theo hướng phòng chơi bài.

Nhưng không có gì đảm bảo ông ta sẽ không quay lại.

“Cậu làm điều gì đó đi chứ?” Felicity giục. “Cậu phải làm.”

Hyacinth chắc chắn mười mười điều đó không phải sự thật. Cô chưa từng phải nhúng tay vào. Nhưng giờ thì đã khác. Gareth là... Ừm, cô nghĩ anh là bạn cô, ở một khía cạnh lạ lùng, bối rối nào đó. Và đúng là cô cần phải nói chuyện với anh. Cô đã giành hết buổi sáng và hầu như cả buổi chiều hôm nay ở trong phòng để dịch nhật ký của bà anh. Chắc hẳn anh muốn biết những gì cô đã tìm hiểu được.

Và nếu cô thu xếp tránh được một cuộc cãi vã sắp diễn ra...Chà, cô luôn thích được làm nữ hiệp cứu thế, ngay cả khi không có ai ngoài Felicity biết chuyện đó.

“Mình sẽ mời anh ta khiêu vũ,” Hyacinth tuyên bố.

“Cậu sẽ làm thế?” Felicity hỏi, hai mắt lồi ra. Hyacinth được tiếng là Độc Đáo, nhưng ngay cả cô cũng chưa bao giờ dám mời một quý ông khiêu vũ.

“Mình sẽ không làm rùm beng đâu,” Hyacinth nói. “Sẽ chỉ có Anh St. Clair biết. Và cậu nữa.”

“Và bất cứ ai đứng ngay sát anh ta. Và ai đó mà họ kể lại, và ai đó—”

“Cậu có biết tình bạn lâu năm như chúng ta tuyệt vời ở điểm nào không?” Hyacinth ngắt lời.

Felicity lắc đầu.

“Cậu sẽ không phật lòng mãi khi mình quay lưng lại và bỏ đi.”

Và rồi Hyacinth làm đúng như thế.

Nhưng kịch tính của màn thoái lui bị giảm đi đáng kể khi cô nghe Felicity cười nhẹ và nói, “Chúc may mắn!”

Ba mươi giây sau. Dù sao thì băng qua phòng cũng không mất nhiều thời gian.

Gareth luôn thấy thích Jane Hotchkiss. Chị gái cô đã kết hôn với anh họ anh, và như một kết quả tất yếu, thỉnh thoảng họ gặp nhau tại nhà Bà Ngoại Danbury. Quan trọng hơn nữa là, anh biết mình có thể

mời cô khiêu vũ mà cô sẽ không bắn khoản liệu anh có ý định hôn nhân không nói ra. (*Jane là em gái của Elizabeth Hotchkiss, còn Gareth là em họ James Sidwell trong *How to marry a Marquis**)

Nhưng mặt khác—cô lại biết anh quá rõ. Hoặc ít nhất là đủ rõ để biết khi nào thì anh đang cư xử kỳ lạ.

“Anh đang tìm gì?” cô hỏi khi điệu vũ bốn cặp đưa họ đến gần.

“Không gì cả,” anh trả lời.

“Tốt thôi,” cô nói, hai hàng lông mày màu vàng nhạt nhíu lại bức bối. “Thế thì, anh đang tìm ai? Và đừng có nói là không ai cả, bởi vì suốt cả điệu nhảy anh cứ nghênh cổ hết đằng này đến đằng kia.”

Anh quay đầu lại để ánh mắt cố định trên gương mặt cô. “Jane,” anh nói, “trí tưởng tượng của cô đúng là không có giới hạn.”

“Giờ thì tôi biết anh đang nói dối.”

Cô đúng, tất nhiên. Anh đã bắt đầu tìm Hyacinth Bridgerton kể từ lúc anh bước qua cửa hai mươi phút trước. Anh nghĩ mình đã nhìn thấy cô trước khi anh tình cờ gặp Jane, nhưng hóa ra đó lại là một trong những chị gái của cô. Tất cả những người nhà Bridgerton trông cực kỳ giống nhau. Từ khoảng cách bên này căn phòng, gần như không thể phân biệt được họ.

Khi dàn hòa tấu dạo những nốt cuối, Gareth nắm cánh tay Jane và dẫn cô đến rìa căn phòng. “Tôi sẽ không bao giờ nói dối cô, Jane,” anh nói, tặng cô một nụ cười nửa miệng vui vẻ.

“Tất nhiên anh sẽ nói dối,” cô đáp trả. “Và nhận tiện, chuyện đó rõ như ban ngày. Mắt anh đã làm anh lộ mánh. Chúng chỉ trông nghiêm túc khi anh nói dối.”

“Điều đó không thể—”

“Nó là sự thật,” cô nói. “Tin tôi đi. Ồ, chào buổi tối, Cô Bridgerton.”

Gareth đột ngột quay lại và thấy Hyacinth, đang đứng trước mặt họ như một cảnh mộng trong bộ váy lụa xanh. Tối nay cô trông cực kỳ đáng yêu. Cô đã thay đổi chút gì đó trong kiểu tóc. Anh không chắc thay đổi thế nào; anh hiếm khi quan sát tỉ mỉ để nhận thấy những chi tiết vụn vặt. Nhưng cũng có sự thay đổi nào đó. Mái tóc nhất định đã ôm quanh khuôn mặt cô theo cách khác, bởi vì ở cô có một vẻ gì đó không giống như trước.

Có lẽ đó là do đôi mắt cô. Chúng trông thật quyết đoán, ngay cả đối với Hyacinth.

“Cô Hotchkiss,” Hyacinth nói với một cái gật đầu lịch sự. “Rất vui được gặp lại cô.”

Jane mỉm cười ấm áp. “Phu Nhân Bridgerton luôn tổ chức những buổi tiệc tuyệt vời. Nhờ cô chuyển lời chào của tôi đến phu nhân.”

“Tôi sẽ chuyển. Kate đang đứng ở bên bàn sâm banh kia,” Hyacinth nói, đề cập đến chị dâu, Phu Nhân Bridgerton hiện nay. “Nếu cô muốn đích thân nói với chị ấy.”

Gareth cảm thấy lông mày anh nhướng lên. Bất kể chuyện gì Hyacinth đang dự tính, cô muốn nói riêng với anh.

“Tôi hiểu rồi,” Jane thì thầm. “Vậy thì tốt nhất tôi nên đến nói với phu nhân. Chúc hai người một buổi tối dễ chịu nhé.”

“Cô gái khôn ngoan,” Hyacinth nói, khi họ chỉ còn lại một mình.

“Cô đâu có quá tệ nhị,” Gareth nói.

“Không,” cô trả lời, “nhưng tôi hiếm khi tệ nhị. Đó là một kỹ năng người ta phải có từ khi lọt lòng.”

Anh mỉm cười. “Giờ thì tôi là độc quyền của cô rồi, cô muốn làm gì với tôi đây?”

“Anh không muốn nghe về cuốn nhật ký của bà anh sao?”

“Tất nhiên,” anh nói.

“Chúng ta khiêu vũ chứ?” cô đề nghị.

“Cô đang mời tôi à?” Anh thích chuyện này hơn.

Cô cau có với anh.

“A, đây mới là Cô Bridgerton thật sự,” anh trêu. “Tỏa sáng như một—”

“Anh có đồng ý khiêu vũ với tôi không?” cô nghiêng răng, và anh ngạc nhiên nhận ra việc này không hề dễ dàng đối với cô. Hyacinth Bridgerton, không bao giờ khiến người khác cảm giác cô không thoải mái trong những chuyện cô làm, sợ mời anh khiêu vũ.

Thật ngộ nghĩnh làm sao.

“Tôi rất hân hạnh,” anh nói ngay lập tức. “Tôi có được dìu cô ra sàn khiêu vũ không, hay đó là đặc quyền của người mời?”

“Anh có thể dìu,” cô nói, với tất cả quyền uy của một nữ hoàng.

Nhưng khi họ đến sàn khiêu vũ, cô như kém tự tin hơn. Và mặc dù cô che giấu điều đó rất giỏi, ánh mắt cô đang quét khắp căn phòng.

“Cô đang tìm ai?” Gareth hỏi, thú vị thở phào một hơi khi anh nhận ra mình đang lặp lại chính xác câu Jane đã hỏi anh.

“Không ai cả,” Hyacinth vội nói. Cô bất thành linh nhìn lại khiến anh suýt chóng mặt. “Có gì hài hước thế?”

“Không gì cả,” anh phản công, “và cô hiển nhiên đang tìm ai đó, nhưng tôi sẽ ngỏ lời khen ngợi tài năng làm như không có gì của cô.”

“Đó là vì tôi không có,” cô nói, nhún gối một cách duyên dáng khi dàn nhạc bắt đầu một điệu valse.

“Cô nói dối giỏi đó, Hyacinth Bridgerton,” anh thì thầm, kéo cô vào vòng tay, “nhưng không giỏi như cô nghĩ.”

Âm nhạc bắt đầu réo rắt, một bản hòa âm êm dịu và tinh tế. Gareth luôn thích khiêu vũ, nhất là với một bạn nhảy quyến rũ, nhưng với bước nhảy đầu tiên anh đã ngộ ra—không, người ta nhất định phải công bằng, hẳn là phải đến bước nhảy thứ sáu—điệu nhảy này sẽ không bình thường.

Hyacinth Bridgerton, anh thích thú nhận thấy, là một người khiêu vũ vụng về.

Gareth không thể ngăn mình mỉm cười.

Anh không biết tại sao anh lại thấy chuyện này rất thú vị. Có lẽ vì cô rất giỏi ở tất cả những chuyện cô làm; gần đây anh còn nghe nói cô đã thi đua ngựa với một anh chàng trẻ tuổi trong Công Viên Hyde và đã thắng. Và anh dám chắc nếu cô tìm được một người đồng ý dạy cô đấu kiếm, cô sẽ nhanh chóng đâm xuyên tim đối thủ.

Nhưng trong chuyện khiêu vũ...

Đáng ra anh nên biết trước cô sẽ cố gắng làm người dẫn.

“Cô Bridgerton,” anh nói, hy vọng một cuộc chuyện trò ngắn có thể làm cô sao lãng, vì hầu như người ta khiêu vũ duyên dáng hơn mỗi khi họ bớt bận tâm về nó. “Cô đã đọc nhật ký đến đoạn nào rồi?”

“Từ lần trò chuyện trước của chúng ta thì tôi chỉ mới xoay xở được thêm mười trang nữa,” cô nói. “Nó có vẻ không nhiều—”

“Có vẻ rất nhiều đấy chứ,” anh nói, ấn thêm chút lực vào lưng cô. Một chút nữa thôi, và có lẽ anh sẽ có thể ép...cô...quay...

Sang trái.

Phù.

Đây đúng là điệu valse tốn sức nhất của anh từ trước đến nay.

“À, tôi không thông thạo,” cô nói. “Như tôi đã nói với anh. Nên tôi phải mất nhiều thời gian chứ không giống như khi tôi ngồi xuống và đọc nó như đọc sách.”

“Cô không cần phải viện cớ đâu,” anh nói, vặn cô về bên phải.

Cô dẫm lên chân anh, bình thường anh sẽ cho là cô trả đũa, nhưng trong hoàn cảnh này, anh nghĩ chỉ là sự cố.

“Xin lỗi,” cô lầm bầm, hai má nhuộm hồng. “Tôi thường không vụng về như vậy.”

Anh cắn môi. Anh không thể cười cô được. Điều đó sẽ làm cô tổn thương. Anh đang dần nhận ra Hyacinth Bridgerton không thích nhúng tay vào bất cứ việc gì cô làm không tốt. Và anh cho là cô không hề biết mình khiêu vũ rất kém, nếu không cô đã không xem chuyện dẫm lên chân người khác là một phút lầm lạc.

Điều đó cũng giải thích tại sao cô thấy cần phải liên tục nhắc anh rằng cô không thạo tiếng Ý. Cô không thể để anh nghĩ cô lè mề mà không có lí do chính đáng.

“Tôi đã lập một danh sách những từ tôi không hiểu,” cô nói. “Tôi sẽ gửi thư đến cô giáo trước đây của tôi. Cô ấy vẫn còn ngụ ở Kent, và tôi chắc cô ấy sẽ rất vui lòng dịch chúng cho tôi. Nhưng dù có như thế đi nữa—”

Cô hơi cầu nhàu khi anh quay vệt cô sang trái, ngược với ý cô.

“Dù có như thế đi nữa,” cô bèn bĩ nói tiếp, “tôi vẫn rút ra được nghĩa chính. Những gì anh có thể luận ra chỉ nhờ vào ba phần tư nội dung cũng đáng kể lắm chứ.”

“Đồng ý,” anh bình phẩm, hầu như chỉ vì có vẻ cô đang yêu cầu một câu tán thành. Rồi anh hỏi, “Tại sao cô không mua một cuốn từ điển? Tôi sẽ trả chi phí.”

“Tôi có một cuốn,” cô nói, “nhưng tôi nghĩ nó không hay. Phân nửa các từ vựng không được liệt kê.”

“Phân nửa?”

“À, một vài,” cô chỉnh lại. “Nhưng thật ra đó không phải vấn đề.”

Anh chớp mắt, chờ cô nói tiếp.

Cô nói tiếp. Tất nhiên. “Tôi không nghĩ tiếng Ý là ngôn ngữ mẹ đẻ của tác giả,” cô nói.

“Tác giả cuốn nhật ký ấy à?” anh thắc mắc.

“Phải. Nó hơi khác lạ.” Cô tạm ngừng lời, chìm đắm vào những suy nghĩ lạ lùng đang vùn vụt trong óc. Rồi cô khẽ nhún vai—làm cô lỡ mất một nhịp mà cô cũng chẳng nhận ra—và nói tiếp, “Thật sự điều đó không quan trọng. Tôi đang làm một xúc tiến hợp lý, dù có hơi chậm. Tôi đã tới phần bà đặt chân đến nước Anh.”

“Chỉ trong mười trang?”

“Hai mươi hai trang tất cả,” Hyacinth sửa lời anh, “nhưng bà không viết nhật ký mỗi ngày. Thật ra bà còn thường xuyên nghỉ mấy tuần. Bà chỉ chăm chút một đoạn về hành trình vượt biển—chỉ đủ để biểu lộ niềm hân hoan của bà khi ông nội anh bị cơn say sóng hành hạ.”

“Phải tận hưởng niềm vui khi có thể chứ,” Gareth thì thầm.

Hyacinth gật đầu. “Và bà cũng, à, từ chối nhắc đến đêm tân hôn của mình.”

“Tôi tin chúng ta có thể xem đó là một đặc ân,” Gareth nói. Đêm tân hôn duy nhất anh còn ít muốn nghe hơn của Bà Nội St. Clair là của Bà Ngoại Danbury.

Lạy Chúa lòng lành, nó sẽ xô anh thẳng xuống vực.

“Có chuyện gì làm anh trông khôn khổ vậy?” Hyacinth hỏi.

Anh chỉ lắc đầu. “Có một số chuyện ta không nên biết về ông bà mình thì hơn.”

Hyacinth cười toe vì điều đó.

Trong một lúc hơi thở của Gareth như bị nghẽn trong cổ họng, rồi anh thấy mình cười toe đáp lại. Có điều gì đó trong nụ cười của Hyacinth thật dễ lây nhiễm, điều gì đó buộc những người ở cạnh cô phải ngừng việc họ đang làm, chuyện họ đang suy nghĩ, chỉ để mỉm cười đáp lại.

Khi Hyacinth mỉm cười—nụ cười thật sự, không phải những nụ cười vờ vịt khi cô ra vẻ khôn ngoan—nó biến đổi cả gương mặt cô. Đôi mắt cô sáng lên, hai má như bừng sáng, và—

Và cô thật đẹp.

Thật lạ vì anh chưa từng nhận thấy điều đó. Thật lạ vì chẳng có ai từng nhận thấy. Gareth đã rong ruổi khắp Luân Đôn từ khi cô ra mắt mấy năm trước, và mặc dù anh chưa từng nghe người nào nhận xét về nhan sắc của cô với một thái độ chê bai, anh cũng chưa từng nghe ai nói cô xinh đẹp bao giờ.

Anh tự hỏi có phải mọi người đều quá chú tâm nỗ lực để theo kịp những điều cô nói nên không có thời gian để ngừng lại và ngắm khuôn mặt cô.

“Anh St. Clair? Anh St. Clair?”

Anh nhìn xuống. Cô đang ngẩng lên nhìn anh với một biểu hiện sốt ruột, và anh băn khoăn không biết cô đã gọi tên anh bao nhiêu lần.

“Trong hoàn cảnh này,” anh nói, “cô nên gọi tôi bằng tên.”

Cô gật đầu tán thành. “Một ý kiến hay. Anh cũng có thể gọi tên tôi.”

“Hyacinth,” anh nói. “Tên đó hợp với cô.”

“Đó là loài hoa cha tôi thích nhất,” cô giải thích. “Những nụ hoa tử đinh hương. Chúng nở rộ vào mùa xuân gần nhà chúng tôi ở Kent. Những bông hoa khoe sắc đầu tiên trong năm.”

“Và còn là màu mắt cô nữa,” Gareth nói.

“Một sự trùng hợp may mắn,” cô thừa nhận.

“Ông ấy nhất định phải rất vui.”

“Ông chẳng bao giờ biết được,” cô nói, nhìn đi nơi khác. “Ông mất trước khi tôi chào đời.”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Gareth ôn tồn nói. Anh không biết rõ gia đình Bridgerton, nhưng không như người nhà St. Clair, họ dường như thật sự yêu thương nhau. “Tôi biết ông qua đời đã lâu, nhưng tôi không biết cô chưa bao giờ được biết ông.”

“Việc đó đáng lẽ không nên quan trọng mới phải,” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi không nên thấy thiếu vắng những gì mình chưa bao giờ có, nhưng đôi lúc...tôi phải thú nhận...tôi nhớ ông.”

Anh lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Tôi nghĩ sẽ rất khó khăn...cho một người không được biết cha mình.”

Cô gật đầu, nhìn xuống sàn, rồi nhìn qua vai anh. Việc cô không muốn nhìn anh vào lúc này hơi lạ, nhưng vẫn có chút gì đó đáng mến. Từ trước đến giờ những cuộc trò chuyện của họ chỉ là những câu bông đùa láu cá và tin đồn. Đây là lần đầu tiên họ từng nói về một điều sâu sắc, một điều bộc lộ con người thật sự đằng sau trí óc thông tuệ và nụ cười ung dung.

Cô giữ ánh mắt cố định ở một điểm nào đó sau lưng anh, thậm chí sau khi anh khéo léo xoay cô sang trái. Anh không thể không mỉm cười. Cô khiêu vũ giỏi hơn nhiều khi cô mất tập trung.

Và rồi cô quay lại, ánh mắt ổn định trên mặt anh với một quyết tâm đáng nể. Cô đã sẵn sàng thay đổi chủ đề. Điều đó đã rõ.

“Anh có muốn nghe phần còn lại tôi đã dịch không?” cô hỏi.

“Tất nhiên,” anh nói.

“Tôi tin điệu vũ sắp chấm dứt,” cô nói. “Nhưng trông như ở đằng kia có chút khoảng trống.” Hyacinth hất nhẹ đầu ra hiệu về một góc xa của phòng vũ hội, nơi có một vài ghế ngồi được sắp sẵn cho những người chân yếu. “Tôi chắc chúng ta sẽ được nói chuyện riêng vài phút mà không bị ai quấy rầy.”

Điệu valse đến đoạn kết, Gareth lùi một bước và cúi chào lịch lãm. “Chúng ta đi chứ?” anh thì thầm, đưa cánh tay cho cô đặt bàn tay lên.

Cô gật đầu, và lần này, anh để cô dẫn.

CHƯƠNG 7

Mười phút sau, và phân cảnh của chúng ta được chuyển đến hành lang.

Gareth thường chẳng có hứng thú với những vũ hội lớn; chúng nóng bức và đông đúc, và mặc dù anh rất thích khiêu vũ, anh thấy mình thường dành phần lớn thời gian trò chuyện nhàn nhã với những người anh không thật sự quan tâm. Nhưng, anh nghĩ khi trên đường ra hành lang bên hông Nhà Bridgerton, tối nay anh đang có một khoảng thời gian vui vẻ.

Sau điệu vũ với Hyacinth, anh và cô chuyển đến một góc phòng, nơi cô thông tin cho anh về thành quả của cô. Mặc cho những lí do cô đưa ra, cô đã làm rất khá, và thật ra chỉ vừa tới đoạn Isabelle đến nước Anh. Chuyện không có hứa hẹn tốt. Bà anh bị trượt chân trong lúc bước khỏi cái xuống đã chở bà cập bến, và thế là kết nối đầu tiên bà có với đất Anh là dấp móng trên bùn đặc ở bờ biển Dover.

Người chồng mới của bà, tất nhiên, chẳng thêm đưa tay giúp đỡ.

Gareth lắc đầu. Đáng ngạc nhiên làm sao bà anh không quay đằng sau và chạy thẳng về Ý ngay lập tức. Tất nhiên, theo như Hyacinth thuật lại thì tại đó cũng chẳng có gì chờ đón bà. Isabella đã không ngót van xin cha mẹ đừng bắt bà phải kết hôn với một người Anh, nhưng họ cứ khẳng khẳng, và có vẻ họ sẽ không chào đón bà nếu bà chạy về.

Nhưng anh chỉ có thể đứng trong một góc khuất với một quý cô độc thân bấy nhiêu đó thời gian mà không gây đàm tiếu, và thế là khi Hyacinth kết thúc câu chuyện, anh chào tạm biệt cô và trao cô cho quý ông tiếp theo đề tên trong thiệp khiêu vũ của cô.

Mục đích tối nay của anh đã hoàn thành (đến chào hỏi phu nhân chủ tiệc, khiêu vũ với Hyacinth, nghe về tiến triển của cô với cuốn nhật ký), anh quyết định mình đã có thể đi về. Trời vẫn còn sớm, không có lí do gì anh không thể đến câu lạc bộ hay một sòng bạc.

Hay là, anh nghĩ khá háo hức, đã lâu rồi anh không đến gặp người tình. Chà, không hẳn là một người tình. Gareth không có đủ tiền để giữ một phụ nữ như Maria làm người tình theo nếp sống cô đã quen, nhưng may thay, một quý ông trước đây đã cho cô một ngôi nhà nhỏ tiện nghi ở Bloomsbury, tránh cho Gareth khỏi phải làm điều tương tự. Anh không chi trả các hóa đơn cho cô, nên cô cảm thấy không cần phải chung thủy, nhưng chuyện đó chẳng quan trọng, bởi vì anh cũng không chung thủy với

cô.

Và cũng được một thời gian rồi. Đạo gần đây người phụ nữ duy nhất anh gần gũi là Hyacinth, và có Chúa biết anh không thể dây dưa ở đó.

Gareth thì thầm chào tạm biệt vài người quen gần cửa phòng vũ hội, rồi lẩn ra hành lang. Xét đến lượng khách mời dự tiệc thì nó trông đến lạ. Anh dọm bước đi đến sảnh trước, nhưng rồi ngừng lại. Từ đây đến Bloomsbury khá xa, càng xa hơn khi phải đi bằng xe thuê. Anh sẽ phải thuê xe vì anh đã đi chung với bà ngoại trên đường đến đây. Bridgerton đã sắp xếp một căn phòng phía sau cho các quý ông cần giải quyết nhu cầu. Gareth quyết định sẽ tận dụng nó.

Anh quay đằng sau và tiếp tục bước, rồi ngang qua cửa phòng vũ hội và hướng đến cuối hành lang. Hai quý ông vừa cười vừa bước ra khi anh tới cửa, và Gareth gật đầu chào trước khi bước vào.

Căn phòng được xây theo cấu trúc phòng đôi, phía ngoài có một khu vực chờ để tạo chút kín đáo. Cửa phòng thứ hai đang đóng, nên Gareth huýt sáo khi anh chờ đến lượt mình.

Anh rất thích huýt sáo.

Cậu em của ta hoãn đại dương...

Anh luôn hát lời bài đó trong đầu khi anh huýt sáo.

Cậu em của ta hoãn biển cả...

Phân nửa lời những bài anh huýt sáo đều không thể hát to lên được.

Cậu em của ta hoãn đại dương...

“Tôi biết ngay là anh.”

Gareth cứng đờ lại khi thấy mình mặt đối mặt với cha anh, là người, anh nhận ra, đã khiến anh phải kiên nhẫn đợi để đi giải tỏa.

“Nên hãy đem cậu em về lại cho ta,” Gareth hát to lên, cho âm cuối một nốt luyến láy thật hay, thật truyền cảm.

Anh quan sát quai hàm cha anh răn lại khó chịu. Ngài nam tước ghét hát hò còn hơn huýt sáo.

“Tôi ngạc nhiên vì họ để anh vào,” Ngài St. Clair nói, giọng vờ như điềm tĩnh.

Gareth nhún vai xác lác. “Tiện lợi là dòng máu được che đậy kĩ bên trong cơ thể, dù nó không phải dòng máu quý tộc.” Anh tặng cho ông ta một nụ cười méo mó. “Cả thế giới đều nghĩ tôi là của ông. Chẳng phải đó là—”

“Ngừng lại,” nam tước rít lên. “Lạy Chúa lòng lành, phải nhìn thấy mày đã đủ lắm rồi. Phải nghe mày nói khiến tao muốn bệnh.”

“Kỳ lạ thật, tôi lại không bị ảnh hưởng.”

Nhưng bên trong, Gareth có thể cảm thấy anh đang thay đổi. Tim anh đập nhanh hơn, và ngực anh rung lên một cảm giác dao động kỳ lạ. Anh cảm thấy mất tập trung, liều lĩnh, và anh phải huy động tất cả tự chủ mới giữ cho hai cánh tay buông xuôi một cách bất động.

Người ngoài sẽ nghĩ anh đã quen rồi, nhưng lần nào anh cũng bị bất ngờ. Anh luôn tự nhủ đây sẽ là lúc anh gặp cha mình và chuyện chẳng còn quan trọng nữa, nhưng không...

Nó luôn quan trọng.

Thậm chí Ngài St. Clair còn không phải cha ruột của anh. Đó là trở ngại thật sự. Người đàn ông đó có khả năng biến anh thành một kẻ ngu ngốc trẻ người non dạ, thế mà ông ta còn không phải là cha anh. Gareth tự nói với bản thân, hết lần này đến lần khác, rằng điều đó không quan trọng. Ông ta không quan trọng. Họ không có liên hệ máu mủ, và anh nên xem nam tước không hơn một người qua đường xa lạ.

Nhưng sự thật vẫn vậy. Gareth không muốn được ông ta hậu thuẫn; anh đã từ bỏ hy vọng từ lâu, và hơn nữa, tại sao anh lại muốn sự chấp nhận từ một người đàn ông mà anh còn không kính trọng?

Là vì một lí do khác. Một lí do khó xác định hơn. Anh trông thấy nam tước và đột nhiên anh phải thể hiện bản thân, phải làm cho ông ta biết đến sự hiện diện của anh.

Phải làm cho ông ta cảm giác được sự hiện diện của anh.

Anh phải quấy nhiễu người đàn ông đó. Bởi vì có Chúa biết, ông ta quấy nhiễu anh.

Anh cảm giác như thế mỗi khi nhìn thấy ông ta. Hoặc chí ít cũng là mỗi lần họ buộc phải nói chuyện với nhau. Và Gareth biết anh phải chấm dứt cuộc gặp này ngay bây giờ, trước khi anh làm điều gì đó khiến mình phải hối hận.

Bởi vì anh cứ luôn làm một việc khiến mình phải hối hận. Lần nào anh cũng thề mình sẽ rút kinh nghiệm, mình sẽ chín chắn hơn, nhưng rồi điều đó vẫn xảy ra. Anh thấy cha anh, và anh trở lại tuổi

mười lăm, với những nụ cười ngớ ngẩn và thái độ cư xử tồi tệ.

Nhưng lần này anh sẽ cố gắng. Anh đang ở Nhà Bridgerton, trời ạ, và ít ra anh cũng phải cố gắng không cãi vã âm ỉ.

“Ông thứ lỗi cho,” anh nói, thử bước qua ông ta.

Nhưng Ngài St. Clair đã bước sang một bên, khiến vai họ va vào nhau. “Cô ta sẽ không lấy mày đâu,” ông ta nói, cười hả hê.

Gareth đứng bất động. “Ông đang nói về chuyện gì?”

“Con nhỏ Bridgerton. Tao đã thấy mày rúc mũi sát gót nó.”

Trong một lúc Gareth không cử động. Anh còn không nhận ra cha anh đã ở trong phòng vũ hội. Điều đó khiến anh bức bối. Anh không nên bức bối. Khi thật, anh nên nhảy căng lên sung sướng vì cuối cùng cũng được tham dự một buổi tiệc mà không phải bút rút vì sự có mặt của Ngài St. Clair.

Nhưng anh chỉ cảm thấy như bị lừa gạt. Như ông ta đang trốn tránh anh.

Theo dõi anh.

“Không có gì để nói hả?” nam tước giễu cợt.

Gareth chỉ nhường một hàng lông mày khi anh nhìn qua cánh cửa vào cái bồn tiểu. “Trừ khi ông muốn tôi nhắm thẳng từ chỗ này,” anh lè nhè.

Nam tước xoay người, hiểu ý anh, rồi nói một cách ghê tởm, “Mày cũng sẽ làm thôi.”

“Ông biết không, tôi tin mình sẽ làm,” Gareth nói. Đến tận lúc này anh mới nhận ra—câu nói của anh chỉ là một lời đe dọa—nhưng anh sẽ sẵn sàng cư xử lỗ mãng để được thấy mạch máu cha anh sắp bút tung vì điên tiết.

“Mày thật đáng tởm.”

“Chính ông nuôi dạy tôi đây.”

Một cú đánh trực tiếp. Ngài nam tước sôi sục thấy rõ trước khi ông ta trả miếng, “Không phải do tao mong muốn. Và tao chưa từng dám mơ sẽ phải truyền tước vị lại cho mày.”

Gareth im lặng. Anh sẽ nói cả tá thứ để làm cha anh tức giận, nhưng anh sẽ không đùa cợt về cái

chết của anh trai anh. Không bao giờ.

“George nhất định đang bứt rứt dưới mồ,” Ngài St. Clair nói trong một giọng trầm.

Và Gareth bùng nổ. Một phút trước anh đang đứng giữa căn phòng nhỏ, hai cánh tay cứng ngắc đặt xuôi bên người, và phút sau anh đã ghim cha anh lên tường, một bàn tay trên vai ông ta, tay kia nắm cổ họng.

“Anh ấy là anh trai tôi,” Gareth rít.

Nam tước nhỏ vào mặt anh. “Nó là con tao.”

Hai buồng phổi Gareth bắt đầu run bần bật. Anh cảm giác như mình không hít đủ không khí. “Anh ấy là anh trai tôi,” anh nhắc lại, kêu gọi ý chí để giữ giọng điềm tĩnh. “Có thể không phải nhờ ông, nhưng nhờ mẹ chúng tôi. Và tôi yêu anh ấy.”

Và nổi mắt mát mát dường như càng nhức nhối. Anh đã tiếc thương George từ ngày anh ấy mất, nhưng ngay lúc này anh cảm thấy cái hố sâu thăm thẳm đang nứt toác bên trong anh, và Gareth không biết làm sao để lấp đầy nó.

Giờ anh chỉ còn lại một người. Chỉ còn bà ngoại anh. Chỉ còn một người duy nhất anh có thể thật lòng nói mình yêu thương.

Và cũng yêu thương anh.

Trước đây anh đã không nhận ra. Có lẽ anh đã không muốn nhận ra. Nhưng giờ, đứng với người đàn ông anh đã luôn gọi là Cha, thậm chí sau khi anh biết được sự thật, anh nhận ra mình quá cô đơn.

Và anh kính tởm bản thân. Kính tởm cách cư xử của mình, kính tởm sự biến đổi của anh khi nam tước hiện diện.

Thình lình, anh buông tay, bước lùi lại để nhìn nam tước cố gắng hít thở.

Nhịp thở của Gareth cũng chẳng đều đặn hơn.

Anh nên đi thôi. Anh phải ra khỏi đây, đi xa, đến bất cứ đâu trừ nơi này.

“Mày sẽ không bao giờ có được cô ta,” giọng chế giễu của cha anh cất lên.

Gareth đã đi được một bước đến cửa. Anh còn không nhận ra mình di chuyển cho đến khi câu nói

của nam tước làm anh dừng lại.

“Cô Bridgerton ấy,” cha anh giải thích.

“Tôi không muốn Cô Bridgerton,” Gareth thận trọng nói.

Câu đó làm nam tước cười rộ. “Tất nhiên mày muốn. Cô ta có tất cả những thứ mày không có. Tất cả những thứ mày không tài nào có được.”

Gareth buộc mình phải thả lỏng, hoặc ít nhất cũng tỏ vẻ thư thái. “Chà, nhưng mỗi tội,” anh nói với một nụ cười mỉm vênh váo mà anh biết ông ta rất ghét, “Cô ấy là nữ.”

Cha anh cười khinh bỉ cố gắng bông lơn của anh. “Cô ta sẽ không bao giờ kết hôn với mày.”

“Tôi không nhớ mình có cầu hôn.”

“Bah. Mày đã bám váy con nhỏ đó cả tuần nay. Mọi người đều bàn tán về chuyện đó.”

Gareth biết sự chú ý đặc biệt anh dành cho một quý cô đứng đắn đã khiến nhiều hàng lông mày nhướng lên, nhưng anh cũng biết lời đồn không đến mức như cha anh ám chỉ.

Nhưng anh vẫn có chút hả hê méo mó khi biết cha anh cũng bị anh và những việc anh làm ám ảnh như ông ta và những việc ông ta làm ám ảnh anh.

“Cô Bridgerton là bạn tốt của bà ngoại tôi,” Gareth nói nhỏ nhẹ, tận hưởng cái nhếch mép cáu kỉnh của cha anh khi anh đề cập đến Phu Nhân Danbury. Từ trước đến nay họ luôn ghét nhau, và vào thời họ còn nói chuyện với nhau, Phu Nhân D chưa bao giờ nhân nhượng ông ta. Bà là phu nhân bá tước, Ngài St. Clair chỉ là một nam tước quên, và bà chưa bao giờ cho phép ông ta quên điều đó.

“Tất nhiên cô ta là bạn của bà bá tước,” nam tước nói, nhanh chóng lấy lại khí thế. “Tao chắc đó là lí do cô ta cam chịu sự quan tâm của mày.”

“Chuyện đó thì ông phải hỏi Cô Bridgerton,” Gareth nói, cố gắng gạt bỏ chủ đề đó như một chuyện vụn vặt. Anh sẽ không để lộ chuyện Hyacinth đang dịch nhật ký của Isabella. Ngài St. Clair sẽ đòi anh giao nộp cuốn sách, và Gareth tuyệt đối không có ý định làm việc đó.

Và không phải chỉ vì lí do anh được sở hữu một thứ cha anh ao ước. Gareth thật sự muốn biết những bí mật ẩn giấu bên trong những trang viết tay tinh tế đó. Hoặc có lẽ chẳng có bí mật nào cả, chỉ có sự đơn điệu thường nhật của một quý bà đã kết hôn với một người đàn ông mình không yêu.

Dù là vì lí do nào đi nữa, anh vẫn muốn nghe những điều bà thổ lộ.

Nên anh giữ im lặng.

“Mày có thể thử,” Ngài St. Clair nói êm ái, “nhưng họ sẽ không bao giờ chấp nhận mày. Dòng máu nói lên tất cả. Luôn luôn như thế.”

“Ông có ý gì khi nói thế?” Gareth hỏi, thận trọng giữ giọng điềm tĩnh. Rất khó biết được cha anh đang hăm dọa hay chỉ lải nhải về chủ đề ông ta yêu thích nhất—phả hệ và dòng dõi cao quý.

Ngài St. Clair khoanh tay. “Những người nhà Bridgerton,” ông ta nói. “Họ sẽ không bao giờ cho phép cô ta kết hôn với mày, dù cho cô ta ngu ngốc đến độ tưởng tượng mình đang yêu.”

“Cô ấy không—”

“Mày thô lỗ,” nam tước lớn tiếng. “Mày đàn độn—”

Câu nói bật ra khỏi miệng anh trước khi anh có thể ghìm lại. “Tôi không—”

“Mày xử sự ngu ngốc,” nam tước ngắt lời, “và mày không đủ tốt cho một con nhỏ nhà Bridgerton. Bọn họ sẽ sớm nhìn thấu mày thôi.”

Gareth buộc bản thân phải điều hòa nhịp thở. Nam tước thích khiêu khích anh, thích nói những điều buộc Gareth phải cãi lại như một đứa trẻ.

“Theo khía cạnh nào đó,” Ngài St. Clair tiếp, một nụ cười chậm rãi, mãn nguyện trải khắp gương mặt ông ta, “đây là một câu hỏi thú vị.”

Gareth chỉ nhìn ông ta trân trời, quá tức giận để lên tiếng hỏi ý ông ta là gì.

“Thử nói xem,” nam tước trầm ngâm, “ai là cha mày?”

Hơi thở Gareth nghẽn lại. Đây là lần đầu tiên nam tước từng đặt câu hỏi một cách thẳng thắn. Ông ta từng gọi Gareth là một đứa hạ đẳng, ông ta cũng từng gọi anh là đồ lai căng và thứ bản thủ vô giáo dục. Và ông ta gọi mẹ Gareth bằng hàng tá những cái tên khác, còn ít có ý tôn vinh hơn. Nhưng ông ta chưa bao giờ thật sự lên tiếng suy đoán nguồn gốc của Gareth.

Và điều đó khiến anh băn khoăn—ông ta đã biết được sự thật rồi sao?

“Ông biết rõ hơn tôi,” Gareth nói êm dịu.

Giây phút đó thật kích động, sự tĩnh lặng làm rung chuyển không trung. Gareth không hít thở, nếu có thể thì anh đã bắt tim mình ngừng đập ngay lúc đó, nhưng cuối cùng Ngài St. Clair chỉ thốt ra, “Mẹ mày không chịu nói.”

Gareth thận trọng quan sát ông ta. Giọng cha anh vẫn còn pha lẫn cay đắng, nhưng cũng có một thứ khác nữa, một âm sắc thám thính, thăm dò. Gareth nhận ra nam tước đang nhử anh, cố tìm hiểu xem Gareth đã biết được bao nhiêu về cha anh.

“Chuyện đó đang găm nhăm ông,” Gareth nói, không thể không mỉm cười. “Bà đã muốn một người khác hơn muốn ông, và ngay cả sau ngần ấy năm trời, nó vẫn làm ông sống dở chết dở.”

Trong một thoáng anh nghĩ ông ta sắp đánh anh, nhưng vào phút chót, Ngài St. Clair bước lui lại, hai cánh tay cứng ngắc buông theo thân người. “Tao không yêu mẹ mày,” ông ta nói.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ ông yêu bà,” Gareth trả lời. Chưa bao giờ là tình yêu. Nó là lòng tự tôn. Đối với nam tước, nó luôn là lòng tự tôn.

“Tao muốn biết,” Ngài St. Clair nói nhỏ. “Tao muốn biết đó là ai, và tao sẽ cho mày cái thỏa mãn khi thừa nhận mong muốn đó. Tao chưa bao giờ tha thứ cho tội lỗi của mẹ ta. Nhưng mày...mày...” Ông ta cười to, và âm thanh đó dội mạnh vào linh hồn anh.

“Mày là tội lỗi của mẹ,” nam tước nói. Ông ta cười thêm lần nữa, thanh âm càng lúc càng lạnh lẽo. “Mày sẽ không bao giờ biết. Mày sẽ không bao giờ biết máu của ai đang chảy trong huyết mạch mày. Và mày sẽ không bao giờ biết kẻ nào đã không yêu mày nhiều đến mức công khai nhận mày.”

Trái tim Gareth ngừng đập.

Nam tước mỉm cười. “Cứ nghĩ về điều đó lần tới mày mời Cô Bridgerton khiêu vũ. Có thể mày chẳng qua chỉ là cốt nhục của một tên cạo ổng khói.” Ông ta nhún vai khinh bỉ một cách cố ý. “Biết đâu là của một người giữ cửa. Chúng ta luôn có đầy người giữ cửa trẻ ở Lâu Đài Clair.”

Gareth sắp đến mức tát vào mặt ông ta. Anh rất muốn làm thế. Thề có Chúa, anh ngứa ngáy muốn tát ông ta, và phải cần đến tất cả sự kiềm chế mà anh có để ngăn bản thân lại, nhưng bằng cách nào đó anh vẫn đứng bất động.

“Mày chỉ là đồ lai căng,” Ngài St. Clair nói, đi đến cửa. “Mày cố gắng lắm cũng chỉ được đến thế thôi.”

“Phải, nhưng tôi là đứa lai căng của ông,” Gareth nói, mỉm một nụ cười tàn bạo. “Đứa con hợp

pháp, dù không phải từ dòng giống của ông.” Anh bước tới trước, cho đến khi mũi họ gần chạm nhau. “Tôi là của ông.”

Nam tước chửi thề và bước đi, chộp lấy nắm cửa bằng những ngón tay run rẩy.

“Chẳng phải điều đó đón hạ ông sao?”

“Đừng có cổ trèo cao,” nam tước rít lên. “Nhìn mày găng gượng thật quá đau đón.”

Và rồi, trước khi Gareth có thể thốt lên lời sau chót, nam tước hằm hằm bước ra ngoài.

Trong mấy giây Gareth không cử động. Như thể một phần trong anh nhận ra anh cần sự tĩnh lặng tuyệt đối, như thể chỉ một cử động nhỏ cũng có thể làm anh vỡ tan thành từng mảnh.

Và rồi—

Hai cánh tay anh điên cuồng nện vào không khí, ngón tay quắp lại giận dữ. Anh cắn chặt răng để không gào thét, nhưng những âm thanh vẫn cứ bật ra, trầm và khản đặc.

Tồn thương.

Anh ghét như thế này. Chúa ơi, tại sao?

Tại sao tại sao tại sao?

Tại sao nam tước vẫn còn ảnh hưởng đến anh? Ông ta không phải cha anh. Ông ta chưa bao giờ là cha anh và khốn nạn, Gareth nên thấy mừng mới phải chứ.

Và anh có mừng. Khi anh tỉnh táo, khi anh có thể suy nghĩ một cách rõ ràng, anh thấy mừng.

Nhưng khi họ gặp nhau mặt đối mặt, và nam tước nhỏ to gọi lên tất cả nỗi sợ thâm kín của Gareth, thì niềm vui đó cũng chẳng còn ý nghĩa với anh nữa.

Chẳng có gì ngoài nỗi đau. Chẳng có gì ngoài đứa trẻ bên trong, nỗ lực và nỗ lực và nỗ lực, cứ mãi tự hỏi tại sao mình không bao giờ đủ giỏi để được yêu thương.

“Mày phải đi thôi,” Gareth làu bàu, tung cửa bước ra hành lang. Anh cần phải rời đi, tránh xa nơi này, tránh xa con người.

Anh không thể gặp ai vào lúc này. Không phải vì những lí do như cha anh đã nói, nhưng dù vậy, anh dám chắc sẽ—

“Anh St. Clair!”

Anh nhìn lên.

Hyacinth.

Cô đang đứng trong hành lang, một mình. Ánh nến như ủa vào tóc cô, làm nổi bật những sắc đỏ đậm len lỏi. Cô trông thật đáng yêu, và trông như...hoàn thiện.

Cuộc sống của cô toàn vẹn. Cô vẫn chưa kết hôn nhưng cô có gia đình của mình.

Cô biết mình là ai. Cô biết nơi nào luôn dành cho cô.

Và chưa bao giờ anh thấy ghen tị với một người nào như anh cảm thấy trong khoảnh khắc đó.

“Anh ổn chứ?” cô hỏi.

Anh chẳng nói gì cả, nhưng điều đó chưa bao giờ làm Hyacinth nản chí. “Tôi vừa thấy cha anh,” cô nói nhẹ nhàng. “Trong hành lang. Ông ta trông giận dữ, và rồi ông ta thấy tôi, và ông ta bật cười.”

Móng tay Gareth bầu vào lòng bàn tay.

“Tại sao ông ấy lại cười nhỉ?” Hyacinth hỏi. “Tôi đâu có quen biết ông ta, và—”

Anh đang nhìn chăm chăm vào một điểm sau vai cô, nhưng sự im lặng của cô làm ánh mắt anh chiếu vào mặt cô ngay lập tức.

“Anh St. Clair?” cô hỏi êm ái. “Anh có chắc là không có chuyện gì chứ?” Trán cô cau lại vì lo lắng, thứ cảm xúc lo lắng người ta không thể giả vờ, rồi cô nói thêm, dịu dàng hơn, “Có phải ông ấy đã nói điều gì làm anh buồn bực?”

Cha anh đã đúng về một chuyện. Hyacinth Bridgerton là một người tốt. Cô chọc tức, thao túng, và thường xuyên làm người khác bực bội đến không thể chịu được, nhưng bên trong, nơi quan trọng nhất, cô là một người tốt.

Và anh nghe thấy tiếng cha anh.

Mày sẽ không bao giờ có được cô ta.

Mày không đủ tốt cho cô ta.

Mày sẽ không bao giờ—

Đồ lai căng. Đồ lai căng. Đồ lai căng.

Anh nhìn cô, thật sự nhìn cô, ánh mắt lướt từ khuôn mặt đến vai cô, để trần thật quyến rũ nơi cổ áo khoét sâu. Ngực cô không to, nhưng được đẩy lên cao, nhất định là một mẹo để quyến rũ và trêu ngươi, và anh có thể thấy bóng dáng đường trũng giữa hai bầu ngực, lấp ló trên mép lụa nhung xanh đen.

“Gareth?” cô thì thầm.

Cô chưa bao giờ gọi tên anh trước đây. Anh đã cho phép cô, nhưng cô vẫn chưa gọi. Anh chắc chắn điều đó.

Anh muốn chạm vào cô.

Không, anh muốn nuốt chửng cô.

Anh muốn sử dụng cô, muốn chứng minh với bản thân rằng mình cũng tốt và cũng đáng trọng như cô, và có lẽ chỉ để tỏ cho cha anh thấy anh xứng đáng, rằng không phải tất cả những linh hồn anh chạm đến đều bị anh làm ô ứ.

Nhưng trên tất cả những điều đó, anh chỉ đơn giản là muốn cô.

Mắt cô mở to khi anh sai một bước về phía cô, thu hẹp khoảng cách giữa họ.

Cô không nhúc nhích. Môi cô hé mở, và anh có thể nghe được sự dồn dập của hơi thở cô, nhưng cô không di chuyển.

Cô không nói có, nhưng cô cũng không nói không.

Anh đưa tay ra, trượt một cánh tay quanh lưng cô, và chỉ trong một tích tắc cô đã bị đẩy sát vào anh. Anh muốn cô. Chúa ơi, anh muốn cô nhiều biết bao nhiêu. Anh cần cô, không chỉ vì cơ thể anh đòi hỏi.

Và anh cần cô ngay bây giờ.

Môi anh tìm đến môi cô, và anh không làm những gì nên làm vào lần đầu tiên. Anh không từ tốn, không dịu dàng. Anh không làm màn dạo đầu quyến rũ, chẳng nhẹ nhàng trêu ghẹo cô đến khi cô không thể chối từ.

Anh chỉ hôn cô. Với mọi thứ có trong anh, với tất cả sự tuyệt vọng đang chảy rần rạt trong máu anh.

Anh tách môi cô, lưỡi anh lùa vào trong, nếm cô, tìm kiếm hơi ấm. Anh cảm thấy hai bàn tay cô ôm lấy gáy anh, giữ chặt bằng tất cả sức lực, và anh cảm nhận được trái tim cô đập thành thịch bên ngực anh.

Cô muốn anh. Cô có thể không hiểu, cô có thể không biết phải đối mặt với điều đó ra sao, nhưng cô muốn anh.

Và nó khiến anh cảm giác như một vị vua.

Tim anh nện mạnh hơn, và cả cơ thể anh bắt đầu cứng lại. Không hiểu bằng cách nào họ đã áp sát vào tường, và anh thở hổn hển khi bàn tay anh lướt lên cao, trượt qua sườn đến khuôn ngực mềm đầy đặn. Anh bóp—nhẹ nhàng, để không làm cô sợ, chỉ với chút lực để ghi nhớ hình dáng cô, cảm giác, trọng lượng cô trong tay anh.

Nó hoàn hảo, và anh có thể cảm nhận được phản ứng của cô qua lớp váy.

Anh muốn rút cô vào miệng anh, muốn tuột váy cô ra và làm hàng trăm thứ xấu xa với cô.

Anh cảm thấy sự phản đối rời khỏi cơ thể cô, nghe tiếng cô thở dài trên môi anh. Anh chắc cô chưa bao giờ được hôn. Nhưng cô nồng nhiệt, và cô bị khuấy động. Anh có thể cảm thấy điều đó trong cái cách cơ thể cô áp vào anh, trong những ngón tay cô nắm chặt trên vai anh.

“Hôn lại tôi đi,” anh thì thầm, cắn vào môi cô.

“Tôi đang làm đây,” là câu trả lời bị bung bít của cô.

Anh ngả đầu ra sau, chỉ một inch thôi. “Cô cần thêm một hai bài học nữa,” anh mỉm cười. “Nhưng đừng lo, chúng ta sẽ giúp cô thành thạo.”

Anh cúi xuống để hôn cô lần nữa—Chúa ơi, anh đang quá phần khích—nhưng cô vùng ra.

“Hyacinth,” giọng anh trầm đục, anh bắt lấy bàn tay cô trong tay anh. Anh kéo, định sẽ lôi cô trở lại người anh, nhưng cô giật tay ra.

Gareth nhướn mày, chờ cô mở miệng nói.

Rốt cuộc thì đây là Hyacinth. Chắc chắn cô sẽ nói điều gì đó.

Nhưng cô trông choáng váng, chán ghét bản thân.

Và rồi cô làm một điều anh không bao giờ nghĩ cô sẽ làm.

Cô bỏ chạy.

CHƯƠNG 8

Sáng hôm sau. Nữ nhân vật chính của chúng ta đang ngồi trên giường, tựa người lên gối. Cuốn nhật ký ở ngay bên cạnh, nhưng cô không cầm lên.

Cô đã mừng tường lại nụ hôn đó trong đầu khoảng bốn mươi hai lần.

Thật ra, lúc này cô vẫn đang mừng tượng lại:

Hyacinth thích nghĩ mình là kiểu phụ nữ có thể hôn thật tự tin, rồi cứ tiếp tục trải qua hết buổi tối như chẳng có chuyện gì xảy ra. Cô thích nghĩ khi đến lúc phải đối xử với một quý ông bằng sự khinh bỉ anh ta đáng được nhận, thì bờ sẽ không tan trong miệng cô, đôi mắt cô sẽ lạnh lẽo như băng, và cô sẽ cho anh ta cú lơ đẹp với phong thái uy nghi và đỉnh đạc.

Và trong trí tưởng tượng của cô, cô đã làm được tất cả và còn hơn nữa.

Nhưng thực tế lại không ngọt ngào đến vậy.

Bởi vì khi Gareth gọi tên cô và cố gắng kéo cô lại cho một nụ hôn nữa; điều duy nhất cô có thể nghĩ đến là bỏ chạy.

Cô tự trấn an, khi môi anh chạm vào môi cô phải đến lần thứ bốn mươi ba, rằng nó không phù hợp với tính cách cô.

Không thể như thế. Cô không thể để chuyện đó xảy ra. Cô là Hyacinth Bridgerton.

Hyacinth.

Bridgerton.

Nhất định điều đó cũng phải có chút tác dụng chứ. Một nụ hôn không thể biến cô thành một kẻ ngờ nghệch.

Và lại nụ hôn không phải là nguyên do. Nụ hôn không làm cô bắn khoăn ray rút. Thật ra nụ hôn đó khá thú vị. Và, thật lòng mà nói, đã đến trễ hạn.

Người ngoài sẽ nghĩ, trong thế giới thượng lưu, cô sẽ thấy tự hào vì tình trạng nguyên vẹn, chưa-bao-giờ-được-hôn của mình. Vì chỉ cần một tin đồn phong thanh về hành động không đứng đắn thôi cũng đủ hủy hoại thanh danh một phụ nữ.

Nhưng người ta không đến tuổi hai mươi hai, hay mùa vũ hội Luân Đôn thứ tư, mà không cảm thấy bị hắt hủi vì chẳng có ai thử hôn trộm một cái.

Và chẳng có ai cả. Hyacinth không yêu cầu bị xâm phạm, trời đất, nhưng chẳng có ai thậm chí nghiêng người tới, hay thả rơi một ánh mắt lim dim lên môi cô, như thể anh ta đang nghĩ về điều đó.

Không có ai cho đến đêm qua. Không có ai cho đến Gareth St. Clair.

Bản năng đầu tiên của cô là nhảy dựng lên vì ngạc nhiên. Vì dù Gareth rất trác táng, anh chưa hề tỏ ra có hứng thú bành trướng tiếng tăm lãng tử về phía cô. Anh có một ca sĩ hát opera giấu nhem ở Bloomsbury cơ mà. Anh cần gì với cô chứ?

Nhưng rồi...

Chà, trời ơi, cô vẫn không hiểu sao chuyện lại xảy ra. Một khắc trước cô đang hỏi anh có phải anh không khỏe—anh trông rất khác, và rõ ràng anh đã đấu khẩu với cha anh dù cô đã cố gắng ngăn không cho hai người thấy mặt nhau—và rồi khoảnh khắc tiếp theo anh nhìn cô thật dữ dội khiến cô rùng mình. Anh trông như bị kích thích, bị điều khiển.

Anh trông như muốn chiếm đoạt cô.

Vậy mà Hyacinth không thể vứt bỏ cái cảm giác anh không thật sự muốn hôn cô. Có lẽ bất cứ người phụ nữ nào tình cờ đi ngang hành lang cũng sẽ nhận lấy hậu quả tương tự.

Nhất là sau khi anh tươi cười bảo cô cần trau dồi thêm cho tiến bộ.

Cô không nghĩ anh có ác ý, nhưng dù vậy, những lời của anh vẫn làm cô đau nhói.

“Hôn lại tôi đi,” cô lẩm nhẩm, giọng cô thật trầm, bắt chước giọng anh. “Hôn lại tôi đi.”

Cô ngả phịch ra gối. “Minh đã hôn lại mà.” Trời ơi, nếu một người đàn ông còn không thể biết chắc có phải cô đang hôn lại anh ta thì nó phản ánh gì về cô nhỉ?

Và nếu cô đã làm không tốt—và Hyacinth còn chưa sẵn sàng chịu thừa nhận điều đó—thì nó vẫn là loại chuyện phải đến một cách tự nhiên, và chắc chắn là loại chuyện phải đến một cách tự nhiên với cô. Dù vậy, cô phải làm sao chứ? Vung lưỡi như một thanh gươm? Cô đã đặt hai tay lên vai anh. Cô không vùng vẫy trong vòng tay anh. Cô còn phải làm gì nữa để biểu lộ là cô đang hưởng ứng?

Cô thấy đó là một câu đố hóc búa cực kỳ bất công. Đàn ông luôn muốn người phụ nữ của họ trinh bạch và nguyên vẹn, rồi chế giễu người ta vì thiếu kinh nghiệm.

Chỉ là... chỉ là...

Hyacinth rút môi, kinh hãi vì mình sắp trào nước mắt.

Chỉ là cô đã nghĩ nụ hôn đầu sẽ rất kỳ diệu. Và cô cứ nghĩ sau cuộc đọ sức, quý ông kia nếu không bị ấn tượng thì chí ít cũng phải có chút hài lòng vì thành tích của cô.

Nhưng Gareth St. Clair vẫn bần cợt như thường ngày, và Hyacinth ghét vì đã để anh khiến mình tự thấy thấp kém.

“Đó chỉ là một nụ hôn,” cô thì thầm, câu nói lơ lửng trong căn phòng trống trải. “Chỉ một nụ hôn thôi. Chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Nhưng cô biết, dù đã cố gắng hết sức để lừa dối bản thân, rằng nó còn hơn là một nụ hôn.

Hơn rất nhiều.

Chí ít cũng trong cảm nhận của cô. Cô nhắm mắt đau đớn. Chúa ơi, trong lúc cô nằm trên giường nghĩ ngợi và nghĩ ngợi, rồi nghĩ lại và nghĩ nữa, hẳn anh đang ngủ say như một đứa trẻ. Anh đã hôn—

Chà, cô không thèm nghiên cứu anh đã hôn bao nhiêu phụ nữ, nhưng chắc chắn đủ để khiến cô như cô gái non nớt nhất Luân Đôn.

Làm sao cô gặp mặt anh được? Và cô sẽ phải gặp mặt anh. Cô đang dịch nhật ký của bà anh. Nếu cô cố gắng tránh mặt anh, chuyện sẽ trở nên quá lộ liễu.

Và điều cuối cùng cô muốn là để anh biết anh đã làm cô rất buồn. Có vài thứ trong đời một phụ nữ cần hơn cả lòng tự trọng, nhưng Hyacinth đoán chừng nào phẩm giá vẫn còn là một lựa chọn, thì cô sẽ

cứ bám riết lấy nó.

Và trong khi chờ đợi...

Cô nhắc cuốn nhật ký của bà anh lên. Suốt cả ngày cô chẳng tiến triển được bao nhiêu. Cô chỉ mới dịch được hai mươi hai trang; còn ít nhất là một trăm trang nữa.

Cô nhìn xuống cuốn sách, đang nằm khép lại trong lòng cô. Cô nghĩ mình có thể trả lại. Thật ra mà nói, cô nên trả lại. Anh đáng phải đi lòng một người phiên dịch khác sau thái độ cư xử hôm trước.

Nhưng cô đang thích cuốn nhật ký này. Cuộc đời không đầy nhiều thử thách đến trước những quý cô trẻ tử tế. Thật ra, nếu cô có thể nói mình đã dịch cả một cuốn sách tiếng Ý thì sẽ rất tuyệt. Và hẳn sẽ càng tuyệt hơn khi được đích thân làm.

Hyacinth vuốt ngón tay dọc theo cái thẻ nhỏ dùng để đánh dấu trang và mở sách. Isabella chỉ vừa đặt chân đến Anh vào giữa mùa vũ hội, và chỉ sau một tuần ngụ ở thôn quê, chồng bà đã lôi bà đến Luân Đôn, nơi bà được trông mong—dù không có lợi thế thông thạo tiếng Anh—hòa nhập và thuyết khách theo đúng với địa vị của bà.

Chuyện càng tệ hơn vì mẹ Ngài St. Clair sống tại Nhà Clair và không thích phải từ bỏ cương vị nữ chủ nhân căn nhà.

Hyacinth cau mày đọc tiếp, thỉnh thoảng ngừng lại để tra một từ mới. Bà nam tước thừa kế thường xuyên can thiệp vào chuyện gia nhân, hủy lệnh của Isabella và không để yên cho những người chấp nhận nữ nam tước mới.

Hôn nhân có vẻ không quá hấp dẫn. Hyacinth ghi chú trong đầu sẽ cố gắng kết hôn với một người đàn ông không có mẹ.

“Ngẩng cao đầu nào, Isabella,” cô lầm bầm, nhẵn mặt khi cô đọc tới cuộc đấu khẩu mới nhất—về chuyện thêm món trai vào thực đơn, mặc cho loài sò làm Isabella nổi dị ứng.

“Bà cần phải làm rõ ai là người nắm quyền,” Hyacinth nói với cuốn sách. “Bà—”

Cô cau mày, nhìn xuống mục đang đọc. Khó hiểu quá. Tại sao Isabella lại nói về bambino của bà? (**bambino*: *đứa bé**)

Hyacinth đọc lại đến ba lần trước khi nghĩ đến chuyện nhìn lên ngày tháng ghi ở đầu trang. 24 tháng Mười năm 1766.

1766? Chờ một chút...

Cô lật lại một trang.

1764.

Isabella đã bỏ qua hai năm. Tại sao bà lại làm thế?

Hyacinth nhìn lướt qua khoảng hai mươi trang tiếp theo. 1766...1769...1769...1770...1774...

“Bà không phải một người viết nhật ký tận tụy rồi,” Hyacinth thì thầm. Chẳng trách Isabella đã khớp cả chục năm vào một cuốn sách mỏng; bà thường bỏ qua nhiều năm giữa các đề mục.

Hyacinth quay lại với phần về đứa trẻ, tiếp tục công cuộc phiên dịch vất vả. Isabella đã trở lại Luân Đôn, lần này không có chồng bà, nhưng bà vẫn không nao núng. Và bà dường như đã tự tin hơn, có thể chỉ vì cái chết của bà nam tước thừa kế, theo Hyacinth ước đoán, đã diễn ra một năm trước.

Tôi đã tìm thấy vị trí hoàn hảo, Hyacinth dịch, hí hoáy viết lên giấy. Ông ta sẽ không bao giờ... Cô cau mày. Cô không hiểu phần câu còn lại, thế là cô gạch vài nét để đánh dấu một câu chưa dịch và đi tiếp sang câu khác. Ông ta nghĩ tôi không khôn ngoan, cô đọc. Nên ông ta sẽ không ngờ...

“Ôi, trời đất ơi,” Hyacinth nói, thẳng lưng lên. Cô lật sang trang, đọc tốc hành, quên khuấy phải ghi chép phần dịch.

“Isabella,” cô nói đầy ngưỡng mộ. “Bà đúng là con cáo ranh mãnh.”

Khoảng một giờ sau, một khắc trước khi Gareth gõ lên cửa nhà Hyacinth.

Gareth hít sâu, thu hết can đảm để khép ngón tay quanh vòng gõ nặng nề trên cửa trước căn nhà Số Năm, Phố Bruton, ngôi nhà nhỏ trang nhã mẹ Hyacinth đã mua sau khi con trai đầu của bà kết hôn và đảm nhận Nhà Bridgerton.

Rồi anh cố gắng không ghê tởm bản thân vì đã cảm thấy cần phải can đảm. Và không hẳn anh cần sự can đảm. Vì Chúa, anh không sợ. Đó là...xem nào, không, không hẳn là e ngại. Đó là—

Anh rên rỉ. Trong đời mỗi người đều có những khoảnh khắc mà họ sẽ làm bất cứ việc gì để thoát thác. Và nếu không muốn đối mặt với Hyacinth Bridgerton làm anh không đáng mặt nam nhi thì...chà, anh cũng đang sẵn sàng gọi mình là một thằng ngu.

Thằng thần mà nói, anh không biết ai lại muốn đổi mặt với Hyacinth Bridgerton trong hoàn cảnh này.

Anh đảo mắt, bức bối vì bản thân. Chuyện này lẽ ra không nên khó khăn. Anh không nên cảm thấy căng thẳng. Khi thật, đâu phải anh chưa từng hôn một phụ nữ và phải gặp cô ta vào ngày hôm sau.

Chỉ khác là...

Chỉ khác là anh chưa từng hôn một ai như Hyacinth, người mà A) chưa từng được hôn và B) có đủ mọi lí do để trông mong một nụ hôn còn có một ý nghĩa khác.

Còn chưa kể đến C) lại là Hyacinth.

Bởi vì người ta không thể xem nhẹ tính chất nghiêm trọng của vấn đề. Nếu suốt một tuần qua anh có học được một điều, thì đó là Hyacinth hoàn toàn không giống với bất cứ phụ nữ nào anh từng biết.

Theo đà này anh cứ ngồi nhà suốt buổi sáng mà chờ gói bưu kiện được đưa đến bởi một người hầu, trả lại cuốn nhật ký của bà nội anh. Không thể nào Hyacinth còn muốn dịch nó, sau khi anh đã xúc phạm cô trầm trọng vào tối qua.

Không phải, anh nghĩ với một chút phòng thủ, anh có ý xúc phạm cô. Sự thật là anh chẳng hề có ý gì hết. Anh không định hôn cô. Ý nghĩ đó chưa hề đến với anh, và anh thà nghĩ nó sẽ không bao giờ nảy ra trong đầu anh nếu anh đã không quá bối rối, và rồi không hiểu bằng cách nào cô lại ở đó, ngay trong hành lang, gần như được triệu đến bởi phép thần.

Ngay sau khi cha anh chế nhạo anh về cô.

Anh phải làm cái chết tiệt gì chứ?

Và nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Nó rất thú vị—chắc chắn là thú vị hơn anh tưởng, nhưng nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nhưng phụ nữ thường nhìn nhận những chuyện như thế theo chiều hướng xấu, và vẻ mặt cô sau đó không lời cuốn lắm.

Thậm chí cô còn trông kinh hãi.

Khiến anh cảm giác như một thằng đàn. Anh chưa bao giờ làm một phụ nữ ghê tởm nụ hôn của anh.

Và sau đó tất cả còn trầm trọng hơn, khi anh nghe lỏm được ai đó hỏi cô về anh, và cô phải chủ đề

đó đi với một tiếng cười, nói rằng cô không thể nào từ chối khiêu vũ với anh; vì cô là bạn rất thân của bà anh.

Đó là sự thật, và anh cũng hiểu cô đang cố gắng lấy lại phẩm giá, dù cô không biết anh có thể nghe thấy, nhưng dù vậy, nó vẫn quá giống những lời của cha anh khiến anh không thể không cảm thấy nhột nhạt.

Anh thở ra. Không thể lần nữa mãi được. Anh nhấc tay lên, định sẽ nắm lấy vòng gõ cửa—

Và rồi suýt mất thăng bằng khi cánh cửa mở bật ra.

“Trời ạ,” Hyacinth nói, nhìn anh với đôi mắt sốt ruột, “anh có định gõ cửa hay không đó?”

“Cô đang quan sát tôi?”

“Tất nhiên. Phòng ngủ của tôi ở ngay phía trên. Tôi có thể thấy tất cả mọi người.”

Tại sao, anh thắc mắc, điều này lại không khiến anh ngạc nhiên?

“Và tôi đã gửi tin nhắn cho anh,” cô nói thêm. Cô đứng sang một bên, ra hiệu cho anh bước vào. “Mặc cho thái độ gần đây,” cô nói tiếp, “anh vẫn còn đủ lễ độ để không từ chối lời đề nghị của một quý cô.”

“Ồ...vâng,” anh nói. Anh chỉ có thể nghĩ được đến đó trong khi đối mặt với cơn bão năng lượng đang đứng trước mặt anh.

Tại sao cô không tức giận anh? Chẳng phải lẽ ra cô nên tức giận à?

“Chúng ta cần nói chuyện,” Hyacinth nói.

“Tất nhiên,” anh thì thầm. “Tôi phải xin lỗi—”

“Không phải chuyện đó,” cô nói thô bạo, “mặc dù...” cô nhìn lên, về mặt nửa nghĩ ngợi nửa câu kinh. “Hiển nhiên anh nên xin lỗi.”

“Vâng, tất nhiên, tôi—”

“Nhưng đó không phải lí do tôi gọi anh tới,” cô chen ngang.

Nếu khoanh tay trước ngực là lịch sự thì anh đã làm rồi. “Cô có muốn tôi xin lỗi hay không đây?”

Hyacinth ngó quanh quất đại sảnh, đặt một ngón tay lên môi với một tiếng “suyt” nhỏ.

“Có phải mình bất chợt bị đẩy vào một tập Cô Butterworth và Nam Tước Diên Loạn không nhỉ?” Gareth tự hỏi thành tiếng.

Hyacinth quắc mắt nhìn anh, một vẻ mặt mà anh đang dần nhận ra là tinh hoa của cô. Đó là một vẻ mặt cau có, đúng vậy, nhưng có một hơi hướng—không, cho là ba hơi hướng đi—của sự sốt ruột. Đó là vẻ mặt của một người phụ nữ đã dành cả đời để chờ cho mọi người theo kịp.

“Vào đây này,” cô nói, ra hiệu về phía cánh cửa đang mở.

“Theo ý cô, tiểu thư,” anh thì thầm. Không đời nào anh lại đi than phiền vì không phải xin lỗi cô.

Anh đi theo cô vào một căn phòng hóa ra là phòng khách, được trang hoàng khá bắt mắt với nhiều gam màu hồng và màu kem. Căn phòng trông rất tinh tế và nữ tính, và Gareth thắc mắc có phải nó được thiết kế vì mục đích làm cho đàn ông cảm thấy mình quá khổ và lúng túng.

Hyacinth vẫy anh đến khu ghế ngồi, thế là anh đi, vừa tò mò quan sát cô cẩn thận đẩy cửa đến khi nó gần đóng hẳn. Gareth ngó nghiêng cánh cửa mở hé bốn inch mà thấy hài hước làm sao. Thật buồn cười khi một khoảng hở nhỏ có thể tạo ra sự khác biệt giữa khuôn phép và tai họa.

“Tôi không muốn bị nghe lỏm,” Hyacinth nói.

Gareth chỉ nhường mảy dò hỏi, chờ cô ngồi xuống xô-pha. Khi anh hài lòng cô sẽ không nhảy nhồm lên và đến kiểm tra xem có ai đang nghe lén sau những tấm rèm, anh ngồi vào ghế bành được dùng làm góc nổi xô-pha.

“Tôi cần nói chuyện với anh về cuốn nhật ký,” cô nói, đôi mắt sáng lên vì hưng phấn.

Anh chớp mắt ngạc nhiên. “Vậy là cô sẽ không trả lại?”

“Tất nhiên là không. Anh không nghĩ là tôi—” Cô ngừng lời, và anh nhận thấy những ngón tay cô vịn vào những nếp váy màu xanh mềm mại. Có rất nhiều lí do vì sao điều đó khiến anh hài lòng. Anh khá nhẹ nhõm khi cô không giận vì anh đã hôn cô—như bất cứ người đàn ông nào, anh sẽ nỗ lực để tránh một phụ nữ lên cơn hoảng loạn. Nhưng dù vậy, anh vẫn không muốn cô hoàn toàn không bị tác động.

Lạy Chúa, anh là một người hôn khá hơn thế.

“Lẽ ra tôi nên trả lại anh cuốn nhật ký,” cô nói, nghe đã khá giống cô thường ngày. “Thật ra, tôi

nên bắt anh phải tìm người khác dịch cuốn sách. Anh đáng bị như vậy.”

“Tuyệt đối đáng đời,” anh ngần ngại.

Cô quảng cho anh một cái nhìn, ngụ ý cô không đánh giá cao câu đồng ý chiếu lệ. “Dù vậy,” cô nói, như chỉ có mình cô mới có quyền nói từ đó.

Gareth nghiêng người tới trước. Cô có vẻ đang trông đợi hành động này.

“Dù vậy,” cô nói lần nữa, “tôi vẫn thích đọc nhật ký của bà anh, và tôi thấy chẳng có lí do gì phải từ chối bản thân một thử thách thú vị chỉ vì anh đã cư xử khinh suất.”

Gareth giữ im lặng, bởi vì cố gắng đồng ý vừa rồi của anh đã bị cô tiếp nhận theo chiều hướng xấu. Nhưng rõ ràng lần này cô đang chờ anh bình luận, thế là anh vội phụ họa, “Tất nhiên là không.”

Hyacinth gật đầu tán thưởng, rồi nói thêm, “Vả lại”—và cô nghiêng người về phía trước, đôi mắt xanh trong lấp lánh vì hứng khởi—“nó vừa mới trở nên thú vị.”

Thứ gì đó cuộn lên trong bụng Gareth. Có phải Hyacinth đã khám phá ra bí mật về thân thể anh? Anh chưa từng nghĩ biết đâu Isabella đã biết được sự thật; bà rất ít khi liên lạc với con trai, và lại hiếm khi đến thăm.

Nhưng nếu bà biết, dám chắc bà sẽ viết ra giấy.

“Cô có ý gì?” anh thận trọng hỏi.

Hyacinth nhắc cuốn nhật ký đang nằm trên mép bàn gần đó. “Bà nội anh,” cô nói, cả người tỏa ra sự hào hứng, “có một bí mật.” Cô mở cuốn nhật ký—cô đã đánh dấu một trang sách bằng một cái thẻ nhỏ tao nhã—và chia nó ra, chỉ ngón trỏ vào một câu ở giữa trang, “Diamanti. Diamanti.” Cô nhìn lên, không thể kiềm lại một nụ cười toe toét hồ hởi. “Anh có biết nghĩa là gì không?”

Anh lắc đầu. “Tôi e là không.”

“Kim cương, Gareth. Nó có nghĩa là kim cương.”

Anh thấy mình nhìn vào trang giấy, ngay cả khi anh không hiểu nghĩa. “Tôi xin thứ lỗi?”

“Bà anh có nữ trang quý, Gareth. Và bà chưa từng tiết lộ cho ông anh.”

Môi anh há ra. “Cô đang nói gì?”

“Bà của bà đã đến thăm ngay sau khi cha anh được sinh ra. Và bà ấy đã đem theo một bộ nữ trang. Tôi cho là một bộ nhẫn. Với một cái vòng tay. Và Isabella chưa từng nói với bất cứ ai.”

“Bà đã làm gì với chúng?”

“Bà đã giấu chúng.” Hyacinth lúc này như sắp nhảy nhồm trên ghế xô-pha. “Bà giấu chúng trong Nhà Clair, ngay tại Luân Đôn. Bà viết rằng ông của anh không thích Luân Đôn, cho nên ít có rủi ro ông ấy sẽ tình cờ phát hiện được.”

Cuối cùng, chút hăng hái của Hyacinth cũng bắt đầu thấm vào anh. Không nhiều đâu—anh sẽ không để mình trở nên quá phấn khởi bởi một tin mà có thể hóa ra chỉ là một cuộc săn ngỗng trời. Nhưng sự hào hứng của cô thật dễ lây nhiễm, và trước khi anh nhận ra, anh đã nghiêng người tới trước, trái tim bắt đầu đập nhanh hơn. “Cô đang nói gì chứ?” anh hỏi.

“Tôi đang nói,” cô nói, như thể đã lặp lại đến lần thứ năm, với mọi biện pháp hoán đổi câu chữ, “rằng bộ nữ trang có lẽ vẫn còn ở đó.Ồ!” Cô ngừng ngay lại, mắt cô gặp mắt anh với một sự đột ngột khiến người ta luống cuống. “Trừ khi anh đã biết đến chúng. Cha anh đã nắm chúng trong tay chưa?”

“Chưa,” Gareth cân nhắc. “Tôi không nghĩ vậy. Ít nhất tôi cũng chưa hề nghe chuyện đó.”

“Anh thấy không? Chúng ta có thể—”

“Nhưng hiếm khi tôi được kể lại bất cứ chuyện gì,” anh chêm vào. “Cha tôi chưa bao giờ coi tôi là bạn tâm tình của ông ấy.”

Trong một lúc ánh mắt cô tỏ vẻ thương cảm, nhưng nó nhanh chóng bị đè bẹp bởi một nhiệt huyết gần như bất hợp pháp. “Vậy thì chúng vẫn còn ở đó,” cô nói phản kích. “Hay ít nhất thì vẫn còn một cơ may. Chúng ta phải đi lấy chúng.”

“Cái gì—Chúng ta?” Ôi không.

Nhưng Hyacinth đang quá chú tâm vào sự hăng hái của cô để nhận ra nhấn âm của anh. “Cứ nghĩ mà xem, Gareth,” cô nói, giờ đã hoàn toàn thoải mái sử dụng tên anh, “đây có thể là câu trả lời cho tất cả những vấn đề tài chính của anh.”

Anh rút lại. “Điều gì khiến cô nghĩ tôi có vấn đề tài chính?”

“Ôi, làm ơn đi,” cô giễu. “Mọi người đều biết anh có vấn đề tài chính. Hoặc nếu chưa có thì cũng sẽ có. Cha anh nợ ngập đầu từ đây tới Nottinghamshire và suốt dọc đường trở lại.” Cô ngừng lời, hẳn

là để hít thở, rồi nói, “Lâu Đài Clair ở Nottinghamshire phải không nhỉ?”

“Vâng, tất nhiên, nhưng—”

“Đúng rồi. Xem nào. Anh sẽ thừa kế những khoản nợ đó, anh biết mà.”

“Tôi có nhận ra.”

“Vậy thì còn phương pháp đảm bảo khả năng thanh toán nào tốt hơn là nắm trong tay bộ nữ trang của bà anh trước khi Ngài St. Clair tìm ra chúng? Bởi vì tôi và anh đều biết ông ta sẽ chỉ bán chúng rồi tiêu sạch sành sanh.”

“Cô có vẻ biết khá nhiều về cha tôi,” Gareth nói trong một giọng kín đáo.

“Vớ vẩn,” cô nhanh miệng. “Tôi chẳng biết gì về ông ta ngoại trừ chuyện ông ta ghét anh.”

Gareth nở một nụ cười, khiến anh cũng phải ngạc nhiên. Đó không phải chủ đề anh thường thấy hài hước. Nhưng dù vậy, chưa có ai dám đề cập một cách thẳng thắn như cô.

“Tôi không thể nói được về phần anh thì thế nào,” Hyacinth nói tiếp với một cái nhún vai, “nhưng nếu tôi mà ghét ai, thì anh có thể chắc chắn tôi sẽ làm hết mọi cách để khiến người đó không thể nắm trong tay bộ nữ trang đáng giá một gia tài.”

“Cô mới là một con chiên Cơ đốc giáo tích cực làm sao,” Gareth thì thầm.

Cô nhướn một bên mày. “Tôi chưa từng nói mình là một tấm gương trong sáng và nhân đạo.”

“Không,” Gareth nói, cảm thấy môi mình run run muốn mỉm cười. “Không, cô chắc chắn chưa hề nói như vậy.”

Hyacinth nắm hai bàn tay lại với nhau, rồi đặt chúng úp xuống lòng cô. Cô nhìn anh trông đợi. “Chà, vậy thì,” cô nói, một khi rõ ràng anh không bình luận thêm nữa, “chừng nào chúng ta đi?”

“Đi?” anh lặp lại.

“Đi tìm kim cương,” cô nói mất kiên nhẫn. “Bộ anh không lắng nghe những gì tôi vừa nói hay sao?”

Gareth đột nhiên thấy một hình ảnh rất đáng sợ về những thứ cô tưởng tượng. Cô mặc một bộ đồ màu đen, rõ rồi, và—lạy Chúa—gần như dám chắc là sẽ mặc đồ nam giới. Cô hẳn cũng sẽ khẳng

khăng đòi treo xuống từ cửa sổ phòng ngủ bằng những tấm mền được buột gút lại.

“Chúng ta sẽ không đi đâu hết,” anh quả quyết.

“Tất nhiên chúng ta sẽ đi,” cô nói. “Anh phải lấy bộ nữ trang đó. Anh không thể để ông ta có chúng được.”

“Tôi sẽ đi.”

“Anh sẽ không bỏ tôi lại.” Đó là một lời tuyên bố, không phải một câu hỏi. Gareth cũng không trông mong bất cứ điều gì khác từ cô.

“Nếu tôi cố đột nhập vào Nhà Clair,” Gareth nói, “và việc đó vẫn còn là một giả định lớn, tôi sẽ phải đi vào lúc đêm khuya.”

“Chà, tất nhiên.”

Lạy Chúa lòng lành, chẳng lẽ cô không bao giờ ngừng nói hay sao? Anh ngừng lời, chờ để bảo đảm cô đã nói xong. Cuối cùng, với một màn trình diễn phóng đại về đức kiên nhẫn, anh kết thúc với câu, “Tôi sẽ không lôi cô khắp thành phố vào lúc đêm khuya. Khoan hãy tính đến những mối nguy, mà tôi bảo đảm với cô là đây rồi. Nếu chúng ta bị bắt gặp, tôi sẽ bị ép kết hôn với cô, và tôi chỉ có thể cho rằng mong muốn của cô cho điều đó xảy ra thì cũng ngang ngửa với tôi.”

Đó là một bài diễn văn sáo rỗng, và giọng anh còn khá là khoa trương và ra vẻ đứng đắn, nhưng nó có được tác dụng như anh muốn, buộc cô phải ngậm miệng đủ lâu để nghĩ thấu đáo hết cấu trúc câu lắt léo của anh.

Nhưng rồi cô lại mở miệng lần nữa, và nói, “Chà, anh sẽ không phải lôi tôi đi đâu.”

Gareth nghĩ đầu mình sắp nổ tung. “Lạy Chúa, cô à, cô có lắng nghe những gì tôi vừa nói không đó?”

“Tất nhiên tôi có lắng nghe. Tôi có những bốn người anh trai. Tôi có thể nhận ra một người đàn ông khinh khỉnh, lên mặt ra vẻ ta đây khi tôi thấy người đó.”

“Ôi, vì tình yêu của—”

“Anh, Anh St. Clair, không suy nghĩ thấu đáo.” Cô nghiêng người tới trước, nhướn mày với một thái độ tự tin khiến người ta chung hửng. “Anh cần tôi.”

“Như tôi cần một cái nhọt mủ,” anh lầm bầm.

“Tôi sẽ vờ như mình chưa nghe thấy điều đó,” Hyacinth nói. Qua những kẽ răng. “Bởi vì nếu tôi mà làm khác đi, tôi sẽ không sẵn lòng giúp anh đâu. Và nếu tôi mà có giúp anh—”

“Cô có một lí lẽ nào không vậy?”

Cô điềm tĩnh ngó anh. “Anh không phải người có óc xét đoán như tôi nghĩ.”

“Kỳ lạ thật, cô lại có óc xét đoán đúng như tôi nghĩ.”

“Tôi cũng sẽ giả vờ như mình chưa nghe thấy điều đó,” cô nói, chĩa ngón trỏ về phía anh trong một thái độ rất bất lịch sự. “Anh dường như đã quên rằng trong hai ta, tôi là người duy nhất có thể đọc được tiếng Ý. Và tôi không biết anh sẽ làm thế nào để tìm ra bộ nữ trang mà không có sự giúp đỡ của tôi.”

Môi anh há ra, và khi anh nói, giọng anh trầm, gần như bình thản đến đáng sợ. “Cô sẽ giấu thông tin không cho tôi biết?”

“Tất nhiên là không,” Hyacinth nói, bởi vì cô không thể nói dối anh được, ngay cả khi anh đáng bị như thế. “Tôi cũng có chút danh dự chứ. Tôi chỉ cố gắng giải thích cho anh thấy anh sẽ cần tôi ở đó, trong căn nhà. Kiến thức ngôn ngữ của tôi không hoàn hảo. Nhiều từ có nghĩa khá rộng, và tôi cần phải thấy căn phòng để có thể biết đích xác bà đang nói về thứ gì.”

Mắt anh nheo lại.

“Đó là sự thật, tôi thề!” Cô vội cầm lấy cuốn sách, lật giở một trang, rồi một trang nữa, rồi trở lại trang lúc đầu. “Nó ở ngay đây, anh thấy chưa? Armadio. Nó có thể là tủ có ngăn kéo. Hoặc cũng có thể là một cái tủ quần áo. Hay—” Cô ngừng lời, nuốt xuống. Cô ghét phải thừa nhận mình không hiểu rõ, ngay cả khi sự kém cỏi là bảo đảm duy nhất cho cô có một chỗ bên cạnh anh khi anh đi tìm bộ nữ trang. “Nếu anh phải biết,” cô nói, không thể loại sự bực bội ra khỏi giọng nói, “tôi không thật sự chắc nó có nghĩa nào. Một cách cụ thể ấy,” cô nói thêm, bởi vì thật ra, cô khá chắc về nghĩa của nó. Và bản chất của cô không phải là thừa nhận những lỗi mình không có.

Trời đất ơi, những lỗi cô có cũng đủ khiến cô có một khoảng thời gian khó khăn rồi.

“Tại sao cô không tìm trong từ điển của cô?”

“Nó không được liệt ra,” cô nói dối. Đó không hẳn là một câu bịa đặt. Cuốn từ điển đã liệt ra một vài nghĩa thích hợp, chắc chắn là đủ cho Hyacinth thành thật thừa nhận cô đã hiểu một cách mơ hồ.

Cô chờ anh lên tiếng—có thể không lâu đủ mức cần thiết, nhưng nó cứ như cả thiên thu. Và cô không thể giữ im lặng. “Tôi có thể, nếu anh muốn, viết thư cho cô giáo cũ của tôi và hỏi nghĩa chính xác, nhưng cô ấy không phải là một người thư từ đáng tin cậy—”

“Nghĩa là?”

“Nghĩa là tôi đã chẳng hề viết thư cho cô ấy suốt ba năm qua,” Hyacinth thừa nhận, “mặc dù tôi chắc chắn cô ấy sẽ giúp tôi. Nhưng tôi không biết cô ấy bận rộn đến mức nào hay khi nào thì cô ấy mới có thời gian phúc đáp—lần cuối tôi nghe tin thì cô ấy đã cho ra đời một cặp song sinh—”

“Tại sao chuyện này không làm tôi ngạc nhiên nhỉ?”

“Thật mà, và chỉ có trời mới biết phải mất bao lâu cô ấy mới trả lời. Người ta phải chăm chút mấy cặp song sinh kỹ lắm, hay ít nhất thì tôi cũng được kể lại như thế, và...” Giọng cô nhỏ lại khi cô thấy anh không lắng nghe. Cô lén liếc nhìn vào mặt anh và vẫn kết thúc, hầu như chỉ vì cô đã nghĩ đến những lời đó và chẳng có lí do gì mà không nói ra. “Chà, tôi không nghĩ cô ấy có đủ điều kiện để thuê vú nuôi,” cô nói, nhưng đến cuối câu giọng cô nhỏ dần.

Gareth giữ im lặng một khoảng thời gian dài như vô tận trước khi nói, “Nếu những gì cô nói là thật, và bộ nữ trang vẫn còn đang được giấu kín—và cũng không có gì chắc chắn về điều đó khi xét đến chuyện bà đã giấu chúng”—đôi mắt anh nhìn lên trong một lúc ngắn ngủi khi anh tính nhẩm—“hơn sáu mươi năm về trước, vậy thì chắc chắn chúng vẫn còn yên vị đến khi chúng ta nhận được ý nghĩa chính xác từ cô giáo cô.”

“Anh có thể chờ sao?” Hyacinth hỏi, cảm giác cả cái đầu cô di chuyển tới trước và rơi xuống vì khó tin. “Anh thật sự có thể chờ?”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì chúng ở đó. Bởi vì—” Cô ngừng lời, không thể làm gì khác hơn là nhìn anh chăm chăm cứ như anh bị điên. Cô biết đầu óc con người không hoạt động như nhau. Và cô từ lâu đã biết hiếm có đầu óc người nào hoạt động như đầu óc cô. Nhưng cô không thể tưởng tượng nổi ai lại có thể chờ khi gặp được cơ hội này.

Trời ơi, nếu là cô thì họ sẽ treo tường Nhà Clair ngay tối nay.

“Nghĩ về điều này đi,” Hyacinth nói, cúi người tới trước. “Nếu ông ta tìm thấy bộ nữ trang kia trong khoảng thời gian anh giành để tìm chúng, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân.”

Anh không nói gì, nhưng cô có thể biết cuối cùng mình cũng đã khiến anh phải nghĩ lại.

“Còn chưa kể đến,” cô nói thêm, “tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nếu chuyện đó xảy ra.”

Cô liếc trộm anh. Anh tỏ ra không hề mủi lòng trước lí lẽ đó.

Hyacinth im lặng chờ trong khi anh suy nghĩ. Sự im lặng thật kinh khủng. Trong lúc huyền thuyên về cuốn nhật ký, cô có thể quên anh đã hôn cô, quên cô đã thích nụ hôn, và quên rằng anh rõ ràng không thích nó. Cô đã nghĩ cuộc gặp mặt tiếp theo của họ sẽ ngưng nghịu và lúng túng, nhưng với một mục đích và một sứ mệnh phải hoàn thành, cô cảm thấy đã khôi phục lại con người trước kia, và thậm chí nếu anh không đưa cô theo tìm bộ nữ trang kim cương, cô vẫn nghĩ mình nợ Isabella lời cảm ơn.

Nhưng dù vậy, cô vẫn cứ nghĩ cô sẽ chết mất nếu anh bỏ cô lại. Hoặc là chết hoặc là giết anh.

Cô siết chặt hai bàn tay, giấu chúng trong những nếp váy. Đó là một cử chỉ lo lắng, và riêng chuyện cô đang làm động tác đó càng khiến cô nhấp nhồm. Cô ghét mình lo lắng, ghét anh khiến cô lo lắng, ghét phải ngồi đó và không nói một lời nào trong khi anh cân nhắc những lựa chọn. Nhưng ngược lại với những gì người khác tin, cô thỉnh thoảng cũng biết khi nào nên ngậm miệng, và rõ ràng cô chẳng thể nói thêm gì để lay chuyển anh. Có lẽ chỉ trừ...

Không, kể cả cô cũng không điên khùng đến mức đe dọa tự đi một mình.

“Cô sắp sửa nói gì?” Gareth hỏi.

“Tôi xin anh thứ lỗi?”

Anh nghiêng người tới trước, đôi mắt xanh sắc sảo và không hề dao động. “Cô sắp sửa nói gì?”

“Điều gì khiến anh nghĩ tôi sẽ nói?”

“Tôi có thể thấy điều đó qua nét mặt cô.”

Cô nghiêng đầu sang bên. “Anh biết tôi rõ đến thế sao?”

“Dù nó có vẻ đáng sợ thật, nhưng rõ ràng là tôi biết rõ cô.”

Cô quan sát anh ngồi ngả ra sau. Anh làm cô nhớ đến các anh cô khi anh cựa quậy trong cái ghế quá nhỏ; họ lúc nào cũng than phiền phòng khách của mẹ cô được thiết kế cho những người phụ nữ tí hon. Nhưng sự tương đồng chỉ dừng ở đó. Chẳng có ai trong số các anh cô táo bạo đến mức để tóc đuôi sam một cách ngang tàng như anh, và họ cũng không bao giờ nhìn cô với ánh mắt dữ dội khiến cô

quên mất tên mình.

Dường như anh đang tìm điều gì đó trên nét mặt cô. Hoặc có lẽ anh chỉ đang cố gắng nhìn cô đắm đắm cho đến khi cô phải quy phục, chờ cho cô chịu thua vì áp lực.

Hyacinth cắn môi dưới—cô không đủ mạnh mẽ để giữ sự điềm tĩnh hoàn hảo. Nhưng cô cũng đã xoay xở để giữ lưng thẳng, và cằm ngẩng cao, và có lẽ quan trọng nhất là giữ cho miệng cô đóng lại trong khi anh ngồi cân nhắc.

Cả một phút trôi qua. Được rồi, hẳn là không hơn mười giây, nhưng cô có cảm giác như cả phút. Và rồi cuối cùng, bởi vì cô không thể chịu được lâu hơn, cô nói (nhưng rất khẽ khàng), “Anh cần tôi.”

Ánh mắt anh rơi xuống thảm trải sàn trong một thoáng trước khi trở lại gương mặt cô. “Nếu tôi đưa cô theo—”

“Ôi, cảm ơn anh!” cô reo, vừa kịp cưỡng lại thôi thúc nhảy cẫng lên.

“Tôi nói nếu tôi đưa cô theo,” anh nói, giọng anh nghiêm nghị hiếm thấy.

Hyacinth bắt mình phải im lặng ngay lập tức, nhìn anh với một biểu hiện biết vâng lời khá phù hợp.

“Nếu tôi đưa cô theo,” anh lặp lại, nhìn sâu vào mắt cô. “Tôi mong cô nghe theo mệnh lệnh của tôi.”

“Tất nhiên.”

“Chúng ta sẽ tiến hành theo ý tôi.”

Cô ngập ngừng.

“Hyacinth.”

“Tất nhiên,” cô vội nói, bởi vì cô có cảm giác nếu cô không nói liền, anh sẽ hủy kế hoạch ngay lập tức. “Nhưng nếu tôi có một ý hay...”

“Hyacinth.”

“Vì tôi hiểu tiếng Ý còn anh thì không mà,” cô nhanh chóng nói thêm.

Cái nhìn anh đưa cho cô vừa kiệt sức vừa khắc khổ.

“Anh không phải làm như tôi yêu cầu đâu,” cuối cùng cô nói, “chỉ lắng nghe thôi cũng được.”

“Được rồi,” anh nói với một tiếng thở dài. “Chúng ta sẽ đi vào tối Thứ Hai.”

Đôi mắt Hyacinth mở to vì ngạc nhiên. Sau tất cả những lời phản đối âm ỉ kia, cô đã không trông chờ anh lên lịch sớm như vậy. Nhưng cô sẽ không than phiền. “Tối Thứ Hai,” cô đồng ý.

Cô nóng lòng quá đi mất.

CHƯƠNG 9

Tối thứ hai. Nam chính của chúng ta, anh đã giành phần lớn cuộc đời cho những theo đuổi liều lĩnh, sắp khám phá ra cảm giác kỳ lạ khi là người thận trọng nhất trong bộ đôi.

Có nhiều lí do, Gareth nghĩ khi anh lên quanh mặt sau nhà Hyacinth, vì sao anh nên xét lại đầu óc tỉnh táo của mình.

Thứ nhất: Giờ đã quá nửa đêm.

Thứ hai: Họ sẽ hoàn toàn chỉ có một mình.

Thứ ba: Họ sẽ đến nhà nam tước để:

Thứ tư: phạm tội trộm cắp.

Nếu xếp hạng những ý tưởng tệ hại thì cái này sẽ giật gãi.

Nhưng không, bằng cách nào đó cô lại dụ anh vào chuyện này, và thế là anh ở đây, ngược lại với tất cả phán đoán minh mẫn, sẵn sàng dẫn một quý cô trẻ gia giáo ra khỏi nhà, trong đêm, và hoàn toàn có khả năng là đâm đầu vào nguy hiểm.

Còn chưa kể đến nếu có ai đó nắm được phong thanh chuyện này, gia đình Bridgerton sẽ lôi anh đến trước mặt cha xứ trước khi anh có thể lấy hơi, và họ sẽ bị bó buộc với nhau đến suốt đời.

Anh rùng mình. Ý nghĩ Hyacinth Bridgerton làm bạn đồng hành suốt đời của anh...Anh ngừng lại

một thoáng, chớp mắt vì ngạc nhiên. Ái chà, thật sự điều đó không hề kinh khủng, nhưng dù vậy, nó vẫn khiến một người đàn ông cảm giác cực kỳ, cực kỳ bất an.

Anh biết cô nghĩ chính cô đã thuyết phục anh, và có lẽ cô cũng đã góp một phần vào quyết định của anh, nhưng sự thật là, một người đàn ông với tình trạng tài chính như Gareth không đủ điều kiện để xem nhẹ một cơ hội như thế này. Anh đã hơi chột dạ khi nghe lời đánh giá thẳng thắn của Hyacinth về tình trạng tài chính của mình. Khoan hãy đề cập chuyện đó không được xem là chủ đề trò chuyện lịch sự (anh cũng đâu có hy vọng cô sẽ bám riết lấy những khái niệm về thái độ đúng mực). Nhưng anh không hề biết những rắc rối tiền bạc của mình lại là kiến thức phổ thông.

Đúng là chuyện khiến người ta luống cuống.

Nhưng điều còn hấp dẫn hơn, và điều đã thật sự thúc giục anh đi tìm bộ nữ trang vào lúc này, chứ không chờ đến lúc Hyacinth nhận được bản phiên dịch chính xác hơn, chính là ý tưởng anh có thể giật lấy bộ kim cương ngay trước mũi cha anh.

Khó mà cho qua một cơ hội như thế.

Gareth nhích người theo mặt sau nhà Hyacinth đến lối vào dành cho người hầu, được xây ở mặt sau nhà, đối diện với khu trại ngựa. Họ đã đồng ý sẽ gặp nhau ở đó vào đúng một giờ rưỡi, và anh không nghi ngờ cô đã sẵn sàng và đang chờ anh, mặc trang phục như anh đã chỉ thị, toàn màu đen.

Và y như rằng, cô đây, giữ cửa sau mở hé ra một inch, đang đưa mắt nhìn qua khe hở.

“Anh đến vừa kịp lúc,” cô nói, lên nhanh ra ngoài.

Anh nhìn cô chăm chăm mà không thể tin được. Cô đã nhớ kỹ lệnh anh và mặc toàn một màu đen suốt từ đầu đến chân. Chỉ khác là không có cái váy nào phồng ra quanh chân cô. Thay vào đó, cô mặc quần và áo khoác đàn ông.

Anh biết cô sẽ ăn mặc như thế. Anh đã biết, vậy mà anh vẫn không thể ngăn mình ngạc nhiên.

“Nó phù hợp hơn là một cái váy,” Hyacinth nói, hiểu chính xác sự im lặng của anh. “Hơn nữa, tôi không có y phục nào màu đen. Vì tôi chưa từng phải để tang bao giờ, tạ ơn trời.”

Gareth chỉ nhìn chằm chằm. Anh dần nhận ra có một lí do phụ nữ không mặc quần ống túm. Anh không biết cô đã lấy đâu ra bộ y phục đó—có thể nó từng thuộc về một người anh của cô khi còn ở tuổi thiếu niên. Cái quần ôm sát vào người cô theo một cách cực kỳ khiếm nhã, làm nổi bật những đường cong của cô rõ ràng đến mức Gareth thà không thấy còn hơn.

Anh không muốn biết Hyacinth Bridgerton có một cơ thể đầy đặn. Anh không muốn biết cặp chân cô khá dài so với chiều cao hơi khiêm tốn hay đôi hông cô tròn đầy mềm mại và rằng chúng đang đưa rất quyền rũ khi chúng không bị che đậy dưới những nếp váy lụa.

Nội chuyện anh hôn cô đã đủ tẻ rồi. Anh không cần phải muốn hôn cô thêm lần nữa.

“Tôi không thể tin được mình đang làm chuyện này,” anh vừa lầm bầm vừa lắc đầu. Lạy Chúa, anh nghe như một kẻ bảo thủ, như những người bạn biết suy xét bị anh lôi kéo vào nhiều trò tình nghịch thời niên thiếu.

Anh đang bắt đầu nghĩ họ thật sự biết họ đang nói về chuyện gì.

Hyacinth nhìn anh bằng đôi mắt trách cứ. “Anh không thể rút lui bây giờ được.”

“Tôi sẽ không dám mơ điều đó,” anh nói với một tiếng thở dài. Cô nhất định sẽ rượt theo anh với một cái đuôi cui nếu anh dám. “Đi thôi, phải chuồn đi trước khi có ai đó bắt gặp chúng ta ở đây.”

Cô gật đầu, rồi theo anh xuống Quảng Trường Barlow. Nhà Clair tọa lạc cách đó không hơn một phần tư dặm, và thế là Gareth lên kế hoạch cho họ đi bộ, để bất cứ lúc nào họ cũng có thể lủi vào lề những con đường vắng như tờ, họ sẽ khó bị bắt gặp bởi một thành viên của giới thượng lưu đang trên đường về nhà sau dạ tiệc.

“Làm sao anh biết được tối nay cha anh sẽ không có nhà?” Hyacinth thì thầm khi họ đi đến ngã rẽ.

“Xin thứ lỗi?” Anh ghé mắt nhìn quanh góc cua để đảm bảo không có ai trên con đường dốc.

“Làm sao anh biết được cha anh sẽ không có nhà?” cô nói lần nữa. “Tôi ngạc nhiên đấy. Tôi không thể hình dung ông ta tâm sự thời gian biểu của ông ta với anh.”

Gareth nghiêng răng, ngạc nhiên bởi sự bực bội do câu hỏi làm sôi lên trong anh. “Tôi không biết nữa,” anh càu nhàu. “Tôi linh cảm thế thôi”. Chuyện đó thật phiền phức chết tiệt đi được, vì anh luôn biết rất rõ đường đi nước bước của cha anh, nhưng chí ít anh cũng có thể mẫn nguyện đôi chút khi biết nam tước cũng phải chịu nỗi khổ tương tự.

“Ồ,” Hyacinth nói. Và đó là tất cả những gì cô thốt ra. Điều đó thật tốt. Có hơi khác lạ, nhưng tốt.

Gareth ra hiệu cho cô đi theo anh khi họ băng qua con đường ngắn dẫn đến Đồi Hay, và rồi cuối cùng họ ở Phố Dover, nó dẫn đến ngõ hẻm sau lưng Nhà Clair.

“Lần cuối cùng mà anh ở đây là khi nào?” Hyacinth thì thầm khi họ đi men theo bức tường ở mặt sau nhà.

“Ồ trong hả?” anh hỏi sống sượng. “Mười năm. Nhưng nếu chúng ta may mắn thì cửa sổ kia”—anh chỉ vào một khoảng tối ở tầng trệt, chỉ ở ngoài tầm với của họ một chút—“vẫn còn một cái chốt gậy.”

Cô gật đầu tán thưởng. “Tôi đang tự hỏi làm thế nào chúng ta vào trong được đây.”

Họ cùng im lặng một lúc, nhìn lên khung cửa sổ.

“Cao hơn anh nhớ phải không?” Hyacinth hỏi. Nhưng tất nhiên cô không chờ câu trả lời trước khi nói thêm, “May là anh có đưa tôi theo. Anh có thể nâng tôi lên.”

Gareth nhìn cô rồi nhìn cửa sổ rồi lại nhìn cô. Không hiểu sao đưa cô vào trong nhà trước lại có vẻ khinh suất. Anh đã không tính đến chuyện này khi vạch ra kế hoạch đột nhập.

“Tôi sẽ không nâng anh lên đâu,” Hyacinth sốt ruột. “Cho nên trừ khi anh có sẵn một cái thùng được giấu ở đâu đó, hay có lẽ một cái thang nhỏ—”

“Đi đi,” Gareth nói gần như hậm hực, dùng hai tay làm bậc để chân cho cô. Anh đã làm điều này trước đây rồi, nhiều không đếm xuể. Nhưng đây là chuyện hoàn toàn khác khi có Hyacinth Bridgerton trượt dọc theo cơ thể anh thay vì một người bạn đồng môn.

“Cô có thể với tới không?” anh hỏi, nâng cô lên.

“Mmm-hmm,” là câu trả lời.

Gareth nhìn lên. Thăng vào miệng cô. Anh quyết định sẽ cứ tận hưởng khung cảnh trước mắt chừng nào cô còn không biết mình đang trình diễn.

“Tôi chỉ cần chèn ngón tay vào dưới gờ thôi,” cô thì thầm.

“Thế thì làm đi,” anh nói, mỉm cười lần đầu tiên suốt từ đầu buổi tối.

Cô vận người lại ngay lập tức. “Tại sao đột nhiên anh lại có vẻ điềm tĩnh quá vậy?” cô nghi ngờ.

“Chỉ đánh giá cao sự hữu ích của cô thôi mà.”

“Tôi—” Cô mím môi. “Anh biết không, tôi không nghĩ là tôi tin anh.”

“Cô tuyệt đối không nên,” anh đồng ý.

Anh quan sát cô lắc nhẹ cánh cửa, rồi đẩy nó lên.

“Làm được rồi!” cô nói, nghe đắc thắng thậm chí khi cô thì thầm.

Anh gật đầu khen ngợi. Cô đúng là không thể chịu được, nhưng cũng phải công bằng mà khen ngợi cô những lúc xứng đáng. “Tôi sẽ đẩy cô lên,” anh nói. “Cô sẽ có thể—”

Nhưng cô đã trèo vào trong. Gareth không thể ngăn mình bước lùi ra sau vì khâm phục. Hyacinth Bridgerton rõ ràng là một lực sĩ bẩm sinh.

Hoặc là một kẻ trộm đêm lành nghề.

Khuôn mặt cô hiện ra trong khung cửa sổ để mở. “Tôi không nghĩ đã có người nào nghe thấy,” cô thì thầm. “Anh có thể tự trèo lên được không?”

Anh gật đầu. “Miễn là cửa sổ này đã mở sẵn, chuyện đó không thành vấn đề.” Anh đã làm trò này trước đây rồi, rất nhiều lần, khi anh còn là cậu học sinh trung học được về nhà nghỉ lễ. Bức tường ở mặt ngoài được xây bằng đá, và trên đó có một vài chỗ gồ ghề chìa ra đủ dài để anh đặt chân. Còn có một mẫu đá nhọn mà anh có thể chộp bằng một tay...

Anh vào trong chỉ mất chưa tới hai mươi giây.

“Tôi bị ấn tượng đấy,” Hyacinth nói, thò đầu nhìn ra cửa sổ.

“Cô bị ấn tượng bởi những thứ kỳ lạ,” anh nói, phúi bụi trên người.

“Bất cứ ai cũng có thể mang hoa đến,” cô nói với một cái nhún vai.

“Có phải cô đang nói một người đàn ông chỉ cần phải trèo tường là có được trái tim cô?”

Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Chà, anh ta phải làm được hơn thế này một chút. Ít nhất cũng phải hai tầng lầu.”

Anh lắc đầu, nhưng không thể không mỉm cười. “Cô đã nói cuốn nhật ký có đề cập đến một căn phòng được trang hoàng theo các gam màu xanh?”

Cô gật đầu. “Tôi không hoàn toàn chắc về nghĩa của nó. Nó có thể là một phòng khách. Hay một thư phòng. Nhưng bà có nói đến một khung cửa sổ nhỏ, hình tròn.”

“Thư phòng của nữ nam tước,” anh xác nhận. “Nó nằm ở tầng hai, ngay cạnh phòng ngủ.”

“Tất nhiên!” Cô đang thì thầm, nhưng sự phấn khích của cô vẫn thật rõ ràng. “Điều đó có lí nhất. Nhất là khi bà muốn giấu chồng. Bà đã viết rằng ông ấy chưa từng ghé qua phòng bà.”

“Chúng ta sẽ lên lầu bằng thang chính,” Gareth nói nhỏ. “Khó bị phát giác hơn. Cầu thang sau nhà rất gần với khu ở của gia nhân.”

Cô gật đầu đồng ý, và họ cùng nhau rón rén đi trong căn nhà. Nó hoàn toàn yên lặng, đúng như Gareth đoán. Ngài nam tước sống một mình, và khi ông ta ra ngoài, những người hầu cũng đi nghỉ sớm.

Chỉ trừ một người. Gareth dừng lại đột ngột, cần chút thời gian để đánh giá lại tình hình. Lão người hầu đó sẽ không ngủ; ông ta không bao giờ vào giường trong khi Ngài St. Clair còn chưa về.

“Lối này,” Gareth nói khẽ, đột ngột quay đằng sau theo một lối khác. Họ sẽ vẫn sử dụng cầu thang chính, nhưng họ sẽ đi đường vòng.

Hyacinth đi theo anh, và một phút sau họ đang trên đường lên lên cầu thang. Gareth kéo cô sang một bên; phần chính giữa các bậc thang luôn kêu cọt két, và anh ngờ cha anh có đủ tiền thuê thợ đến sửa.

Khi đã lên hành lang tầng trên, anh dẫn Hyacinth đến thư phòng của nữ nam tước. Đó là một căn phòng nhỏ đến buồn cười, hình hộp chữ nhật với một khung cửa sổ và ba cánh cửa, một mở ra hành lang, một dẫn đến phòng ngủ của nữ nam tước, và cánh cửa cuối cùng dẫn đến một phòng để quần áo nhỏ thường được dùng làm kho chứa đồ, vì đã có một phòng để quần áo tiện nghi hơn ở ngay cạnh phòng ngủ.

Gareth ra hiệu cho Hyacinth vào trong, rồi bước theo cô, cẩn thận đóng cửa lại, bàn tay anh giữ chặt nắm cửa khi nó xoay vào ổ.

Nó đóng lại mà không có một tiếng tách nào. Anh thở ra.

“Nói cho tôi nghe chính xác thì bà đã viết gì,” anh thì thầm, vén những tấm rèm ra để ánh trăng có thể rọi vào.

“Bà nói nó nằm trong cái armadio,” Hyacinth thì thầm đáp lại. “Nó có thể là một cái tủ nhỏ có ngăn kéo. Hoặc có thể là cái tủ để quần áo. Hay—” Ánh mắt cô chiếu vào một cái tủ cổ có nhiều ngăn. Nó có hình dạng kim tự tháp, bị nhét vào góc ở cuối phòng. Mặt gỗ có màu tối, bóng mượt, và nó được đặt trên ba cái chân khăng khiu, để lại một khoảng trống khoảng hai feet bên dưới. “Nó đây rồi,” Hyacinth phấn khởi thì thầm. “Phải là nó.”

Cô đi ngang qua căn phòng trước khi Gareth có cơ hội di chuyển, và đến lúc anh đến chỗ cô, cô đã mở một ngăn tủ ra và đang lục lọi bên trong.

“Trông không,” cô nói, cau mày. Cô quỳ xuống và kéo ngăn dưới cùng ra. Cũng trông trơn. Cô nhìn lên Gareth và nói, “Anh có nghĩ ai đó đã dịch chuyển đồ vật của bà sau khi bà mất không?”

“Tôi cũng không biết,” anh nói. Anh giật nhẹ cửa tủ. Cũng hoàn toàn không có gì.

Hyacinth đứng lên, đặt hai tay lên hông khi cô quan sát cái tủ. “Tôi không thể hình dung nổi thứ gì khác....” Câu nói của cô rơi vào im lặng khi cô vuốt những ngón tay lên hoa văn chạm trổ gần chóp tủ.

“Có lẽ là cái bàn này,” Gareth đề xuất, bước đến cái bàn chỉ trong hai bước sỏi.

Nhưng Hyacinth đang lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy,” cô nói. “Bà sẽ không gọi cái bàn là một cái armadio. Nó phải là ascrivania.”

“Nó cũng có ngăn kéo mà.” Gareth lau bầu, kéo mở những cái ngăn mở để xét qua những đồ dùng bên trong.

“Cái này có gì đó đáng chú ý này,” Hyacinth thì thầm. “Trông nó có phong cách vùng Địa Trung Hải, anh có nghĩ vậy không?”

Gareth nhìn lên. “Đúng thật,” anh nói chậm rãi, đứng lên.

“Nếu bà đã mua nó từ Ý,” Hyacinth nói, đầu cô hơi nghiêng một bên khi cô nhìn cái tủ về đánh giá, “hoặc nếu bà của bà đã mua nó trong lần đến thăm...”

“Thì chuyện bà biết trong đó có một ngăn bí mật hay không là rất có lí,” Gareth kết thúc câu nói giùm cô.

“Và,” Hyacinth nói, đôi mắt sáng lên vì hứng khởi, “chồng bà sẽ không biết.”

Gareth nhanh chóng đẩy cái bàn lại đúng vị trí và quay trở lại với cái tủ cổ. “Lùi lại,” anh chỉ đạo, nắm chặt cạnh tủ phía dưới để anh có thể kéo nó ra xa bức tường. Tuy nhiên, nó rất nặng, nặng hơn bề ngoài của nó rất nhiều, và anh chỉ có thể đẩy nó đi được vài inch, chỉ đủ xa để anh có thể luồn tay xuống lần tìm ở mặt sau.

“Anh có cảm thấy gì không?” Hyacinth thì thầm.

Anh lắc đầu. Anh không thể đưa tay vào xa hơn, thế là anh quỳ xuống và cố gắng lèn tay từ dưới lên để sờ đằng sau tủ.

“Có gì ở đó không?” Hyacinth hỏi.

Anh lại lắc đầu. “Không có gì hết. Tôi chỉ cần—” Anh cứng đờ người khi những ngón tay anh chạm lướt qua một nhúm gỗ nổi nhỏ hình chữ nhật.

“Cái gì thế?” cô hỏi, cố gắng nhìn vào phía sau tủ.

“Tôi không chắc,” anh nói, rướn cánh tay thêm nửa inch. “Một kiểu tay cầm nào đó, có thể là một cần gạt.”

“Anh có thể di chuyển nó không?”

“Tôi đang cố đây,” anh gằn như thở hồn hển. Tay nắm gần như ở ngoài tầm với của anh, và anh phải xoắn tay và vặn vẹo để nắm lấy nó giữa những ngón tay. Mép tủ đằng trước đang ấn sâu đến đau đón vào những cơ bắp trên cánh tay anh, và đầu anh bị xoay qua một bên rất khó chịu, má anh áp sát vào cửa tủ.

Nhìn chung đó không phải là một tư thế duyên dáng.

“Nếu tôi làm thế này thì sao?” Hyacinth lèn người vào một bên tủ và trượt cánh tay vòng ra phía sau. Những ngón tay cô dễ dàng tìm thấy tay nắm.

Gareth buông ra ngay lập tức và rút tay khỏi cái tủ.

“Đừng lo,” cô nói với chút cảm thông, “anh không thể nhét vừa cánh tay vào đây được. Chỗ này không được rộng lắm.”

“Tôi không quan tâm ai trong số chúng ta có thể với tới cần gạt,” anh nói.

“Anh không quan tâm à? Ồ.” Cô nhún vai. “Chà, tôi thì sẽ quan tâm đấy.”

“Tôi biết,” anh nói.

“Tất nhiên chuyện đó cũng chẳng quan trọng gì, nhưng—”

“Cô có cảm thấy gì không?” anh ngắt lời cô.

Cô lắc đầu. “Nó có vẻ không nhúc nhích gì cả. Tôi đã thử kéo nó lên xuống, và ra hai bên.”

“Đẩy nó vào thử xem.”

“Thế cũng chẳng được. Trừ khi tôi—” Hơi thở cô nghẹn lại.

“Sao?” Gareth hỏi ngay tức khắc.

Cô nhìn lên anh, đôi mắt cô sáng ngời, thậm chí trong ánh trăng mờ ảo. “Nó xoay. Và tôi cảm thấy có gì đó kêu đánh tách.”

“Ồ đó có một ngăn kéo nào không? Cô có thể kéo nó ra không?”

Hyacinth lắc đầu, miệng cô mím lại tập trung khi cô di chuyển bàn tay dọc theo mặt sau tủ. Cô không thể tìm thấy bất cứ vết nứt hay lỗ hổng nào. Cô từ từ hạ người xuống, cong gối lại cho đến khi bàn tay cô chạm tới mép dưới tủ. Và rồi cô nhìn xuống. Một mẫu giấy nhỏ đang nằm dưới sàn nhà.

“Lúc trước cái này có ở đây không?” cô hỏi. Nhưng câu nói của cô chỉ là phản xạ; cô biết nó không ở đó từ trước.

Gareth quỳ xuống bên cạnh cô. “Cái gì?”

“Cái này,” cô nói, mở mẫu giấy được gấp nhỏ bằng hai bàn tay run rẩy. “Tôi nghĩ nó rơi xuống khi tôi xoay cái tay nắm.” Vẫn còn đang bò lồm cồm, cô di chuyển ra khoảng hai feet để ánh trăng từ cửa sổ có thể rọi vào tờ giấy. Gareth bò tới bên cạnh cô, cơ thể anh ấm và cứng rắn và gần đến choáng ngợp khi cô vuốt thẳng tờ giấy giòn.

“Nó nói gì?” anh hỏi, hơi thở anh lả lướt trên cổ cô khi anh nghiêng người tới gần.

“T-tôi không chắc.” Cô chớp mắt, buộc đôi mắt phải tập trung vào những từ ngữ trong tờ giấy. Chữ viết trên đó rõ ràng là của Isabella, nhưng tờ giấy đã bị gấp đi gấp lại nhiều lần, khiến việc đọc trở nên khó khăn. “Nó là tiếng Ý. Tôi nghĩ nó có thể là một manh mối khác.”

Gareth lắc đầu. “Đúng là Isabella khi biến chuyện này thành một cuộc săn lùng mộng tưởng.”

“Vậy bà là người lăm mánh khéo sao?”

“Không, nhưng yêu thích các mánh khéo không chịu được.” Anh quay lại với cái tủ cổ. “Nó đây rồi,” anh nói tán thưởng.

“Ồ đâu?” cô hỏi, di chuyển đến bên cạnh anh.

Anh nắm bàn tay cô và dẫn tới một vị trí ở mặt sau tủ. Một mẫu gỗ dường như đã hơi bị xoay chuyển, chỉ vừa đủ để một mẫu giấy nhỏ có thể trượt qua và bay là là xuống nền nhà.

“Cô có cảm thấy không?” anh thì thầm.

Cô gật đầu, và cô không dám chắc có phải cô đang ngó ý về mẫu gỗ, hay hơi nóng từ bàn tay anh trên tay cô. Da anh ấm, và hơi thô ráp, như thể anh thường không sử dụng găng tay. Nhưng đáng chú ý nhất là bàn tay anh thật rộng, bao phủ toàn bộ tay cô.

Hyacinth cảm giác như bị bao phủ, bị bàn tay anh nuốt trọn.

Và lạ Chúa, chỉ là tay anh thôi mà.

“Chúng ta nên đẩy cái này lại,” cô vội nói, hăm hở làm bất cứ điều gì để buộc tâm trí tập trung vào một việc khác. Rút tay lại, cô vọt tới và kéo mẫu gỗ về lại vị trí ban đầu. Khó có ai lại có thể nhận thấy sự khác biệt ở mặt bên của cái tủ, nhất là vì ngăn chứa bí mật chưa hề bị phát hiện trong suốt hơn sáu mươi năm qua, nhưng dù như thế đi chăng nữa, sẽ thận trọng hơn nếu dựng lại hiện trường như lúc họ phát giác ra ngăn chứa đó.

Gareth gật đầu tán thành, rồi ra hiệu cho cô bước sang bên khi anh đẩy cái tủ lại sát vào vách tường. “Cô có tìm thấy điều gì có ích trong ghi chú đó không?” anh hỏi.

“Ghi chú?Ồ, cái ghi chú này,” cô nói, cảm thấy ngốc nghếch cùng cực. “Chưa. Tôi khó mà đọc được chỉ nhờ ánh sáng trắng. Anh nghĩ thắp một cây nến lên có được—”

Cô ngừng lời. Cô phải ngừng thôi. Gareth đã bịt một bàn tay không thương xót lên miệng cô.

Mắt mở to, cô nhìn lên gương mặt anh. Anh đang giữ một ngón tay trên môi và dùng đầu ra hiệu về phía cửa.

Và rồi Hyacinth nghe thấy nó. Tiếng người di chuyển trong hành lang. “Cha anh?” cô thì thào, khi anh đã nhấc tay đi. Nhưng anh không nhìn cô.

Gareth đứng lên, và đi đến cánh cửa trên đôi chân cẩn trọng và không phát ra tiếng động. Anh áp tai vào lớp gỗ, và rồi, chỉ một giây sau, vội bước lùi lại, hất đầu về bên trái.

Hyacinth đến bên anh ngay lập tức, và trước khi cô biết được chuyện gì đang xảy ra, anh đã kéo cô qua một cánh cửa để vào một nơi đầy quần áo, có vẻ như là một cái tủ lớn. Không gian tối đen như mực, và không có chỗ để nhúc nhích qua lại. Hyacinth buộc phải lùi sát vào một thứ gì đó cảm giác

như một bộ váy thêu kim tuyến, và Gareth buộc phải lùi sát vào người cô.

Cô không chắc mình biết làm thế nào để thở.

Môi anh tìm thấy tai cô, và cô cảm thấy hơn là nghe thấy, “Đừng nói gì.”

Cánh cửa phòng làm việc thông với hành lang mở ra đánh tách, và những tiếng bước chân nặng nề kêu lộp độp trên sàn nhà.

Hyacinth nín thở. Có phải là cha Gareth?

“Lạ thật,” cô nghe thấy một giọng nam nói. Nghe như nó phát ra từ hướng cửa sổ, và—

Ôi, không. Họ đã để những tấm rèm mở ra.

Hyacinth chụp lấy bàn tay Gareth và siết chặt, như thể sẽ bằng cách nào đó truyền được phát hiện của cô cho anh.

Người đang ở trong phòng bước một vài bước, rồi ngừng lại. Kinh hãi sẽ bị bắt, Hyacinth cẩn thận lùa tay ra sau, cố gắng dò dẫm chiều sâu của cái tủ còn được bao nhiêu. Bàn tay cô không chạm vào vách tủ, thế là cô ngo nguẩy giữa hai bộ váy và lên người ra sau chúng, kéo nhẹ tay Gareth trước khi thả ra để anh cũng làm như cô. Chắc hẳn vẫn có thể thấy được bàn chân cô, vì chúng ló ra dưới gấu những bộ váy, nhưng chí ít thì bây giờ nếu có ai đó mở cửa tủ, mặt cô cũng không ở ngay tầm mắt người đó.

Hyacinth nghe thấy một cánh cửa mở ra và đóng lại, nhưng rồi tiếng bước chân lại di chuyển trên tấm thảm. Người đàn ông ở trong căn phòng rõ ràng vừa mới nhìn ghé qua phòng ngủ của nữ nam tước, căn phòng Gareth đã nói với cô là được thông với thư phòng nhỏ.

Hyacinth nuốt xuống đánh ực. Nếu người kia đã dành thời gian xem xét phòng ngủ, vậy thì cái tủ này sẽ là mục tiêu tiếp theo. Cô dựa vào sâu hơn, lỉnh ra sau cho đến khi vai cô đụng vào vách tủ. Gareth đang ở ngay sát bên cô, và rồi anh kéo cô vào người anh, ấn cô vào góc tủ trước khi dùng người anh bao phủ hết người cô.

Anh đang bảo vệ cho cô. Che cho cô để nếu cánh cửa tủ bị mở ra, sẽ chỉ có cơ thể anh bị thấy.

Hyacinth nghe thấy tiếng bước chân đến gần. Nắm tủ đã bị lỏng và ọp ẹp, và nó kêu lạch cạch khi một bàn tay đập lên đó.

Cô chụp lấy Gareth, nắm chặt mặt bên áo khoác anh. Anh đang ở gần, gần đến báo động, với lưng

anh ép chặt vào cô đến mức cô thể cảm thấy toàn bộ chiều dài của anh, từ đầu gối cô lên đến vai.

Và tất cả mọi thứ ở khoảng giữa.

Cô bắt mình phải thở điều hòa và khẽ khàng. Có điều gì đó về vị trí của cô, cộng thêm điều gì đó về hoàn cảnh cô hiện tại—đó là một sự kết hợp giữa sự sợ hãi và cảm giác nhận biết, và sự kề cận nóng bỏng của cơ thể anh. Cô cảm thấy thật lạ lẫm, rối rắm, gần như cô đã bị đóng băng trong thời gian, sẵn sàng lơ lửng và trôi đi mất.

Cô có thôi thúc lạ lùng muốn áp sát anh hơn, muốn nâng hông cô về phía trước và bao lấy anh. Cô đang ở trong một cái tủ quần áo—một cái tủ quần áo của một người xa lạ trong đêm hôm khuya khoắt—vậy mà thậm chí khi cô đóng băng lại vì sợ hãi, cô vẫn không thể ngăn mình không cảm thấy một điều gì đó khác...điều gì đó còn mạnh mẽ hơn nỗi sợ. Đó là sự phấn khích, một sự hồi hộp, điều gì đó ngây ngất và mới mẻ khiến trái tim cô đập rộn rã và máu chảy dồn dập, và...

Và điều gì đó khác nữa. Điều gì đó mà cô chưa sẵn sàng nghiền ngẫm hay gọi tên.

Hyacinth cắn môi.

Nắm tủ xoay.

Môi cô há ra.

Cánh cửa mở.

Và rồi, thật kỳ diệu, nó đóng lại. Hyacinth cảm thấy mình gục vào vách tủ, cảm thấy Gareth gục vào người cô. Cô không chắc làm sao họ lại không bị phát hiện; có lẽ Gareth đã được những bộ phục trang che chắn kỹ lưỡng hơn cô nghĩ. Hoặc có lẽ ánh sáng quá yếu, hoặc người kia đã không nghĩ ra phải nhìn xuống để tìm những bàn chân bị lộ ra dưới những bộ váy. Hoặc có lẽ ông ta bị bệnh mắt kém, hoặc có lẽ...

Hoặc có lẽ họ quá may mắn.

Họ chờ trong im lặng cho đến khi người đàn ông kia rời khỏi thư phòng, và rồi họ chờ thêm tròn năm phút nữa, chỉ để cho chắc ăn. Nhưng cuối cùng, Gareth bước đi chỗ khác, xô đẩy qua những bộ váy để đến cửa tủ. Hyacinth chờ ở vách tủ cho đến khi cô nghe thấy tiếng anh thì thầm, “Đi thôi.”

Cô yên lặng theo anh, rón rén đi trong căn nhà cho đến khi họ đến cánh cửa sổ với cái chốt bị hỏng. Gareth nhảy xuống trước cô, rồi đưa hai bàn tay ra để cô có thể giữ thăng bằng và kéo cánh cửa

đóng lại trước khi nhảy xuống.

“Theo tôi,” Gareth nói, nắm lấy tay cô và kéo cô theo sau khi anh chạy qua những con phố của Mayfair. Hyacinth tập tễnh theo sau anh, và với mỗi bước chân một sợi gai sợ hãi đã khiến cô co rúm trong cái tủ đó lại được thay thế bởi sự hào hứng.

Niềm vui đến phần khích.

Đến lúc họ tới được Đồi Hay, Hyacinth cảm giác như cô đang sắp sửa cười lên khanh khách, và cuối cùng, cô phải dậm gót chân vào lòng đường và nói, “Dừng lại đã! Tôi không thở được.”

Gareth ngừng theo, nhưng anh quay người lại với đôi mắt nghiêm nghị. “Tôi cần phải đưa cô về nhà,” anh nói.

“Tôi biết, tôi biết, tôi—”

Mắt anh mở to. “Cô đang cười sao?”

“Không! Có. Ý tôi là”—cô mỉm cười không thể ngăn được—“có lẽ.”

“Cô là một người điên.”

Cô gật đầu, vẫn còn cười toe toét như một kẻ ngốc. “Tôi nghĩ thế.”

Anh quay sang nhắm vào cô, hai bàn tay chống trên hông. “Cô có lí trí không vậy? Chúng ta đã có thể bị bắt ngay tại đó. Đó là người hầu của cha tôi, và tin tôi đi, ông ta chưa từng sở hữu chút đầu óc hài hước nào. Nếu ông ta phát hiện ra chúng ta, cha tôi sẽ quăng chúng ta vào tù, và anh trai của cô sẽ lôi chúng ta đến nhà thờ.”

“Tôi biết mà,” Hyacinth, cố gắng làm ra vẻ nghiêm trang một cách phù hợp.

Cô thất bại.

Thảm thương.

Cuối cùng, cô từ bỏ và nói, “Nhưng chẳng phải nó thật là vui sao?”

Trong một lúc cô không nghĩ anh sẽ trả lời. Trong một lúc dường như tất cả những gì anh có thể làm là đờ đẫn nhìn chằm chằm như một người đàn độn. Nhưng rồi cô nghe thấy tiếng anh, trầm và ngơ vực. “Vui?”

Cô gật đầu. “Ít nhất thì chỉ một chút thôi.” Cô mím chặt môi, cố gắng hạ khóe môi xuống. Bất cứ điều gì để giữ không cười phá lên.

“Cô điên rồi,” anh nói, trông vừa nghiêm nghị vừa sừng sốt vừa—Chúa cứu giúp cô—đáng yêu. “Cô hoàn toàn điên rồi,” anh nói. “Mọi người đã nói với tôi, nhưng tôi không thật sự tin—”

“Có người nói với anh tôi bị điên à?” Hyacinth ngắt lời.

“Lập dị.”

“Ồ.” Cô chum môi. “Ái chà, tôi cho là điều đó đúng.”

“Quá rắc rối không người đàn ông có lí trí nào muốn gánh.”

“Họ nói thế sao?” cô hỏi, bắt đầu cảm thấy ít giống được ca tụng.

“Tất cả những chuyện đó và còn hơn nữa,” anh xác nhận.

Hyacinth nghĩ về điều đó trong một lát, rồi chỉ nhún vai. “Thế đây, họ chẳng có chút lí trí nào, bất kể người nào trong số họ.”

“Lạy Chúa lòng lành,” Gareth lầm bầm. “Cô nghe giống y như bà ngoại tôi.”

“Anh đã từng nói vậy rồi,” Hyacinth nói. Và rồi cô không thể cưỡng lại. Cô phải hỏi mới được. “Nhưng nói tôi nghe đi,” cô nói, nghiêng người tới một chút. “Thật lòng nhé. Chẳng phải anh cũng có chút phấn khích hay sao? Một khi nỗi sợ bị phát hiện không còn nữa và anh biết chúng ta sẽ không bị lằn ra ấy? Chẳng phải,” cô hỏi, câu nói bật ra trong một tiếng thở dài, “có một chút tuyệt vời hay sao?”

Anh nhìn xuống cô, và có lẽ là do ánh trăng, hoặc có lẽ chỉ là do cô mơ mộng, nhưng cô nghĩ mình đã thấy điều gì đó chớp lên trong mắt anh. Điều gì đó dịu dàng, điều gì đó có chút bao dung.

“Một chút xiu,” anh nói. “Nhưng chỉ một chút xiu thôi đấy.”

Hyacinth mỉm cười. “Tôi biết anh không phải một kẻ bảo thủ mà.”

Anh nhìn xuống cô, với một vẻ chỉ có thể được gọi là bị làm cho phát cáu. Chưa từng có ai quy cho anh là một con người ù lì. “Một kẻ bảo thủ?” anh nói về kinh tởm.

“Lạc hậu ấy.”

“Tôi biết ý cô là gì.”

“Thế sao anh còn phải hỏi?”

“Bởi vì cô, thưa Cô Bridgerton...”

Và thế là câu chuyện cứ tiếp diễn, suốt trên đường về nhà.

CHƯƠNG 10

Buổi sáng hôm sau.

Hyacinth vẫn đang trong tâm trạng tuyệt vời. Thật không may, mẹ cô đã bình phẩm về chuyện đó trong bữa ăn sáng nhiều lần đến mức Hyacinth bị buộc phải bỏ trốn và tự nhốt mình trong phòng ngủ.

Violet Bridgerton là một phụ nữ tinh nhạy đến cực độ, và nếu có ai đó đoán được Hyacinth đang yêu, thì đó sẽ là bà.

Có thể thậm chí còn trước cả Hyacinth.

Hyacinth ngâm nga hát một mình khi cô ngồi vào cái bàn đọc sách nhỏ trong phòng ngủ của cô, gõ nhịp ngón tay lên sổ nháp. Cô đã dịch đi dịch lại tờ ghi chú họ tìm thấy trong thư phòng xanh đêm qua, và giờ cô vẫn chưa hài lòng với thành quả của mình, nhưng đến cả chuyện đó cũng không thể làm cô mất vui.

Tất nhiên cô cũng hơi thất vọng vì họ chưa tìm ra bộ nữ trang kim cương vào đêm trước, nhưng tờ ghi chú trong cái tủ cổ dường như ám chỉ bộ nữ trang vẫn còn trong tầm với của họ. Chỉ ít thì cũng chưa có người nào từng thành công với những đầu mối mà Isabella để lại.

Hyacinth chưa bao giờ hạnh phúc hơn lúc cô có được một việc để làm, một mục tiêu, một sự nghiệp lung sục. Cô yêu thích sự thách thức khi giải mã một câu đố, khi phân tích một manh mối. Và Isabella Marinzoli St. Clair đã biến một mùa vũ hội chắc chắn là tẻ ngắt và tầm thường thành mùa xuân lý thú nhất trong cuộc đời Hyacinth.

Cô nhìn xuống tờ ghi chú, chúm môi sang bên khi cô buộc tâm trí mình trở lại với công việc trước mắt. Bản dịch của cô mới chỉ hoàn thiện được bảy mươi phần trăm, theo như ước đoán của Hyacinth, nhưng cô nghĩ mình có thể xoay sở được một bản dịch đủ hoàn chỉnh để xác minh thêm một đầu mối khác. Manh mối tiếp theo—hoặc là bộ nữ trang kim cương thật sự, nếu họ may mắn—chắc chắn nằm trong thư viện.

“Mình hình dung nó nằm trong một cuốn sách,” cô thì thầm, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô nghĩ về thư viện nhà Bridgerton, được lưu trữ trong nhà anh trai cô tại Grosvenor Square. Căn phòng không quá to, nhưng những giá sách xếp thẳng tắp trên tường từ sàn đến tận nóc nhà.

Và sách chất đầy trên giá. Đầy từng inch một.

“Có thể người nhà St. Clair không ưa đọc sách lắm,” cô tự nhủ, quay lại với tờ ghi chú của Isabella. Chắc hẳn phải có một manh mối trong những từ ngữ khó hiểu này ám chỉ cuốn sách đã được bà chọn để làm nơi lưu giấu. Cô dám chắc đó là một manh mối liên quan đến khoa học. Isabella đã gạch dưới một phần ghi chú, nên Hyacinth nghĩ có lẽ bà đang đề cập đến tựa một cuốn sách, bởi vì nếu bà chỉ gạch dưới để nhấn mạnh thì trong hoàn cảnh này chẳng có ý nghĩa gì cả. Và phần bà đã gạch dưới nói về nước và “những thứ di động”, nghe hơi giống lĩnh vực y học, dù Hyacinth chưa từng nghiên cứu. Nhưng cô có đến bốn anh trai đã học đại học, và cô đã nghe lỏm những bài học của họ đủ để có một kiến thức khái quát, dù không hiểu tường tận về vấn đề thì chí ít cô cũng biết ý nghĩa chung.

Gareth.

Cô mỉm cười thâm, một nụ cười toe toét láu cá, ngó ngán mà cô thà chết trước khi để bất cứ ai trông thấy.

Một điều gì đó đã xảy ra vào đêm qua. Một điều gì đó đặc biệt.

Điều gì đó quan trọng.

Anh thích cô. Anh thật sự thích cô. Họ đã cười và tán gẫu suốt trên đường về nhà. Và khi anh thả cô tại lối vào dành cho người hầu ở ngôi nhà Số Năm, anh đã nhìn cô với kiểu ánh mắt mi-trĩu-nặng với một chút mãnh liệt của riêng anh. Anh cũng mỉm cười nữa, khóe môi anh cong lên cứ như anh có một bí mật.

Cô rùng mình. Cô đã thật sự quên mất làm thế nào để nói. Và cô tự hỏi có phải anh sẽ hôn cô lần nữa, mà tất nhiên anh không làm thế, nhưng có thể...

Có thể không lâu nữa đâu.

Cô chắc chắn cô vẫn còn khiến anh điên tiết một chút. Nhưng cô dường như khiến mọi người điên tiết một chút, cho nên cô xác định sẽ không xem chuyện đó là nghiêm trọng.

Nhưng anh thích cô. Và anh tôn trọng trí tuệ của cô. Và nếu anh có đôi lúc tỏ ra miễn cưỡng thể hiện điều đó một cách thường xuyên như cô muốn thì...chà, cô có bốn anh trai. Cô đã học được từ lâu rằng phải cần đến một phép màu mới khiến họ thú nhận một phụ nữ có thể khôn ngoan hơn một người đàn ông trong bất cứ lĩnh vực nào trừ chất liệu vải, xà phòng thơm, và trà.

Cô xoay đầu để nhìn lên đồng hồ được treo trên mặt lò sưởi. Trời đã quá trưa. Gareth đã hứa chiều nay sẽ đến thăm để xem cô tiến triển ra sao. Chiều thì có thể không có nghĩa là trước hai giờ, nhưng về mặt ngữ nghĩa thì bây giờ là buổi chiều, và—

Tại cô nhích lên. Có phải có ai đó đang đứng ở cửa ra vào? Phòng cô ở ngay mặt tiền ngôi nhà, nên cô có thể nghe được ai đó đi vào hay ra khỏi nhà. Hyacinth đứng lên và đi đến cửa sổ, hé mắt từ sau tấm rèm để xem có thể thấy được ai đứng trên bậc thềm nhà.

Chẳng có gì.

Cô bước về phía cửa phòng và mở ra để lắng tai nghe.

Chẳng có gì.

Cô bước ra hành lang, trái tim đập mạnh vì thấp thỏm. Thật ra mà nói, chẳng có lí do gì cô phải căng thẳng, nhưng cô không thể ngừng nghĩ về Gareth, và bộ nữ trang kim cương, và—

“Này, Hyacinth, em đang làm gì thế?”

Suýt chút nữa cô bị đứng tim.

“Xin lỗi,” anh trai Gregory của cô nói, nghe chẳng hề có tí hối lỗi. Anh đang đứng phía sau cô, hoặc là anh đã đứng sau cô, trước khi cô quay ngoắt lại vì kinh ngạc. Anh trông hơi xộc xệch, mái tóc màu đỏ nâu bị gió tóc và hơi quá dài.

“Đừng có làm thế chứ,” cô nói, đặt một bàn tay lên tim mình, cứ như cô có thể làm nó dịu lại.

Anh chỉ khoanh hai tay ngang ngực và dựa một bên vai vào tường. “Anh giỏi nhất là việc đó,” anh nói với một nụ cười toe toét.

“Đó không phải là chuyện em đi khoe khoang,” Hyacinth đáp trả.

Anh không thèm đếm xỉa đến câu xúc phạm, thay vì thế anh đi phúi một mẫu chỉ thừa tưởng tượng trên tay áo bộ trang phục cưới ngựa. “Em đang lén lút làm gì đó?”

“Em không có lén lút.”

“Tất nhiên là có rồi. Em giỏi nhất là việc đó mà.”

Cô quắc mắt nhìn anh, mặc dù cô nên biết rõ hơn mới phải. Gregory lớn hơn cô hai tuổi rưỡi, và

anh sống là để chọc tức cô. Lúc nào cũng thế. Cả hai bọn họ hơi tách biệt so với những thành viên còn lại trong gia đình về mặt tuổi tác. Gregory nhỏ hơn Francesca gần bốn tuổi, và nhỏ hơn Colin, người con trai nhỏ nhất trước anh, đến những mười tuổi. Thế là như một kết quả tất yếu, anh và Hyacinth đã luôn hơi độc lập, hơi giống như một bộ đôi.

Một kiểu bộ đôi thường cãi cọ, đâm chọc, bỏ-éch-lên-giường nhau, nhưng vẫn là một bộ đôi, và mặc dù họ đã bỏ được những trò chơi khăm tai quái nhất, họ vẫn không thể ngừng châm chích nhau.

“Em cứ nghĩ mình nghe thấy ai đó đi vào,” Hyacinth nói.

Anh mỉm cười ân cần. “Anh đấy.”

“Giờ thì em nhận ra rồi.” Cô đặt bàn tay lên nắm cửa và kéo. “Em xin phép.”

“Hôm nay em có tâm trạng cáu bẳn.”

“Em không cáu bẳn.”

“Tất nhiên là có rồi. Em—”

“Không giỏi nhất là việc đó.” Hyacinth cần nhắc.

Anh cười toe toét. “Dứt khoát là em đang cáu bẳn rồi.”

“Em—” Cô cắn chặt răng. Cô sẽ không hạ mình cư xử như một đứa trẻ ba tuổi. “Em về lại phòng đây. Em có một cuốn sách để đọc.”

Nhưng trước khi cô có thể thoát, cô nghe anh nói, “Đêm qua anh đã thấy em với Gareth St. Clair.”

Hyacinth cứng đờ người. Chắc chắn anh không thể biết được. Không có ai trông thấy họ. Cô chắc chắn mà.

“Ở Nhà Bridgerton,” Gregory nói tiếp. “Khuất trong góc phòng vũ hội.”

Hyacinth lặng lẽ thở dài một hơi trước khi xoay người lại.

Gregory đang nhìn cô với một nụ cười thờ ơ, thoải mái, nhưng Hyacinth biết còn một điều khác nữa trên vẻ mặt anh, một tia nhìn sắc sảo trong mắt anh.

Ngược với hầu hết thái độ cư xử của anh, anh trai cô không hề ngu ngốc. Và anh dường như nghĩ nhiệm vụ của đời anh là trông nom em gái. Có lẽ bởi vì anh là đứa con áp út, và cô là người duy nhất

anh có thể ra về kẻ cả. Những người còn lại chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn chuyện đó.

“Em và bà anh ta là bạn.” Hyacinth nói, bởi vì điều đó có vẻ vô tư và tối nghĩa rất tế nhị. “Anh biết mà.”

Anh nhún vai. Họ đều có cùng cử chỉ đó, và đôi lúc Hyacinth cảm thấy như cô đang nhìn vào gương, một điều có vẻ như điên rồ, bởi vì anh cao hơn cô cả foot.

“Hai người trông đang chuyện trò rất hăng say về chủ đề gì đó,” anh nói.

“Không phải là chủ đề anh sẽ thấy hứng thú.”

Một bên lông mày anh nhướng lên khó ưa. “Anh có thể sẽ làm em ngạc nhiên đó.”

“Hiếm khi lắm.”

“Có phải em đang để mắt đến anh ta?”

“Đó không phải chuyện của anh,” cô nói đanh đá.

Gregory trông đắc thắng. “VẬY là có rồi.”

Hyacinth hếch cằm, nhìn thẳng vào mắt anh trai. “Em không biết nữa,” cô nói, bởi vì mặc cho những trò cãi cọ liên miên của họ, anh có lẽ là người hiểu cô rõ hơn bất cứ ai trên đời. Và anh sẽ biết cô có nói dối hay không.

Hoặc là thế, hoặc anh cũng sẽ hành hạ cô cho đến khi sự thật lộ ra.

Hai hàng lông mày Gregory biến mất sau tóc mái, mà phải thừa nhận là quá dài và lúc nào cũng lùa vào mắt anh. “Thật chứ?” anh hỏi. “Chà, chuyện lí thú đây.”

“Chỉ nói với anh thôi đấy,” Hyacinth cảnh cáo, “và chuyện đó không thật sự lí thú. Em còn chưa quyết định.”

“Thì vẫn vậy thôi.”

“Em nói chắc đấy, anh Gregory,” Hyacinth nói. “Đừng làm em phải hối hận vì đã tin cậy anh.”

“Sao thiếu lòng tin dzữ dzậy.”

Anh nghe quá cộc nhĩ cho cô an lòng. Hai tay chống hông, cô nói, “Em chỉ nói chuyện này với anh

bởi vì thỉnh thoảng anh không hoàn toàn là kẻ ngốc ngếch và mặc cho lí trí mách bảo, em vẫn yêu anh.”

Giương mặt anh trở nên nghiêm túc, và cô nhớ lại rằng mặc cho những cố gắng xuẩn ngốc (theo ý cô) để làm ra vẻ một người vô tích sự thông dong, anh thật ra cực kỳ thông minh và có một trái tim vàng.

Một trái tim vàng quý quyết.

“Và đừng quên,” Hyacinth thấy cần phải nói thêm, “em đã nói là có thể đấy.”

Hai hàng lông mày anh chau lại. “Có không vậy?”

“Nếu em không nói ra, thì em cũng ẩn ý.”

Anh ra hiệu bằng một bàn tay. “Nếu anh có thể giúp gì đó.”

“Không có gì đâu,” cô nói dứt khoát, trong đầu cô thoáng qua hình ảnh đáng sợ khi Gregory nhúng tay vào. “Tuyệt đối không có gì hết. Làm ơn đi.”

“Đúng là phí phạm tài năng của anh.”

“Anh Gregory!”

“Hà,” anh nói với một tiếng thở dài giả tạo, “ít ra em cũng có sự ủng hộ của anh.”

“Tại sao?” Hyacinth hỏi một cách ngờ vực.

“Đó sẽ là một sự kết hợp xứng đôi vừa lứa,” anh nói tiếp. “Nếu không phải vì những lí do khác thì cứ nghĩ cho mấy đứa nhóc.”

Cô biết mình sẽ ân hận, nhưng cô vẫn phải hỏi. “Mấy đứa nhóc nào?”

Anh cười toe toét. “Mấy đứa nhóc đáng yêu nói đớt mà hai người có thể có với nhau. Garethhhh và Hyathinthhhh. Hyathinth và Gareth. Và mấy đứa nhỏ Thinclair thể thương.”

Hyacinth nhìn anh chăm chăm cứ như anh là một tên đàn độn.

Mà đúng là thế, cô rất chắc chắn chuyện đó.

Cô lắc đầu. “Em không thể nào hiểu nổi làm sao Mẹ lại sinh ra bảy đứa con cực kỳ bình thường và một đứa quái dị.”

“Thường này đến phòng thẻ đây.” Gregory cười ha hả khi cô đi về phòng. “Với Tharah nhỏ thụ thẩm và Thamuel Thinclair.Ồ, thôi rồi, và đừng quên Thuthannah bé nhỏ!”

Hyacinth sập cửa vào mặt anh, nhưng lớp gỗ vẫn không đủ dày để lấp đi phát tán công cuối cùng.

“Em đúng là một mục tiêu dễ nhắm, Hy.” Và rồi: “Đừng quên xuống uống trà.”

Một giờ sau. Và Gareth sắp sửa được biết thế nào là sống trong một gia đình đông con.

Dù cho kết quả có tốt hay xấu.

“Cô Bridgerton đang dùng trà,” người quản gia nói, một khi ông ta để Gareth bước vào đại sảnh ngôi nhà Số 5.

Gareth đi theo người giữ cửa đến căn phòng màu hồng và màu kem nơi anh đã gặp Hyacinth tuần trước.

Lạy Chúa, chỉ mới một tuần thôi sao? Anh cảm thấy cứ như đã từ kiếp trước.

A, chà. Lẫn lút khắp nơi, phá luật, và gần như hủy hoại danh tiết của một quý cô trẻ gia giáo đúng là khiến một người đàn ông già trước tuổi.

Người quản gia bước vào phòng, xưng tên Gareth, và bước sang một bên để anh có thể vào.

“Anh St. Clair!”

Gareth ngạc nhiên quay sang đối diện với mẹ Hyacinth, bà đang ngồi trên ghế xô-pha sọc vân và đang đặt tách trà xuống đĩa lót. Anh không biết tại sao anh lại ngạc nhiên khi thấy Violet Bridgerton; chắc chắn việc bà sẽ ở nhà vào giờ này buổi chiều là có thể hiểu được. Nhưng chẳng biết vì lý do gì, trên đường đến đây anh lại chỉ mừng tượng mỗi mình Hyacinth.

“Phu nhân Bridgerton,” anh nói, quay sang bà với một cái cúi mình lịch thiệp. “Rất vui khi được gặp phu nhân.”

“Anh đã gặp con trai ta chưa?” bà hỏi.

Con trai? Gareth còn không nhận thấy có ai khác trong căn phòng.

“Anh trai Gregory của tôi,” giọng Hyacinth cất lên. Cô đang ngồi đối diện với mẹ, trên một cái

ghế xô-pha đồng bộ. Cô nghiêng đầu về phía cửa sổ nơi Gregory Bridgerton đang đứng đánh giá anh bằng một nụ cười nửa miệng rùng rợn.

Đó là nụ cười của một người anh trai, Gareth nhận ra. Anh có lẽ cũng sẽ trông như thế nếu anh có một cô em gái để hành hạ và bảo vệ.

“Chúng ta đã gặp nhau rồi,” Gregory nói.

Gareth gật đầu. Thỉnh thoảng họ gặp nhau trong thành phố và, thật sự ra thì là học sinh cùng thời ở trường Eton. Nhưng Gareth lớn hơn vài tuổi, thế là họ chưa từng biết rõ về nhau. “Bridgerton,” Gareth thì thầm, gật đầu với anh ta.

Gregory băng ngang qua phòng và ngồi phịch xuống bên cạnh em gái. “Thật tốt vì được gặp anh,” anh ta nói với Gareth. “Hyacinth nói anh là người bạn đặc biệt của nó.”

“Gregory!” Hyacinth la lên. Cô nhanh chóng quay sang Gareth. “Tôi không nói gì như thế hết.”

“Tôi tan nát cả cõi lòng rồi đây,” Gareth nói.

Hyacinth nhìn anh với một biểu hiện có chút cău kỉnh, rồi quay sang anh trai cô với một tiếng rít, “Anh ngừng đi.”

“Anh dùng trà chứ, Anh St. Clair?” Phu Nhân Bridgerton hỏi, bưng bát trà cái vĩa của các con cứ như chuyện đó không hề diễn ra ngay trước mặt bà. “Đó là thức uống pha mà ta rất ưa thích.”

“Tôi rất vui lòng.” Gareth ngồi vào cái ghế lần trước anh đã ngồi, chủ yếu là vì nó khiến anh ngồi cách xa Gregory nhất, mặc dù sự thật là anh không biết vị Bridgerton nào có khả năng tình cờ làm đồ trà nóng vào lòng anh.

Nhưng đây lại là một vị trí kỳ lạ. Anh ngồi ở cuối cái bàn thấp chính giữa, và với tất cả gia đình Bridgerton ngồi ở ghế sofa, anh cứ có cảm giác như mình đang ngồi ở đầu bàn.

“Sữa chứ?” Phu Nhân Bridgerton hỏi.

“Cám ơn ạ,” Gareth trả lời. “Cảm phiền phu nhân, không đường.”

“Hyacinth uống trà của nó với ba thìa sữa,” Gregory nói, đưa tay vớt một cái bánh bơ giòn.

“Tại sao,” Hyacinth nghiêng rằng, “anh ấy lại phải quan tâm?”

“À thì,” Gregory trả lời, cắn một miếng và nhai, “anh ấy là người bạn đặc biệt của em mà.”

“Anh ấy không phải—” Cô quay sang Gareth. “Đừng đếm xỉa gì đến anh ấy.”

Có điều gì đó khá bức mình khi bị một người trẻ tuổi hơn ra vẻ bề trên, nhưng dù vậy Gregory dường như đang cực kỳ thành công trong việc chọc tức Hyacinth, đó là một nỗ lực mà Gareth chỉ có thể tán thưởng.

Thế là anh xác định phải tránh xa cuộc đụng độ này và thay vào đó quay lại với Phu Nhân Bridgerton, người dù gì cũng đang ngồi gần anh nhất. “Chiều nay phu nhân cảm thấy thế nào?” anh hỏi.

Phu Nhân Bridgerton mỉm cười rất nhỏ khi bà đưa tách trà cho anh. “Người đàn ông không ngoan,” bà thì thầm.

“Chỉ là để bảo toàn mạng sống thôi,” anh nói lấp lửng.

“Đừng nói thế chứ. Bọn nó sẽ không làm đau anh đâu.”

“Thưa không, nhưng tôi chắc sẽ bị thương giữa làn đạn bắn chéo.”

Gareth nghe thấy một tiếng thở gấp nhỏ. Khi anh nhìn sang Hyacinth, cô đang trừng mắt như lia dao về phía anh. Anh trai cô thì đang cười toe toét.

“Xin lỗi,” anh nói, phần lớn là bởi vì anh nghĩ mình nên nói điều đó. Anh chắc chắn không có ý xin lỗi.

“Anh không có một gia đình lớn phải không, Anh St. Clair?” Phu Nhân Bridgerton hỏi.

“Thưa không,” anh nói trơn tru, nhấp một hớp trà có chất lượng tuyệt vời. “Chỉ có tôi và anh trai.” Anh ngừng lời, chớp mắt để khóa lấp nỗi buồn kéo đến mỗi khi anh nghĩ về George, rồi kết thúc bằng câu: “Anh ấy đã qua đời vào năm ngoái.”

“Ồ,” Phu Nhân Bridgerton nói, bà đưa tay lên che miệng. “Ta rất lấy làm tiếc. Ta đã quên khuấy mất. Xin thứ lỗi cho ta. Và hãy nhận lấy sự cảm thông sâu sắc của ta.”

Lời tạ lỗi của bà thật chân tình, và câu chia buồn của bà thành thật đến mức Gareth gần như cảm thấy cần phải an ủi bà. Anh nhìn bà, nhìn thẳng vào mắt, và anh nhận ra bà thấu hiểu.

Hầu hết mọi người đều không hiểu. Bạn bè anh ngượng ngịu vỗ lên lưng anh và nói họ rất lấy làm tiếc, nhưng họ không hiểu được. Có lẽ Bà ngoại Danbury thì có—vì bà cũng tiếc thương George.

Nhưng điều đó có chút khác biệt, có lẽ bởi vì anh và bà ngoại rất gần gũi. Phu Nhân Bridgerton gần như là một người xa lạ, vậy mà, bà vẫn quan tâm.

Điều đó thật xúc động, và gần như khiến anh bối rối. Gareth không thể nhớ được lần cuối cùng có ai nói điều gì đó với anh mà thật lòng.

Chỉ trừ Hyacinth, tất nhiên. Cô lúc nào cũng nghĩ sao nói vậy. Nhưng cô cũng chưa bao giờ để mình cởi mở, chưa bao giờ để mình có thể bị tổn thương.

Anh cho là mình không thể trách cô. Anh cũng y hệt như cô.

“Cảm ơn phu nhân,” anh nói, trở lại với Phu Nhân Bridgerton. “George đã là một người anh trai tuyệt vời, và thế giới tiu điu hơn khi thiếu vắng anh ấy.”

Phu Nhân Bridgerton im lặng một hồi lâu, và rồi như thể bà đọc được suy nghĩ của anh, mỉm cười và nói, “Nhưng anh đâu có muốn trần trở chuyện này bây giờ chứ. Chúng ta sẽ nói chuyện khác.”

Gareth nhìn Hyacinth. Cô đang giữ mình bất động, nhưng anh có thể thấy lồng ngực cô nâng lên hạ xuống trong một nhịp thở dài sốt ruột. Cô đã tiếp tục phiên dịch, chuyện đó thì anh không nghi ngờ, và cô chắc chắn là muốn nói với anh những gì cô biết được.

Gareth cẩn thận nén lại một nụ cười. Anh hoàn toàn chắc Hyacinth sẽ giả vờ chết nếu việc đó có thể giúp họ được nói chuyện riêng.

“Phu Nhân Danbury khen ngợi anh hết lời,” Phu Nhân Bridgerton nói.

Gareth quay lại nhìn bà. “Tôi thật may mắn được làm cháu của bà ngoại.”

“Ta luôn yêu thích bà anh,” Phu Nhân Bridgerton nói, uống từng ngụm trà. “Ta biết bà ấy khiến cả một nửa Luân Đôn phải sợ hãi—”

“Ồ, nhiều hơn ấy chứ,” Gareth nói cởi mở.

Phu Nhân Bridgerton cười khe khẽ. “Bà ấy hy vọng thế.”

“Đúng là như vậy.”

“Ta thì lại luôn thấy bà ấy rất lời cuốn,” Phu Nhân Bridgerton nói. “Một luồng gió mới, thật đấy. Và tất nhiên còn rất sắc sảo trong việc đánh giá con người.”

“Tôi sẽ nói lại tình cảm phu nhân dành cho bà.”

“Bà ấy khen ngợi anh hết lời,” Phu Nhân Bridgerton nói.

Bà đã nhắc lại. Gareth không chắc có phải là ngẫu nhiên hay cố ý, nhưng dù thế nào đi nữa, bà cũng không thể nào lộ liễu hơn nếu bà lôi anh ra góc phòng và đút tiền để anh cầu hôn con gái bà.

Tất nhiên, bà không biết cha anh không phải Ngài St. Clair, hoặc anh không biết cha anh là ai. Dù mẹ Hyacinth là một người giàu lòng yêu thương và độ lượng, Gareth vẫn nghi ngờ bà sẽ cố gắng hết sức để cải tạo anh nếu bà biết anh mang dòng máu của một người giữ cửa.

“Bà tôi cũng khen ngợi phu nhân hết lời,” Gareth nói với Phu Nhân Bridgerton. “Đó đúng là một lời tán dương, vì bà hiếm khi khen ngợi ai.”

“Trừ Hyacinth,” Gregory Bridgerton chêm vào.

Gareth quay sang. Anh đã gần như quên mất anh ta đang ở đó. “Tất nhiên rồi,” anh nói tron tru. “Bà ngoại tôi rất yêu mến em gái anh.”

Gregory quay sang Hyacinth. “Em có còn đọc sách cho bà ấy Thứ Tư hàng tuần không?”

“Thứ Ba,” Hyacinth chỉnh lại.

“Ồ. Thịn lỗi.”

Gareth chớp mắt. Có phải anh trai Hyacinth vừa nói đấy?

“Anh St. Clair,” Hyacinth nói, mà Gareth chắc chắn là sau khi cô thúc cùi chỏ vào sườn anh trai.

“Vâng?” anh nói nhỏ, hầu như là vì tử tế. Cô đã ngừng lời, và anh có cảm giác cô chỉ thốt ra tên anh mà chưa hề nghĩ ra chuyện để hỏi.

“Tôi biết anh là một người đánh kiếm có tài,” cuối cùng cô nói.

Anh ngấm cô đầy hiếu kỳ. Cô đang hướng sang chuyện gì đây? “Vâng, tôi thích đánh kiếm,” anh trả lời.

“Tôi thì lúc nào cũng muốn học.”

“Lạy Chúa,” Gregory cầu nhàu.

“Em sẽ rất giỏi cho xem,” cô phản kháng.

“Anh chắc điều đó,” anh trai cô đáp lời, “đó là lí do vì sao em không bao giờ được đến gần một thanh kiếm trong tầm ba mươi feet.” Anh ta quay sang Gareth. “Nó vô nhân đạo lắm.”

“Phải rồi, tôi đã nhận thấy,” Gareth thì thầm, xác định có lẽ còn có nhiều điều về anh trai Hyacinth hơn anh tưởng.

Gregory nhún vai, đưa tay lấy một mẫu bánh nướng. “Có thể đó là lí do chúng tôi chưa thể gả quách nó đi được.”

“Gregory!” Câu này là từ Hyacinth, nhưng chỉ bởi vì Phu Nhân Bridgerton đã cáo lỗi và đi theo một người hầu vào hành lang.

“Đó là một lời khen!” Gregory cãi. “Chẳng phải em đã chờ cả cuộc đời để anh đồng ý với em là em thông minh hơn bất cứ tên đàn tội nghiệp nào đã từng cố theo đuổi em à?”

“Anh có thể thấy chuyện này khó tin,” Hyacinth trả miếng, “nhưng em không đi ngủ mỗi tối mà tự nhủ—Ồ, mình ước anh trai mình sẽ tặng cho một câu được coi là lời khen trong cái trí tuệ méo mó của anh ấy.”

Gareth sặc trà.

Gregory quay sang Gareth. “Anh có thấy lí do tôi gọi nó là vô nhân đạo chưa?”

“Tôi xin miễn bình luận,” Gareth nói.

“Xem ai đến đây này!” giọng Phu Nhân Bridgerton vang đến. Và vừa kịp lúc, Gareth nghĩ. Chỉ cần mười giây nữa thôi là Hyacinth sẽ hoàn toàn vui vẻ sát hại anh trai cô.

Gareth quay mặt về phía cửa và ngay lập tức đứng lên. Đứng sau Phu Nhân Bridgerton là một người chị của Hyacinth, cô chị đã kết hôn với một công tước. Hay ít ra anh cũng nghĩ là người đó. Họ đều trông giống nhau đến bức mình, và anh không dám chắc.

“Chị Daphne!” Hyacinth nói. “Đến ngồi cạnh em đi.”

“Gần em đâu còn chỗ,” Daphne nói, chớp mắt khó hiểu.

“Sẽ có chỗ thôi,” Hyacinth nói nham hiểm mà tươi cười vui vẻ, “ngay khi Gregory đứng lên.”

Gregory rất nhiệt tình giả vờ nhường chỗ cho chị gái.

“Mấy cái đứa này,” Phu Nhân Bridgerton nói với tiếng thở dài khi bà ngồi xuống. “Ta không chắc có mừng vì có chúng không nữa.”

Nhưng không ai có thể nhầm lẫn âm thanh hài hước trong giọng bà với bất cứ điều gì khác hơn tình yêu thương. Gareth thấy mình rất có cảm tình với bà. Anh trai Hyacinth có hơi rầy rà khó ưa, hoặc ít nhất cũng như thế khi có Hyacinth ở vùng phụ cận, và một đôi lần anh nghe thấy một cuộc trò chuyện có hơn hai thành viên Bridgerton tham gia, họ thường tranh nhau nói và hiếm khi cưỡng lại cơn bốc đồng là nói kháy nhau.

Nhưng họ rất thương yêu nhau. Dưới tất cả sự âm ỉ, điều đó là quá rõ ràng.

“Rất vui được gặp cô ở đây, quý phu nhân,” Gareth nói với nữ công tước trẻ, khi cô đã ngồi vào cạnh Hyacinth.

“Xin cứ gọi tôi là Daphne,” cô nói với một nụ cười tỏa nắng. “Anh không cần phải quá trang trọng nếu anh là một người bạn của Hyacinth. Hơn nữa,” cô nói, lấy một cái tách và tự rót trà, “tôi không thể cảm giác như mình là một nữ công tước khi ở trong phòng khách của mẹ tôi.”

“Vậy cô cảm giác như mình là ai?”

“Ừmmm.” Cô uống một hớp trà. “Chỉ như Daphne Bridgerton thôi. Khó mà giữ bỏ tên họ khi ở trong tập thể này. Về mặt tinh thần ấy.”

“Mẹ hy vọng đó là một lời tán dương,” Phu Nhân Bridgerton nhận xét.

Daphne chỉ mỉm cười với mẹ mình. “Con e là mình không bao giờ thoát khỏi mẹ.” Cô quay sang Gareth. “Không ai có thể làm ta cảm thấy mình chẳng bao giờ khôn lớn như gia đình.”

Gareth nghĩ về cuộc đụng độ mới đây với nam tước và nói, mà có lẽ hùng hồn hơn mức cần thiết, “Tôi hiểu chính xác ý cô muốn nói.”

“Vâng,” nữ công tước nói, “tôi nghĩ anh hiểu.”

Gareth không nói gì. Mọi bất hòa giữa anh và ngài nam tước chắc chắn ai cũng có nghe qua, dù họ không biết lí do.

“Mấy đứa nhóc dạo này sao rồi, Daphne?” Phu Nhân Bridgerton hỏi.

“Vẫn nghịch ngợm như mọi ngày. David muốn có một con chó con, hẳn là một con chó khi lớn lên sẽ có kích thước bằng một con ngựa nhỏ, và Caroline cứ nằng nặc đòi trở lại nhà anh Benedict.” Cô uống trà và quay sang Gareth. “Con gái tôi đã ở cùng anh trai tôi và gia đình anh ấy vào tháng trước. Anh ấy đã dạy nó học vẽ.”

“Ông ấy là một họa sĩ tài ba phải không?”

“Hai bức tranh được treo trong Phòng Trưng Bày Quốc Gia,” Phu Nhân Bridgerton nói, cười tươi hãnh diện.

“Anh ấy hiếm khi đến thành phố,” Hyacinth nói.

“Nó và vợ thích sự yên tĩnh ở thôn quê,” mẹ cô nói. Nhưng trong giọng bà có một sự cứng rắn. Một sự cứng rắn ngụ ý bà không muốn bàn về chuyện này thêm nữa.

Chỉ ít thì cũng không bàn trước mặt Gareth.

Gareth cố nhớ lại xem anh đã từng nghe một vụ bê bối nào có dính đến Benedict Bridgerton. Anh không nghĩ thế, nhưng dù vậy Gareth cũng ít hơn anh ta mười tuổi, và nếu có chuyện gì đó không hay về quá khứ của anh ta, nó có lẽ cũng đã xảy ra trước khi Gareth chuyển đến thành phố.

Anh nhìn sang Hyacinth để xem cô phản ứng thế nào với câu nói của mẹ cô. Đó không phải một lời trách mắng, không hẳn thế, nhưng rõ ràng bà muốn ngăn Hyacinth mở miệng nói thêm.

Nhưng nếu Hyacinth có phật lòng, cô cũng không thể hiện. Cô đã chuyển sự chú ý đến cửa sổ và đang nhìn đắm đắm ra bên ngoài, hai hàng lông mày hơi cau lại khi cô chớp chớp mắt.

“Ngoài trời có âm không chị?” cô hỏi, quay sang chị gái. “Nhìn như trời có nắng.”

“Ừ,” Daphne nói, hớp từng ngụm trà. “Chị đã đi bộ từ Nhà Hastings mà.”

“Em cũng muốn đi dạo lắm,” Hyacinth tuyên bố.

Gareth chỉ cần một giây là nhận ra ám hiệu dành cho anh. “Tôi sẽ rất hân hạnh được tháp tùng cô, Cô Bridgerton.”

“Được vậy thì còn gì bằng?” Hyacinth nói với một nụ cười khiến người ta hoa mắt.

“Sáng nay mẹ đã ra ngoài,” Phu Nhân Bridgerton nói. “Hoa nghệ tây đang nở rộ trong công viên. Xa Đồn Gác một chút.”

Gareth suýt nữa là mỉm cười. Đồn Gác nằm ở tít đầu bên kia Công Viên Hyde. Đi và về cũng phải mất gần nửa buổi chiều.

Anh đứng lên và đưa cánh tay cho cô. “Chúng ta đi xem hoa nghệ tây chứ?”

“Tuyệt vời.” Hyacinth đứng lên. “Tôi chỉ cần gọi cô hầu để đi theo chúng ta là xong.”

Gregory thẳng lưng lên từ khung cửa sổ, nơi anh ta đã dựa vào. “Có lẽ anh cũng sẽ đi theo,” anh ta nói.

Hyacinth quắc mắt liếc anh ta.

“Hoặc có lẽ anh sẽ không đi,” anh ta thì thầm.

“Dù gì mẹ cũng cần con ở đây mà,” Phu Nhân Bridgerton nói.

“Thật sao ạ?” Gregory mỉm cười ra vẻ ngây thơ. “Vì sao chứ?”

“Bởi vì mẹ cần con,” bà nghiêng răng.

Gareth quay sang Gregory. “Em gái anh sẽ được an toàn với tôi,” anh nói. “Tôi hứa với anh đấy.”

“Ồ, tôi đâu có lo chuyện đó,” Gregory nói với một nụ cười trơ trơ. “Câu hỏi chính xác là—anh có được an toàn với nó không?”

Sau đó Gareth nghĩ lại thật tốt vì Hyacinth đã rời phòng để lấy áo khoác và gọi cô hầu. Cô hầu sẽ giết anh trai ngay tại chỗ.

CHƯƠNG 11

Mười lăm phút sau. Hyacinth hoàn toàn không hề hay biết cuộc đời cô sắp sửa sang trang.

“Người hầu của cô kín miệng chứ?” Gareth hỏi, ngay khi anh và Hyacinth đứng trên con đường lát đá trước nhà Số 5.

“Ồ, đừng lo về Frances,” Hyacinth nói, chĩn chu lại găng tay. “Cô ấy và tôi có một thỏa thuận.”

Anh nhướn mày trong một biểu hiện hài hước uể oải. “Tại sao những từ đó đến từ môi cô lại khiến tôi run rẩy sợ hãi nhỉ?”

“Tôi chắc mình không biết,” Hyacinth hớ hênh nói, “nhưng tôi có thể cam đoan với anh là cô ấy sẽ không đến gần trong phạm vi hai mươi feet trong khi chúng ta đang đi dạo. Chúng ta chỉ cần phải dừng lại và mua cho cô ấy một hộp kẹo bạc hà thôi.”

“Kẹo bạc hà?”

“Cô ấy dễ bị mua chuộc lắm,” Hyacinth giải thích, ngoái nhìn Frances, người đang canh chỉnh khoảng cách cần thiết với cặp đôi đang đi dạo và giờ đang trông hoàn toàn chán ngán. “Tất cả những cô hầu giỏi nhất đều như vậy.”

“Tôi lại không biết,” Gareth thì thầm.

“Điều đó thì tôi thấy khó tin,” Hyacinth nói. Anh hẳn đã phải mua chuộc các cô hầu khắp cả Luân Đôn. Hyacinth không thể hình dung anh có thể đến tận tuổi này với tiếng tăm vang lừng mà không có người phụ nữ nào muốn giữ bí mật mối quan hệ bất chính của họ.

Anh mỉm cười bí hiểm. “Một quý ông thì không bao giờ hé răng những chuyện như thế.”

Hyacinth quyết định sẽ không đào sâu về chủ đề này nữa. Tất nhiên không phải bởi vì cô không tò mò, nhưng vì cô nghĩ anh nói thật tình, và anh sẽ không để lộ bất cứ bí mật nào, dù chúng có thể rất thú vị.

Và thật sự đấy, tại sao lại phí phạm năng lượng nếu chuyện không đi đến đâu?

“Tôi cứ nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ tẩu thoát,” cô nói, khi họ đã đến cuối đường. “Tôi có rất nhiều chuyện để nói với anh.”

Anh quay sang cô với sự thích thú rành rành. “Cô có khả năng dịch tở ghi chú đó không?”

Hyacinth nhìn ra sau vai. Cô biết cô đã nói Frances sẽ ở khá xa phía sau, nhưng thường xuyên rà soát vẫn tốt hơn, nhất là khi Gregory cũng không hề xa lạ với khái niệm mua chuộc.

“Có,” cô nói, khi cô đã hài lòng rằng họ sẽ không bị nghe thấy, “À thì, chí ít thì cũng phần lớn. Đủ để biết chúng ta cần phải đóng khung cuộc tìm kiếm trong thư viện.”

Gareth cười khẽ.

“Sao điều đó lại hài hước?”

“Isabella sắc sảo hơn nhiều so với những gì bà thể hiện. Nếu bà muốn chọn một căn phòng mà chồng bà sẽ hiếm khi bước vào, bà không thể lựa chọn hay hơn thư viện. Chỉ trừ phòng ngủ, tôi cho là thế, nhưng mà”—anh quay sang và nhìn xuống cô với một vẻ áp đặt rất khó ưa—“đó không phải chủ đề dành cho tai cô.”

“Người đâu mà cổ hủ,” cô lầm bầm.

“Không phải một lời cáo buộc thường được quăng về phía tôi,” anh nói với nụ cười khá thích thú, “nhưng rõ ràng cô khơi lên khía cạnh tốt đẹp nhất của tôi.”

Anh chế nhạo lộ liễu đến mức Hyacinth không thể làm gì khác hơn là cau có.

“Cô nói đó là thư viện à,” Gareth trầm ngâm, sau khi dành một lúc để thích thú sự bức dọc của Hyacinth. “Điều đó rất có lý. Cha của cha tôi không phải là con người thiên về trí tuệ.”

“Tôi hy vọng thế có nghĩa là ông ta không có quá nhiều sách,” Hyacinth nói mà cau mày. “Tôi đoán bà đã kẹp manh mối tiếp theo vào một cuốn sách.”

“Không may mắn thế đâu,” Gareth nhả mặt. “Ông nội tôi không thích sách, nhưng lại rất quan tâm giữ gìn thể diện, và không có nam tước với lòng tự tôn nào lại có một ngôi nhà thiếu thư viện, hay một cái thư viện thiếu sách.”

Hyacinth rên rỉ. “Phải mất cả đêm mới soát qua được cả một thư viện toàn là sách.”

Anh mỉm cười với cô đầy cảm thông, và điều gì đó xôn xao trong bụng cô. Cô mở miệng để nói, nhưng tất cả những gì cô có thể làm là hít vào, và cô không thể bỏ đi cái cảm giác kỳ lạ rằng cô ngạc nhiên.

Nhưng vì điều gì thì cô chẳng biết.

“Có lẽ, một khi cô thấy những thứ ở đó, đột nhiên cô sẽ khám phá ra vấn đề,” Gareth nói. Anh hơi nhún một bên vai khi anh dẫn họ quanh góc cua và đi vào công viên. “Chuyện đó cứ xảy đến với tôi suốt. Thường là khi tôi ít ngờ nhất.”

Hyacinth gật đầu đồng tình, vẫn còn có chút bất an bởi cảm giác chao đảo kỳ lạ cô vừa trải qua. “Đó chính xác là điều tôi đang hy vọng sẽ xảy ra,” cô nói, buộc mình phải chú mục vào vấn đề trước

mắt. “Nhưng tôi e là Isabella lại khá bí ẩn. Hay là...tôi không biết nữa...có lẽ bà không cố tình tỏ ra bí hiểm, mà chỉ là do tôi không thể chuyển tải nội dung của tất cả câu chữ. Nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể cho rằng chúng ta sẽ không tìm thấy bộ nữ trang kim cương mà là một manh mối khác.”

“Tại sao lại thế?”

Cô gật đầu ra chiều suy ngẫm. “Tôi gần như chắc chắn chúng ta phải tìm trong thư viện, chính xác hơn là một cuốn sách. Và tôi không biết làm sao bà có thể nhét bộ kim cương vào giữa những trang giấy.”

“Bà có thể đã khoét gáy sách. Tạo ra một chỗ cất giấu chẳng hạn.”

Hơi thở cô nghẹn lại. “Tôi chưa từng nghĩ về khả năng đó,” cô nói, đôi mắt mở to vì phấn khích. “Chúng ta sẽ cần phải cố gắng gấp đôi. Tôi nghĩ—mặc dù không dám chắc—cuốn sách là về lĩnh vực khoa học.”

Anh gật đầu. “Phạm vi sẽ được thu hẹp. Cũng đã lâu từ khi tôi vào thư viện Nhà St. Clair, nhưng tôi không nhớ ở đó có nhiều ấn bản về lĩnh vực khoa học.”

Hyacinth hơi mím môi khi cô cố gắng nhớ lại những chỉ dẫn cụ thể trong tờ ghi chú. “Có liên quan đến nước. Nhưng tôi không nghĩ đó là về sinh vật học.”

“Cô làm tốt lắm,” anh nói, “và nếu tôi chưa nói ra, thì cảm ơn cô.”

Hyacinth suýt chút bị vấp chân, vì quá bất ngờ trước lời khen của anh. “Tôi vui lòng giúp mà,” cô trả lời, một khi cô đã vượt qua sự kinh ngạc lúc đầu. “Tôi rất vui khi làm việc đó. Thành thật mà nói, tôi không biết mình sẽ làm gì khi chuyện này kết thúc. Cuốn nhật ký thật sự là một sự sao lãng thú vị.”

“Cô cần phải sao lãng khỏi điều gì?” anh hỏi.

Hyacinth nghĩ về điều đó trong một lúc. “Tôi không biết nữa,” cuối cùng cô nói. Cô nhìn lên anh, cảm giác hai hàng lông mày chau lại khi đôi mắt cô tìm gặp mắt anh. “Thế không đáng buồn sao?”

Anh lắc đầu, lần này khi anh mỉm cười, nó không hề mang vẻ kẻ cả, và thậm chí cũng không có sự châm biếm. Nó chỉ là một nụ cười theo đúng nghĩa. “Tôi lại nghĩ chuyện đó khá là bình thường,” anh nói.

Nhưng cô không bị thuyết phục. Cho đến khi sự kích động về cuốn nhật ký và cuộc tìm kiếm bộ nữ trang đến với cuộc đời cô, cô đã chẳng hề nhận thấy những tháng ngày của cô đã bị ép vào một khuôn

khổ nhất định. Cùng những việc làm đó, những con người đó, món ăn đó, cũng những cảnh tượng đó.

Cô đã không nhận ra mình muốn một sự thay đổi đến nhường nào.

Có lẽ đó lại là một lời nguyện nữa đổ lên Isabella Marinzoli St. Clair. Có lẽ cô thậm chí còn không hề muốn một sự thay đổi trước khi cô bắt đầu dịch cuốn nhật ký. Có lẽ cô không biết mình nên muốn điều đó.

Nhưng giờ...Sau chuyện này...

Cô có cảm giác mọi chuyện sẽ chẳng còn được như xưa.

“Chùng nào chúng ta quay lại Nhà St. Clair?” cô hỏi, hăng hái chuyện chủ đề.

Anh thở dài. Hoặc có lẽ là một tiếng rên rỉ. “Tôi cho là cô sẽ tiếp nhận không tốt chuyện tôi nói sẽ đi một mình.”

“Rất xấu nữa kia,” cô thừa nhận.

“Tôi cũng đã nghi thế rồi.” Anh liếc ngang sang cô. “Có phải tất cả mọi người trong gia đình cô đều bướng bỉnh tương tự?”

“Không,” cô nói hoàn toàn thoải mái, “mặc dù họ cũng gần đến mức đó. Nhất là chị Eloise của tôi. Anh chưa gặp chị ấy. Và Gregory nữa.” Cô đảo tròn mắt. “Anh ấy là tên quái vật.”

“Tại sao tôi lại nghi ngờ bất kể anh cô làm gì với cô, cô sẽ đáp lễ ngang tầm, và rồi gấp mười lần nhĩ?”

Cô nghiêng đầu sang bên, cố gắng trông cực kỳ chăm biếm và sành sỏi. “Có phải anh đang nói rằng anh không tin tôi có thể chìa má bên kia?”

“Một giây cũng không.”

“Được thôi, đó là sự thật,” cô nhún vai. Dù gì cô cũng không đủ khả năng để tiếp tục trò bịp đó lâu hơn. “Tôi cũng không thể ngồi yên trong một buổi giảng đạo.”

Anh cười toe. “Thì tôi cũng thế.”

“Anh nói dối,” cô kết tội. “Anh thậm chí còn không thèm thử. Tôi được người có thể lực nhất thông tin cho biết anh không bao giờ đi lễ nhà thờ.”

“Những người có thể lực nhất đang để ý đến tôi à?” Anh hơi mỉm cười. “An lòng làm sao.”

“Bà ngoại anh ấy.”

“À,” anh nói. “Thế mới giải thích được vấn đề. Cô tin rằng linh hồn tôi không thể cứu vãn được nữa sao?”

“Tin tuyệt đối,” cô nói, “nhưng đó không phải là lí do để khiến những người còn lại như chúng tôi phải gánh chịu.”

Anh nhìn cô với một tia sáng tinh quái trong mắt. “Đi nhà thờ mà không có sự hiện diện điềm tĩnh của tôi là một sự tra tấn dã man lắm à?”

“Anh biết tôi có ý gì,” cô nói. “Thật không công bằng khi tôi phải đi trong khi anh thì không.”

“Từ khi nào chúng ta đã thành một cặp đôi ăn miếng trả miếng vậy?” anh thắc mắc.

Câu đó khiến cô ngừng ngay lập tức. Chỉ ít là về mặt phát ngôn.

Và anh rõ ràng không thể cưỡng lại trêu chọc cô thêm nữa, bởi vì anh nói, “Gia đình cô chắc chắn là không tế nhị về chuyện đó.”

“Ồ,” cô nói, chỉ vừa đủ nén một tiếng rên rỉ. “Cái đó.”

“Cái đó?”

“Họ.”

“Họ đâu có tệ đến thế,” anh nói.

“Không,” cô đồng ý. “Nhưng sự tế nhị của họ đã thành thói quen rồi. Tôi cho là mình phải cáo lỗi.”

“Không cần đâu,” anh thì thầm, nhưng cô nghi đó chỉ là một câu nói nhạt nhẽo theo thói quen.

Hyacinth thở dài. Cô đã quen với những cố gắng thường xuyên quăn bách của gia đình cô để gả cô đi, nhưng cô có thể thấy nó có thể khiến người đàn ông tội nghiệp có chút bất an. “Nếu nó khiến anh cảm thấy khá hơn,” cô nói, liếc sang anh cái nhìn cảm thông, “anh không phải là quý ông đầu tiên họ cố gắng gán cho tôi.”

“Cách nói duyên dáng làm sao.”

“Mặc dù nếu anh nghĩ về chuyện đó,” cô nói, “thật sự nếu họ nghĩ chúng ta sẽ kết hôn thì sẽ có lợi cho chúng ta.”

“Làm sao như thế được?”

Cô lật đật suy nghĩ. Cô vẫn không chắc mình muốn sẵn đón anh, nhưng cô chắc chắn mình không muốn anh nghĩ cô đeo đuổi anh. Bởi vì nếu anh nghĩ như thế, và rồi anh cự tuyệt cô...à thì, chẳng có gì có thể tàn bạo hơn.

Hay tan nát cõi lòng hơn.

“Chà,” cô vừa nói vừa nghĩ, “chúng ta sẽ cần phải trải qua nhiều thời gian với nhau, ít nhất thì cũng cho đến lúc chúng ta xong xuôi với quyền nhật ký. Nếu gia đình tôi nghĩ có thể một nhà thờ sẽ là bến đỗ ở cuối con đường, họ sẽ ít phản đối hơn.”

Anh tỏ vẻ cân nhắc chuyện đó. Dù vậy, Hyacinth ngạc nhiên khi thấy anh không nói gì, nên có nghĩa là cô phải nói.

“Sự thật là,” cô nói, cố gắng tỏ ra thật tự nhiên và vô tư lự, “họ muốn rảnh nợ khỏi tôi đến điên lên được.”

“Tôi không nghĩ cô công bằng với gia đình mình,” anh nói nhẹ nhàng.

Môi Hyacinth hé mở vì kinh ngạc. Có một sự cứng rắn trong giọng anh, điều gì đó nghiêm túc và bất ngờ. “Ồ,” cô nói, chớp mắt khi cố gắng nghĩ ra một câu nhận xét phù hợp. “À...”

Anh quay người, và mắt anh ánh lên một tia sáng chăm chú kỳ lạ khi anh nói, “Cô cực kỳ may mắn khi có họ.”

Cô bỗng cảm thấy bối rối. Gareth đang nhìn cô quá dữ dội—cứ như cả bầu trời đang sụp đổ xung quanh họ, và họ chỉ đang ở trong Công Viên Hyde thôi, trời ạ, và đang nói về gia đình cô...

“Chà, vâng,” cuối cùng cô cũng nói.

Khi Gareth nói, giọng anh gay gắt. “Họ chỉ thương yêu cô và muốn điều tốt đẹp nhất cho cô.”

“Anh đang nói anh là điều tốt đẹp nhất cho tôi đấy à?” Hyacinth trêu. Bởi vì cô phải trêu. Cô không biết phải phản ứng với thái độ kỳ lạ của anh bằng cách nào khác. Bất cứ điều gì cũng sẽ tiết lộ quá nhiều.

Và có lẽ câu đùa cợt của cô sẽ buộc anh phải tiết lộ điều gì đó.

“Đó không phải ý tôi, và cô biết điều đó,” anh nói kịch liệt.

Hyacinth bước lùi lại. “Tôi xin lỗi,” cô nói, ngỡ ngàng vì phản ứng của anh.

Nhưng anh vẫn chưa xong. Anh nhìn cô đăm đăm, đôi mắt sáng lên một cảm xúc gì đó mà cô chưa hề thấy trước đây. “Cô nên biết ơn vì cô có một gia đình lớn và đầy tình yêu thương.”

“Tôi có biết ơn đây chứ. Tôi—”

“Cô có biết tôi có bao nhiêu người trong cái thế giới này không?” anh ngắt lời. Anh bước tới trước, rút ngắn khoảng cách đến chỗ cô cho đến khi anh ở gần đến bất an. “Cô có biết không?” anh gắng hỏi. “Một người. Chỉ có một người,” anh nói, không chờ cô trả lời. “Bà ngoại của tôi. Và tôi sẽ hy sinh mạng sống vì bà.”

Hyacinth chưa bao giờ thấy cảm xúc mạnh mẽ này ở anh, cô thậm chí chưa từng dám mơ anh có cảm xúc đó. Bình thường anh rất điềm tĩnh, quá lạnh lùng. Thậm chí ở cái đêm tại Nhà Bridgerton, khi anh bị xáo trộn bởi cuộc gặp với cha anh, anh vẫn có vẻ khinh bạc. Và rồi cô nhận ra điều khác lạ ở anh, điều đã khiến anh cách biệt... Anh chưa bao giờ thật sự nghiêm túc.

Cho đến tận lúc này.

Cô không thể dứt mắt khỏi gương mặt anh, thậm chí khi anh đã quay đi, chỉ để cô thấy nét mặt nhìn nghiêng của anh. Anh đang nhìn chăm chăm một điểm xa xăm ở đường chân trời, một cái cây hay bụi cỏ nào đó mà có lẽ đến anh cũng không thể xác định.

“Cô có biết cảm giác cô độc là gì không?” anh hỏi khẽ, vẫn không nhìn cô. “Không phải một giờ, không phải một chiều, mà chỉ biết, biết chắc chắn rằng trong vài năm nữa, cô sẽ hoàn toàn trợ trợ.”

Cô mở miệng để nói không, tất nhiên là không, nhưng rồi cô nhận ra ở cuối câu của anh không có dấu chấm hỏi.

Cô chờ, bởi vì cô không biết phải nói gì. Và rồi bởi vì cô nhận ra nếu cô nói điều gì đó, nếu cô cố gắng ngụ ý mình hiểu, khoảnh khắc này sẽ qua đi, và cô sẽ không bao giờ biết được suy nghĩ của anh.

Và khi cô đứng đó, nhìn đăm đăm lên mặt anh trong lúc anh suy nghĩ miên man, cô nhận ra cô muốn đến tuyệt vọng được biết suy nghĩ của anh.

“Anh St. Clair?” cuối cùng cô thì thầm, sau một phút trôi qua. “Gareth?”

Cô thấy môi anh cử động trước khi nghe giọng anh. Một bên khóe miệng anh cong lên thành nụ cười châm biếm, và cô có cảm giác rất kỳ lạ rằng anh đã chấp nhận vận rủi của mình, rằng anh đã nhìn nhận nó và chịu an phận, bởi vì nếu anh cố gắng phá bỏ nó, anh sẽ chỉ nhận lấy trái tim tan vỡ.

“Tôi sẽ từ bỏ hết tất cả để có thêm một người cho tôi hy sinh mạng sống,” anh nói.

Và rồi Hyacinth nhận ra một vài điều đến chỉ trong tích tắc. Và có những điều ta chỉ biết mà không có khả năng lí giải.

Bởi vì trong khoảnh khắc đó cô biết mình sẽ kết hôn với người đàn ông này.

Không thể là ai khác.

Gareth St. Clair biết điều gì là quan trọng. Anh hóm hỉnh, châm biếm, anh có thể ngạo mạn chế nhạo, nhưng anh biết điều gì là quan trọng.

Và Hyacinth chưa từng nhận ra điều đó quan trọng đối với cô đến nhường nào.

Môi cô há ra khi cô quan sát anh. Cô muốn nói điều gì đó, muốn làm gì đó. Cô cuối cùng đã nhận ra điều mình muốn trong đời, và cô cảm giác như mình phải kiễng cả hai chân lên mà dốc hết tâm lực để đạt được mục tiêu và bảo đảm cô nắm chắc nó.

Nhưng cô đang bất động, không thể thốt nên lời khi cô ngấm gương mặt nhìn nghiêng của anh. Có một vẻ gì đó trong cái cách anh đang giữ cho hàm mình răn lại. Anh trông cô độc, ám ảnh. Và Hyacinth có một thôi thúc mãnh liệt muốn đưa tay ra và chạm vào anh, muốn để những ngón tay cô phớt lên má anh, muốn vuốt mái tóc anh nơi những món tóc vàng sẫm ở đuôi sam nghỉ ngơi trên cổ áo.

Nhưng cô không làm thế. Cô không can đảm đến gần ấy.

Anh đột ngột xoay lại, đôi mắt anh gặp mắt cô với sự mãnh liệt và trong vắt đến mức lấy đi hơi thở cô. Và cô có cảm giác lạ lùng nhất rằng chỉ đến giây phút này cô mới thấy người đàn ông bên dưới bề nổi.

“Chúng ta quay về chứ?” anh hỏi, giọng anh nhẹ và thật đáng thất vọng vì nó đã trở lại bình thường như mọi ngày.

Bất kể điều gì đã xảy ra giữa họ, nó đã qua.

“Tất nhiên rồi,” Hyacinth nói. Giờ không phải là lúc để thúc ép anh. “Khi nào anh muốn trở lại Nhà...” Giọng cô nhỏ dần. Gareth đã cứng người lại, và đôi mắt anh đột ngột tập trung ở sau vai cô.

Hyacinth xoay người để xem điều gì đã tóm lấy sự chú ý của anh.

Hơi thở cô nghẹt trong cổ họng. Cha anh đang đi bộ đến cuối đường, thẳng về phía họ.

Cô vội nhìn quanh. Họ đang ở rìa công viên, và vì thế ít người qua lại. Cô có thể thấy một vài người trong giới thượng lưu ở bên kia khoảng rừng, nhưng chẳng có ai đủ gần để nghe lỏm được cuộc trò chuyện, với điều kiện Gareth và cha anh có đủ khả năng để cư xử lễ độ với nhau.

Hyacinth nhìn từ quý ông nhà St. Clair này đến người kia, và cô nhận ra cô chưa từng thấy họ đứng chung.

Một nửa trong cô muốn kéo Gareth sang bên và tránh một cuộc đụng độ, và một nửa còn lại hiều kỳ đến chết đi được. Nếu họ cứ đứng đây, và cô cuối cùng cũng có thể chứng kiến hai người này ảnh hưởng đến nhau như thế nào, cô có thể biết được nguyên do mỗi bất hòa của họ.

Nhưng điều đó không phải do cô quyết định. Mà phải do Gareth. “Anh có muốn đi không?” cô hỏi anh, giữ cho giọng mình thấp xuống.

Môi anh từ từ hé mở khi cảm anh nâng lên một nấc. “Không,” anh nói, giọng anh trầm mặc kỳ lạ. “Đây là một công viên công cộng mà.”

Hyacinth nhìn từ Gareth đến cha anh rồi trở lại, cô dám chắc đầu mình đang gục gà gục gật, như một trái banh tennis bị phát. “Anh có chắc không?” cô hỏi, nhưng anh không nghe thấy cô. Cô không nghĩ anh sẽ nghe thấy tiếng súng đại bác bắn xẹt qua tai anh, anh đang quá chú tâm vào người đàn ông đi thong thả về phía họ.

“Thưa Cha,” Gareth nói, tặng cho ông ta một nụ cười trơn tru. “Thật vui được gặp cha.”

Một biểu hiện kinh khiếp thoáng qua mặt Ngài St. Clair trước khi ông ta chế ngự nó. “Gareth,” ông ta nói, giọng đều đều, chuẩn mực, và theo ý kiến của Hyacinth, thì hoàn toàn vô tình. “Thật là...lạ... khi gặp anh và Cô Bridgerton ở đây.”

Đầu Hyacinth giật ngược vì ngạc nhiên. Ông ta nói tên cô quá ầm ỹ. Cô không mong muốn bị kéo vào cuộc chiến của họ, nhưng có vẻ như việc đó đã xảy ra.

“Cô đã gặp cha tôi chưa?” Gareth kéo dài giọng, hướng câu hỏi vào cô ngay cả khi đôi mắt anh

không rời gương mặt nam tước.

“Chúng tôi đã được giới thiệu với nhau,” Hyacinth trả lời.

“Đúng vậy,” Ngài St. Clair nói, nắm bàn tay cô và cúi người để hôn lên những ngón tay đeo găng. “Cô lúc nào cũng lôi cuốn, Cô Bridgerton.”

Câu đó đã đủ cho Hyacinth thấy họ chắc chắn đang nói về một chuyện khác, bởi vì cô biết mình không phải lúc nào cũng lôi cuốn.

“Cô có thấy vui khi đi chung với con trai tôi không?” Ngài St. Clair hỏi cô, và Hyacinth nhận ra một lần nữa có người đặt cho cô một câu hỏi mà không nhìn cô.

“Tất nhiên rồi,” cô nói, đôi mắt vẫn đảo qua đảo lại giữa hai người đàn ông. “Anh ấy là một người đồng bạn rất thú vị.” Và rồi, bởi vì cô không thể cưỡng lại, cô nói thêm, “Ngài nhất định thấy rất tự hào về anh ấy.”

Câu đó khiến nam tước chú ý, và ông ta quay sang cô, ánh mắt nhảy nhót với điều gì đó không hẳn là sự hài hước. “Tự hào,” ông ta thì thầm, đôi môi cong lên thành nụ cười nửa miệng mà cô nghĩ khá giống Gareth. “Đó là một tính từ rất thú vị.”

“Khá là minh bạch, tôi nghĩ thế,” Hyacinth nói thản nhiên.

“Chẳng có gì minh bạch với cha tôi cả,” Gareth nói.

Đôi mắt nam tước trở nên cứng rắn. “Ý con tôi là tôi có khả năng thấy sự thay đổi nhỏ trong một hoàn cảnh...khi có sự thay đổi.” Ông ta quay sang Hyacinth. “Đôi lúc, Cô Bridgerton thân mến, những việc ngay trước mắt lại hoàn toàn là trắng và đen.”

Đôi môi cô há ra khi cô liếc sang Gareth và rồi đến cha anh. Họ đang nói về chuyện quý gì đây chứ?

Bàn tay Gareth trên cánh tay cô thất lại, nhưng khi anh nói, giọng anh nhẹ và hờ hững. Quá hờ hững. “Ít ra cha tôi và tôi cũng đồng ý kiến được một lần. Người ta rất thường thấy cuộc đời với sự rõ ràng chắc chắn.”

“Ngay lúc này, có lẽ vậy không?” ngài nam tước thì thầm.

Chắc, không hề, Hyacinth muốn thoát ra. Đây là cuộc trò chuyện trừu tượng và tối nghĩa nhất trong cuộc đời cô. Nhưng cô giữ im lặng. Một phần bởi vì cô không ở vị trí để lên tiếng, mà một phần còn

vì cô không muốn làm bất cứ điều gì để làm gián đoạn cuộc đựng độ có nhiều tiết lộ này.

Cô quay sang Gareth. Anh đang mỉm cười, nhưng đôi mắt lạnh lùng. “Tôi tin ý kiến của tôi ngay lúc này là rất rõ,” anh nói nhẹ.

Và rồi rất đột ngột nam tước chuyển sự chú ý của ông ta sang Hyacinth. “Còn cô thì sao, Cô Bridgerton?” ông ta hỏi. “Cô có thấy mọi chuyện theo màu trắng và đen, hay thế giới của cô được tô những sắc màu xám?”

“Còn tùy,” cô trả lời, hất cằm lên cho đến khi cô có thể nhìn thẳng vào mắt ông ta. Ngài St. Clair cao, cao bằng Gareth, và ông ta trông rất khỏe mạnh và sung sức. Khuôn mặt ông ta ưa nhìn và còn trẻ, với đôi mắt màu xanh dương và hai gò má cao.

Nhưng Hyacinth nhìn là không ưa ông ta ngay. Ở ông ta có một vẻ giận dữ, một biểu hiện dối trá và tàn nhẫn.

Và cô không thích những cảm xúc ông ta khơi lên ở Gareth.

Không phải Gareth đã nói gì với cô, nhưng nó rõ như ban ngày trên gương mặt anh, trong giọng anh, thậm chí trong cái dáng vẻ anh nâng cằm.

“Một câu trả lời rất khôn ngoan, Cô Bridgerton,” nam tước nói, khẽ gật đầu khen ngợi.

“Hài hước làm sao,” cô trả lời. “Tôi lại thường không khôn ngoan.”

“Đúng là thế phải không?” ông ta thì thầm. “Đúng là cô có tiếng khá...bộc trực.”

Hyacinth nheo mắt. “Có lí do cả đấy.”

Ngài nam tước cười rục rịch. “Chỉ cần bảo đảm cô có đầy đủ thông tin trước khi cô hình thành ý kiến cá nhân, thưa Cô Bridgerton. Hoặc là”—đầu ông ta hơi di chuyển, khiến ánh mắt ông ta chiếu vào khuôn mặt cô ở một góc độ kỳ lạ kiểu ranh ma—“trước khi cô ra quyết định.”

Hyacinth mở miệng để vớt cho ông ta một câu đáp trả xát muối—một câu mà cô hy vọng sẽ nghĩ ra khi cô tiếp tục, bởi vì cô vẫn không biết ông ta đang cảnh báo cô về chuyện gì. Nhưng trước khi cô có thể nói, bàn tay Gareth trên bắp tay cô đã thắt chặt lại đến đau đớn.

“Đã đến lúc đi rồi,” anh nói. “Gia đình cô sẽ mong ngóng cô đấy.”

“Hãy gửi họ tình cảm thân mến của tôi,” Ngài St. Clair nói, hơi cúi mình. “Họ là những người tốt.

Tôi chắc chắn họ muốn điều tốt đẹp nhất cho cô.”

Hyacinth chỉ nhìn ông ta chằm chằm. Cô không biết ý tưởng ngầm của cuộc trò chuyện này là gì, nhưng rõ ràng cô không có tất cả những chi tiết cần thiết. Và cô ghét bị mù tịt.

Gareth kéo cánh tay cô, mạnh, và cô nhận ra anh đã bắt đầu bước đi. Hyacinth vấp lên một chỗ u trên đường khi cô hấp tấp bước theo anh. “Chuyện đó là thế nào vậy?” cô hỏi, hụt hơi vì cố gắng bắt kịp anh. Anh đang sải bước qua công viên với một tốc độ mà cặp chân ngắn của cô không thể sánh nổi.

“Không có gì hết,” anh nghiêng răng.

“Không phải là không có gì.” Cô ngoái nhìn ra sau để xem liệu Ngài St. Clair có còn đứng đằng sau họ. Không hề, và cử động đó khiến cô mất thăng bằng. Cô vấp chân, ngã vào người Gareth, anh hình như không có nhã hứng cư xử với cô bằng sự trù mến và quan tâm đặc biệt. Dù vậy, anh vẫn ngừng bước, chỉ đủ lâu cho cô đứng vững lại.

“Chẳng có chuyện gì hết,” anh nói, và giọng anh gay gắt và cộc lốc và cả trăm điều khác mà cô không nghĩ là có thể.

Cô không nên nói bất cứ điều gì nữa. Cô biết cô không nên nói bất cứ điều gì khác, nhưng cô không phải lúc nào cũng đủ cẩn trọng để nghe theo những lời cảnh báo, và khi anh kéo cô đi theo bên cạnh anh, gần như lôi cô theo hướng đông về phía Mayfair, cô hỏi, “Chúng ta sẽ làm gì đây?”

Anh ngừng lại, đột ngột đến mức cô gần như đâm sầm vào anh. “Làm gì?” anh nhắc lại. “Chúng ta?”

“Chúng ta,” cô khẳng định, mặc dù giọng cô không được cứng rắn như ý.

“Chúng ta sẽ không làm gì hết,” anh nói, giọng anh lạnh lạnh. “Chúng ta sẽ đi bộ về lại nhà cô, nơi chúng ta sẽ đặt cô lại trước thềm nhà, và rồi chúng ta sẽ quay lại khu căn hộ nhỏ, lợp xúp của tôi và uống một ly.”

“Tại sao anh lại ghét ông ấy nhiều đến thế?” Hyacinth hỏi. Giọng cô dịu nhẹ nhưng thẳng thắn.

Anh không trả lời. Anh đã không trả lời, và rồi cô thấy rõ anh sẽ không trả lời. Đó không phải chuyện của cô, nhưng ôi, sao mà cô ước đó là chuyện của cô quá đi mất.

“Tôi sẽ đưa cô về, hay cô muốn đi cùng cô hầu?” cuối cùng anh hỏi.

Hyacinth nhìn qua vai. Frances vẫn đang ở đằng sau, đứng gần một cây đu to. Trông cô hầu chẳng

có chút chán chường.

Hyacinth thở dài. Lần này cô sẽ phải cần đến rất nhiều kẹo bạc hà.

CHƯƠNG 12

Hai mươi phút sau, sau một cuộc cuộc bộ dài và im lặng.

Thật đáng kinh ngạc, Gareth nghĩ với nhiều hơn chút cảm giác ghê tởm bản thân, làm sao một cuộc đụng độ với nam tước lại có thể phá hỏng một ngày tuyệt vời.

Và thậm chí lí do còn không hẳn là nam tước. Anh không thể chịu được ông ta, đó là sự thật, nhưng đó không phải điều khiến anh phiền lòng, điều khiến anh trăn trở trong đêm, thâm bặt tai mình vì quá ngu ngốc.

Anh ghét điều cha anh gây ra cho anh, khi một cuộc trò chuyện có thể biến đổi anh thành một con người hoàn toàn khác. Hoặc nếu không phải một người hoàn toàn khác, thì cũng thành một bản sao đáng ngạc nhiên của Gareth William St. Clair...ở tuổi mười lăm. Vì tình yêu Chúa, giờ anh đã là một người trưởng thành, một người đàn ông hai mươi tám tuổi đầu. Anh đã rời khỏi nhà và, hy vọng là, đã lớn khôn. Lẽ ra anh phải có khả năng cư xử như một người trưởng thành khi trò chuyện với nam tước. Lẽ ra anh không nên cảm giác như thế này.

Lẽ ra anh không nên có cảm giác gì mới phải. Không gì hết.

Nhưng nó lúc nào cũng xảy ra. Anh trở nên nóng giận. Và cáu bẳn. Và anh nói những điều dễ khiêu khích. Thật thô lỗ, và thật non nớt, và anh không biết làm sao để ngừng nó lại.

Và lần này, nó lại xảy ra ngay trước mặt Hyacinth.

Anh đã đi bộ về nhà cô trong im lặng. Anh có thể thấy cô muốn nói. Chết tiệt, thậm chí khi anh không thấy gương mặt cô, anh vẫn biết cô muốn nói. Hyacinth lúc nào cũng muốn nói. Nhưng rõ ràng thỉnh thoảng cô cũng biết khi nào thì nên để mặc, bởi vì cô giữ im lặng trên suốt đường về qua Công Viên Hyde và Mayfair. Và giờ họ đang ở trước nhà cô, cô hầu Frances vẫn đang lững thững theo sau cách hai mươi feet.

“Tôi xin lỗi vì vụ lộn xộn trong công viên,” anh nói nhanh, bởi vì một câu xin lỗi phải được thốt ra.

“Tôi không nghĩ có người nào đó đã thấy,” cô trả lời. “Hay ít nhất thì tôi cũng không nghĩ có người nào đó nghe thấy. Và đó không phải lỗi của anh.”

Anh thấy mình mỉm cười. Một cách châm biếm, bởi vì đó là kiểu nụ cười duy nhất anh có thể nặn ra. Đó là lỗi của anh. Cha anh đã khiêu khích anh, nhưng cũng đã quá thời gian cho Gareth học được cách không thềm đếm xỉa đến điều đó.

“Anh sẽ vào chứ?” Hyacinth hỏi.

Anh lắc đầu. “Tốt nhất là không.”

Cô nhìn lên anh, đôi mắt nghiêm túc kỳ lạ. “Tôi muốn mời anh vào,” cô nói.

Đó là một lời nhận định, thật rõ ràng và trần trụi nên anh biết mình không thể từ chối. Anh gật đầu với cô, và họ cùng bước lên những bậc thềm. Những thành viên Bridgerton còn lại đã giải tán, cho nên họ bước vào căn phòng khách màu hồng-và-cam giờ-đã-trống-không. Hyacinth chờ gần cửa ra vào cho đến khi anh đến khu ghế ngồi, và rồi cô đóng nó lại. Kín.

Gareth nhướn mày thắc mắc. Trong một vài hoàn cảnh, một cánh cửa đóng là đủ để yêu cầu hôn lễ.

“Tôi vẫn thường nghĩ,” Hyacinth nói sau một lúc, “điều duy nhất sẽ khiến cuộc sống của tôi tốt hơn chính là một người cha.”

Anh không nói gì.

“Bất cứ khi nào tôi giận mẹ tôi,” cô nói tiếp, vẫn đang đứng bên cánh cửa, “hay một trong những anh, chị tôi, tôi thường nghĩ—nếu tôi có một người cha thì hay quá. Tất cả mọi thứ sẽ trở nên hoàn hảo, và ông chắc chắn sẽ đứng về phía tôi.” Cô nhìn lên, và môi cô cong lên trong một nụ cười nửa miệng đáng yêu. “Ông sẽ không làm vậy, tất nhiên, bởi vì tôi chắc hầu hết các lần tôi đều ở phía sai quấy, nhưng tôi thấy được an ủi hơn khi nghĩ như thế.”

Gareth vẫn không nói gì. Tất cả những gì anh có thể làm là đứng đó và tưởng tượng mình là một người nhà Bridgerton. Anh dựng lên cảnh tượng mình với tất cả các anh chị em, với tất cả tiếng cười. Và anh không thể đáp lời cô, bởi vì quá đau đớn khi nghĩ cô đã có tất cả và vẫn còn muốn thêm nữa.

“Tôi luôn thấy ghen tị với những người có cha,” cô nói, “nhưng giờ thì không còn nữa.”

Anh quay ngoắt lại, đôi mắt anh chiếu vào mắt cô. Cô đáp lại ánh mắt anh với sự thẳng thắn ngang ngửa, và anh nhận ra anh không thể nhìn đi nơi khác. Không phải là không nên—mà là không thể.

“Thà là không có cha còn hơn có một người cha như cha anh, Gareth,” cô nói lặng lẽ. “Tôi rất lấy làm tiếc.”

Và đó là sự hủy diệt của anh. Đây là cô gái có tất cả mọi thứ—chỉ ít cũng là tất cả mọi thứ anh nghĩ mình muốn—và không biết bằng cách nào cô vẫn thấu hiểu.

“Tôi ít ra cũng có những ký ức,” cô nói tiếp, mỉm cười buồn. “Hay ít ra cũng là những ký ức người khác kể lại cho tôi nghe. Tôi biết cha tôi là người như thế nào, và tôi biết ông là một người tốt. Nếu ông còn sống ông sẽ rất yêu thương tôi. Ông sẽ không dè dặt mà yêu thương tôi vô điều kiện.”

Đôi môi cô run run thành một biểu hiện mà anh chưa từng thấy ở cô trước đây. Có một chút nguy biến, cả một mớ tự ti. Nó hoàn toàn không giống Hyacinth, và vì lí do đó hoàn toàn mê hoặc.

“Và tôi biết,” cô nói, thở ra một hơi ngắn rời rạc, kiểu hơi thở khi người ta không thể tin được điều mình đang nói, “rằng để yêu thương tôi thường là một công việc nặng nhọc.”

Và đột nhiên Gareth nhận ra một vài điều đến chỉ trong tích tắc. Và có những điều người ta chỉ có thể biết mà không có khả năng lí giải. Bởi vì trong khi anh đứng đó quan sát cô, tất cả những gì anh có thể nghĩ là—Không.

Không.

Yêu thương Hyacinth Bridgerton là một việc khá dễ.

Anh không biết ý tưởng đó đến từ đâu, hay góc khuất lạ lùng nào của não anh đã đi đến kết luận đó, bởi vì anh hoàn toàn chắc chắn sống với cô sẽ gần như là không thể, nhưng không hiểu sao anh lại biết yêu cô sẽ không hề khó khăn.

“Tôi nói quá nhiều,” cô nói.

Anh đã mãi suy nghĩ. Cô đang nói gì thế nhỉ?

“Và tôi rất cứng đầu.”

Điều đó đúng, nhưng cái gì—

“Và tôi có thể là một người xấu tính khi tôi không được làm theo ý mình, mặc dù tôi thích nghĩ hầu hết các lần tôi cũng biết điều một cách hợp lý...”

Gareth bắt đầu bật cười. Lạy Chúa lòng lành, cô đang liệt kê tất cả những lí do tại sao cô lại khó thương. Cô nói đúng, tất nhiên, về tất cả những lí do, nhưng chẳng có lí do nào đáng kể. Ít nhất cũng không phải ngay lúc này.

“Sao chứ?” cô hoài nghi hỏi.

“Im lặng,” anh nói, bước qua khoảng trống giữa họ.

“Tại sao?”

“Chỉ cần im lặng thôi.”

“Nhưng mà—”

Anh đặt một ngón tay lên môi cô. “Xin bạn cho tôi một ân huệ,” anh nói nhẹ nhàng, “và đừng nói một từ nào cả.”

Ngạc nhiên làm sao, cô vâng lời.

Trong một lúc anh chẳng làm gì khác hơn là nhìn cô. Thật hiếm khi cô yên lặng như thế, khi một phần trên gương mặt cô không động đậy hay nói hay diễn đạt một ý kiến với chỉ một cái nhăn mũi. Anh chỉ nhìn ngắm cô, khắc vào trí nhớ hai hàng lông mày cô nhướn cao thành hai vòm cong tao nhã và đôi mắt cô mở to dần vì cứ phải giữ im lặng. Anh thưởng thức sự ấm nóng dồn dập của hơi thở cô ở ngón tay anh, và âm thanh nhỏ buồn cười bật ra từ cổ họng mà cô không hề nhận ra.

Và rồi anh không thể dừng được. Anh hôn cô.

Anh ôm khuôn mặt cô trong hai bàn tay, và cúi xuống môi cô. Lần trước anh đang trong cơn giận, và anh đã xem cô chỉ như một trái cấm, cô gái mà cha anh nghĩ anh không tài nào có được.

Nhưng lần này anh sẽ hôn thật đàng hoàng. Đây sẽ là nụ hôn đầu tiên của họ.

Và nó lẽ là một nụ hôn được nhớ mãi.

Môi anh nhẹ và dịu dàng. Anh chờ cô thở dài, chờ cho cơ thể cô lả đi dựa vào anh. Anh sẽ không lấy đi bất cứ điều gì cho đến khi cô tỏ rõ mình đã sẵn sàng hiến dâng.

Và rồi anh sẽ trao tặng bản thân anh để đáp lại.

Anh hôn phớt lên miệng cô, với đủ lực để cảm nhận sự mượt mà của môi cô, để hấp thu hơi nóng từ cơ thể cô. Anh cù cô với lưỡi anh, dịu dàng và âu yếm, cho đến khi đôi môi cô hé mở.

Và rồi anh nếm cô. Cô thật ngọt ngào, và thật ấm áp, và cô đang đáp lại nụ hôn của anh với sự hòa quyện ma mị của sự ngây thơ cùng sự từng trải hơn những gì anh có thể tưởng tượng. Ngây thơ, bởi vì rõ ràng cô không biết điều mình đang làm. Và từng trải, bởi vì mặc dù thiếu kinh nghiệm, cô vẫn khiến anh hoang dại.

Anh hôn sâu hơn, đôi bàn tay trượt dọc theo lưng cô cho đến khi một bàn tay nghỉ ngơi trên đường cong của hông cô và tay kia trên eo lưng. Anh kéo cô vào người anh, vào phần cơ thể trĩu nặng mình chứng cho khát vọng của anh. Chuyện này thật điên rồ. Liều lĩnh. Họ đang đứng trong phòng khách của mẹ cô, chỉ cách ba feet đến cánh cửa có thể mở ra vào bất cứ lúc nào, bởi một người anh trai chắc chắn sẽ chẳng cảm thấy chút ăn năn mà xé xác Gareth ra từng mảnh.

Thế nhưng anh vẫn không ngừng lại.

Anh muốn cô. Anh muốn tất cả từ cô.

Chúa cứu giúp anh, anh muốn cô ngay bây giờ.

“Cô có thích thế này không?” anh thì thầm, môi anh tiến sát đến tai cô.

Anh cảm thấy cô gật đầu, nghe tiếng thở hổn hển khi anh cắn trái tai cô giữa răng anh. Điều đó khuyến khích anh, thôi thúc anh.

“Cô có thích thế này không?” anh thì thầm, nhấc một bàn tay và ôm quanh đôi gò ở ngực cô.

Cô lại gật đầu, lần này thở hào hển một tiếng “Có!” lí nhí.

Anh không thể ngăn mình mỉm cười, cũng không thể làm gì hơn là trượt bàn tay anh vào trong áo choàng của cô, để thứ duy nhất ngăn cách bàn tay anh và cơ thể cô là lớp vải mỏng cô mặc.

“Cô sẽ thích thế này hơn nữa này,” anh nói láu lỉnh, rà dọc bàn tay lên khắp bầu ngực cô cho đến khi anh cảm thấy núm vú cô săn lại.

Cô để lộ một tiếng rên rỉ, và anh để cho bản thân táo bạo hơn, bắt lấy nụ hoa nhỏ giữa những ngón tay anh, xoay chỉ một chút, ngắt nó cho đến khi cô rên rỉ trở lại, và những ngón tay cô vô vấp bầu vào vai anh.

Cô sẽ rất giỏi trong giường ngủ, anh nhận ra với sự hài lòng bản năng. Cô sẽ không biết mình đang làm gì, nhưng điều đó không quan trọng. Cô sẽ sớm học được, và anh sẽ có cả cuộc đời để chỉ cho cô.

Và cô sẽ là của anh.

Của anh.

Và rồi, khi môi anh tìm gặp môi cô lần nữa, khi lưỡi anh trượt vào trong và khẳng định cô là của riêng anh, anh nghĩ—

Tại sao lại không chứ?

Tại sao lại không lấy cô? Tại sao lại kh—

Anh lùi lại, vẫn còn ôm khuôn mặt cô trong hai bàn tay. Có những chuyện cần phải được cân nhắc một cách thấu đáo, và có Thượng Đế chứng giám anh không thể suy nghĩ thấu đáo khi anh đang hôn Hyacinth.

“Tôi đã làm gì sai sao?” cô thì thầm.

Anh lắc đầu, không thể làm gì hơn là nhìn cô.

“Vậy thì ta—”

Anh khiến cô im lặng bằng một ngón tay đặt vững chãi trên môi cô.

Tại sao lại không kết hôn với cô? Tất cả mọi người dường như đều muốn điều đó. Bà ngoại anh đã bóng gió về chuyện đó hơn một năm trời, còn gia đình cô thì tế nhị như một cái búa tạ. Hơn nữa, anh thật sự yêu thích Hyacinth, còn hơn bất cứ điều gì anh từng cảm thấy với những người phụ nữ anh đã gặp trong suốt những năm tháng độc thân. Dĩ nhiên cô làm anh phát điên phân nửa thời gian anh ở bên cô, nhưng dù vậy, anh vẫn thích cô.

Và lại, anh càng lúc càng không thể giữ tay mình tránh xa cô được nữa. Chỉ cần thêm một buổi chiều như thế này thôi, anh sẽ hủy hoại cô.

Anh có thể mừng tượng ra cảnh đó, thấy nó trong đầu anh. Không chỉ là hai người họ, mà với tất cả những người trong cuộc đời họ—gia đình cô, bà ngoại anh.

Cha anh.

Gareth gần như cười thành tiếng. Thật là lợi. Anh có thể kết hôn với Hyacinth, điều đó đang rõ dần trong tâm trí anh là một nỗ lực cực kỳ dễ chịu, và cùng lúc sẽ dẫn mặt nam tước.

Điều đó sẽ giết ông ta. Giết tuyệt đối.

Nhưng, anh nghĩ, để cho những ngón tay anh trượt theo đường quai hàm cô khi anh dứt đi, anh cần phải làm điều này thật đúng đắn. Anh không phải lúc nào cũng sống bên lề phải của khuôn phép, nhưng vẫn có những điều một người đàn ông phải thực hiện như một quý ông.

Hyacinth xứng đáng không ít hơn.

“Tôi phải đi đây,” anh thì thầm, nắm lấy một bàn tay cô và nâng nó lên môi trong một cử chỉ chào tạm biệt hào hoa.

“Đi đâu?” cô lúng búng, đôi mắt vẫn còn đờ đẫn vì đam mê.

Anh thích như thế. Anh thích mình đã làm cho cô mù mịt, khiến cô không còn giữ được sự điềm tĩnh nổi tiếng của cô.

“Tôi cần phải suy nghĩ về một vài chuyện,” anh nói, “và có vài chuyện tôi phải làm.”

“Nhưng...chuyện gì?”

Anh mỉm cười nhìn xuống cô. “Cô sẽ sớm hiểu ra thôi.”

“Khi nào chứ?”

Anh bước đến cửa. “Chiều nay cô có nhiều câu hỏi quá phải không nào?”

“Tôi sẽ không như thế,” cô đáp trả, rõ ràng đang khôi phục sự tỉnh táo, “nếu anh chịu nói điều gì đó căn bản hơn.”

“Hẹn gặp lần sau, Cô Bridgerton,” anh thì thầm, lẩn ra hành lang.

“Nhưng là khi nào?” câu hỏi của cô phát ra một cách bức dọc.

Anh cười suốt đến lúc ra cửa.

Một tiếng đồng hồ sau, trong dinh thự Nhà Bridgerton.

Nam chính của chúng ta, rõ ràng là không hề phi phạm thời gian.

“Ngài tử tước sẽ gặp ông ngay, thưa Ông St. Clair.”

Gareth đi theo quản gia của Ngài Bridgerton dọc theo hành lang đến một khu vực kín đáo trong căn nhà, nơi anh chưa từng thấy trong suốt hàng tá lần anh đến làm khách ở Nhà Bridgerton.

“Ngài ấy đang ở trong thư phòng,” người quản gia giải thích.

Gareth gật đầu. Đó có vẻ là nơi thích hợp cho một cuộc gặp riêng. Ngài Bridgerton sẽ muốn là người nắm quyền điều khiển, kiểm soát mọi chuyện, và chuyện này sẽ được nhấn mạnh tầm quan trọng hơn khi họ gặp gỡ trong lãnh địa thiêng liêng của tử tước.

Khi Gareth gõ lên cửa Nhà Bridgerton năm phút trước, anh đã không tỏ cho người quản gia biết ý định của anh đến đây hôm nay, nhưng anh không nghi ngờ anh trai của Hyacinth, Ngài Tử Tước Bridgerton thế lực đến mức gần như tai tiếng, biết mục đích thật sự của anh.

Gareth có thể đến thăm vì lí do nào khác chứ? Anh chưa từng có bất cứ lí do nào trước đây. Và sau khi quen biết với gia đình Hyacinth—ít ra cũng là một vài người trong số họ—anh không nghi ngờ mẹ cô đã gặp anh cô và bàn về khả năng họ sẽ kết hôn.

“Anh St. Clair,” ngài tử tước nói, đứng lên từ sau bàn khi Gareth bước vào phòng. Chuyện này hứa hẹn đây. Nghi thức không yêu cầu ngài tử tước phải đứng lên, nhưng khi đứng dậy ông ta đã chứng tỏ sự tôn trọng dành cho Gareth.

“Ngài Bridgerton,” Gareth nói, gật đầu. Anh trai Hyacinth sở hữu mái tóc màu nâu hạt dẻ như em gái, mặc dù mái tóc ông ta đã bắt đầu ngả màu bạc ở hai thái dương. Tuy vậy, dấu hiệu mờ nhạt của tuổi tác chẳng hề làm giảm giá trị ông ta. Ông ta là một người cao to, và hẳn là lớn hơn Gareth đến hơn mười tuổi, nhưng ông ta vẫn còn cực kỳ rắn chắc và khỏe mạnh. Gareth không muốn gặp ông ta trên một võ đài. Hay trên một bãi đấu tay đôi.

Ngài tử tước ra hiệu về phía một cái ghế bọc da lớn, được đặt đối diện bàn ông ta. “Mời anh,” ông ta nói, “ngồi đi.”

Gareth ngồi xuống, cố gắng hết sức để giữ bản thân điềm tĩnh và những ngón tay không gõ căng thẳng lên tay vịn ghế. Anh chưa bao giờ làm việc này, và chết tiệt nó đi nếu nó không phải là chuyện bất an nhất. Anh cần phải ra vẻ bình tĩnh, những suy nghĩ của anh phải được sắp xếp và tập trung. Anh không nghĩ thỉnh cầu của mình sẽ bị từ chối, nhưng anh muốn vượt qua được lần trải nghiệm này với

phong thái chững chạc. Nếu anh lấy được Hyacinth, anh sẽ gặp ngài tử tước suốt phần đời còn lại, và anh không cần trụ cột gia đình Bridgerton nghĩ anh là một tên đần.

“Tôi hình dung ngài đã biết lí do tôi đến đây,” Gareth nói.

Tử tước, đã ngồi lại sau cái bàn gỗ gụ lớn, khẽ nghiêng đầu sang bên. Ông ta đang gõ nhịp những đầu ngón tay vào nhau, hai bàn tay tạo thành một hình tam giác rỗng. “Có lẽ,” ông ta nói, “để cứu chúng ta khỏi sự ngưng ngừng có thể xảy ra, anh có thể biểu lộ ý định của mình một cách cặn kẽ.”

Gareth hít vào. Anh trai Hyacinth sẽ không khiến việc này dễ dàng cho anh. Nhưng điều đó không quan trọng. Anh đã thề sẽ làm điều này cho đúng đắn, và anh sẽ không bị đàn áp.

Anh nhìn lên, gặp ánh mắt tối thẫm của ngài tử tước với sự quả quyết. “Tôi muốn lấy Hyacinth,” anh nói. Và rồi, bởi vì ngài tử tước không nói gì, bởi vì ông ta thậm chí còn không cử động, Gareth nói thêm, “Ồ, nếu cô ấy chịu lấy tôi.”

Và rồi có đến khoảng tám thứ xảy ra cùng một lúc. Hoặc có lẽ chỉ có hai hoặc ba nhưng cảm giác cứ như tám thứ, bởi vì nó quá bất ngờ.

Đầu tiên, ngài tử tước thở ra, mặc dù như thể dường như là nói giảm. Thật ra nó giống với một tiếng thở dài hơn—một tiếng thở dài mệt mỏi, nào nề khiến người đàn ông kia gần như xẹp lép ngay trước mắt Gareth. Điều đó thật đáng kinh ngạc. Gareth đã từng thấy tử tước nhiều lần và rất quen thuộc với tiếng tăm của ông ta. Đây không phải là một người đàn ông sụm người hay rên rỉ.

Môi ông ta dường như cũng cử động trong suốt quãng thời gian đó, và nếu Gareth có bản tính đa nghi hơn thì anh đã nghĩ ngài tử tước nói, “Cảm ơn Thượng Đế.”

Cộng với ánh mắt nghiêng lên trời của ông ta, đó có vẻ là cách lí giải có khả năng nhất.

Và rồi, trong khi Gareth còn đang tiếp thu tất cả mọi thứ, Ngài Bridgerton đặt hai lòng bàn tay xuống mặt bàn với một lực khá mạnh, và ông ta nhìn thẳng vào mắt Gareth mà nói, “Ồ, nó sẽ chịu lấy anh. Nó nhất định sẽ chịu lấy anh.”

Đó không hẳn là điều Gareth trông chờ. “Tôi xin thứ lỗi,” anh nói, bởi vì thật sự ra anh không thể nghĩ đến điều gì khác.

“Tôi cần uống một ly,” ngài tử tước nói, đứng lên. “Phải có một sự chúc mừng chứ, anh có nghĩ vậy không?”

“Ồ...có?”

Ngài Bridgerton bước qua căn phòng đến một tủ sách nằm trong hốc tường và rút một cái bình từ trên giá sách. “Không,” ông ta tự nói một mình, đặt nó lại vị trí cũ, “tôi nghĩ phải lấy thứ rượu ngon.” Ông ta quay lại nhìn Gareth, đôi mắt sáng lên một tia nhìn kỳ lạ, gần như là hoan hỉ. “Rượu ngon, anh đồng ý chứ?”

“Ồ...” Gareth không dám chắc phải nghĩ về chuyện này thế nào đây.

“Rượu ngon mới được,” tử tước nói chắc nịch. Ông ta dịch chuyển vài cuốn sách sang bên và đưa tay ra sau để kéo ra một chai rượu có vẻ là cognac đã lâu năm. “Tôi đã phải giấu nó,” ông ta giải thích, cầu thả đổ rượu vào hai ly.

“Người hầu?” Gareth hỏi.

“Mấy đứa em trai.” Ông ta đưa Gareth một ly. “Chào mừng đến với gia đình này.”

Gareth nhận lấy cái ly, gần như chưng hửng vì chuyện hóa ra lại quá dễ dàng. Anh cũng không thể ngạc nhiên hơn nếu ngài tử tước không biết bằng cách nào xoay xở để trình ra một giấy phép đặc quyền và một vị cha cô ngay tại đó. “Cám ơn, Ngài Bridgerton, tôi—”

“Bạn nên gọi tôi là Anthony,” ngài tử tước ngắt lời. “Dù gì chúng ta cũng sắp thành anh em rồi.”

“Anthony,” Gareth lặp lại. “Tôi chỉ muốn...”

“Hôm nay là một ngày tuyệt vời,” Anthony đang làm bầm tự nhủ. “Một ngày tuyệt vời.” Ông ta đột ngột ngược lên nhìn Gareth. “Bạn không có chị em gái phải không?”

“Không có ai,” Gareth xác nhận.

“Tôi có đến bốn,” Anthony nói, nốc hết một phần ba ly rượu. “Bốn đứa. Và giờ tất cả đều đã được cất khỏi tay tôi. Tôi đã xong,” ông ta nói, trông như thể ông ta sắp nhảy nhồm lên đến nơi. “Tôi tự do.”

“Anh có con gái phải không?” Gareth không thể cưỡng lại mà phải nhắc nhở ông ta.

“Chỉ có một đứa, và nó mới có ba tuổi. Tôi còn nhiều năm trước khi tôi phải trải qua chuyện này lần nữa. Nếu tôi may mắn, nó sẽ cải đạo sang Công giáo và đi tu.”

Gareth bị sốc rượu.

“Ngon phải không nào?” Anthony nói, nhìn vào chai rượu. “Được hai mươi bốn năm rồi đây.”

“Tôi không tin mình từng tiêu hóa bất cứ thứ gì cổ như vậy,” Gareth thì thầm.

“Nào giờ,” Anthony nói, dựa vào mép bàn, “tôi chắc cậu sẽ muốn bàn về thỏa thuận gia sản.”

Sự thật là Gareth thậm chí còn chưa nghĩ đến thỏa thuận gia sản, thật kỳ lạ đối với một người đàn ông sở hữu ít tiền của. Anh đã quá ngạc nhiên trước quyết định kết hôn bất chợt đến mức tâm trí anh thậm chí còn chưa nghĩ đến những khía cạnh thiết thực của hôn nhân.

“Ai cũng biết năm ngoái tôi đã tặng phần hồi môn của con bé lên,” Anthony nói, gương mặt trở nên nghiêm túc. “Tôi sẽ vẫn giữ lời, mặc dù tôi hy vọng đó không phải là lí do chính khiến cậu kết hôn với nó.”

“Tất nhiên là không,” Gareth trả lời, đứng bật lên.

“Tôi cũng không nghĩ vậy,” Anthony nói, “nhưng cũng phải hỏi mới được.”

“Tôi không nghĩ có người sẽ thú nhận với anh,” Gareth nói.

Anthony nhanh nhẹn nhìn lên. “Tôi thích nghĩ mình có thể đọc được nét mặt của một người đủ rõ để biết có phải anh ta đang nói dối.”

“Tất nhiên,” Gareth nói, ngồi xuống lại.

Nhưng có vẻ ngài tử tước không lấy làm phật ý. “Nào giờ,” ông ta nói, “của hồi môn của nó có giá trị...”

Gareth quan sát với một chút bối rối khi Anthony chỉ lắc đầu và để cho câu nói trôi vào yên lặng. “Thưa ngài?” anh thì thầm.

“Xin thứ lỗi,” Anthony nói, chú tâm lại ngay lập tức. “Vào lúc này tôi có hơi không giống bản thân thường ngày, tôi cam đoan với cậu.”

“Tất nhiên,” Gareth thì thầm, vì đến lúc này thì đồng ý là hành động duy nhất có thể chấp nhận được.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ ngày này sẽ đến,” tử tước nói. “Chúng tôi đã nhận được nhiều lời cầu hôn, tất nhiên, nhưng chẳng có lời cầu hôn nào trong số đó tôi thuận tình tiếp đãi, và gần đây thì chẳng có

lời cầu hôn nào.” Ông ta thở một hơi dài. “Tôi đã bắt đầu hết hy vọng sẽ có ai đó xứng đáng muốn kết hôn với con bé.”

“Anh có vẻ không xem trọng em gái như cô ấy xứng đáng được nhận,” Gareth nói mát.

Anthony nhìn lên và thật sự đã mỉm cười. Đại khái. “Không hề,” ông ta nói. “Nhưng tôi cũng không mù quáng với những...à...phẩm chất độc nhất vô nhị của nó.” Ông ta đứng lên, và Gareth nhận ra ngay lập tức rằng Ngài Bridgerton đang sử dụng kích thích của mình để gấp áp lực. Anh cũng nhận ra rằng anh không nên hiểu nhầm biểu hiện khinh suất hay thư thái lúc này của tử tước. Đây là một người đàn ông nguy hiểm, hoặc ít ra cũng nguy hiểm khi ông ta muốn, và Gareth khôn hồn thì không được quên điều đó.

“Em gái Hyacinth của tôi,” tử tước nói chậm rãi, bước đến cửa sổ, “là vật báu trời ban. Cậu nên nhớ lấy điều đó, và nếu cậu yêu quý mạng sống của mình, cậu sẽ đối xử với nó như nó là kho báu.”

Gareth ngậm miệng. Lúc này dường như không phải thời điểm thích hợp để nói chen vào.

“Nhưng mặc dù Hyacinth là vật báu trời ban,” Anthony nói, xoay người lại với những bước đi khoan thai và tính toán của một người đàn ông biết rõ quyền lực của mình, “nó không dễ chịu. Tôi sẽ là người đầu tiên chịu thừa nhận điều này. Không nhiều đàn ông có trí tuệ ngang ngửa với nó, và nếu nó bị kẹt trong hôn nhân với một người không đánh giá đúng...nhân cách độc đáo của nó, nó sẽ rất khổ sở.”

Gareth vẫn không lên tiếng. Nhưng anh không rời mắt khỏi gương mặt tử tước.

Và Anthony cũng đáp lại ánh mắt đó. “Tôi sẽ cho phép cậu kết hôn với nó,” ông ta nói. “Nhưng cậu nên suy nghĩ thật lâu và thật kỹ trước khi cầu hôn nó.”

“Ngài đang nói gì?” Gareth ngờ vực hỏi, đứng thẳng dậy.

“Tôi sẽ không đề cập cuộc trò chuyện hôm nay với nó. Cậu sẽ quyết định mình có muốn đi đến bước cuối cùng hay không. Và nếu cậu không muốn...” Ngài tử tước nhún vai, đôi vai nâng lên và hạ xuống trong một cử chỉ mang phong cách Gallic lạ lẫm. “Trong trường hợp đó,” ông ta nói, giọng bình thản đến gần như đáng ngại, “nó sẽ không bao giờ biết.”

Biết bao nhiêu đàn ông đã bị tử tước làm cho sợ mà bỏ chạy vì thái độ này rồi, Gareth thắc mắc. Lạy Chúa lòng lành, có phải đây là lí do Hyacinth vẫn chưa kết hôn? Anh nghĩ mình nên thấy mừng vì nhờ vậy cô vẫn còn tự do để kết hôn với anh, nhưng dù vậy, cô có nhận ra anh trai mình là một người

điên?

“Nếu cậu không làm cho em gái tôi hạnh phúc,” Anthony Bridgerton nói tiếp, đôi mắt long lên vừa đủ để xác nhận sự nghi ngại của Gareth về đầu óc minh mẫn của ông ta, “thì cậu sẽ không hạnh phúc đâu. Tôi sẽ đích thân lo liệu chuyện đó.”

Gareth mở miệng để đập cho tử tước một lời gay gắt—mặc xác chuyện cư xử với ông ta bằng biện pháp nhẹ nhàng và phải rón rén trước đức ngài quyền năng tối thượng đi. Nhưng rồi, ngay khi anh sắp sửa xúc phạm anh vợ tương lai, có lẽ là đến mức không thể cứu vãn được, một câu khác lại bật ra khỏi miệng anh.

“Anh yêu cô ấy phải không?”

Anthony khịt mũi sốt ruột. “Tất nhiên tôi yêu con bé. Nó là em gái tôi.”

“Tôi yêu anh trai mình,” Gareth nói khẽ. “Ngoài bà ngoại tôi, anh ấy là người duy nhất tôi có trong đời.”

“Vậy cậu không định hàn gắn với cha mình?” Anthony nói.

“Không.”

Anthony không nêu lên nhiều câu hỏi; chỉ gật đầu và nói, “Nếu cậu lấy em gái tôi, cậu sẽ có tất cả chúng tôi.”

Gareth cố gắng thốt nên lời, nhưng anh không có âm thanh nào. Anh không có câu nói nào. Chẳng có từ ngữ nào có thể diễn tả những cảm xúc đang rộn rã trong anh.

“Dù cho hậu quả có tốt hay xấu,” tử tước nói tiếp, với một tiếng cười khẽ tự trào. “Và tôi cam đoan với cậu, cậu sẽ thường xuyên ước Hyacinth là một đứa trẻ mồ côi, bị đặt trên bậc thềm mà không có một mẫu giấy để xác nhận tên họ.”

“Không,” Gareth nói nhẹ mà kiên quyết. “Tôi sẽ không ước điều đó cho bất cứ ai.”

Căn phòng yên lặng trong một lúc, và rồi ngài tử tước nói, “Có bất cứ điều gì cậu muốn chia sẻ với tôi về ông ta không?”

Sự bất an bắt đầu thấm vào máu Gareth. “Ai?”

“Cha cậu.”

“Không.”

Anthony có vẻ như đang cân nhắc, rồi ông ta hỏi, “Ông ta sẽ gây khó khăn chứ?”

“Cho tôi?”

“Cho Hyacinth.”

Gareth không thể nói dối. “Ông ta có thể.”

Và đó là điều tồi tệ nhất. Là điều sẽ khiến anh mất ngủ. Gareth không biết nam tước sẽ làm gì. Hay ông ta sẽ nói gì.

Hay người nhà Bridgerton sẽ phản ứng như thế nào nếu họ biết được sự thật.

Và chính trong lúc đó, Gareth nhận ra anh cần phải làm hai việc. Thứ nhất, anh phải kết hôn với Hyacinth càng sớm càng tốt. Cô—và mẹ cô—hẳn sẽ muốn một hôn lễ công phu đến vô lý khi phải mất hàng tháng trời chuẩn bị, nhưng anh sẽ cần phải xen vào và khẳng khái họ kết hôn thật sớm.

Và thứ hai, như một biện pháp bảo đảm, anh sẽ phải làm một chuyện để khiến cô không thể thoái lui, thậm chí nếu cha anh có trưng ra bằng chứng về nguồn gốc của Gareth.

Anh sẽ phải tổn hại cô. Ngay khi có thể. Vẫn còn một vấn đề là nhật ký của Isabella. Bà có thể biết được sự thật, và nếu bà đã viết về chuyện đó, Hyacinth sẽ biết những bí mật của anh cho dù nam tước có nhúng tay vào hay không.

Và trong khi Gareth không ngại để cho Hyacinth biết được sự thật về dòng dõi anh, vấn đề sống còn là nó không được xảy ra trước đám cưới.

Hoặc sau khi anh đã bảo đảm khả năng đó bằng cách dễ.

Gareth không thích bị dồn vào chân tường. Anh cũng không thật sự mong muốn phải can thiệp.

Nhưng điều này...

Điều này, anh quyết định, sẽ là sự mãn nguyện thuần túy.

CHƯƠNG 13

Chỉ một tiếng đồng hồ sau. Như chúng ta đã nhận xét khi nãy, khi nam chính của chúng ta đã dốc tâm trí vào một việc gì...

Và chúng ta đã đề cập hôm nay là Thứ Ba chưa nhỉ?

“Hả?” Phu Nhân Danbury nói the thé. “Cô nói không đủ to!”

Hyacinth để cho cuốn sách cô đang đọc đóng lại, ngón trỏ đặt vào trong để đánh dấu trang. “Tại sao,” cô tự hỏi thành tiếng, “mình cứ có cảm giác đã nghe thấy câu này rồi nhỉ?”

“Đúng là rồi,” Phu Nhân D tuyên bố. “Cô không bao giờ nói đủ to.”

“Buồn cười thật, mẹ cháu chưa bao giờ than phiền về chuyện đó.”

“Tai của mẹ cô không dày dặn thàng năm như tai ta,” Phu Nhân Danbury nói với một tiếng khịt mũi. “Và cây gậy của ta đâu rồi ấy nhỉ?”

Kể từ khi cô thấy Gareth hành động, Hyacinth đã cảm thấy bạo dạn hơn khi đụng độ với cây gậy của Phu Nhân Danbury. “Cháu đã giấu nó rồi,” cô nói với một nụ cười quỷ sứ.

Phu Nhân Danbury giật người ra sau. “Hyacinth Bridgerton, đồ mèo láu cá.”

“Mèo?”

“Ta không thích chó,” Phu Nhân D nói với một cái vẩy tay cho qua. “Cáo cũng vậy.”

Hyacinth quyết định xem đó là một lời tán dương—luôn luôn là phản ứng tốt nhất khi Phu Nhân Danbury nói những câu chẳng rõ nghĩa—và cô quay lại với Cô Butterworth và Nam Tước Diên Loạn, chương mười bảy. “Để xem nào,” cô thì thầm, “chúng ta đang ở...”

“Cô đã giấu nó ở đâu?”

“Nó sẽ không còn bị giấu nếu cháu nói với bà, phải không nào?” Hyacinth nói, thậm chí còn không nhìn lên.

“Ta bị kẹt trong cái ghế này nếu không có nó,” Phu Nhân D nói. “Cô sẽ không nỡ lòng nào tước đi phương tiện di chuyển duy nhất của bà lão này chứ?”

“Cháu nữ lòng đầy,” Hyacinth nói, vẫn nhìn xuống cuốn sách. “Tuyệt đối.”

“Cô đang giành quá nhiều thời gian bên cháu ngoại ta,” bà bá tước cần nhần.

Hyacinth cần miễn giữ sự tập trung vào cuốn sách, nhưng cô biết cô không giữ được một vẻ mặt tỉnh bơ hoàn toàn. Cô bặm môi, rồi vầu môi, như cô vẫn thường làm khi cô cố gắng không nhìn vào ai đó, và nếu nhiệt độ trên hai gò má cô đang biểu thị là đúng, thì cô đang đỏ mặt.

Lạy Chúa.

Bài Học Số 1 khi giao thiệp với Phu Nhân Danbury: đừng bao giờ để lộ điểm yếu.

Bài Học Số 2 là, tất nhiên: Lúc nào cảm thấy nghi ngại, tham khảo Bài Học Số 1.

“Hyacinth Bridgerton,” Phu Nhân Danbury nói, thật chậm rãi theo cách bà âm mưu những trò xảo quyệt xấu xa nhất, “có phải hai má cô hồng lên không?”

Hyacinth nhìn lên với biểu hiện bình thản. “Cháu không thể trông thấy hai má mình.”

“Chúng màu hồng.”

“Nếu bà nói vậy,” Hyacinth lật một trang giấy với sự quả quyết hơn cần thiết, rồi ái ngại nhìn xuống vết rách nhỏ gần gáy sách. Ôi trời ơi. Chắc, lúc này cô chẳng thể làm gì về chuyện đó được, và Priscilla Butterworth đã sống sót qua những chuyện còn kinh khủng hơn nữa.

“Tại sao cô lại đỏ mặt?” Phu Nhân D hỏi.

“Cháu không có đỏ mặt.”

“Ta tin cô có.”

“Cháu không—” Hyacinth chỉnh đốn lại trước khi họ bắt đầu cãi cọ như hai đứa con nít. “Cháu ảm,” cô nói, với một vẻ mà cô hy vọng là thái độ cứng chạc và đúng mực.

“Trong phòng này nhiệt độ hoàn toàn dễ chịu,” Phu Nhân Danbury nói ngay lập tức. “Tại sao cô lại đỏ mặt?”

Hyacinth trừng mắt với bà. “Bà có muốn cháu đọc cuốn sách này hay không đây?”

“Không,” Phu Nhân D dứt khoát. “Ta muốn biết lí do cô đỏ mặt hơn.”

“Cháu không có đỏ mặt!” Hyacinth hô to.

Phu Nhân Danbury mỉm cười, một vẻ mặt nếu là bất cứ ai khác thì đã ưa nhìn nhưng với bà thì lại trông hiểm ác. “Chà, giờ thì đỏ mặt rồi đây,” bà nói.

“Nếu hai má cháu hồng lên,” Hyacinth nói trệu trạo, “thì đó là do tức giận.”

“Giận ta?” Phu Nhân D hỏi dò, đặt một bàn tay ngây-thơ-vô-số-tội lên trái tim mình.

“Cháu sẽ đọc cuốn sách bây giờ đây,” Hyacinth thông báo.

“Nếu cô cứ nhất định thế,” Phu Nhân D nói với một tiếng thở dài. Bà chờ khoảng một giây trôi qua trước khi nói thêm vào, “Ta tin Cô Butterworth đang trèo lên sườn đồi đó.”

Hyacinth quyết tâm chú ý vào cuốn sách cô đang cầm.

“Sao?” Phu Nhân Danbury gặng hỏi.

“Cháu phải tìm lại chỗ lúc này,” Hyacinth lầm bầm. Cô đọc lướt qua trang sách, cố gắng tìm Cô Butterworth và cái sườn đồi chính xác (trong này có nhiều hơn một cái sườn đồi, và cô ta đã trèo lên tất cả số đó) nhưng những chữ viết cứ nhảy múa trước mắt cô, và cô chỉ có thể thấy Gareth.

Gareth, với đôi mắt ngang tàng và đôi môi hoàn mỹ. Gareth, với một bên má lúm đồng tiền mà cô chắc anh sẽ chối nếu cô chỉ nó cho anh. Gareth...

Đang khiến cô nghe ngu ngốc không kém Cô Butterworth. Tại sao anh lại chối cái má lúm đồng tiền chứ?

Thật ra...

Hyacinth lật lùi một vài trang. Phải rồi, nó đây, ngay chính giữa chương mười sáu:

Đôi mắt ông ta ngang tàng và đôi môi được đúc nặn hoàn mỹ. Và ông ta có một bên má lúm đồng tiền, ngay trên khóe môi trái, ông ta chắc chắn sẽ chối nếu cô thu hết can đảm chỉ nó cho ông ta.

“Lạy Chúa lòng lành,” Hyacinth cầu nài. Cô không nghĩ Gareth thậm chí có má lúm đồng tiền.

“Chúng ta không lầm lạc đến mức đó chứ?” Phu Nhân D gặng hỏi. “Cô đã lùi lại phải đến ba chương là ít.”

“Cháu đang tìm, cháu đang tìm,” Hyacinth nói. Cô đang sắp nổi điên rồi. Nhất định là thế. Cô rõ

ràng đã mất trí nếu giờ cô đang tỉnh táo mà trích dẫn lời văn trong truyện Cô Butterworth.

Nhưng mà cũng phải nói...

Anh đã hôn cô.

Anh đã thật sự hôn cô. Lần đầu tiên kia, trong hành lang Nhà Bridgerton—đó lại là một điều gì đó hoàn toàn khác. Môi họ đã chạm vào nhau, và thật ra mà nói thêm một vài bộ phận khác cũng đã chạm vào nhau, nhưng đó không phải một nụ hôn.

Không như nụ hôn này.

Hyacinth thở dài.

“Cô đang nổi cáu vì chuyện gì đó?” Phu Nhân Danbury hỏi.

“Chẳng có gì đâu ạ.”

Miệng Phu Nhân Danbury mím lại thành một đường thẳng cứng nhắc. “Chiều nay cô không giống cô tí nào, Cô Bridgerton. Không giống tí nào.”

Không phải một luận điểm Hyacinth muốn tranh cãi. “Cô Butterworth,” cô nhấn mạnh hơn cần thiết, “trèo lên sườn đồi, những ngón tay cô bám sâu vào đất bụi với mỗi bước đi.”

“Ngón tay có thể bước được không?” Phu Nhân D hỏi.

“Trong truyện này thì có.” Hyacinth đặng háng và đọc tiếp: “Cô có thể nghe thấy ông ta ngay đằng sau cô. Ông ta đang rút ngắn khoảng cách giữa họ, và chỉ lát nữa thôi cô sẽ bị bắt. Nhưng vì động cơ nào đây? Lành hay dữ?”

“Dữ, ta hy vọng vậy. Nó sẽ làm cho truyện được thú vị.”

“Cháu hoàn toàn đồng ý,” Hyacinth nói. “Làm sao cô biết được?” cô đọc tiếp. “Làm sao cô biết được? Làm sao cô BIẾT ĐƯỢC?” Cô nhìn lên. “Cho cháu nhấn âm nhé.”

“Được phép,” Phu Nhân Danbury nói ân cần.

“Và rồi cô nhớ lại lời răn của mẹ, trước khi người phụ nữ may mắn đi về cõi vĩnh hằng, bị mổ đến chết bởi đàn bò câu—”

“Chuyện đó không thể nào có thật!”

“Tất nhiên là có thể. Đây là một cuốn tiểu thuyết. Nhưng cháu thề với bà, nó ở ngay trang 193.”

“Đưa ta xem!”

Hyacinth tròn mắt. Phu Nhân Danbury thường xuyên đổ cho Hyacinth tội hay thêm thắt, nhưng đây là lần đầu tiên bà thật sự đòi xác minh. Cô đứng lên và chìa cuốn sách cho bà bá tước, chỉ vào đoạn văn.

“Chà, ta sẽ bị nguyên rửa mất thôi,” Phu Nhân Danbury nói. “Quý bà đáng thương đó thật sự bị đàn bò câu kết liều.” Bà lắc đầu. “Không phải cách ta muốn lìa đời.”

“Bà có lẽ không cần phải lo về chuyện đó,” Hyacinth nói, ngồi lại vị trí cũ.

Phu Nhân D đưa tay với lấy cây gậy, rồi cau có khi bà nhận ra nó không ở đó. “Tiếp tục,” bà quát.

“Rồi,” Hyacinth tự nhủ, nhìn xuống cuốn sách. “Để cháu xem. A, đây rồi...về cỗi vĩnh hằng, bị mổ đến chết bởi đàn bò câu.” Cô nhìn lên, nói lắp bắp. “Cháu xin lỗi. Cháu không thể đọc mà không phì cười.”

“Đọc đi!”

Hyacinth đặng hắng nhiều lần trước khi tiếp tục. “Lúc đó cô chỉ mới mười hai, quá nhỏ để sẵn sàng cho cuộc nói chuyện như thế, nhưng có lẽ mẹ cô đã thấy trước bà sẽ chết sớm. Cháu xin lỗi,” cô lại ngắt ngang, “nhưng làm thế nào người ta lại biết trước một chuyện như thế?”

“Như cô đã nói đó,” Phu Nhân D nói khô khan, “nó là một cuốn tiểu thuyết.”

Hyacinth hít vào và đọc tiếp: “Mẹ cô đã cầm lấy bàn tay cô, và với đôi mắt buồn cô đơn, bà nói, ‘Priscilla yêu quý. Chẳng có gì trên thế gian quý giá hơn tình yêu.’”

Hyacinth lén liếc nhìn Phu Nhân Danbury, cô cứ nghĩ bà sẽ khịt mũi ghê tởm. Nhưng cô cực kỳ ngạc nhiên khi thấy bà bá tước đang rất chăm chú lắng nghe từng lời cô đọc.

Vội vàng quay trở lại với cuốn sách, Hyacinth đọc, “Nhưng có rất nhiều kẻ lừa lọc, Priscilla con yêu, và có những người đàn ông sẽ âm mưu lợi dụng con mà không có sự kết nối thật sự của hai trái tim.”

“Điều đó đúng,” Phu Nhân Danbury nói.

Hyacinth nhìn lên, và cô biết ngay lập tức rằng Phu Nhân Danbury không nhận ra bà đã nói to câu đó.

“Chà, nó đúng mà,” Phu Nhân D nói lấp liếm, khi bà thấy Hyacinth đang nhìn.

Không muốn làm bà bá tước thêm ngượng ngùng, Hyacinth quay lại với cuốn sách mà không nói lời nào. Hăng giọng, cô tiếp: “ ‘Con sẽ cần phải tin vào linh cảm của mình, Priscilla thân yêu, nhưng mẹ sẽ cho con một lời khuyên nhỏ. Giữ nó trong trái tim con và luôn luôn ghi nhớ, vì mẹ xin thề nó là sự thật.’ ”

Hyacinth lật sang trang, bối rối khi nhận ra cô bị cuốn sách lôi cuốn hơn bao giờ hết.

“Priscilla cúi người tới trước, chạm vào một bên má tái xanh của mẹ. ‘Là gì thế, Mama?’ cô hỏi.”

“ ‘Nếu con muốn biết một quý ông có yêu con hay không,’ mẹ cô nói, ‘chỉ có một cách duy nhất để chắc chắn.’ ”

Phu Nhân Danbury nghiêng người tới trước. Thậm chí Hyacinth cũng nghiêng người tới, mà cô là người đang giữ cuốn sách.

“ ‘Trong nụ hôn của anh ấy,’ mẹ cô thì thầm. ‘Tất cả đều hàm chứa trong đó, trong nụ hôn của anh ấy.’ ”

Môi Hyacinth hé mở, và một bàn tay nâng lên để chạm vào chúng mà cô thậm chí không nhận ra.

“Chà,” Phu Nhân Danbury tâm sự. “Đó không phải điều ta đang trông đợi.”

Trong nụ hôn của anh ấy. Có thể là thật không nhỉ?

“Ta vẫn nghĩ,” Phu Nhân D nói tiếp một cách lảng xảng, “nó nằm trong hành động hay việc làm của anh ta chứ, nhưng ta cho là như thế thì sẽ không đủ lảng mạn cho Cô Butterworth.”

“Và Nam Tước Diên Loạn,” Hyacinth thì thầm.

“Chính xác là vậy! Ai có đầu óc tỉnh táo lại đi muốn một người điên bao giờ?”

“Trong nụ hôn của anh ấy,” Hyacinth thì thầm.

“Hả?” Phu Nhân Danbury la the the. “Ta không nghe thấy cô nói gì.”

“Không có gì đâu ạ,” Hyacinth vội nói, khẽ lắc đầu khi cô buộc mình chú tâm vào bà bá tước.

“Đầu óc cháu hơi lơ đãng thôi.”

“Đánh giá đức tin trí tuệ mà Mẹ Butterworth đưa ra đấy à?”

“Tất nhiên là không.” Cô ho. “Chúng ta đọc thêm nữa nhé?”

“Làm cho xong đi,” Phu Nhân D cầu nhàu. “Chúng ta xong cuốn này càng sớm thì chúng ta càng nhanh chóng chuyển qua cuốn khác.”

“Chúng ta không cần phải kết thúc cuốn này,” Hyacinth nói, mặc dù nếu họ không đọc xong nó tại đây, cô sẽ phải lén tuồn nó về nhà và đọc cho xong.

“Đừng có ngu ngốc. Chúng ta không thể không kết thúc nó được. Ta đã chi khá nhiều tiền cho cái thứ vớ vẩn đó. Hơn nữa”—Phu Nhân D trông ngượng ngùng nhất trong khả năng của bà, mà phải thừa nhận, cũng không quá ngượng ngùng—“Ta muốn biết nó kết thúc ra sao.”

Hyacinth mỉm cười với bà. Đó là vẻ mặt đa cảm nhất mà Phu Nhân Danbury sẽ thể hiện, và Hyacinth nghĩ nó nên được khuyến khích. “Được rồi ạ,” cô nói. “Nếu bà để cháu tìm lại đoạn khi này...”

“Phu Nhân Danbury,” giọng trầm của người quản gia cất lên điềm đậm, ông ta đã bước vào phòng khách mà không có tiếng động, “Ông St. Clair xin được tiếp kiến.”

“Và nó hỏi xin sao?” Phu Nhân D vặn lại. “Nó cứ thường xông xộc vào mà.”

Quản gia nhướn một hàng lông mày, sinh động hơn Hyacinth từng thấy. “Cậu ấy đã yêu cầu được tiếp kiến Cô Bridgerton,” ông ta nói.

“Tôi á?” Hyacinth khẽ ré lên.

Hàm Phu Nhân Danbury thả rơi ra. “Hyacinth!” Bà phun phì phì. “Trong phòng khách của ta?”

“Cậu ấy nói thế, thưa phu nhân.”

“Ái chà,” Phu Nhân D tuyên bố, nhìn quanh căn phòng dù chẳng có ai khác ngoài Hyacinth và ông quản gia. “Ái chà.”

“Tôi đưa cậu ấy vào chứ?” người quản gia hỏi.

“Tất nhiên,” Phu Nhân Danbury trả lời, “nhưng ta sẽ không đi đâu hết. Bất cứ điều gì nó muốn nói

với Cô Bridgerton, nó có thể nói trước mặt ta.”

“Sao cơ?” Hyacinth gắng hỏi, cuối cùng cũng dứt mắt khỏi ông quản gia và quay sang Phu Nhân Danbury. “Cháu không nghĩ—”

“Đây là phòng khách của ta,” Phu Nhân D nói, “và nó là cháu ngoại ta. Và cô là—” Bà đóng miệng lại khi bà quan sát Hyacinth, bài công kích kịch liệt đứt đoạn trong giây lát. “Chà, cô là cô,” cuối cùng bà kết thúc. “Hmmp.”

“Cô Bridgerton,” Gareth nói, hiện ra ở cửa vào và choáng hết cả khung cửa, nói theo phong cách Butterworth, với sự hiện diện hút hồn của anh. Anh quay sang Phu Nhân Danbury. “Bà ngoại.”

“Bất cứ điều gì cháu muốn nói với Cô Bridgerton, cháu có thể nói trước mặt ta,” bà nói với anh.

“Cháu suýt nữa đã thử phương cách đó,” anh thì thầm.

“Có gì không ổn sao?” Hyacinth hỏi, rướn người tới mép ghế. Dù gì họ cũng vừa mới chia tay chỉ hai giờ trước.

“Không có,” Gareth đáp lại. Anh bước vào phòng đến khi anh đứng bên cô, hay ít nhất thì cũng gần hết mức cho phép của cái bàn. Bà ngoại anh đang nhìn anh đăm đăm với sự hứng thú không che giấu, và anh đang bắt đầu nghi ngờ sự khôn ngoan khi đi thẳng từ Nhà Bridgerton đến đây.

Nhưng anh đã bước lên mặt đường lát đá và nhận ra hôm nay là Thứ Ba. Và không hiểu sao điều đó dường như cho thấy triển vọng tốt. Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu vào một ngày Thứ Ba, trời ơi, mới chỉ hai tuần trước thôi sao?

Các ngày Thứ Ba Hyacinth đều đến đọc sách cho bà ngoại anh nghe. Mỗi ngày Thứ Ba, không hề lơ là, cũng vào giờ đó, cũng cùng một nơi. Gareth đã nhận ra, khi anh bước theo con đường, xem xét ngã rẽ mới của đời anh, anh biết chính xác Hyacinth đang ở đâu vào lúc đó. Và nếu anh muốn cầu hôn cô, anh chỉ cần phải đi bộ một quãng ngắn qua Mayfair đến Nhà Danbury.

Có lẽ anh nên chờ. Anh có lẽ nên chọn một thời điểm và nơi chốn lãng mạn hơn, để nó khiến cô bay bổng và nín thở chờ đợi những gì tiếp theo. Nhưng anh đã quyết định, và anh không muốn phải chờ, vả lại, sau những gì bà ngoại đã làm cho anh trong suốt những năm qua, bà xứng đáng là người được biết đầu tiên.

Nhưng anh đã không đoán trước sẽ phải cầu hôn khi có mặt bà.

Anh liếc qua bà.

“Chuyện gì thế?” bà quát.

Anh nên yêu cầu bà rời khỏi phòng. Thật sự anh nên làm thế, mặc dù...

Ồ, chết tiệt. Bà sẽ không rời phòng dù anh có quỳ xuống cầu xin. Còn chưa kể đến Hyacinth sẽ rất khó mà từ chối anh khi Phu Nhân Danbury ở đây.

Anh không nghĩ cô sẽ nói không, nhưng anh thấy có lí khi bố trí nước cờ có lợi cho anh.

“Gareth?” Hyacinth nói nhẹ nhàng.

Anh quay nhìn cô, tự hỏi anh đứng đó cân nhắc những lựa chọn của mình đã bao lâu. “Hyacinth,” anh nói.

Cô nhìn anh chờ đợi.

“Hyacinth,” anh lặp lại, lần này thêm vững tin. Anh mỉm cười, để cho ánh mắt tan chảy trong ánh nhìn của cô. “Hyacinth.”

“Chúng ta điều biết tên cô ấy,” giọng bà ngoại anh vang lên.

Gareth ngó lơ bà và đẩy cái bàn sang bên để anh có thể khụy một gối. “Hyacinth,” anh nói, thích thú tiếng thở gấp của cô khi anh nắm lấy bàn tay cô, “em sẽ làm cho anh vinh hạnh khi trở thành vợ anh chứ?”

Đôi mắt cô mở to, rồi long lanh, và môi cô, đôi môi anh đã hôn thật say đắm chỉ vài giờ trước, bắt đầu run run. “Tôi...tôi...”

Thật không giống cô khi không có gì để nói, và anh đang thích thú cảnh tượng này, nhất là cảm xúc thể hiện trên gương mặt cô.

“Tôi...tôi...”

“Có!” Bà ngoại anh hét lên. “Có! Cô ấy sẽ lấy cháu!”

“Cô ấy có thể tự lên tiếng,” anh nói.

“Không,” Phu Nhân D nói, “cô ấy không thể. Nhìn là biết.”

“Vâng,” Hyacinth nói, gặt đầu trong khi cô khụt khịt. “Vâng, em sẽ lấy anh.”

Anh nâng bàn tay cô lên môi. “Tốt.”

“Chà,” bà ngoại anh tuyên bố. “Chà.” Rồi bà cần nắn, “Ta cần cây gậy.”

“Nó ở sau đồng hồ quả lắc,” Hyacinth nói, không rời mắt khỏi Gareth.

Phu Nhân Danbury chớp mắt ngạc nhiên, rồi đứng lên đi lấy gậy.

“Tại sao?” Hyacinth hỏi.

Gareth mỉm cười. “Tại sao gì?”

“Tại sao anh lại hỏi cưới em?”

“Anh lại nghĩ lí do là rất rõ ràng.”

“Nói cho cô ấy biết đi!” Phu Nhân D rống, giộng cây gậy rầm rầm xuống sàn. Bà nhìn xuống cây gậy với tình thương mến rành rành. “Thế này tốt hơn nhiều,” bà nói nhỏ.

Gareth và Hyacinth cùng quay nhìn bà, Hyacinth khá là sốt ruột và Gareth thì với cái nhìn chăm chăm trống rỗng của riêng anh ngụ ý ra vẻ kẻ cả mà không thật sự quăng nó vào mặt người nhận.

“Ồ được thôi,” Phu Nhân Danbury cần nắn. “Ta cho là hai đứa muốn được riêng tư chút đỉnh.”

Gareth và Hyacinth đều không nói một lời nào.

“Ta đi đây, ta đi đây,” Phu Nhân D nói, đi lò cò đến cánh cửa với tốc độ rề rà đáng ngờ hơn lúc bà đi lấy gậy chỉ mới vài phút trước. “Nhưng đừng có nghĩ,” bà nói, ngừng lại trước cửa, “ta sẽ để hai đứa một mình lâu. Ta biết cháu,” bà nói, xia cây gậy vào Gareth, “và nếu cháu nghĩ ta tin tưởng cháu giữ gìn tiết hạnh của cô ấy...”

“Cháu là cháu bà.”

“Không biến cháu thành một vị thánh,” bà quăng lại, rồi ra khỏi phòng, đóng cánh cửa lại sau lưng.

Gareth quan sát cảnh đó với một vẻ mặt trêu chọc. “Anh lại nghĩ bà muốn anh tổn hại em,” anh thì thầm. “Bà sẽ không bao giờ đóng kín cửa nếu muốn ám chỉ khác đi.”

“Đừng có ngu ngốc thế,” Hyacinth nói, cố gắng làm ra vẻ can đảm trong khi đỏ bừng mặt, cô có thể cảm thấy màu hồng đang lan khắp hai má cô.

“Không, anh nghĩ bà muốn vậy,” anh nói, nắm lấy hai bàn tay cô trong tay anh và nâng chúng lên môi. “Bà muốn có em làm cháu ngoại, hẳn còn nhiều hơn bà muốn có anh làm cháu trai, và bà đủ quý quyết để tạo cơ hội cho em bị hủy hoại để đảm bảo kết quả.”

“Em sẽ không nuốt lời,” Hyacinth nói lí nhí, luống cuống vì sự gần gũi của anh. “Em đã hứa với anh rồi mà.”

Anh cảm một ngón tay cô và đặt đầu ngón tay vào giữa môi anh. “Em đã hứa rồi?” anh thì thầm.

Cô gật đầu, mê mẩn hình ảnh ngón tay cô trên môi anh. “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em,” cô thì thầm.

Lưỡi anh tìm thấy nếp rãnh mềm mại bên dưới đầu ngón tay cô và búng nhẹ. “Em đã hỏi anh à?”

Cô gật đầu. Thật khó mà suy nghĩ trong khi anh đang quyến rũ cô, và thật mê hoặc khi nghĩ anh có thể làm cô rơi vào tình trạng hỗn hên này chỉ bằng một ngón tay cô trên môi anh.

Anh di chuyển, ngồi xuống bên cạnh cô trên ghế xô-pha, không rời tay cô đến một lần, “Đáng yêu làm sao,” anh thì thầm. “Và sẽ sớm là của anh.” Anh nắm lấy tay cô và xoay nó lại, để lòng bàn tay cô ngửa lên. Hyacinth nhìn anh ngắm cô, nhìn anh cúi xuống và áp môi anh lên mạch đập nơi cổ tay. Hơi thở cô có vẻ quá ẩm ỉ trong căn phòng lặng như tờ, và cô băn khoăn hơi thở gấp gáp của mình là do đâu: cảm giác môi anh trên da cô hay cảnh tượng anh quyến rũ cô chỉ với một nụ hôn.

“Anh thích cánh tay em,” anh nói, ôm lấy một cánh tay như thể nó là một kho báu trân quý, cần phải được khám phá tỉ mỉ cũng như phải được giữ gìn. “Trước hết là làn da, anh nghĩ vậy,” anh tiếp, để cho những ngón tay nhẹ vuốt dọc theo làn da nhạy cảm trên cổ tay cô. Hôm nay là một ngày ẩm áp, và cô mặc một cái áo dài mùa hè bên dưới áo choàng. Hai ống tay áo ngắn, và—cô hít vào—nếu anh cứ tiếp tục thám hiểm lên đến vai cô, cô nghĩ cô sẽ tan chảy ngay trên ghế xô-pha này.

“Nhưng anh cũng thích hình dáng của chúng nữa,” anh nói, ngắm nhìn chúng như thể chúng chứa đầy những điều kỳ thú. “Thon thả, nhưng với một chút nét tròn trịa và sức mạnh.” Anh nhìn lên, sự hài hước lả lơi trong mắt anh. “Em là người phụ nữ ưa vận động phải không?”

Cô gật đầu.

Anh cong môi thành một nụ cười nửa miệng. “Anh có thể thấy điều đó trong dáng đi của em, trong

cách em di chuyển. Thậm chí”—anh mơn trớn cánh tay cô lần cuối, những ngón tay anh nghỉ ngơi gần cổ tay cô—“trong hình dáng cánh tay em.”

Anh nghiêng người tới, cho đến khi gương mặt anh ở gần mặt cô, và cô cảm giác như được hôn bởi hơi thở anh khi anh nói. “Em di chuyển không giống với những phụ nữ khác,” anh nói dịu dàng. “Nó khiến anh thắc mắc.”

“Thắc mắc gì?” cô thì thầm.

Một bàn tay anh không biết bằng cách nào lại ở trên hông cô, rồi trên chân cô, đặt trên đường cong nơi đùi cô, không hẳn là vuốt ve, chỉ để nhắc nhở cô về sự hiện diện với hơi nóng và sức nặng của nó. “Anh nghĩ em biết,” anh thì thầm.

Hyacinth cảm thấy cơ thể cô đỏ lên vì những hình ảnh tràn vào lấp đầy tâm trí. Cô biết chuyện gì diễn ra giữa một người đàn ông và một người đàn bà; cô đã quấy các chị cô đến khi họ tiết lộ sự thật. Và cô đã từng tìm thấy một cuốn sách với những hình ảnh gợi tình trong phòng Gregory, đầy những hình ảnh mô tả theo phong cách phương Đông đã khiến cô cảm thấy trong người thật lạ lẫm.

Nhưng chẳng có gì chuẩn bị cô cho khát vọng đổ ập tới khi nghe những lời thì thầm của Gareth. Cô không thể ngăn mình mừng rỡ tượng anh—vuốt ve cô, hôn cô.

Nó khiến cô yếu lả đi.

Nó khiến cô muốn anh.

“Em có thắc mắc không?” anh thì thầm, lời nói nóng hổi bên tai cô.

Cô gật đầu. Cô không thể nói dối. Cô cảm thấy mình bị phơi bày, tâm hồn cô để mở cho cuộc tấn công dữ dội của anh.

“Em nghĩ gì?” anh giục.

Cô nuốt xuống, cố gắng không nhận thấy hơi thở cô dường như lấp đầy lồng ngực một cách khác lạ. “Em không thể nói được,” cuối cùng cô cũng nhũn nhặn.

“Không, em không thể,” anh nói, mỉm cười thấu hiểu, “có phải không? Nhưng thế cũng không sao.” Anh nghiêng người tới để hôn cô, một lần, chậm rãi, lên môi. “Em sẽ sớm nói được thôi.”

Anh đứng dậy. “Anh e là mình phải đi trước khi bà ngoại anh cố gắng rình chúng ta từ ngôi nhà đối diện.”

Hyacinth lật đật nhìn ra cửa sổ vì kinh hãi.

“Đừng lo,” Gareth nói với một tiếng cười nhẹ. “Mắt bà không tốt đến mức đó.”

“Bà có một chiếc kính viễn vọng,” Hyacinth nói, vẫn còn ngờ vực nhìn ra cửa sổ.

“Tại sao chuyện đó không làm anh ngạc nhiên nhỉ?” Gareth thì thầm, bước đến cửa.

Hyacinth ngấm anh khi anh đi ngang căn phòng. Anh đã luôn khiến cô nhớ đến một con sư tử. Đến giờ vẫn vậy, nhưng anh đã là của cô để thuần phục.

“Anh sẽ đến thăm em ngày mai,” Gareth nói, thể hiện sự tôn trọng bằng một cái cúi mình.

Cô gật đầu, nhìn anh rời khỏi. Rồi, khi anh đã đi, cô xoay thân trên để ngồi thẳng lại nhìn ra phía trước.

“Ôi. Trời—”

“Nó nói gì?” Phu Nhân Danbury hỏi, bước vào căn phòng chỉ ba mươi giây sau khi Gareth đi khỏi.

Hyacinth chỉ ngơ ngác nhìn bà.

“Cô đã hỏi nó tại sao nó cầu hôn cô,” Phu Nhân D nhắc cô. “Nó đã nói gì?”

Hyacinth mở miệng để trả lời, và chỉ đến lúc đó cô mới nhận ra anh chưa hề trả lời câu hỏi của cô.

“Anh ấy nói không thể không lấy cháu,” cô bịa. Đó là điều cô ước anh sẽ nói; đó cũng có thể là điều Phu Nhân Danbury nghĩ đã diễn ra.

“Ồ!” Phu Nhân D thở dài, vỗ một bàn tay lên ngực. “Dễ thương làm sao.”

Hyacinth ngược nhìn bà với cách nhìn mới mẻ. “Bà là một người lẳng mạn,” cô nói.

“Lúc nào cũng thế,” Phu Nhân D đáp lời, với một nụ cười bí ẩn mà Hyacinth biết bà không thường chia sẻ. “Lúc nào cũng thế.”

CHƯƠNG 14

Hai tuần đã trôi qua. Toàn Luân Đôn đều biết Hyacinth sắp trở thành Bà St. Clair. Gareth đang vui thích thân phận mới là một Bridgerton danh dự, nhưng dù vậy, anh vẫn không thể không chờ mọi mảnh ghép rơi vào vị trí.

Thời gian là nửa đêm. Địa điểm, ngay dưới cửa sổ phòng ngủ Hyacinth.

Anh đã dàn dựng tất cả mọi thứ, mưu tính đến từng chi tiết. Anh đã diễn thử kịch bản đó trong đầu, tất cả ngoại trừ những gì anh sẽ nói, bởi vì anh biết những lời đó sẽ do sự nồng nhiệt của khoảnh khắc quyết định.

Đó sẽ là một thứ tuyệt đẹp.

Đó sẽ là một thứ nồng nàn.

Sẽ là đêm đó.

Đêm nay, Gareth nghĩ, với một cảm giác xáo trộn kỳ lạ giữa sự cân nhắc và hăng hái, anh sẽ quyến rũ Hyacinth.

Anh có ray rứt sơ sơ về mức độ anh trù tính sự sa ngã của cô, nhưng chúng nhanh chóng bị xua đi. Anh sẽ không hủy hoại cô rồi bỏ cô lại giữa bầy sói. Anh định sẽ kết hôn với cô ấy, trời ạ.

Và sẽ không có ai biết. Sẽ không có ai biết ngoài anh và Hyacinth.

Và lương tâm của cô nữa, nó sẽ không bao giờ cho phép cô từ hôn một khi cô đã hiến dâng cho hôn phu.

Họ đã lên kế hoạch lòng soát Nhà Clair vào tối đó. Hyacinth đã muốn đi vào tuần trước, nhưng Gareth đã ngăn cô. Vẫn còn quá sớm để đưa dự định của anh vào hành động, thế là anh đã bịa ra một câu chuyện rằng cha anh có khách đến thăm. Dù sao thì lí trí cũng đòi hỏi họ lục soát ngôi nhà khi nó trống vắng nhất.

Hyacinth, vì cô là người có đầu óc thực tế, đã đồng ý ngay lập tức.

Nhưng đêm nay sẽ thật hoàn hảo. Gần như chắc chắn cha anh sẽ ở Vũ Hội Mottram, khả năng họ sẽ thật sự đến được Nhà Clair để mở cuộc tìm kiếm là rất mong manh. Và quan trọng hơn nữa, Hyacinth đã sẵn sàng.

Anh đã bảo đảm cô sẵn sàng.

Hai tuần qua anh đã rất ngạc nhiên vì chúng thật thú vị. Anh đã bị bắt phải tham dự một số lượng vũ hội và dạ tiệc nhiều đến kinh hoàng. Anh đã đến nhà hát và rạp xem kịch. Nhưng anh đã làm tất cả với Hyacinth bên cạnh anh, và nếu anh còn có bất cứ nghi ngờ nào về tính khôn ngoan của hôn nhân với cô, chúng đều đã bay mất. Cô đôi lúc khiến người ta bực mình, thỉnh thoảng còn chọc cho người ta điên tiết, nhưng lúc nào cũng thú vị.

Cô sẽ trở thành một người vợ tốt. Không phải người vợ tốt cho hầu hết đàn ông, nhưng tốt cho anh, và đó là tất cả những gì quan trọng đối với anh.

Nhưng trước tiên anh phải bảo đảm cô không còn đường thối lui. Anh phải làm cho lời hứa của họ là tuyệt đối.

Anh bắt đầu quyết rũ cô một cách chậm rãi, cảm dỗ cô bằng những cái liếc mắt, những cái chạm tay, và những nụ hôn lén lút. Anh trêu cô, luôn luôn lấp lửng về những gì sẽ diễn ra tiếp theo. Anh khiến cô không kịp thở; chết tiệt, anh khiến anh không kịp thở.

Anh đã bắt đầu chuyện này từ hai tuần trước, khi anh cầu hôn cô dù trong lòng biết rằng họ phải gấp rút tổ chức hôn lễ. Anh đã bắt đầu với một nụ hôn. Chỉ một nụ hôn. Chỉ một nụ hôn nhỏ.

Đêm nay anh sẽ chỉ cho cô thấy những gì có thể đến chỉ từ một nụ hôn.

Nhìn chung, Hyacinth nghĩ khi cô vội vàng đến phòng ngủ trên lầu, chuyện đã diễn ra khá suôn sẻ.

Cô đã muốn ở lại nhà đêm nay—càng có thêm thời gian cho cô chuẩn bị chuyến đi đến Nhà Clair, nhưng Gareth đã chỉ ra nếu anh phải cáo lỗi với nhà Mottram thì tốt nhất cô nên tham dự. Nếu không sẽ có người suy đoán họ đang ở đâu. Nhưng sau khi trải qua ba tiếng đồng hồ nói chuyện và cười đùa và khiêu vũ, Hyacinth tìm đến mẹ cô và nặn ra một cơn nhức đầu chóng mặt. Violet đang rất vui vẻ, như Hyacinth đã đoán biết, và bà không muốn rời đi, thế là bà đã để Hyacinth về nhà một mình trong cỗ xe ngựa.

Hoàn hảo, hoàn hảo. Mọi thứ thật hoàn hảo. Cỗ xe không hề chạm trán với bất cứ cỗ xe nào trên đường về, nên bây giờ chắc hẳn chỉ khoảng nửa đêm, có nghĩa là Hyacinth còn mười lăm phút để thay

quần áo và lên xuống cầu thang sau nhà để chờ Gareth.

Cô nóng lòng quá.

Cô không chắc liệu họ sẽ tìm được bộ nữ trang trong đêm nay. Cô sẽ không ngạc nhiên nếu Isabella lại dẫn họ đến với nhiều manh mối khác. Nhưng họ sẽ tiến đến gần mục tiêu thêm một bước nữa.

Và đó sẽ là một cuộc phiêu lưu.

Có phải cô lúc nào cũng sở hữu tính khí liều lĩnh này, Hyacinth tự hỏi. Có phải cô lúc nào cũng háo hức với hiểm nguy? Có phải cô chỉ chờ đợi cơ hội để được tung hoành?

Cô di chuyển lặng lẽ dọc theo hành lang đến phòng ngủ. Căn nhà yên ắng, và cô chắc chắn không muốn đánh thức bất cứ gia nhân nào. Cô đưa tay ra và vặn nắm đấm cửa đã được tra dầu, rồi đẩy cửa mở và chui vào trong.

Cuối cùng cũng xong.

Giờ tất cả những gì cô phải làm là—

“Hyacinth.”

Cô suýt tí nữa đã kêu ré lên.

“Gareth?” cô thở hào hển, tròn mắt gần như bắn ra ngoài. Lạy Chúa, anh ấy đang nằm ngả ngón trên giường cô.

Anh mỉm cười. “Anh đợi em này giờ.”

Cô vội nhìn quanh căn phòng. Làm sao anh vào trong được nhỉ? “Anh đang làm gì ở đây thế?” cô thì thầm gấp gáp.

“Anh đến sớm,” anh nói trong một giọng uể oải. Nhưng đôi mắt anh linh động và cháy lên dữ dội. “Anh nghĩ hay là mình cứ chờ em.”

“Ồ đây sao?”

Anh nhún vai, nở nụ cười. “Ngoài trời lạnh lắm.”

Ngoại trừ không có chuyện đó. Trời hôm nay ấm áp khá trái mùa. Mọi người đều nhận xét về sự

khác lạ đó.

“Làm sao anh vào được?” Lạ Chúa, người hầu trong nhà có biết không? Có ai nhìn thấy anh không?

“Trèo tường.”

“Anh trèo—Anh làm gì?” Cô chạy đến cửa sổ, thò đầu ra và nhìn xuống. “Làm sao anh—”

Nhưng anh đã đứng lên khỏi giường và lén đến sau lưng cô. Hai cánh tay anh ôm choàng quanh cô, và anh thì thầm, trầm và gần với tai cô, “Anh rất, rất tài tình.”

Cô bật cười căng thẳng. “Hoặc là lai mèo.”

Cô cảm thấy anh mỉm cười. “Điều đó nữa,” anh thì thầm. Và rồi, sau một khoảng lặng. “Anh nhớ em.”

“Em—” cô muốn nói rằng cô cũng nhớ anh, nhưng anh đang ở quá gần, và cô đang quá ấm, và giọng nói lẫn trốn cô.

Anh cúi xuống, đôi môi tìm thấy vùng da thịt mềm mại bên dưới tai cô. Anh chạm vào cô, thật nhẹ nhàng cô thậm chí còn không chắc đó là một nụ hôn, rồi thì thầm, “Tối nay em đi chơi có vui không?”

“Có. Không. Em đã quá...” Cô nuốt xuống, không thể đón nhận sự đụng chạm của môi anh mà không phản ứng. “...lo lắng.”

Anh nắm lấy hai bàn tay cô, hôn lên mỗi bàn tay. “Lo lắng à? Sao lại thế?”

“Bộ nữ trang,” cô nhắc nhở anh. Ôi trời ơi, chẳng lẽ mọi phụ nữ đều thấy khó thở như thế này khi đứng quá gần một người đàn ông điển trai?

“À, phải rồi.” Một bàn tay anh tìm đến eo cô, và cô cảm thấy mình bị kéo về phía anh. “Bộ nữ trang.”

“Chẳng lẽ anh không muốn—”

“Ồ, có chứ,” anh thì thầm, ôm cô kề sát vào người một cách khiếm nhã. “Anh muốn. Rất nhiều ấy chứ.”

“Gareth,” cô thở gấp. Hai bàn tay anh đang ở trên hông cô, và môi anh áp vào cổ cô.

Và cô không chắc cô còn đứng vững được bao lâu nữa.

Anh làm những điều lạ lẫm với cô. Anh khiến cô cảm thấy những thứ cô chưa từng biết. Anh khiến cô hồn hên và rên rỉ, và tất cả những gì cô biết là cô muốn nhiều hơn.

“Đêm nào anh cũng nghĩ về em,” anh thì thầm trên da cô.

“Thật sao?”

“Mmm-hmm.” Giọng anh, gần như một tiếng rừ rì, rung động trên cổ họng cô. “Anh nằm thao thức trên giường, ước gì em ở đó bên cạnh anh.”

Cô phải triệu tập hết sức lực để hít thở. Vậy mà một phần nhỏ trong cô, một góc khuất xấu xa và buông thả của tâm hồn cô, khiến cô nói, “Anh nghĩ về điều gì?”

Anh cười rúc rích, rõ ràng hài lòng với câu hỏi của cô. “Anh nghĩ đến làm điều này,” anh thì thầm, và bàn tay anh, đang khum lấy hông cô, thắt chặt lại cho đến khi cô bị ép sát vào dấu hiệu khát vọng của anh.

Cô phát ra một tiếng động. Nó có thể là tên anh.

“Và anh nghĩ nhiều đến làm điều này,” anh nói, những ngón tay thành thạo búng mở một cái nút áo trên lưng váy cô.

Hyacinth nuốt đánh ực. Rồi cô nuốt đánh ực thêm lần nữa khi cô nhận ra anh đã mở thêm ba cái nút nữa trong khoảng thời gian cô hít vào.

“Nhưng nhiều nhất là,” anh nói, giọng anh thấp và mượt mà. “Anh nghĩ đến làm điều này.”

Anh bế bổng cô trong hai cánh tay, váy cô đung đưa quanh đôi chân ngay cả khi vạt áo trước trượt xuống, nhất thời khựng lại trên đỉnh ngực. Cô nắm chặt hai vai anh, những ngón tay ấn vào chỉ đủ để lưu lại vết lõm, và cô muốn nói điều gì đó—bất cứ điều gì để khiến cô có vẻ thạo đời hơn, nhưng tất cả những gì cô xoay sở được là một tiếng “Ô!” giật bắn, khi cô trở nên nhẹ hẫng, dường như trôi lơ đãng trong không trung cho đến khi anh đặt cô lên giường.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, thả lỏng người nằm nghiêng, một bàn tay vẫn vương von trên làn da trần trên xương ức của cô. “Quá đáng yêu,” anh thì thầm. “Quá mềm mại.”

“Anh đang làm gì thế?” cô thì thầm.

Anh mỉm cười. Chậm chạp, như một con mèo. “Vớ em ấy à?”

Cô gật đầu.

“Còn tùy,” anh nói, nghiêng đầu xuống và để cho lưỡi anh trêu đùa nơi lúc nãy những ngón tay anh ve vuốt. “Nó khiến em cảm thấy thế nào?”

“Em không biết nữa,” cô thú nhận.

Anh cười, tiếng cười trầm và nhẹ nhàng, và ấm áp đến kỳ lạ. “Đó là một dấu hiệu tốt,” anh nói, những ngón tay anh tìm thấy vạt áo lỏng lẻo của cô. “Một dấu hiệu rất tốt.”

Anh kéo, và Hyacinth hít vào khi cô trở nên trần trụi, phơi bày trong không khí, trong đêm.

Trước anh.

“Xinh xắn làm sao,” anh thì thầm, mỉm cười nhìn xuống cô, và cô tự hỏi cái chạm của anh có thể nào khiến cô hồng hên như ánh mắt anh. Anh chẳng làm gì hơn là nhìn cô, và cô cứng cả người và căng thẳng.

Thấp thỏm.

“Em rất đẹp,” anh thì thầm, và rồi anh chạm vào cô, một bàn tay anh chà sát lên đỉnh ngực cô thật khê khàng như cơn gió.

Ồ, có, cái chạm của anh khiến cô hồng hên hơn ánh mắt anh nhiều.

Cô cảm thấy nó trong bụng cô, cô cảm thấy nó giữa hai đùi cô. Cô cảm thấy nó đến tận đầu ngón chân, và cô không thể làm khác hơn là uốn cong người, tìm kiếm thêm nữa, điều gì đó gần gũi hơn, vững chãi hơn.

“Anh cứ nghĩ em hoàn hảo,” anh nói, mang sự tra tấn đến ngực còn lại. “Anh đã không nhận ra. Anh chưa hề nhận ra.”

“Gì cơ?” cô thì thầm.

Đôi mắt anh khóa chặt mắt cô. “Rằng em còn hơn thế nữa,” anh nói. “Hơn cả hoàn hảo.”

“Đ-điều đó là không thể,” cô nói, “anh không thể—ôi!” Anh lại làm điều gì đó khác nữa, điều gì đó thậm chí còn quý quái hơn, và nếu đây là một cuộc chiến đấu để thử thách trí tuệ của cô thì cô đang

thua một cách vô vọng.

“Anh không thể làm gì?” anh hỏi ra vẻ ngây thơ, những ngón tay lăn trên núm vú, cảm thấy nó thắt lại thành cái nụ nhỏ cứng đến khó tin.

“Không thể khiến một thứ—không thể khiến một thứ—”

“Không à?” anh mỉm cười ranh ma, thử nghiệm những thủ thuật của anh ở bên kia. “Anh nghĩ mình có thể. Anh nghĩ mình vừa mới làm đấy thôi.”

“Không,” cô thờ gấp. “Anh không thể khiến một thứ gì đó còn hơn là hoàn hảo. Đó không phải tiếng Anh chính cống.”

Và rồi anh bắt động. Hoàn toàn, khiến cô quá đỗi ngạc nhiên. Nhưng ánh mắt anh vẫn nung nấu, và khi đôi mắt anh quét khắp người cô, cô cảm nhận được anh. Cô không thể giải thích; cô chỉ biết điều đó.

“Đó là những gì anh đã nghĩ,” anh thì thầm. “Sự hoàn hảo là tuyệt đối, phải không? Người ta không thể chỉ hơi hơi độc nhất, và cũng không thể hơn cả hoàn hảo. Nhưng không hiểu bằng cách nào...em là như thế.”

“Hơi hơi độc nhất?”

Nụ cười của anh từ từ nở rộng khắp khuôn mặt. “Hơn cả hoàn hảo.”

Cô vớ tay lên, chạm vào một bên má anh, rồi phúi một lọn tóc và cài nó vào sau tai anh. Ánh trắng phản chiếu trên những sóng tóc, khiến chúng sáng lên sắc vàng hơn thường lệ.

Cô không biết phải nói gì, không biết phải làm gì. Tất cả những gì cô biết là cô yêu anh.

Cô không chắc điều đó xảy ra vào lúc nào. Nó không như lúc cô quyết định kết hôn với anh, điều đó đã rất đột ngột và sáng tỏ chỉ trong một khoảnh khắc. Nhưng...tình yêu này...nó đã len vào trong cô mà không hay, thầm lặng, lớn dần cho đến khi một ngày kia nó ở đó.

Nó ở đó, và nó là thật, và cô biết tình yêu đó sẽ mãi mãi ở lại với cô.

Và lúc này, nằm trên giường cô, trong màn đêm tĩnh lặng bí ẩn, cô muốn dâng bản thân cho anh. Cô muốn yêu anh theo đúng nghĩa một người phụ nữ có thể yêu một người đàn ông, và cô muốn anh nhận lấy tất cả những gì cô có thể trao. Không nhất thiết họ còn chưa kết hôn; họ sẽ sớm có nhau.

Đêm nay, cô không thể đợi được.

“Hôn em đi,” cô thì thầm.

Anh mỉm cười, và nụ cười trong mắt anh thậm chí còn sáng hơn trên môi anh. “Anh cứ nghĩ em sẽ không bao giờ yêu cầu.” Anh cúi xuống, nhưng môi anh chỉ áp vào môi cô trong một giây. Rồi chúng trượt xuống dưới, phả hơi nóng lên da cô cho đến khi chúng tìm thấy ngực cô. Và rồi anh—

“Ôiiii!” Cô rên rỉ. Anh không tài nào làm thế được. Phải không nhỉ?

Anh có thể. Và anh đã làm.

Khoái cảm thuần túy chảy rần rạt trong cô, cù vào mỗi góc khuất trên cơ thể cô. Cô vít lấy đầu anh, hai bàn tay chìm sâu vào mái tóc dày mượt mà, và cô không biết cô đang kéo hay đẩy. Cô không nghĩ cô có thể chịu đựng thêm bất cứ điều gì khác nữa, vậy mà cô vẫn không muốn anh dừng lại.

“Gareth,” cô thở hào hển. “Em...Anh...”

Hai bàn tay anh như ở khắp mọi nơi, sờ cô, âu yếm cô, đẩy váy cô xuống, xuống nữa...cho đến khi nó cuộn lại ở hông cô, chỉ một inch nữa là phơi bày trung tâm nữ tính của cô.

Nỗi kinh hãi bắt đầu lớn dậy trong ngực Hyacinth. Cô muốn điều này. Cô biết cô muốn điều này, vậy mà bỗng nhiên cô lại thấy sợ.

“Em không biết phải làm gì cả,” cô nói.

“Thế cũng không sao.” Anh thẳng người lên, bút áo sơ-mi với sự dữ dội đến mức thật thần kỳ vì nút áo không văng đi. “Anh biết.”

“Em biết, nhưng—”

Anh chạm một ngón tay lên môi cô. “Shhh. Để anh chỉ cho em.” Anh mỉm cười với cô, ánh mắt nhảy múa láu lỉnh. “Anh có dám không đây?” anh thắc mắc thành tiếng. “Anh có nên...chà...có lẽ...”

Anh nhắc ngón tay khỏi miệng cô.

Cô nói ngay lập tức. “Nhưng em sợ mình sẽ—”

Anh đặt ngón tay lên lại. “Anh biết chuyện đó sẽ xảy ra mà.”

Cô trừng mắt với anh. Hoặc đúng hơn là cô cố gắng trừng mắt. Gareth có khả năng phi thường là

khiến cho cô tự cười mình. Và cô có thể cảm thấy môi cô đang giật giật, thậm chí khi anh ấn chúng khép lại.

“Em sẽ im lặng chứ?” anh hỏi, mỉm cười.

Cô gật đầu.

Anh giả vờ suy nghĩ về điều đó. “Anh không tin em.”

Cô chống hai tay lên hông, đó phải là một dáng vẻ rất buồn cười, vì cô trần trụi suốt đến tận eo.

“Thôi được rồi,” anh nhũn nhặn, “nhưng những từ duy nhất anh cho phép em nói là, ‘Ôi, Gareth,’ và ‘Vâng, Gareth,’.”

Anh nhắc ngón tay đi.

“Thế ‘Nữa đi, Gareth’ thì sao?”

Anh suýt giữ được khuôn mặt tỉnh bơ. “Chấp nhận được.”

Cô cảm thấy tiếng cười đang dâng lên trong cô. Cô không thật sự phát ra âm thanh nào, nhưng cô vẫn cảm nhận được nó—cái cảm giác ngốc nghếch, nhẹ dạ râu ran và nhảy nhót trong bụng. Và cô tắm trong nó. Cô quá căng thẳng—hoặc đúng hơn là, cô đã quá căng thẳng.

Anh đã lấy nó đi rồi.

Và không hiểu bằng cách nào cô lại biết mọi chuyện sẽ không sao. Có thể anh đã làm điều này trước đây. Có thể anh đã làm điều này cả trăm lần, với những người phụ nữ đẹp hơn cô gấp trăm lần.

Nhưng không quan trọng. Anh là người đầu tiên của cô, và cô là người cuối cùng của anh.

Anh nằm xuống bên cạnh cô, kéo cô nằm nghiêng và dựa vào anh cho một chiếc hôn. Hai bàn tay anh đẩy vào trong tóc cô, kéo những cuộn tóc xoắn bung ra cho đến khi sợi tóc mượt mà đổ xuống gọn sóng trên lưng cô. Cô thấy mình thật tự do, hoang dã.

Táo bạo.

Một bàn tay cô áp vào ngực anh, khám phá trên da anh, ướm thử gờ nổi của những cơ bắp bên dưới. Cô nhận ra mình chưa bao giờ chạm vào anh. Không phải như thế này. Cô trượt những ngón tay dọc xuống một bên hông anh, lần theo đường mòn ở mép quần anh.

Và cô có thể cảm nhận được phản ứng của anh. Các thớ thịt anh dội lên ở những nơi cô chạm vào, và khi cô di chuyển xuống bụng anh, đến vị trí ở giữa rốn và những trang phục còn lại, anh hít vào.

Cô mỉm cười, cảm thấy mình thật quyền lực, và rất, rất nữ tính.

Cô co ngón tay lại để móng tay cào lên da anh, nhẹ nhàng, thật khẽ, chỉ đủ để cù và trêu anh. Bụng anh phẳng, với những sợi lông vàng hợp thành một đường thẳng và biến mất dưới chiếc quần ống túm.

“Anh có thích thế này không?” cô thì thầm, dùng ngón trỏ để vẽ một vòng tròn quanh rốn anh.

“Mmm-hmm.” Giọng anh êm ái, nhưng cô có thể nghe thấy nhịp thở anh đang dần rời rạc.

“Còn thế này thì sao?” Ngón tay cô tìm thấy đường thẳng kia và chậm chậm trượt xuống.

Anh không lên tiếng, nhưng đôi mắt anh nói có.

“Còn thế—”

“Cởi nút đi,” anh càu nhàu.

Bàn tay cô ngừng lại. “Em á?” Không hiểu vì sao cô lại không nghĩ mình sẽ góp phần vào mục thoát y của họ. Đó dường như là công việc của kẻ quyến rũ.

Bàn tay anh nắm lấy tay cô và dẫn đến hàng nút quần.

Với những ngón tay run rẩy, Hyacinth tháo từng nút một, nhưng cô không kéo vải quần xuống. Đó là một điều cô chưa sẵn sàng.

Gareth dường như thấu hiểu sự lúng túng của cô, và anh nhảy khỏi giường, chỉ đủ thời gian để cởi hết phần y phục còn lại. Hyacinth ngoảnh mặt đi...lúc đầu.

“Lay C—”

“Đừng lo lắng,” anh nói, nằm lại bên cạnh cô. Hai bàn tay anh tìm thấy mép váy cô và kéo nó xuống hẳn. “Đừng”—anh hôn lên bụng cô—“bao giờ”—anh hôn lên hông cô—“lo lắng.”

Hyacinth muốn nói rằng cô không lo lắng, rằng cô tin anh, nhưng vào lúc đó những ngón tay anh trượt vào giữa hai chân cô, và cô phải vận dụng tất cả sức lực để thờ.

“Shhhh,” anh thủ thỉ, đồ dành cô mở chân ra. “Thả lỏng nào.”

“Em đang thả lỏng đây,” cô thở gấp.

“Không,” anh nói, mỉm cười với cô, “em đâu có.”

“Em có,” cô nhất quyết.

Anh cúi xuống, thả một nụ hôn nựng nịu lên mũi cô. “Tin anh đi,” anh thì thầm. “Chỉ lúc này thôi, hãy tin anh.”

Và cô cố gắng thả lỏng. Cô thật sự có cố gắng. Nhưng gần như không thể được khi anh trêu chọc cơ thể cô thật quỷ quyết. Một giây trước những ngón tay anh đang ở mé ngoài đùi cô, và giây sau chúng đã tách cô ra, và anh đang chạm vào cô ở nơi chưa có ai chạm vào.

“Ô, la—Ô!” Hồng cô ưỡn lên, và cô không biết phải làm gì. Cô không biết phải nói gì.

Cô không biết phải cảm nhận ra sao.

“Em hoàn hảo,” anh nói, áp môi lên tai cô. “Hoàn hảo.”

“Gareth,” cô thở hào hển. “Anh đang—”

“Làm tình với em,” anh nói. “Anh đang làm tình với em.”

Trái tim cô đập rộn lên trong ngực. Đó không hẳn là câu anh yêu em, nhưng nó gần kinh khủng.

Và trong khoảnh khắc đó, trong thời khắc cuối cùng mà não cô vẫn còn hoạt động, anh trượt một ngón tay vào trong cô.

“Gareth!” Cô chụp lấy vai anh. Bấu chặt.

“Shhhh.” Anh làm điều gì đó cực kỳ xấu xa. “Cẩn thận người hầu.”

“Em không quan tâm,” cô thở như hết hơi.

Anh nắm cô trong một thái độ rất hài hước, rồi...điều anh đã làm khi nãy...anh làm một lần nữa. “Anh nghĩ em có quan tâm đây.”

“Không. Không có. Không có. Em—”

Anh làm một điều gì đó khác nữa ở bên ngoài, và cả cơ thể cô cảm thấy nó. “Em quá sẵn sàng,” anh nói. “Anh không thể tin được.”

Anh di chuyển, nằm lên trên cô. Những ngón tay anh vẫn tiếp tục màn tra tấn của chúng, nhưng khuôn mặt anh ở phía trên cô, và cô lạc trong màu xanh thăm thẳm ở đáy mắt anh.

“Gareth,” cô thì thào, và cô không biết mình muốn nói gì. Đó không phải một câu hỏi, hay một lời khẩn nài, hay bất cứ điều gì khác chứ không chỉ là tên anh. Nhưng nó phải được bộc lộ, bởi vì đó là anh.

Đó là anh, cùng cô.

Và nó thật thiêng liêng.

Đùi anh nằm lại giữa hai chân cô, và cô cảm nhận được anh đang ở lối vào của cô, to lớn và đòi hỏi. Những ngón tay anh vẫn ở giữa họ, giữ cô mở ra, chuẩn bị cô sẵn sàng cho vật đàn ông của anh.

“Xin anh,” cô rên rỉ, và lần này đó là một câu van nài. Cô muốn điều này. Cô cần anh.

“Xin anh,” cô nói lần nữa.

Chậm chậm, anh đi vào trong cô, và cô hít vào, giật thót cả người vì kích thích và cảm nhận về anh.

“Thả lỏng,” anh nói, nhưng anh nghe không hề thư thái. Cô nhìn lên anh. Khuôn mặt anh căng thẳng, nhịp thở anh nhanh và nông.

Anh giữ mình bất động, cho cô thời gian để làm quen với anh, rồi đẩy tới trước, chỉ một ít, nhưng cũng đủ khiến cô thở gấp.

“Thả lỏng,” anh nói lần nữa.

“Em đang cố,” cô nghiêng răng.

Gareth gần như mỉm cười. Có điều gì đó thật giống Hyacinth trong câu nói, và cũng là một điều gần như khiến anh vững dạ. Thậm chí tận lúc này, trong một trải nghiệm hãn là kỳ lạ và khiến cô sững sốt nhất trong đời, cô vẫn...như trước.

Cô vẫn là cô.

Không nhiều người làm được như cô.

Anh dần tới lần nữa, và anh có thể cảm thấy cô đang nói lỏng, mở rộng để đón nhận anh. Điều cuối

cùng anh muốn là làm cô đau, và anh cảm giác mình sẽ không thể nào loại bỏ cơn đau một cách hoàn toàn, nhưng thề có Chúa, anh sẽ giúp cô có một trải nghiệm hoàn hảo trong khả năng của anh. Và nếu điều đó có nghĩa là anh phải tiến hành thật chậm đến mức giết chết anh, anh vẫn làm.

Cô cứng ngắc như tấm ván bên dưới anh, rằng cô nghiêng lại khi cô chờ đợi sự xâm nhập của anh. Gareth gần như rên rỉ; anh đã khiến cô thật gần, thật sẵn sàng, vậy mà giờ cô đang gồng mình cố gắng không căng thẳng khiến cô thư thái như cái hàng rào rèn bằng thép.

Anh chạm vào chân cô. Nó cứng đờ như một khúc gỗ.

“Hyacinth,” anh thì thầm vào tai cô, cố gắng không để lộ sự hài hước, “Anh nghĩ một phút trước em đang thoải mái.”

Một khắc yên lặng, và cô nói, “Có thể điều đó đúng.”

Anh cắn môi để không bật cười. “Em nghĩ mình có thể làm bản thân thoải mái trở lại không?”

Môi cô chúm chím trong vẻ mặt đỏ của cô—vẻ mặt khi cô biết mình đang bị trêu và muốn đáp lễ. “Em sẽ muốn thế, có chứ.”

Anh phải thán phục cô. Hiếm có một phụ nữ có thể giữ vững sự điềm tĩnh trong một tình huống thế này.

Anh búng lưỡi sau tai cô, khiến cô phân tâm khi bàn tay anh tìm đường đến giữa hai chân cô. “Anh có thể giúp em một tay với chuyện đó.”

“Chuyện gì cơ?” cô thở hỏn hển, và từ cái cách hông cô giật nảy lên anh biết cô đang trở lại trạng thái mê mẩn.

“Ồ, cảm giác đó,” anh nói, vuốt ve cô không khách khí khi anh đẩy tới sâu hơn. “Cái cảm giác ‘Ôi, Gareth, Vâng, Gareth, Nữa đi Gareth’ ấy.”

“Ồ,” cô nói, bật ra một tiếng rên rỉ khi ngón tay anh bắt đầu xoay một vòng tròn tinh tế. “Cảm giác đó.”

“Cảm giác đó thật tuyệt,” anh xác nhận.

“Nó sẽ...Ồ!” Cô cắn răng và rên rỉ cưỡng lại những cảm xúc anh đang khơi dậy bên trong cô.

“Nó sẽ làm gì?” anh hỏi, và giờ anh đã gần như vào trong hoàn toàn. Anh sẽ nhận được một huy

chương vì chuyện này. Anh phải được như thế. Chắc chắn không người đàn ông nào từng trải qua sự kiểm chế đến tột bậc như thế này.

“Khiến em gặp rắc rối,” cô hồn hển.

“Anh chắc chắn hy vọng điều đó,” anh nói, và rồi anh đẩy hẳn tới trước, vượt qua rào cản cuối cùng cho đến khi anh chìm sâu hoàn toàn trong cô. Anh rung mình khi cảm thấy cô run rẩy quanh anh. Mỗi cơ bắp trong cơ thể anh đang hét gọi anh, đòi anh phải cử động, nhưng anh giữ yên. Anh phải giữ yên. Nếu anh không cho cô thời gian để thích nghi, anh sẽ làm cô đau, và không đời nào Gareth để cho cô dâu của anh nhìn lại lần đầu tiên cùng với nỗi đau.

Lạy Chúa, nó có thể làm cô bị ám ảnh đến suốt đời.

Nhưng nếu Hyacinth đang đau thì đến cô còn không biết, bởi vì hông cô đang bắt đầu cử động bên dưới anh, hẩy lên, rướn theo vòng tròn, và khi anh nhìn khuôn mặt cô, anh chỉ thấy niềm đam mê.

Và những sợi dây kiểm soát cuối cùng trong anh đứt phụt.

Anh bắt đầu di chuyển, cơ thể anh rơi vào nhịp điệu khẩn khoản. Khát vọng của anh cuộn lên, cho đến khi anh chắc mình không thể chịu đựng hơn được nữa, và rồi cô lại phát ra một âm thanh lí nhí, chẳng nhiều hơn một tiếng rên rỉ, và anh lại muốn cô nhiều hơn.

Nó dường như là không thể.

Nó thật màu nhiệm.

Những ngón tay anh vồ lấy vai cô với một sức mạnh chắc chắn là quá dữ dội, nhưng anh không thể nói lỏng vòng ôm. Anh đang bị kiểm giữ bởi một thôi thúc choáng ngợp phải chiếm đoạt cô, khắc dấu cô là của anh.

“Gareth,” cô rên rỉ. “Ôi, Gareth.”

Và âm thanh đó thật quá sức chịu đựng. Tất cả đều quá sức chịu đựng—hình dáng cô, mùi hương của cô, và anh cảm thấy anh rung mình tiến thẳng đến cái kết thúc hoàn mỹ.

Anh cắn chặt răng. Chưa được. Trong khi cô đã đến quá gần.

“Gareth!” cô hào hển.

Anh trượt một bàn tay vào giữa họ. Anh tìm thấy cô, sung phòng và ướt đẫm, và anh ấn, hẳn là kém

dịu dàng nhưng đó là tất cả những gì anh có thể gắng gượng.

Và anh không nhìn đi nơi nào khác ngoài gương mặt cô. Đôi mắt cô như tối lại, màu mắt gần như chuyển sang xanh thẫm. Môi cô hé mở, cuống cuống tìm kiếm không khí, và cơ thể cô uốn cong, rướn, đẩy.

“Ô!” cô hét to, và anh vội hôn cô để nuốt đi âm thanh đó. Cô cứng cả người, cô run rẩy, và rồi cô co giật quanh anh. Hai bàn tay cô chụp lấy vai anh, cổ anh, móng tay bấm vào da anh.

Nhưng anh không quan tâm. Anh không thể cảm thấy cái đau. Chẳng có gì ngoài áp lực say đắm của cô, quắp chặt lấy anh, hút anh vào cho đến khi anh bùng nổ.

Và anh phải hôn cô lần nữa, lần này để bịt đi tiếng hét đam mê của anh.

Nó chưa bao giờ được như thế này. Anh đã không biết nó có thể.

“Ôi,” Hyacinth thì thào, khi anh đã lăn khỏi người cô và nằm ngửa ra.

Anh gật đầu, vẫn còn quá kiệt sức để lên tiếng. Nhưng anh nắm lấy tay cô trong tay anh. Anh vẫn muốn chạm vào cô. Anh cần sự kết nối.

“Em đã không biết,” cô nói.

“Anh cũng không,” anh gắng gượng.

“Có phải lúc nào—”

Anh bóp nhẹ tay cô, và khi anh nghe tiếng cô quay sang nhìn anh, anh lắc đầu.

“Ồ.” Một khoảng yên lặng nữa, rồi cô nói, “Chà, vậy thì thật tốt vì chúng ta sắp kết hôn.”

Gareth bắt đầu cười run cả người.

“Chuyện gì vậy?” cô gắng hỏi.

Anh không thể nói. Tất cả những gì anh có thể làm là nằm đó, cười rung cả cái giường.

“Có gì mà vui thế?”

Anh hít vào, quay sang và lăn người cho đến khi anh lại nằm trên cô, mũi họ áp sát. “Em,” anh nói.

Cô bắt đầu cau mày, nhưng rồi nở thành nụ cười.

Một nụ cười tinh quái.

Lạy Chúa, anh sẽ thích được kết hôn với người phụ nữ này.

“Em nghĩ chúng ta cần phải dời ngày cưới lên,” cô nói.

“Anh sẵn lòng lôi em đến Scotland ngay ngày mai.” Và anh nói nghiêm túc.

“Em không thể,” cô nói, nhưng anh biết chắc cô ước mình có thể.

“Đó sẽ là một cuộc phiêu lưu,” anh nói, trượt một bàn tay theo hông cô để xoa dịu cuộc mặc cả.

“Em sẽ nói chuyện với mẹ,” cô hứa. “Nếu em phiền nhiễu một cách hiệu quả, em chắc mình có thể giảm thời gian đính hôn đi một nửa.”

“Điều đó làm anh băn khoăn,” anh nói. “Với tư cách là chồng tương lai của em, anh có nên thấy lo vì em dùng câu nếu em phiền nhiễu một cách hiệu quả không đây?”

“Không cần nếu anh thuận theo tất cả mọi mong muốn của em.”

“Một câu thậm chí còn khiến anh lo lắng hơn,” anh thì thầm.

Cô chỉ mỉm cười.

Và rồi, vào lúc anh đang bắt đầu cảm thấy cực kỳ khoan khoái, cô bật ra một tiếng, “Ồi!” và lập cập bò ra khỏi bên dưới anh.

“Có chuyện gì thế?” anh hỏi, tiếng anh ồm ồm bởi cái đáp thiếu trang nhã lên gối.

“Bộ nữ trang,” cô nói, vịn chặt tấm chăn vào ngực khi cô ngồi lên. “Em đã quên khuấy mất. Lạy trời, giờ là mấy giờ rồi? Chúng ta phải đi thôi.”

“Em có thể di chuyển sao?”

Cô chớp mắt. “Anh không thể?”

“Nếu anh không phải rời cái giường này trước khi trời sáng, anh sẽ rất vui lòng ngáy đến trưa.”

“Nhưng bộ nữ trang! Kế hoạch của chúng ta nữa!”

Anh nhắm mắt. “Chúng ta có thể đi vào ngày mai.”

“Không,” cô nói, đập lên vai anh bằng lưng bàn tay, “chúng ta không làm thế được.”

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì em đã có kế hoạch cho ngày mai, và mẹ em sẽ nghi ngờ nếu em cứ vin vào có đau đầu suốt. Hơn nữa, chúng ta đã định sẽ đi trong tối nay.”

Anh mở một mắt. “Đâu phải có người đang chờ chúng ta.”

“Mặc kệ, em đi đây,” cô tuyên bố, kéo tấm chăn quanh người khi cô trèo ra khỏi giường.

Hai hàng lông mày Gareth nhướng lên khi anh cân nhắc cơ thể không mảnh vải của anh. Anh nhìn Hyacinth với một nụ cười rất đần ông, nó càng nở rộng hơn khi cô đỏ bừng mặt và quay đi.

“Em...à...cần phải lau mình,” cô làu bàu, lủi vào phòng thay đồ.

Với một màn thể hiện cực kỳ miễn cưỡng (ngay cả khi Hyacinth quay lưng về phía anh) Gareth bắt đầu mặc quần áo. Anh không thể tin được cô còn xem xét chuyện ra ngoài tối nay. Chẳng phải trinh nữ sẽ bị co rút và đau sau lần đầu tiên sao?

Cô chồm đầu ra từ phòng thay đồ. “Em đã mua đôi giày bền hơn,” cô thì thầm, “phòng trường hợp chúng ta phải chạy.”

Anh lắc đầu. Cô chẳng phải một trinh nữ bình thường.

“Em có chắc em muốn tiến hành tối nay không?” anh hỏi, một khi cô đã xuất hiện trở lại trong bộ quần áo màu đen.

“Tuyệt đối chắc chắn,” cô nói, cột tóc thành một cái đuôi ngựa sau gáy. Cô nhìn lên, đôi mắt sáng ngời vì phấn khích. “Anh thì sao?”

“Anh kiệt sức.”

“Thật à?” Cô nhìn anh với sự tò mò không che giấu. “Em lại thấy hoàn toàn ngược lại. Tràn trề sinh lực.”

“Em sẽ là cái chết của anh, em nhận ra chứ.”

Cô cười toe. “Thà là em còn hơn là người khác.”

Anh thở dài và đi về phía cửa sổ.

“Anh có muốn em đợi ở dưới,” cô lịch sự hỏi, “hay anh muốn đi xuống cầu thang sau nhà với em?”

Gareth ngừng lại, một chân đặt trên gờ cửa sổ. “À, cầu thang sau nhà cũng được,” anh nói.

Và anh theo cô ra ngoài.

CHƯƠNG 15

Bên trong thư viện Nhà Clair. Chẳng có lí do gì phải thuật lại hành trình qua Mayfair, ngoại trừ ghi chú năng lượng và nhiệt huyết dồi dào của Hyacinth, và sự thiếu hụt những thứ đó của Gareth.

“Anh có thấy gì không?” Hyacinth thì thầm.

“Chỉ thấy sách.”

Cô liếc sang anh cái trừng mắt bực bội nhưng quyết định sẽ không phạt anh vì thiếu nhiệt tình. Một cuộc tranh cãi như thế chỉ càng khiến họ mất tập trung khỏi nhiệm vụ cần kíp trước mắt. “Anh có thấy,” cô nói, với sự kiên nhẫn nhiều nhất trong khả năng, “bất cứ khu vực nào có vẻ bao gồm những cuốn sách về khoa học không?” Cô nhìn vào giá sách trước mặt, gồm ba cuốn tiểu thuyết, hai ấn phẩm triết học, một bộ ba cuốn về lịch sử Hy Lạp cổ đại, và cuốn Phương Pháp Chăn Nuôi Heo. “Hay chúng không hề được phân loại?” cô thở dài.

“Ở một mức độ nào đó,” câu trả lời vọng lại từ trên cao. Gareth đang đứng trên một cái ghế đầu, rà nhanh qua những giá sách ở trên. “Không hẳn.”

Hyacinth ngửa cổ, nhìn lên cho đến khi cô có một tầm nhìn khá tốt vào mặt dưới cằm anh. “Anh thấy gì?”

“Một chút về chủ đề nước Anh thời sơ khai. Nhưng xem anh đã tìm được gì bị nhét vào cuối dãy này.” Anh gỡ một cuốn sách nhỏ từ giá sách và thả nó xuống.

Hyacinth dễ dàng bắt lấy, rồi xoay nó trong tay cho đến khi tựa đề ở đúng góc độ. “Không!” cô nói.

“Khó tin phải không?”

Cô nhìn xuống lại. Ngay ở đây, dòng chữ bằng vàng: Cô Davenport và Hầu Tước Đen Tối. “Em không tin được,” cô nói.

“Có lẽ em nên đem về cho bà ngoại anh. Sẽ không có ai phát hiện ra nó đã biến mất đâu.”

Hyacinth mở đến trang tiêu đề. “Nó được viết bởi cùng tác giả cuốn Cô Butterworth.”

“Phải thế thôi,” Gareth bình phẩm, co gối để xem xét kỹ hơn giá sách kế tiếp bên dưới.

“Bà và em đã không biết có cuốn này,” Hyacinth nói. “Bà và em đã đọc cuốn Cô Sainsbury và Vị Đại Tá Bí Hiểm, tất nhiên.”

“Một câu chuyện mang dáng dấp quân đội?”

“Diễn ra ở Bồ Đào Nha.” Hyacinth tiếp tục cuộc tìm kiếm của cô ở giá sách trước mặt. “Truyện lại không xác thực lắm. Tất nhiên là em chưa từng đến Bồ Đào Nha.”

Anh gật đầu, rồi bước khỏi chiếc ghế đầu và đẩy nó đến cột giá sách tiếp theo. Hyacinth quan sát anh leo lên lại và tiếp tục tìm kiếm trên giá sách cao nhất.

“Nhắc cho anh đi,” anh nói. “Chính xác thì chúng ta đang tìm cái gì?”

Hyacinth lôi ra tờ ghi chú đã được gấp cẩn thận từ trong túi cô. “Discorso Intorno alle Cose che stanno in sù l’acqua.”

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc. “Có nghĩa là...?”

“Bàn luận về bên trong những sự vật ở trong nước?” Cô không có ý nói câu đó như một câu hỏi.

Anh trông mơ hồ. “Bên trong sự vật?”

“Ở trong nước. Hoặc di chuyển,” cô nói thêm. “Ò che in quella si muovono. Đó là phần cuối cùng.”

“Và sẽ có người muốn đọc cuốn sách đó bởi vì...?”

“Em không biết nữa,” cô nói, lắc đầu. “Anh là sinh viên Cambridge mà.”

Anh chẳng hăng. “Ừ, à thì, anh không thích chủ đề khoa học lắm.”

Hyacinth quyết định không bình phẩm và quay lại với giá sách trước mặt cô, bao gồm một bộ bảy cuốn về chủ đề thực vật học nước Anh, hai tác phẩm của Shakespeare, và một cuốn sách khá là dày với tiêu đề chỉ đơn giản là Hoa Dại. “Em nghĩ,” cô nói, nhay nhay môi dưới một lúc khi cô nhìn lại một vài giá sách cô đã ghi chú, “có lẽ những cuốn sách này đã từng được phân loại. Có một vài cuốn có vẻ được sắp xếp theo trật tự. Nếu anh nhìn vào ngay đây”—cô ra dấu về phía một trong những giá sách cô đã nghiên cứu đầu tiên—“hầu như hoàn toàn là tác phẩm thơ. Nhưng rồi ngay chính giữa ta lại tìm thấy một cuốn của Plato, và ở cuối dãy, Lịch Sử Đan Mạch Có Minh Họa.”

“Đúng rồi,” Gareth nói, hơi giống như anh đang nhún nhó. “Đúng rồi.”

“Đúng rồi?” cô lặp lại, nhìn lên.

“Đúng rồi.” Giờ lại có vẻ như anh đang ngượng. “Đó có thể là lỗi của anh.”

Cô chớp mắt. “Anh nói sao?”

“Đó là những lúc bốc đồng của anh,” anh thừa nhận. “Anh đã tức giận.”

“Anh đã... tức giận?”

“Anh đã sắp xếp lại các giá sách.”

“Anh làm gì?” Cô rất muốn hét lên, và thành thật mà nói, cô khá là hãnh diện vì đã không làm thế.

Anh nhún vai bẽn lễn. “Nó có vẻ bí mật một cách ấn tượng vào lúc đó.”

Hyacinth thấy mình nhìn dờ dẩn không chớp mắt vào giá sách trước mặt. “Ai mà đoán được nó sẽ trở lại ám anh chứ?”

“Đúng là ai mà đoán được.” Anh di chuyển đến một giá sách khác, nghiêng đầu khi anh đọc những tiêu đề trên gáy sách. “Điều tồi tệ nhất là, nó hóa ra lại quá bí mật. Chẳng hề phiền hà cha anh chút nào.”

“Nó sẽ khiến em nổi điên lên.”

“Ừ, nhưng em thì đọc. Cha anh thậm chí còn chưa hề nhận thấy có gì đó khác lạ.”

“Nhưng phải có ai đó đã ở đây từ lần gắng sức sắp đặt lại của anh chứ.” Hyacinth nhìn xuống cuốn sách bên cạnh cô. “Em không nghĩ Cô Davenport đã được hơn vài năm tuổi.”

Gareth lắc đầu. “Có lẽ ai đó đã để lại. Có thể là vợ anh trai anh. Anh nghĩ một người hầu đã nhét nó vào cái giá sách nào đó còn chỗ.”

Hyacinth để lọt một tiếng thở dài, cố gắng tìm ra cách hành động tốt nhất. “Anh có thể nhớ được chút gì về cách sắp xếp những cuốn sách này không?” cô hỏi. “Chút nào đó? Chúng được phân loại theo tác giả? Hay theo chủ đề?”

Gareth lắc đầu. “Lúc đó anh hơi vội. Anh chỉ vợ đại mấy cuốn sách và chuyển chỗ.” Anh ngừng lời, thở ra khi anh chống hai tay lên hông và quan sát toàn cảnh căn phòng. “Anh còn nhớ có một hàng sách về chủ đề chó săn. Và ở kia là...”

Câu nói của anh rơi vào im lặng. Hyacinth nhìn lên ngay lập tức và thấy anh đang nhìn chăm chăm vào một giá sách ở gần cửa. “Gì thế?” cô hỏi liền, đứng lên.

“Một khu vực sách tiếng Ý,” anh nói, quay sang và sai bước đến phía đối diện trong căn phòng.

Hyacinth bám theo anh sát gót. “Chúng phải là sách của bà nội anh.”

“Và thứ cuối cùng những người nhà St. Clair có ý định mở ra,” Gareth thì thầm.

“Anh có thấy chúng không?”

Gareth lắc đầu khi anh rà một ngón tay dọc theo những gáy sách, tìm những cuốn sách viết bằng tiếng Ý.

“Em không cho là anh nghĩ đến để yên cho khu vực đó,” Hyacinth thì thầm, ngồi xổm xuống bên dưới anh để nghiên cứu những giá sách thấp hơn.

“Anh không nhớ,” anh thừa nhận. “Nhưng chắc chắn hầu hết chúng vẫn ở đúng vị trí. Anh đã trở nên quá chán ngán trò chơi khăm đó nên không còn thiết tha với nó nữa. Anh đã để phần lớn chúng ở nguyên chỗ cũ. Và thật sự ra thì—” Anh đột ngột thẳng người lên. “Chúng đây rồi.”

Hyacinth nhìn lên tức thì. “Có nhiều không?”

“Chỉ có hai ngăn,” anh nói. “Anh hình dung sách nhập khẩu từ Ý khá là đắt.”

Những cuốn sách ở ngay tầm mắt Hyacinth, thế là cô bắt Gareth giữ nển trong khi cô đọc lướt qua

những tựa đề để tìm một cuốn nghe hao hao như những gì Isabella đã viết trong tờ ghi chú. Một vài cuốn trên gáy không có toàn bộ tiêu đề, và cô phải lấy chúng ra để đọc những dòng chữ ở mặt ngoài sách. Mỗi lần cô làm thế, cô có thể nghe thấy tiếng hít vào căng thẳng của Gareth, theo sau là một tiếng thở ra thất vọng khi cô đặt lại sách lên giá.

Cô đã đến phần cuối của giá sách thấp hơn và rồi đứng nhón chân để khảo sát ngăn phía trên. Gareth đang ở ngay đằng sau cô, đứng thật gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể anh lan tỏa trong không khí.

“Em có thấy gì không?” anh hỏi, lời nói trầm và ấm bên tai cô. Cô không nghĩ anh cố tình làm cô nôn nao với sự gần kề của anh, nhưng kết quả vẫn như thế.

“Chưa,” cô nói, lắc đầu. Hầu hết các cuốn sách của Isabella là thơ ca. Một vài cuốn có vẻ như là thơ Anh, được dịch sang tiếng Ý. Khi Hyacinth đọc đến giữa giá sách, những cuốn sách lại chuyển sang văn xuôi. Lịch sử, triết học, lịch sử, lịch sử...

Hơi thở Hyacinth nghẹn lại.

“Có gì thế?” Gareth gặng hỏi.

Với hai bàn tay run rẩy cô lấy ra một cuốn sách mỏng và xoay nó lại cho đến khi họ có thể đọc được trang bìa.

Galileo Galilei

Discorso intorno alle cose che stanno, in sù l’acqua, ò che in quella si muovono

“Y chang những gì bà viết trong manh mối,” Hyacinth thì thầm, rồi vội nói thêm, “Chỉ trừ phần về Ông Galilei. Sẽ dễ tìm cuốn sách này hơn nhiều nếu chúng ta biết được tác giả.”

Gareth bỏ qua cái có của cô và ra hiệu về phía cuốn sách trong tay cô.

Chậm chậm, cẩn thận, Hyacinth mở đến trang đề tựa để tìm mẫu giấy chỉ dẫn. Chẳng có gì được kẹp bên trong, cho nên cô lật một trang khác, rồi một trang nữa, rồi trang khác nữa...

Cho đến khi Gareth giật cuốn sách khỏi tay cô. “Em có muốn ở đây đến tuần sau không vậy?” anh thì thầm sột ruột. Không hề nhẹ tay, anh nắm trang bìa và trang cuối rồi banh chúng ra, chông ngược gáy sách để nó tạo thành một cái quạt hướng về phía dưới.

“Gareth, anh—”

“Suyt.” Anh giữ cuốn sách, hạ đầu xuống và nhìn hé vào trong, rồi giữ nó lần nữa, mạnh tay hơn. Và y như rằng, một mẩu giấy nhỏ văng ra và rơi xuống thảm.

“Đưa cho em,” Hyacinth yêu cầu, sau khi Gareth đã chộp nó lên. “Dù sao anh cũng không đọc được nó mà.”

Rõ ràng bị lí lẽ của cô thuyết phục, anh đưa mẩu manh mối sang cho cô, nhưng anh đứng sát đó, nghiêng người qua vai cô với cây nến khi cô mở tờ giấy.

“Nó nói gì?” anh hỏi.

Cô lắc đầu. “Em không biết.”

“Ý em là sao, em không—”

“Em không biết,” cô cắn nhần, ghét phải thừa nhận thất bại. “Em không nhận diện được bất cứ từ nào. Em thậm chí còn không dám chắc nó là tiếng Ý. Anh có biết bà nói được một ngôn ngữ khác?”

“Anh chẳng biết.”

Hyacinth cắn răng lại, cực kỳ nản chí vì diễn tiến của sự việc. Cô đã không nghĩ họ sẽ tìm thấy bộ nữ trang tối đó, nhưng cô chưa hề nghĩ manh mối tiếp theo có thể dẫn họ thẳng vào một bức tường gạch.

“Anh xem được không?” Gareth hỏi.

Cô đưa mẩu giấy cho anh, quan sát khi anh lắc đầu. “Anh không biết nó là tiếng gì, nhưng nó không phải tiếng Ý.”

“Cũng không phải một thứ tiếng nào đó cùng gốc gác,” Hyacinth nói.

Gareth chửi thề khe khẽ, một câu mà Hyacinth chắc chắn không dành cho tai cô.

“Với sự cho phép của anh,” cô nói, sử dụng giọng nói ôn tồn mà cô đã học được khi phải đương đầu với một đấng mày râu đang ngùn ngụt lửa giận, “Em có thể đưa nó cho anh trai Colin của em xem. Anh ấy đã đi du lịch nhiều nơi, và anh ấy có thể nhận ra ngôn ngữ trong này, ngay cả khi anh ấy không có khả năng phiên dịch.”

Gareth có vẻ lưỡng lự, nên cô nói thêm, “Chúng ta có thể tin tưởng anh ấy. Em hứa với anh.”

Anh gật đầu. “Tốt nhất chúng ta nên đi thôi. Dù sao thì cũng chẳng còn gì chúng ta có thể làm trong tối nay nữa.”

Họ chẳng phải dọn dẹp nhiều; họ đã đặt lại sách lên giá gần như ngay sau khi rút chúng xuống. Hyacinth di chuyển cái ghế đầu về lại vị trí sát bức tường, và Gareth cũng làm y hệt với một cái ghế cao. Lần này những tấm rèm không bị đung đến; dù sao thì cũng không có ánh trăng.

“Em sẵn sàng chưa?” anh hỏi.

Cô vợ lấy cuốn Cô Davenport và Hầu Tước Đen Tối. “Anh có chắc sẽ không có ai phát hiện nó biến mất không?”

Anh kẹp mẫu giấy của Isabella vào giữa những trang sách. “Hoàn toàn chắc.”

Hyacinth quan sát anh áp tai vào cửa. Chẳng còn ai đi lại trong nhà khi họ lên vào nửa tiếng trước, nhưng Gareth đã giải thích rằng người quản gia không bao giờ đi nghỉ trước ngài nam tước. Và vì nam tước vẫn còn ở Vũ Hội Mottram, vẫn còn một người đàn ông đang thức và có lẽ là lang thang trong nhà, và một người khác có thể trở về bất cứ lúc nào.

Gareth đặt một ngón tay lên môi và ra dấu cho cô đi theo anh khi anh thận trọng xoay nùm vặn cửa. Anh mở cánh cửa ra một inch—chỉ đủ để nhìn hé qua khoảng hở và đảm bảo họ an toàn đi ra. Họ cùng nhau rón rén vào hành lang, di chuyển nhanh chóng đến cầu thang dẫn xuống tầng dưới. Trời tối, nhưng Hyacinth đã quen mắt nên vẫn thấy được đường đi, và chưa tới một phút sau họ đã trở lại phòng khách—căn phòng có chốt cửa sổ bị hỏng.

Như anh đã làm lần trước, Gareth trèo ra trước, rồi lấy tay làm bậc để chân cho Hyacinth giữ thăng bằng mà với lên đóng cửa sổ. Anh hạ cô xuống đất, hôn phớt lên mũi cô, và nói, “Anh cần phải đưa em về nhà.”

Cô không thể không mỉm cười. “Em đã bị tổn hại đến vô vọng rồi mà.”

“Ừ, nhưng chỉ có anh biết thôi.”

Hyacinth nghĩ anh khá là dễ thương khi quá lo lắng cho thanh danh cô đến vậy. Dù có người bắt gặp họ hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa; cô đã ăn nằm với anh, và cô phải kết hôn với anh. Một người phụ nữ dòng dõi như cô không thể làm khác. Lạy trời, còn có thể có một đứa bé nữa, và ngay cả khi không có, cô vẫn không còn là trinh nữ.

Nhưng cô đã biết mình đang làm gì khi cô trao gửi cho anh. Cô biết những hậu quả gì sẽ đến.

Họ cùng nhau đi dọc theo Phố Dover. Hyacinth nhận ra họ phải di chuyển thật nhanh. Vũ Hội Mottram có tiếng là mở đến tận gần sáng, nhưng họ đã bắt đầu cuộc tìm kiếm khá muộn, và chắc chắn mọi người sẽ sớm về nhà. Sẽ có nhiều cỗ xe trên những con đường của Mayfair, nên cô và Gareth cần phải đảm bảo càng ít người nhìn thấy càng tốt.

Bỏ qua câu đùa của Hyacinth, cô không muốn bị bắt gặp ngay giữa đêm khuya. Đúng là hôn lễ của họ giờ đã trở thành tất yếu, nhưng dù vậy, cô vẫn không thật sự hứng thú với ý nghĩ mình là chủ đề của những lời bàn tán tục tĩu.

“Chờ đây nhé,” Gareth nói, dùng cánh tay để ngăn cô bước tiếp. Hyacinth núp trong bóng tối khi anh bước ra Phố Dover, cô men theo góc cửa trong khi anh đi bảo đảm không có ai ở quanh đó. Sau mấy giây, cô thấy bàn tay Gareth với ra sau và làm một cử chỉ vẫy bảo “đi theo”.

Cô bước ra Phố Dover, nhưng cô ở đó chỉ một giây trước khi cô nghe thấy Gareth hít vào đột ngột và cảm thấy mình bị đẩy dúi lại vào chỗ tối.

Áp sát vào bức tường sau của ngôi nhà ở góc cửa, cô nắm chặt cuốn Cô Davenport—và bên trong là tờ manh mối của Isabella—vào ngực khi cô chờ cho Gareth xuất hiện bên cạnh cô.

Và rồi cô nghe thấy nó.

Chỉ một từ. Cát lên bằng giọng cha anh.

“Anh.”

Gareth chỉ có một giây để phản ứng. Anh không biết làm thế nào nó lại xảy ra, chẳng biết nam tước từ đâu bỗng xuất hiện, nhưng bằng cách nào đó anh cũng xoay sở để đẩy Hyacinth vào hẻm ngay lúc mình bị bắt gặp.

“Xin chào,” anh nói bằng chất giọng vui nhộn nhất, bước tránh con hẻm càng xa càng tốt.

Cha anh đã sai bước đến nơi, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận, thậm chí trong ánh sáng mù mờ. “Anh đang làm gì ở đây?” ông ta gắng hỏi.

Gareth nhún vai, biểu hiện đã làm cha anh tức điên rất nhiều lần trước đây. Ngoại trừ lần này anh không cố gắng khiêu khích, anh chỉ đang cố gắng giữ sự chú ý của nam tước. “Tôi đang trên đường về thôi,” anh nói, với sự hờ hững có chủ ý.

Đôi mắt cha anh đầy ngờ vực. “Anh đi lạc hơi xa đó.”

“Tôi thích thi thoảng ghé qua và xem xét phần thừa kế của tôi,” Gareth nói, nụ cười mỉm của anh cực kỳ trơ tráo. “Chỉ để đảm bảo ông còn chưa đốt trụi nó.”

“Đừng có nghĩ tôi chưa từng nghĩ tới chuyện đó.”

“Ồ, tôi chắc ông có nghĩ tới.”

Nam tước im lặng trong một lúc, rồi nói, “Anh không ở vũ hội tối nay.”

Gareth không biết nên trả lời như thế nào là tốt nhất, thế nên anh chỉ khẽ nhướn mày và giữ một vẻ mặt thản nhiên.

“Cô Bridgerton cũng không ở đó.”

“Thế à?” Gareth nói ôn tồn, hy vọng quý cô đang được đề cập đến sẽ biết kiềm chế để không nhảy vọt ra từ con hẻm mà hét lên, “Em có đi mà!”

“Chỉ vào lúc đầu thôi,” nam tước thừa nhận. “Cô ta đã về khá sớm.”

Gareth lại nhún vai. “Đó là một đặc quyền của phụ nữ.”

“Đặc quyền được đòi ý?” Mọi nam tước chỉ cong lên chút ít, và ánh mắt ông ta giấu cợt. “Anh nên hy vọng cô ta là một người kiên định.”

Gareth lạnh lùng nhìn ông ta. Không hiểu bằng cách nào, thật thần kỳ, anh cảm thấy mình vẫn giữ được kiểm soát. Hoặc ít nhất, làm một người trưởng thành như anh nghĩ. Anh không cảm thấy khát khao trẻ con muốn nhảy xổ tới, hay nói một điều gì đó chỉ để chọc tức ông ta. Anh đã giành cả nửa đời mình cố gắng gây ấn tượng với nam tước, và nửa đời còn lại kia để cố gắng làm ông ta phát cáu. Nhưng giờ thì...cuối cùng...tất cả những gì anh muốn là được thoát khỏi ông ta.

Anh không hẳn mất hết mọi cảm giác với ông ta như anh muốn, nhưng cũng gần rồi.

Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, đó là vì anh đã tìm thấy một người khác để lấp đầy khoảng trống.

“Anh đã không phí phạm thời gian với cô ta,” nam tước nói, giọng đầy ác ý.

“Một quý ông phải kết hôn,” Gareth nói. Đó không hẳn là câu anh muốn nói trước mặt Hyacinth, nhưng giữ vững trò bịp này với cha anh quan trọng hơn chiều theo nhu cầu lẳng mạn của cô.

“Đúng vậy,” nam tước thì thầm. “Một quý ông cần phải kết hôn.”

Da Gareth bắt đầu râm ran. Anh biết cha anh đang bóng gió điều gì, và mặc dù anh đã làm tổn hại Hyacinth, anh vẫn thà để cô không biết được sự thật về xuất thân của anh sau hôn lễ. Như thế sẽ dễ chịu hơn, và có thể...

Chà, có thể cô sẽ không bao giờ biết được sự thật. Điều đó dường như sẽ khó xảy ra, giữa những lời lẽ cay độc của cha anh và cuốn nhật ký của Isabella, nhưng những điều lạ lùng hơn nữa cũng đã xảy ra còn gì.

Anh cần phải rời đi. Ngay lập tức. “Tôi phải đi,” anh nói cộc cằn.

Miệng nam tước cong lên thành một nụ cười thoải mái. “Phải, phải,” ông ta chế nhạo. “Anh sẽ cần chừa chu lại trước khi đến liếm giày Cô Hyacinth vào ngày mai.”

Gareth nói qua kẽ răng. “Tránh khỏi đường tôi.”

Nhưng nam tước còn chưa xong. “Điều tôi thắc mắc là... làm sao anh khiến cô ta nói đồng ý?”

Một màn sương đỏ phủ lên tầm nhìn Gareth. “Tôi đã nói—”

“Anh đã quyến rũ cô ta?” cha anh vừa hỏi vừa cười. “Bảo đảm cô ta không thể nói không, thậm chí khi—”

Gareth đã không muốn làm thế. Anh muốn giữ bình tĩnh, và anh sẽ thu cư xử như vậy nếu nam tước giữ lại những lời xúc phạm kia. Nhưng khi ông ta nói đến Hyacinth...

Cơn giận của anh thăng thế, và điều tiếp theo anh biết, anh đã ép ông ta lên bức tường. “Dừng,” anh cảnh cáo, không còn nhận ra giọng mình, “nói với tôi về cô ấy lần nữa.”

“Anh sẽ khinh suất gắng giết tôi ở đây, trên một con đường có người qua lại?” Nam tước đang thở gấp, nhưng dù vậy, giọng ông ta vẫn có một âm vực căm ghét sâu sắc.

“Nó rất khiêu khích.”

“A, nhưng rồi anh sẽ mất tước vị. Và rồi anh sẽ ở đâu chứ?Ồ phải rồi,” ông ta nói, lúc này đã gần như khò khè, “trên lọng treo cổ.”

Gareth nói lỏng nắm tay. Không phải vì những lời cha anh nói, nhưng vì anh cuối cùng đã kiềm chế được cảm xúc. Hyacinth đang lắng nghe, anh nhắc nhở mình. Cô đang ở ngay góc cửa kia. Anh không thể làm một điều mà có thể sau này anh sẽ hối hận.

“Tôi biết anh sẽ làm thế,” cha anh nói, vào lúc Gareth thả ra và quay đi.

Khốn kiếp. Ông ta lúc nào cũng biết phải nói gì, chính xác phải đánh vào đâu để giữ Gareth không làm điều đúng đắn.

“Làm gì?” Gareth hỏi, bất động.

“Cầu hôn cô ta.”

Gareth chậm chậm xoay lại. Cha anh đang cười nhảu nhở, rất tự mãn. Đó là một cảnh tượng làm máu Gareth đông lại.

“Anh thật dễ đoán,” nam tước nói, nghiêng đầu sang bên chỉ một inch. Đó là một hành động Gareth đã thấy hàng trăm lần, có lẽ cả ngàn lần. Kể cả và khinh người, và lúc nào nó cũng khiến Gareth cảm thấy mình lại là một cậu bé, cố gắng hết sức để giành được lòng yêu mến của cha.

Và luôn thất bại.

“Một câu từ tôi,” nam tước nói, cười khê. “Chỉ cần một câu từ tôi thôi là xong.”

Gareth lựa lời thật cẩn thận. Anh đang có thính giả. Anh phải nhớ điều đó. Và vì vậy, khi anh mở miệng, tất cả những gì anh nói là, “Tôi không biết ông đang nói chuyện gì.”

Và cha anh cười phá lên. Ông ta ngửa đầu ra sau mà cười hô hố, thể hiện một mức độ vui vẻ khiến Gareth sững sốt đến nín thình.

“Ôi, thôi đi,” ông ta nói, chùi mắt. “Tôi đã nói anh không thể có được cô ta, và nhìn xem anh đã làm gì.”

Gareth cảm thấy ngực mình bắt đầu thắt lại. Cha anh đang nói gì? Ông ta muốn anh kết hôn với Hyacinth ư?

“Anh ngay lập tức đi cầu hôn cô ta,” ngài nam tước tiếp. “Mất bao lâu nào? Một ngày? Hai ngày? Chẳng nhiều hơn một tuần.”

“Chuyện tôi cầu hôn Cô Bridgerton không liên quan gì đến ông,” Gareth lạnh lùng.

“Ôi, làm ơn đi,” nam tước nói, với sự khinh bỉ cùng cực. “Mọi thứ anh làm đều là vì tôi. Chẳng lẽ đến giờ anh còn chưa nhận ra điều đó?”

Gareth nhìn ông ta chăm chăm trong cơn khiếp hãi. Chuyện đó là thật? Có lẽ nào một chút trong đó là thật?

“Chà, tôi tin mình phải về nhà lên giường đây,” nam tước nói, với một tiếng thở dài giả tạo. “Nó đã khá là...thú vị, đúng không?”

Gareth không biết phải nghĩ sao.

“Ồ, và trước khi anh cưới Quý Cô Bridgerton,” nam tước nói, quảng câu bình phẩm qua sau vai khi ông ta đặt một chân lên bậc thềm Nhà Clair, “có thể anh muốn dàn xếp hôn ước kia trước.”

“Cái gì?”

Nam tước mỉm cười tron tru. “Anh không biết hay sao? Anh vẫn còn đính ước với Mary Winthrop nhỏ đáng thương. Cô ta chưa lấy ai khác.”

“Chuyện đó không thể hợp pháp.”

“Ồ, tôi bảo đám nó có thể.” Nam tước hơi nghiêng người về phía trước. “Tôi đã đảm bảo chuyện đó.”

Gareth chỉ đứng tại đó, mồm há ra, hai cánh tay buông xuôi theo người. Nếu cha anh giật mặt trắng xuống và bỏ nó lên đầu anh thì anh cũng không thể sừng sốt hơn.

“Tôi sẽ gặp anh ở đám cưới nhé,” nam tước nói vọng lại. “Ồi, tôi mới ngu ngốc làm sao. Đám cưới nào đây chứ?” Ông ta cười rộ, bước vài bước về phía cửa. “Nhớ cho tôi biết khi anh đã chọn xong.” Ông ta khẽ vẫy tay, rõ ràng rất mãn nguyện, và lui vào trong nhà.

“Lạy Chúa,” Gareth lẩm bẩm. Và rồi lẩm bẩm lần nữa, bởi vì chưa bao giờ trong cuộc đời anh có một khoảnh khắc nào cần đến một câu báng bỏ hơn lúc này: “Lạy Chúa.”

Anh đang kẹt trong mớ bòng bong nào đây? Một người đàn ông không thể cầu hôn nhiều hơn một phụ nữ cùng lúc. Và mặc dù anh không cầu hôn Mary Winthrop, nam tước đã làm nhân danh anh, và đã ký những bản giao kèo. Gareth không biết điều này sẽ có ảnh hưởng gì đến những kế hoạch của anh và Hyacinth, nhưng nó sẽ không có kết quả tốt.

Ồi, chết...Hyacinth.

Lạy Chúa, thật đấy. Cô đã nghe thấy tất cả.

Gareth dợm bước chạy vào con hẻm, rồi ngừng lại, nhìn lên căn nhà để đảm bảo cha anh không rình rập. Những khung cửa sổ vẫn tối om, nhưng điều đó không có nghĩa...

Ồ, chết tiệt. Ai thêm quan tâm chứ?

Anh chạy quanh góc cua, thẳng kít lại trước con hẻm, nơi anh đã để cô lại.

Cô đã đi rồi.

CHƯƠNG 16

Vẫn ở tại con hẻm. Gareth đang nhìn vào nơi lẽ ra phải có Hyacinth.

Anh không bao giờ muốn trải qua cảm giác này lần nữa.

Trái tim Gareth ngừng đập.

Hyacinth ở nơi quái quỷ nào?

Cô có gặp nguy hiểm không? Đã tối muộn, và mặc dù họ đang ở trong khu vực sầm uất dành riêng cho tầng lớp trên của Luân Đôn, những tên trộm cắp và cướp đường vẫn có thể lẫn khuất đâu đây, và—

Không, cô không thể trở thành mồi của những thủ đoạn bẩn thỉu. Không phải ở đây. Anh sẽ phải nghe thấy gì đó. Một tiếng xô đẩy. Một tiếng la. Hyacinth sẽ không bao giờ bị bắt đi mà không chống trả.

Một cuộc chống trả rất âm ỉ.

Điều đó chỉ có thể có nghĩa là...

Cô đã nghe thấy cha anh nói về Mary Winthrop và chạy về. Quỷ bắt cô đi. Lẽ ra cô nên có lí trí hơn chứ.

Gareth bật ra một tiếng cầu nhàu bực tức khi anh chống tay lên hông và quét mắt nhìn quanh. Cô có thể đã lao về nhà bằng cả tám hướng, hẳn là còn hơn nữa nếu tính thêm những hẻm nhỏ và lối mòn, những thứ anh hy vọng cô đủ tỉnh táo để tránh.

Anh quyết định chọn con đường ít quanh co nhất. Nó sẽ dẫn cô thẳng đến Phố Berkeley, đó sẽ là một con đường rất nhộn nhịp với những cỗ xe lăn bánh về nhà từ Vũ Hội Mottram, nhưng Hyacinth hẳn là quá giận dữ đến mức mục tiêu quan trọng nhất đối với cô là về nhà càng sớm càng tốt.

Điều đó cũng ổn đối với Gareth thôi. Anh thà thấy cô bị vướng vào lời đồn đại trên đường lớn còn hơn mắc kẹt với một tên trộm trên đường mòn.

Gareth chạy về Khu Berkeley, chậm lại ở mỗi ngã tư để nhìn quanh những con đường giao nhau.

Không thấy dấu vết nào cả.

Cô đã đi đâu rồi chứ? Anh biết cô rất khỏe không giống với hầu hết phụ nữ, nhưng lạ Chúa, cô có thể chạy nhanh đến mức nào?

Anh phóng qua Phố Charles vào khu vực tư. Một cỗ xe chạy ngang, nhưng Gareth chẳng để tâm. Tin đồn ngày mai sẽ đầy rẫy những câu chuyện về màn chạy bộ điên rồ vào-lúc-nửa-đêm của anh trên những con phố của Mayfair, nhưng nó chẳng phải là thứ danh tiếng anh không thể vượt qua.

Anh chạy dọc theo rìa khu dân cư, và rồi cuối cùng anh cũng ở trên Phố Bruton ngang qua nhà Số Mười Sáu, Mười Hai, Bảy...

Cô đây rồi, đang chạy nhanh như gió, lao vụt qua ngã rẽ để vào nhà bằng cửa sau.

Cả cơ thể anh bị thúc đẩy bởi một năng lượng điên cuồng kỳ lạ, Gareth chạy còn nhanh hơn nữa. Hai cánh tay anh gạt không khí, và hai chân bông rạt, và áo sơ-mi chắc chắn sẽ mãi mãi bị ố mờ hôi, nhưng anh không quan tâm. Anh sẽ bắt được người phụ nữ chết bầm đó trước khi cô vào nhà, và khi anh đã làm được...

Chết tiệt, anh không biết anh sẽ làm gì với cô, nhưng nó sẽ không thú vị.

Hyacinth ôm quanh góc cua cuối cùng thật gấp, chậm lại chỉ để ngoái nhìn ra sau. Miệng cô há ra khi cô nhắc thấy anh, và rồi, cả người cô cứng lại vì quyết tâm, cô cắm cúi lao vào lối đi dành cho gia nhân.

Mắt Gareth nheo lại hài lòng. Cô sẽ phải mò mẫm chìa khóa. Giờ cô sẽ không bao giờ vào kịp. Anh hơi chậm lại, chỉ đủ để điều hòa hơi thở, rồi chỉnh dáng đi lại cho hiên ngang.

Cô sẽ biết tay anh.

Nhưng thay vì đưa tay ra sau viên gạch để tìm chìa khóa, Hyacinth chỉ mở cửa.

Chết tiệt. Họ đã không khóa cửa khi ra ngoài.

Gareth cầm đầu chạy nước rút, và anh suýt nữa đã đến kịp lúc.

Suýt nữa.

Anh đến được cánh cửa ngay lúc cô đóng sầm nó trước mặt anh.

Và bàn tay anh đập trên nút xoay đúng lúc anh nghe thấy tiếng tách của ổ khóa xoay vào khớp.

Bàn tay Gareth co thành nắm đấm, và anh ngửa ngáy muốn đập rầm rầm lên cửa. Anh còn muốn rống tên cô hơn, kẻ xác khuôn phép đi. Nó sẽ buộc lễ cưới của họ phải diễn ra sớm hơn, dù gì đó cũng là mục đích của anh.

Nhưng anh cho là một vài chuyện đã quá thâm căn cố đế trong một người đàn ông, và anh rõ ràng là quá quân tử để hủy hoại danh tiết của cô một cách công khai.

“Ồ không,” anh nói một mình, sai bước trở lại mặt tiền ngôi nhà, “mọi công cuộc phá hủy phải được tiến hành hoàn toàn kín đáo.”

Anh chống hai tay lên hông và trừng mắt nhìn lên cửa sổ phòng cô ngủ. Anh đã vào được một lần; anh có thể làm được lần nữa.

Sau khi ngó quanh quất con đường để chắc chắn không có ai đang đến, anh nhanh nhẹn trèo tường, lần này dễ hơn, vì anh đã biết chính xác phải đặt tay và chân vào đâu. Cửa sổ vẫn mở hé, như lúc anh để lại—anh đã không nghĩ sẽ phải trèo lên đó lần nữa.

Anh đẩy nó lên, lập cập rơi vào trong, và đáp với một tiếng đui trên tấm thảm đúng lúc Hyacinth bước qua cửa phòng.

“Em,” anh gầm gừ, đứng lên như một con mèo, “phải giải thích vài chuyện.”

“Tôi?” Hyacinth đáp trả. “Tôi?Tôi không nghĩ—” Mối cô há ra khi cô muộn màng đánh giá tình hình. “Và ra khỏi phòng tôi!”

Anh nhướng một bên mày. “Anh có nên đi cầu thang mặt tiền không đây?”

“Anh sẽ quay lại đường cửa sổ, đồ vô lại khốn nạn.”

Gareth nhận ra anh chưa từng thấy Hyacinth giận dữ. Bực bội, có; khó chịu, chắc chắn rồi. Nhưng lần này...

Lần này là một điều gì đó hoàn toàn khác.

“Sao anh dám!” cô nổi nóng. “Sao anh dám.” Và rồi, trước khi anh thậm chí mở lời đáp lại, cô hăm hăm đi đến bên cạnh anh và đập cả hai tay lên người anh. “Đi ra!” cô gầm gừ, “Ngay lập tức!”

“Không cho đến khi em”—anh ngắt câu bằng một ngón tay xia ra, ngay vào xương ức cô—“hứa với anh em sẽ không bao giờ làm một việc ngu ngốc như tối nay.”

“Unh! Unh!” Cô bật ra một âm thanh ghen ngào, kiểu tiếng động người ta làm khi không thể nói được một ngữ âm rõ nghĩa. Và rồi cuối cùng, sau một vài tiếng thở gấp thịnh nộ, cô nói, giọng cô trầm đến nguy hiểm, “Anh không có quyền đòi hỏi bất cứ thứ gì ở tôi.”

“Không à?” Anh nhướn mày và nhìn xuống cô với một nụ cười nửa miệng ngạo nghễ. “Với tư cách là người chồng tương lai của em—”

“Đừng có nhắc đến điều đó với tôi vào lúc này.”

Gareth cảm thấy thứ gì đó quặn thắt và lộn ngược trong ngực anh. “Em muốn từ hôn?”

“Không,” cô nói, nhìn anh với một vẻ mặt điên tiết, “nhưng anh đã lo liệu chuyện đó vào tối nay rồi, chẳng phải sao? Có phải đó là ý đồ của anh? Ép buộc tôi bằng cách khiến tôi không thể kết hôn với bất cứ người đàn ông nào khác?”

Đó chính xác là ý đồ của anh, và vì lí do đó Gareth không lên tiếng. Không một lời nào.

“Anh sẽ hối hận vì chuyện này,” Hyacinth rít lên. “Anh sẽ hối hận vì ngày hôm nay. Tin tôi đi.”

“Ồ, thật sao?”

“Với tư cách là người vợ tương lai của anh,” cô nói, đôi mắt sáng quắc lên nguy hiểm, “tôi có thể khiến cuộc sống của anh thành địa ngục trần gian.”

Chuyện đó thì Gareth không nghi ngờ, nhưng anh quyết định sẽ đối mặt với vấn đề khi đến lúc. “Đây không phải về chuyện đã xảy ra giữa chúng ta khi nãy,” anh nói, “và không phải về bất cứ điều gì em đã hoặc chưa nghe từ nam tước. Chuyện này là về—”

“Ồ, vì tình yêu—” Hyacinth ghìm lại vừa kịp lúc. “Anh nghĩ mình là ai chứ?”

Anh dí sát vào mặt cô. “Người đàn ông sắp kết hôn với em. Và em, Hyacinth Bridgerton-sắp-thành-người-nhà-St. Clair, sẽ không bao giờ được lang thang trên những con đường ở Luân Đôn mà không có một người hộ tống, trong bất kỳ thời điểm nào trong ngày.”

Trong một lúc cô chẳng nói gì cả, và anh gần như cho phép mình nghĩ cô cảm động bởi sự quan tâm của anh. Nhưng rồi, cô chỉ bước lùi lại và nói, “Đến lúc thích hợp để lo lắng về khuôn phép rồi đó.”

Anh cưỡng lại thôi thúc muốn chụp lấy hai vai cô và lắc—vừa đủ. “Em có biết cảm giác của anh khi anh trở lại góc cua đó và em đã đi mất? Thậm chí em có ngừng lại để suy nghĩ về những gì có thể xảy ra cho em trước khi em chạy về một mình không?”

Một hàng lông mày cô nhướng lên thành một đường cong kiêu ngạo. “Không hơn những gì đã xảy ra cho tôi ở ngay đây.”

Đòn tấn công này được nhắm rất khéo, và Gareth gần như co rúm lại. Nhưng anh giữ bình tĩnh, và giọng anh điềm đạm khi anh nói, “Em không định nói như thế. Có thể em nghĩ mình muốn, nhưng em không định như vậy, và vì thế anh tha thứ cho em.”

Cô đứng bất động, hoàn toàn và tuyệt đối bất động chỉ trừ lồng ngực nâng lên và hạ xuống. Hai bàn tay cô nắm chặt ở hai bên người, và gương mặt cô đang càng lúc càng đỏ hơn và đỏ hơn nữa.

“Anh đừng bao giờ,” cuối cùng cô cũng nói, giọng cô thấp và đục và rất kiểm soát, “nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó lần nữa. Và đừng bao giờ dám nhận là hiểu ý định của tôi.”

“Đừng lo, đó là một điều anh hiếm khi tuyên bố.”

Hyacinth nuốt xuống—biểu hiện căng thẳng duy nhất của cô, “Tôi muốn anh rời đi.”

“Không cho đến khi anh có lời hứa của em.”

“Tôi không nợ anh thứ gì cả, Anh St. Clair. Và anh chắc chắn không có tư cách gì mà yêu sách.”

“Lời hứa của em,” anh lặp lại.

Hyacinth chỉ nhìn anh chăm chăm. Sao anh ta dám vào đây và cố gắng đổ chuyện này lên đầu cô? Cô mới là người bị tổn thương. Anh ta là kẻ đã—Anh ta—

Lạy Chúa, thậm chí cô còn không thể nghĩ cho trọn câu.

“Tôi muốn anh rời đi,” cô nói lần nữa.

Câu trả lời anh ta thốt ra gần như ngay trên âm tiết cuối của cô. “Và anh muốn lời hứa của em.”

Cô ngậm miệng lại. Lời hứa đó dễ dàng thôi; hiển nhiên cô không định làm thêm một cuộc dạo-chơi-nửa-đêm nào nữa. Nhưng một lời hứa cũng gần giống với một câu xin lỗi, và cô sẽ không cho anh ta được hả hê.

Cứ gọi cô là ngu ngốc, cứ gọi cô là trẻ con, nhưng cô sẽ không làm đâu. Không sau những gì anh ta đã làm với cô.

“Lạy Chúa,” anh ta cần nắn, “em thật ương bướng.”

Cô tặng anh ta một nụ cười nham hiểm. “Kết hôn với tôi sẽ là một niềm vui cho xem.”

“Hyacinth,” anh ta nói, hay đúng hơn là thờ dài. “Nhân danh tất cả những gì—” Anh ta cào một bàn tay qua tóc, và có vẻ đã nhìn quanh căn phòng trước khi nhìn lại cô. “Anh hiểu em tức giận...”

“Đừng có nói với tôi cứ như tôi là con nít.”

“Anh đâu có.”

Cô thận nhiên nhìn anh ta. “Có đó.”

Anh ta nghiêng chặt răng và tiếp tục. “Chuyện cha anh đã nói về Mary Winthrop...”

Miệng cô há ra. “Anh nghĩ đây là về chuyện đó sao?”

Anh ta nhìn cô chăm chăm, chớp mắt hai lần trước khi nói, “Không phải à?”

“Tất nhiên là không,” cô lúng búng. “Trời ạ, anh tưởng tôi đàn độn hay sao?”

“Anh...ơ...không?”

“Tôi hy vọng mình hiểu anh đủ rõ để biết anh sẽ không cầu hôn hai người phụ nữ. Chí ít cũng không phải cố ý.”

“Đúng vậy,” anh ta nói, có một chút bối rối. “Vậy thì cái gì—”

“Anh có biết tại sao anh lại cầu hôn tôi không?” cô gắng hỏi.

“Em đang nói cái quái quỷ gì chứ?”

“Anh có biết không?” cô lặp lại. Cô đã hỏi anh ta một lần, và anh ta chưa trả lời.

“Tất nhiên là anh biết. Đó là bởi vì—” Nhưng anh ta ngừng lời, và anh ta rõ ràng không biết phải nói gì tiếp theo.

Cô lắc đầu, chớp mắt để nước mắt không rơi. “Tôi không muốn nhìn thấy anh vào lúc này.”

“Em bị làm sao vậy?”

“Tôi chẳng bị làm sao hết,” cô hét to lên, trong chừng mực cô dám. “Tôi chỉ ít cũng biết tại sao mình lại chấp nhận lời cầu hôn của anh. Nhưng anh—Anh lại không có tí ý tưởng nào về lí do anh cầu hôn.”

“Vậy thì nói cho anh biết đi,” anh ta phun ra. “Nói anh biết thứ gì mà em nghĩ quan trọng đến chết tiệt như vậy. Em lúc nào cũng có vẻ biết điều gì là tốt nhất cho tất cả mọi thứ và tất cả mọi người, và giờ rõ ràng em còn biết tâm tính người khác nữa. Thế thì nói cho anh nghe đi. Nói đi, Hyacinth—”

Cô co rúm lại vì sự cay độc trong giọng anh ta.

“—nói anh biết đi.”

Cô nuốt xuống. Cô sẽ không thối lui. Cô đang run rẩy, lúc này cô cũng đang sắp rơi nước mắt hơn bất cứ lúc nào trong đời, nhưng cô sẽ không thối lui. “Anh đã làm thế,” cô nói, giọng thấp để nén lại những cơn rùng mình, “anh đã cầu hôn tôi...bởi vì ông ta.”

Anh ta chỉ nhìn cô không chớp mắt, làm một cử chỉ xin giải thích kỹ hơn.

“Cha anh.” Cô sẽ hét lên điều đó nếu bây giờ không là nửa đêm.

“Ôi, vì Chúa,” anh ta chửi thề. “Em nghĩ thế sao? Chuyện này chẳng liên quan gì đến ông ta.”

Hyacinth nhìn anh ta thương hại.

“Anh không làm bất cứ điều gì vì ông ta,” Gareth rít lên, điên tiết vì cô thậm chí còn dám ám chỉ điều đó. “Ông ta chẳng có ý nghĩa gì với anh.”

Cô lắc đầu. “Anh đang tự lừa dối mình, Gareth. Tất cả những việc anh làm là vì ông ta. Tôi đã không nhận ra cho đến khi ông ta nói lên điều đó, nhưng đó là sự thật.”

“Em tin lời ông ta chứ không tin anh?”

“Vấn đề không phải là lời của ai,” cô nói, mệt mỏi, nản lòng, và có lẽ có một chút thê lương. “Mà là bản chất của sự việc. Và anh...anh đã yêu cầu tôi kết hôn với anh bởi vì anh muốn tỏ cho ông ta thấy anh có thể. Nó không có liên quan gì đến tôi cả.”

Gareth giữ mình bất động. “Điều đó không đúng.”

“Không sao?” Cô mỉm cười, nhưng gương mặt cô buồn bã, gần như là cam chịu. “Tôi biết anh sẽ không cầu hôn tôi nếu anh tin mình đã được đính ước với một phụ nữ khác, nhưng tôi cũng biết anh sẽ làm bất cứ việc gì để dần mặt cha anh. Kể cả chuyện kết hôn với tôi.”

Gareth chậm chậm lắc đầu. “Em đã hiểu sai tất cả rồi,” anh nói, nhưng sâu bên trong, sự vững tin đang bắt đầu nao núng. Anh cứ nghĩ, hơn một lần và với sự hân hoan quá đáng, rằng cha anh sẽ giận tím gan vì thành công trong hôn nhân của Gareth. Và anh đã thích thú chuyện đó. Anh đã rất thích thú khi biết rằng trong ván cờ mối quan hệ với Ngài St. Clair, anh cuối cùng cũng đã tung ra một nước đi sát thủ.

Chiều bí.

Nó đã rất thỏa thuê.

Nhưng đó không phải là lí do anh hỏi cưới Hyacinth. Anh đã hỏi cưới cô bởi vì—Chà, có cả trăm lí do. Chuyện đó khá là phức tạp.

Anh thích cô. Nó không quan trọng hay sao? Anh thậm chí còn thích gia đình cô. Cô mến bà ngoại anh. Anh không thể cưới một phụ nữ không thể đối xử tốt với Phu Nhân Danbury.

Lúc đó kết hôn với Hyacinth có vẻ là chuyện khôn ngoan. Giờ vẫn vậy.

Đúng rồi. Đó là điều anh cần phải giải thích cho cặn kẽ. Anh chỉ cần khiến cô hiểu là được. Và cô sẽ hiểu. Cô không phải một cô gái ngu ngốc. Cô là Hyacinth.

Đó là lí do anh thích cô nhiều đến vậy.

Anh mở miệng, dùng tay ra hiệu trước khi bất cứ lời nào bật ra. Anh phải làm việc này cho đảng hoàng. Hoặc nếu không được, thì ít ra cũng không hoàn toàn vụng về. “Nếu em nhìn nhận chuyện này một cách tế nhị,” anh mào đầu.

“Tôi đang nhìn nhận nó theo cách tế nhị,” cô đáp trả, ngắt lời anh trước khi anh có thể hoàn tất ý

nghĩ. “Trời ạ, nếu tôi không té nhị đến chết tiệt như thế này, tôi đã từ hôn rồi.” Hàm cô rần danh lại, và cô nuốt trôi.

Và anh nghĩ trong đầu—Lạy Chúa tôi, cô ấy sắp khóc.

“Tôi biết những gì mình đang làm vào buổi tối nay,” cô nói, giọng cô khẽ khàng đến đau đớn. “Tôi biết làm việc đó thì sẽ ra sao, và tôi biết sẽ không quay đầu lại được nữa.” Môi dưới cô run run, và cô nhìn đi nơi khác, “Tôi chỉ không hề nghĩ mình sẽ hối hận.”

Nó như một cú đâm thẳng vào bụng. Anh đã làm tổn thương cô. Thật sự đã làm cô tổn thương. Anh không cố ý, và anh không chắc có phải cô đang phản ứng quá dữ dội hay không, nhưng anh đã làm cô bị tổn thương.

Và anh sửng sờ khi nhận ra điều đó khiến anh rất đau.

Trong một lúc không ai lên tiếng, họ chỉ đứng đó, thận trọng nhìn nhau.

Gareth muốn nói một điều gì đó, anh nghĩ có lẽ mình nên nói, nhưng anh không biết phải nói sao. Những lời nói không ở sẵn trên môi anh.

“Anh có biết cảm giác là con cò của người khác thì thế nào không?” Hyacinth hỏi.

“Có,” anh thì thầm.

Khóe môi cô mím lại. Trông cô không giận, chỉ...buồn bã. “Vậy anh sẽ hiểu tại sao tôi yêu cầu anh ra về.”

Một phần nào đó nguyên thủy trong anh hét bảo phải ở lại, một phần bản năng muốn chop lấy cô và bắt cô phải hiểu. Anh có thể dùng lời nói hoặc cơ thể anh. Không quan trọng. Anh chỉ cần phải làm cho cô hiểu.

Nhưng có một phần khác nữa trong anh—một phần man mác và lẻ loi biết thế nào là cảm giác bị tổn thương. Và không hiểu sao anh lại biết rằng nếu anh ở lại, nếu anh cố gắng bắt cô phải hiểu, anh sẽ không làm được. Tối nay thì không.

Và anh sẽ mất cô.

Nên anh gạt đầu. “Chúng ta sẽ bàn chuyện này sau,” anh nói.

Cô không lên tiếng.

Anh bước lại cửa sổ. Đi về bằng lối này có vẻ hơi lộ bạch và sa sút, nhưng ai quan tâm chứ?

“Cô Mary đó,” Hyacinth nói với tấm lưng anh, “bất kể vấn đề với cô ta như thế nào, tôi chắc ta vẫn có thể giải quyết. Gia đình tôi sẽ bù đắp cho cô ấy nếu cần thiết.”

Cô đang cố gắng kiểm soát bản thân, cố gắng kiềm nén nỗi đau bằng cách tập trung vào những vấn đề thiết thực. Gareth nhận ra phương cách đó; anh cũng đã sử dụng nó không biết bao nhiêu lần mà kể.

Anh quay lại, thẳng thắn nhìn vào mắt cô. “Cô ấy là con gái của Bá Tước Wrotham.”

“Ồ.” Cô ngừng lại. “Điều đó khiến mọi chuyện khác đi, nhưng tôi chắc nếu hôn ước đã lâu...”

“Đã lâu rồi.”

Cô nuốt xuống trước khi hỏi, “Có phải đó là lí do gây ra mối bất hòa? Là vì hôn ước đó?”

“Em đang hỏi khá nhiều trong khi lại bảo anh rời đi.”

“Tôi sẽ kết hôn với anh,” cô nói. “Sớm muộn gì tôi cũng biết.”

“Đúng là em sẽ biết,” anh nói. “Nhưng không phải tối nay.”

Và với câu đó, anh nhảy ra ngoài cửa sổ.

Anh nhìn lên khi đã xuống đến nơi, cuống cuồng mong muốn một hình ảnh của cô. Bất cứ thứ gì cũng được, một dáng người, có lẽ, hay thậm chí chỉ là bóng cô hắt lên những tấm rèm.

Nhưng chẳng có thứ nào cả.

Cô đã đi khỏi.

CHƯƠNG 17

Giờ uống trà ở nhà Số 5. Hyacinth đang ngồi cùng mẹ trong phòng khách, lúc nào cũng là một hoàn cảnh nguy hiểm khi người ta đang có một bí mật.

“Anh St. Clair đã rời thành phố rồi sao?”

Hyacinth nhìn lên từ mẫu thêu khá nhếch nhác của cô chỉ đủ lâu để nói, “Con không nghĩ vậy, tại sao ạ?”

Môi mẹ cô mau chóng mím lại trước khi bà nói, “Mấy ngày nay cậu ấy không ghé qua.”

Hyacinth ấn định một biểu hiện bình thản lên mặt, “Con tin anh ấy đang bận việc liên quan đến bất động sản của anh ấy ở Wiltshire.”

Tất nhiên đó là một lời nói dối. Hyacinth không nghĩ anh có bất động sản, ở Wiltshire hay bất cứ đâu. Nhưng nếu may mắn, mẹ cô sẽ bị phân tâm bởi vài chi tiết khác trước khi bà nhớ đến chuyện hối han về những điền trang không tồn tại của Gareth.

“Mẹ hiểu rồi,” Violet thì thầm.

Hyacinth chích cây kim vào vải với sự hăng hái có lẽ nhiều hơn cần thiết, rồi nhìn xuống thành quả của cô với một tiếng càu nhàu nhỏ. Cô là một phụ nữ thêu thừa tệ hại. Cô chưa bao giờ có sự kiên nhẫn và tỉ mỉ cần phải có, nhưng cô luôn giữ một khung thêu trong phòng khách. Người ta không bao giờ biết được khi nào cần lấy nó làm có để giả đồ bị phân tâm khỏi cuộc trò chuyện.

Mưu mẹo đó đã rất hữu ích trong những năm qua. Nhưng giờ Hyacinth là cô con gái Bridgerton duy nhất còn lại trong nhà, giờ uống trà thường chỉ còn mỗi mình cô và mẹ. Và xui xẻo làm sao, việc nữ công gia chánh đã giúp cô khéo léo tránh khỏi những cuộc trò chuyện ba-đến-bốn-bên lại có vẻ không hiệu quả lắm khi chỉ có hai bên.

“Có gì không ổn sao?” Violet hỏi.

“Tất nhiên là không ạ.” Hyacinth không muốn nhìn lên, nhưng tránh nhìn vào mắt mẹ cô chắc chắn sẽ khiến bà ngờ vực, nên cô đặt kim xuống và nâng cằm. Cô quyết định đã làm thì làm cho đến nơi. Nếu cô sắp nói dối, cô cứ việc nói dối cho thật thuyết phục vào. “Anh ấy chỉ bận rộn thôi. Con ngưỡng

một anh ấy vì điều đó. Mẹ sẽ không muốn con kết hôn với một kẻ vô tích sự phải không ạ?”

“Không, tất nhiên,” Violet thì thầm, “nhưng dù vậy vẫn hơi lạ. Hai đứa chỉ mới đính hôn thôi mà.”

Vào một ngày khác, Hyacinth sẽ chỉ quay sang mẹ cô và nói, “Nếu mẹ có gì thắc mắc thì cứ hỏi đi ạ.”

Nhưng lúc đó mẹ cô sẽ hỏi.

Còn Hyacinth nhất định không muốn trả lời.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi cô biết được sự thật về Gareth. Nghe sao mà cường điệu quá, thậm chí còn thông thiết nữa—“biết được sự thật”. Cứ như cô đã vén màn một bí mật khủng khiếp, khám phá ra điều ô nhục hèn hạ của gia đình St. Clair.

Nhưng chẳng có bí mật nào cả. Chẳng có gì đen tối hay nguy hiểm, hay thậm chí đáng xấu hổ. Chỉ có một sự thật đã rành rành trước mắt cô ngay từ đầu.

Và cô đã quá mù quáng để nhận thấy. Tình yêu làm phụ nữ mù quáng, cô nghĩ vậy.

Và cô đã yêu anh. Chuyện đó đã quá rõ. Lúc nào đó giữa thời điểm cô đồng ý kết hôn với anh và cái đêm họ làm tình, cô đã yêu anh.

Nhưng cô không hiểu anh. Hay là có đây? Cô có thể thật sự bảo mình hiểu anh, thật sự hiểu con người anh, trong khi cô lại chẳng biết yếu tố căn bản nhất của nhân cách anh?

Anh đã sử dụng cô.

Đúng là như vậy. Anh đã sử dụng cô để thắng cuộc chiến mãi-không-dứt với cha anh.

Và nó khiến cô đau không thể tưởng.

Cô cứ tự nhủ rằng mình thật ngớ ngẩn, rằng cô đang suy tính thiệt hơn. Anh thích cô còn chưa được hay sao, anh nghĩ cô thông minh và hài hước và thậm chí đôi khi còn khôn ngoan là chưa đủ? Lẽ nào cô biết anh sẽ bảo vệ và trân trọng cô và, mặc cho quá khứ hơi hoen ố của anh, anh sẽ vẫn là người chồng tốt và chung thủy còn chưa được?

Tại sao lí do anh cầu hôn cô lại quan trọng chứ? Chẳng phải chỉ cần anh cầu hôn là đã đủ rồi sao?

Nhưng nó quan trọng. Cô cảm thấy bị lợi dụng, không có giá trị, cứ như cô chỉ là con cờ trên một

bàn cờ lớn.

Và điều tồi tệ nhất là—cô thậm chí còn không hiểu luật chơi.

“Đó là một tiếng thở dài khá nào lòng.”

Hyacinth chớp mắt và thấy gương mặt mẹ cô. Lạy trời, cô đã ngồi đây nhìn xa xăm bao lâu rồi?

“Có chuyện gì con muốn nói với mẹ không?” Violet dịu dàng hỏi.

Hyacinth lắc đầu. Làm sao người ta thổ lộ một chuyện như thế này với mẹ mình được?

—Ồ, vâng, nhân tiện mẹ quan tâm, gần đây con mới biết chồng chưa cưới của con đã cầu hôn vì anh ấy muốn chọc giận cha mình.

—Ồ, và con đã nói mình không còn là trinh nữ chưa nhỉ? Không còn đường thối lui nữa rồi!

Không, nói thế không được.

“Mẹ đoán,” Violet nói, uống một hớp trà, “hai con đã có cuộc cãi vã tình nhân đầu tiên.”

Hyacinth cố gắng hết sức để không đỏ mặt. Tình nhân, phải lắm.

“Đâu có gì phải xấu hổ về chuyện đó,” Violet nói.

“Con không xấu hổ,” Hyacinth hấp tấp.

Violet nhướn mày, và Hyacinth muốn đá mình vì đã rơi thẳng vào bẫy của mẹ cô.

“Chẳng có gì đâu ạ,” cô lầm bầm, chích chọc vào mẫu thêu cho đến khi bông hoa màu vàng trông như một con gà con lông xù.

Hyacinth nhún vai và lấy một sợi chỉ màu cam. Thôi thì cứ cho nó thêm hai cái chân và một cái mỏ.

“Mẹ biết việc biểu lộ cảm xúc bị xem là khó coi,” Violet nói, “và mẹ sẽ không gợi ý con làm những việc bị gán cho là đóng kịch, nhưng đôi lúc chỉ cần nói ra cảm giác của mình sẽ nhẹ nhõm hơn hẳn.”

Hyacinth nhìn lên, gặp ánh mắt mẹ cô một cách thẳng thắn. “Con hiếm khi gặp khó khăn trong việc nói với mọi người về cảm giác của mình.”

“À thì, điều đó đúng,” Violet nói, trông hơi bực mình vì chiến pháp của bà đã bị đập tan.

Hyacinth quay lại với mẫu thêu, cau mày khi nhận ra cô đã thêu cái mỏ hơi cao. Ồi, thôi được rồi, nó là một con gà con với một cái mũ ăn tiệc.

“Có lẽ,” mẹ cô dai dẳng, “Anh St. Clair mới là người gặp khó khăn—”

“Con biết cảm giác của anh ấy,” Hyacinth ngắt lời.

“À.” Violet chum môi và thở ra một hơi ngắn qua mũi. “Có lẽ cậu ấy không chắc phải nói như thế nào. Phải tiếp cận con ra sao.”

“Anh ấy biết nơi con sống.”

Violet thở dài rõ to. “Con làm khó mẹ rồi.”

“Con đang cố gắng thêu.” Hyacinth nâng công trình của cô lên để làm chứng.

“Con đang cố tránh—” Mẹ cô ngừng lời, chớp mắt. “Ô này, tại sao bông hoa đó lại có một cái tai?”

“Nó không phải cái tai.” Hyacinth nhìn xuống. “Và cũng không phải một bông hoa.”

“Chẳng phải hôm qua nó là một bông hoa sao?”

“Con có một tâm hồn rất sáng tạo,” Hyacinth nghiêng rằng, cho cái bông hoa đáng ghét kia thêm một cái tai nữa.

“Điều đó,” Violet nói, “thì chưa bao giờ bị nghi ngờ.”

Hyacinth nhìn xuống mớ lộn xộn trên vải. “Đó là một con mèo mướp,” cô tuyên bố. “Con chỉ cần cho nó thêm một cái đuôi là xong.”

Violet giữ yên lặng một lúc, rồi nói, “Con có thể rất khó khăn với người khác.”

Đầu Hyacinth giật nảy lên. “Con là con gái mẹ!” cô hét.

“Tất nhiên,” Violet đáp lời, hơi sừng sốt vì phản ứng dữ dội của Hyacinth. “Nhưng—”

“Tại sao mẹ cứ nghĩ khi có bất cứ chuyện gì xảy ra thì đó phải là lỗi của con?”

“Mẹ không có!”

“Mẹ có.” Và Hyacinth nghĩ đến những cuộc cãi vã không đếm xuể giữa các anh chị em nhà Bridgerton. “Mẹ lúc nào cũng nghĩ vậy.”

Violet đáp lại với một tiếng thở dốc thất kinh. “Điều đó không đúng, Hyacinth. Chỉ vì mẹ biết con rõ hơn Anh St. Clair, và—”

“—và vì thế mẹ biết tất cả những thiếu sót của con?”

“À thì...đúng vậy.” Violet tỏ vẻ ngạc nhiên vì câu trả lời của bà và liền nói thêm, “Không phải là Anh St. Clair không có nhược điểm và thiếu sót. Mà chỉ là...mẹ không biết đến chúng.”

“Chúng rất nhiều là đáng khác,” Hyacinth nói cay đắng, “và chắc hẳn là không thể cải tạo.”

“Ồ, Hyacinth,” mẹ cô nói, và giọng bà chứa đầy lo lắng đến nỗi Hyacinth gần như bật khóc ngay lúc đó. “Có chuyện gì vậy con?”

Hyacinth nhìn đi nơi khác. Lẽ ra cô không nên nói gì cả. Giờ mẹ cô sẽ lo lắng không yên, và Hyacinth sẽ phải ngồi đó, cảm thấy mình thật kinh khủng, và muốn vô cùng được ào vào vòng tay mẹ và lại trở thành một đứa trẻ.

Khi cô còn nhỏ, cô tin rằng mẹ cô có thể giải quyết tất cả mọi vấn đề, khiến mọi thứ tốt hơn chỉ bằng một lời dịu dàng và một nụ hôn lên trán.

Nhưng cô không còn là đứa trẻ, và đây không phải những vấn đề con nít.

Và cô không thể tâm sự với mẹ mình.

“Con có muốn từ hôn không?” Violet hỏi, nhẹ nhàng và rất thận trọng.

Hyacinth lắc đầu. Cô không thể quay đầu được nữa. Nhưng...

Cô ngoảnh mặt đi, ngạc nhiên vì chiều hướng suy nghĩ của mình. Cô có muốn từ hôn không? Nếu cô còn chưa trao thân cho Gareth, nếu họ còn chưa làm tình, và chẳng có gì buộc cô phải giữ hôn ước, cô sẽ làm gì?

Cô đã giành cả ba ngày qua để nghĩ mãi về cái đêm đó, về cái khoảnh khắc khủng khiếp khi cô nghe thấy cha Gareth vừa cười vừa nói ông ta đã thao túng cho anh cầu hôn cô. Cô đã ngẫm lại mỗi câu nói trong đầu, mỗi từ cô có thể nhớ, vậy mà đến tận lúc này cô mới tự hỏi đâu là câu hỏi quan trọng nhất. Câu hỏi duy nhất thật sự có ý nghĩa. Và cô nhận ra—

Cô sẽ giữ hôn ước.

Cô lặp lại nó trong đầu, cần thêm thời gian để thấm thía.

Cô sẽ giữ lại.

Cô yêu anh. Có thể chỉ đơn giản như thế thôi không?

“Con không muốn từ hôn,” cô nói, ngay cả khi cô đã lắc đầu. Một vài điều cần phải được nói thành lời.

“Vậy thì con phải giúp cậu ấy,” Violet nói. “Bất kể điều gì gây khó cho cậu ấy, con phải là người giúp cậu ấy.”

Hyacinth chậm chậm gật đầu, quá mải mê suy nghĩ để có thể đưa ra một câu trả lời rõ nghĩa. Cô có thể giúp anh không? Có thể được không? Cô biết anh chỉ mới được một tháng; anh đã có cả đời nuôi dưỡng lòng căm ghét cha anh.

Anh có thể không muốn được giúp đỡ, hoặc có lẽ đúng hơn là—có thể anh không nhận ra mình cần sự giúp đỡ. Đàn ông có bao giờ nhận ra đâu.

“Mẹ tin cậu ấy quan tâm đến con,” mẹ cô nói. “Mẹ thật sự tin điều đó.”

“Con biết anh ấy quan tâm đến con,” Hyacinth âu sầu. Nhưng không nhiều như lòng căm ghét cha anh.

Và khi anh đã quỳ trên một chân và bảo cô hãy sống trọn đời với anh, nhận lấy họ anh và sinh con cho anh, nó không phải là vì cô.

Chuyện đó phản ánh điều gì về anh đây?

Cô thở dài, cảm giác vô cùng mệt mỏi.

“Thế này không giống con,” mẹ cô nói.

Hyacinth nhìn lên.

“Vì lặng lẽ như thế này,” Violet nói rõ. “Vì chờ đợi.”

“Chờ đợi?” Hyacinth lặp lại.

“Chờ cậu ấy. Mẹ nghĩ đó là điều con đang làm, chờ cậu ấy đến cầu xin con tha thứ cho những gì cậu ấy đã làm.”

“Con—” Cô ngừng lời. Đó chính xác là những gì cô đang làm. Cô thậm chí còn không nhận ra. Và nó hẳn là một phần lí do cô cảm thấy khổ sở. Cô đã đặt số phận và hạnh phúc của mình vào tay người khác, và cô ghét điều đó.

“Tại sao con không gửi thư cho cậu ấy?” Violet gợi ý. “Yêu cầu cậu ấy đến thăm con. Cậu ấy là một quý ông, và con là hôn thê của cậu ấy. Cậu ấy sẽ không bao giờ từ chối.”

“Không ạ,” Hyacinth thì thầm. “Anh ấy sẽ không từ chối. Nhưng”—cô nhìn lên, đôi mắt khẩn nài được dẫn lối—“con sẽ nói gì đây?”

Đó là một câu hỏi ngớ ngẩn. Violet thậm chí còn không biết vấn đề là gì, thế thì làm sao bà có thể biết được cách giải quyết? Vậy mà, không hiểu bằng cách nào, bà vẫn nói điều đúng đắn nhất.

“Nói lên những gì trong trái tim con,” Violet nói. Môi bà cong lên châm biếm. “Và nếu việc đó không hiệu quả, mẹ đề nghị con lấy một cuốn sách mà đập lên đầu cậu ấy.”

Hyacinth chớp mắt, rồi lại chớp mắt. “Mẹ nói gì nhỉ.”

“Mẹ không nói điều đó đâu nhé,” Violet vội nói.

Hyacinth cảm thấy mình mỉm cười. “Con chắc chắn mẹ đã nói vậy.”

“Con nghĩ sao?” Violet thì thầm, giấu nụ cười sau tách trà.

“Một cuốn sách dày,” Hyacinth hỏi dò, “hay mỏng hả mẹ?”

“Dày, mẹ nghĩ vậy, còn con thấy sao?”

Hyacinth gật đầu. “Chúng ta có cuốn Tuyển Tập Các Tác Phẩm của Shakespeare trong thư viện không ạ?”

Môi Violet run run muốn mỉm cười. “Mẹ tin là có.”

Thứ gì đó sôi lên trong ngực Hyacinth. Thứ gì đó gần như là tiếng cười. Và thật tốt khi lại cảm thấy nó.

“Con yêu mẹ, Mẹ à,” cô nói, bất chợt thấy cần phải nói thành lời. “Con chỉ muốn mẹ biết điều

đó.”

“Mẹ biết, con yêu,” Violet nói, và đôi mắt bà sáng long lanh. “Mẹ cũng yêu con.”

Hyacinth gật đầu. Cô chưa bao giờ nghĩ điều đó quý giá đến mức nào—tình yêu thương của đáng sinh thành. Đó là một điều Gareth chưa bao giờ có được. Có trời mới biết tuổi thơ của anh ra sao. Anh chưa từng nói về nó, và Hyacinth phát ngượng khi nhận ra cô chưa từng hỏi.

Thậm chí cô còn không hề nhận thấy sự thiếu sót.

Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, anh xứng đáng được cô cảm thông.

Anh sẽ vẫn phải cầu xin cô tha thứ; cô không quá nhân từ và khoan dung đến vậy.

Nhưng cô có thể cố gắng thấu hiểu, và cô có thể yêu anh, và có lẽ, nếu cô nỗ lực với tất cả những gì cô có, cô có thể lấp đầy khoảng trống trong anh.

Bất kể anh cần gì, có thể đó là cô.

Và có thể chỉ cần bấy nhiêu là đủ.

Nhưng trong khi chờ đợi, Hyacinth sẽ phải nỗ lực một chút để đem lại kết thúc hạnh phúc cho mình. Và cô có cảm giác một lời hứa sẽ không đủ.

Đã đến lúc để trở nên táo tợn, đã đến lúc để liều lĩnh.

Đến lúc để vào hang sư tử, lúc để—

“Này, Hyacinth,” giọng mẹ cô cất lên, “con có ổn không vậy?”

Cô lắc đầu, nhưng lại nói, “Con rất ổn. Chỉ suy nghĩ như một kẻ ngốc nghếch thôi ạ.”

Một kẻ ngốc nghếch đang yêu.

CHƯƠNG 18

Chiều muộn hôm đó, tại phòng làm việc trong căn hộ nhỏ của Gareth. Nam chính của chúng ta đã đi đến kết luận đã đến lúc phải hành động.

Anh không nhận ra Hyacinth đang sắp sửa phồng tay trên anh.

Một sự thể hiện tầm cỡ.

Đó, Gareth xác định, là những gì anh cần. Một sự thể hiện tầm cỡ.

Phụ nữ thích những thể hiện tầm cỡ, và mặc dù Hyacinth chắc chắn khá khác biệt so với những phụ nữ anh từng gặp, cô vẫn là một phụ nữ, và cô ít nhất cũng sẽ động lòng một chút bởi một thể hiện tầm cỡ.

Phải không nhỉ?

Chà, tốt hơn cô nên thế, Gareth nghĩ u ám, bởi vì anh không biết làm gì khác cả.

Nhưng vấn đề với những thể hiện tầm cỡ là chúng thường có xu hướng cần đến tiền bạc, thứ mà Gareth không dư dả. Và những thể hiện không đòi hỏi hàng đồng tiền lại thường dính líu đến một gã tội nghiệp tự làm hổ thẹn bản thân một cách công khai—đọc thơ hay hát một bản tình ca, hay làm một tuyên bố ngốc nghếch với tám trăm người chứng kiến.

Không phải, Gareth quyết định, điều anh sẽ làm.

Nhưng Hyacinth, như anh đã thường nhận thấy, là một phụ nữ khác lạ, và hy vọng thế có nghĩa là một thể hiện khác thường sẽ có hiệu quả với cô.

Anh sẽ tỏ cho cô thấy anh quan tâm, và cô sẽ quên tất cả những thứ vớ vẩn về cha anh, và mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Mọi chuyện phải tốt đẹp.

“Ông St. Clair, ông có một vị khách.”

Anh nhìn lên. Anh đã ngồi sau bàn lâu đến mức đúng là thần kỳ vì anh còn chưa mọc rễ. Người hầu phòng của anh đang đứng trong khung cửa phòng làm việc. Vì Gareth không có đủ điều kiện thuê một quản gia—và thật sự đây, ai lại cần một quản gia khi chỉ có bốn phòng để trông nom—nên Phelps thường làm luôn cả những việc đó.

“Đưa ông ta vào,” Gareth nói, hơi lơ đãng, đặt vài cuốn sách lên những giấy tờ trên bàn.

“Ồ...” Khục khục. Khục khục khục.

Gareth nhìn lên. “Có vấn đề gì sao?”

“À...thưa không...” Người hầu phòng trông phiền muộn. Gareth cố gắng thương tình ông ta. Ông Phelps đáng thương đã không nhận ra mình sẽ thỉnh thoảng kiêm luôn chức quản gia khi ông ta đến phòng xin việc, và rõ ràng ông ta chưa được đào tạo những kỹ năng của một quản gia là giữ vẻ mặt vô cảm.

“Ông Phelps?” Gareth hỏi.

“Ông ta là phụ nữ, thưa Ông St. Clair.”

“Một động vật lưỡng tính sao, Ông Phelps?” Gareth hỏi, chỉ để làm người đàn ông tội nghiệp đỏ mặt.

Thật đáng khen, người hầu phòng không có phản ứng ngoại trừ bạnh hàm. “Là Cô Bridgerton.”

Gareth nhảy dựng lên nhanh đến mức anh va cả hai đùi vào mép bàn. “Ồ đây?” anh hỏi. “Ngay lúc này?”

Phelps gật đầu, trông hài lòng khi thấy anh lóng ngóng. “Cô ấy đã đưa tôi danh thiếp. Cô ấy đã khá lịch sự. Cứ như chẳng có gì khác thường.”

Đầu Gareth quay cuồng, cố gắng tìm hiểu lý do vì sao Hyacinth lại làm một chuyện đại dột như đến nhà anh vào giữa trưa. Chẳng phải vào giữa đêm thì sẽ tốt hơn, nhưng dù vậy, những kẻ hay lo chuyện bao đồng có thể đã trông thấy cô bước vào nhà anh.

“A, mời cô ấy vào,” anh nói. Anh không thể bảo cô ra về được. Anh chắc chắn phải đích thân đưa cô về nhà. Anh không thể hình dung cô đến với một người tháp tùng theo đúng phép tắc. Hẳn cô chẳng đem theo ai khác ngoài cái cô hầu ăn-kẹo-bạc-hà, và ông trời biết cô ta chẳng phải sự bảo vệ trên những con phố Luân Đôn.

Anh khoanh cánh tay trong khi chờ đợi. Những căn phòng trong nhà anh được xây theo hình vuông, và người ta có thể đến phòng làm việc của anh thông qua phòng ăn hoặc từ phòng ngủ của anh. Thật không may, người hầu gái đã chọn ngày hôm nay để làm cuộc quét dọn bằng sáp ong mỗi-năm-hai-lần trong phòng bếp mà chị ta đã thề (khá lớn tiếng và trên mồ người mẹ thân thương của chị ta) sẽ giữ cho sàn phòng sạch sẽ và chống bệnh tật. Thế là như một hệ quả, cái bàn đã bị đẩy đến cửa vào phòng làm

việc, có nghĩa là đường duy nhất đến phòng làm việc của anh sẽ là qua phòng ngủ.

Gareth rên rỉ và lắc đầu. Điều cuối cùng anh cần là mường tượng Hyacinth trong phòng ngủ của anh.

Anh hy vọng cô thấy ngượng ngùng khi đi ngang qua đó. Ít nhất cô cũng đáng phải chịu sự bất tiện vì dám đến đây một mình.

“Gareth,” cô nói, xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Và tất cả ý định tốt đẹp của anh bay vèo ra cửa sổ.

“Em đang làm cái chết tiệt gì ở đây?” anh gắng hỏi.

“Em cũng rất vui được gặp anh,” cô nói, với sự điềm tĩnh khiến anh cảm thấy như một thằng khờ.

Nhưng anh vẫn tiếp tục. “Không biết bao nhiêu người ngoài kia đã thấy em rồi. Em không để tâm gì đến thanh danh của mình hay sao?”

Cô nhún vai một cách duyên dáng, tháo găng tay. “Em đã đính hôn. Anh không thể từ hôn, và em cũng không định làm thế, nên em nghi ngờ mình sẽ bị hủy hoại suốt đời nếu có ai đó bắt gặp.”

Gareth cố gắng làm ngơ cảm giác nhẹ nhõm khi anh nghe cô nói. Tất nhiên anh đã bảo đảm cô không thể từ hôn bằng mọi giá, và cô cũng đã nói sẽ không thối lui, nhưng dù sao cũng thật tốt khi được nghe lại điều đó.

“Được rồi,” anh nói chậm rãi, lựa chọn từ ngữ thật cẩn thận. “Vậy thì tại sao em lại đến đây?”

“Em không đến đây để bàn chuyện cha anh,” cô nhanh nhẹn nói, “nếu đó là điều làm anh lo lắng.”

“Anh không lo lắng,” anh nghiêng răng.

Cô nhướn một hàng lông mày. Chết tiệt thật chứ, tại sao anh lại chọn kết hôn với người phụ nữ duy nhất trên đời có thể làm được vẻ mặt đó? Hay ít ra cũng là người phụ nữ duy nhất anh biết.

“Anh không có,” anh nói gắt gỏng.

Cô chẳng nói thẳng, nhưng đưa anh một cái nhìn ngụ ý cô không tin anh chút nào. “Em đến,” cô nói, “để bàn chuyện bộ nữ trang.”

“Bộ nữ trang,” anh nhắc lại.

“Phải,” cô trả lời, vẫn trong cái giọng nghiêm nghị như đi làm ăn. “Em hy vọng anh còn chưa quên chúng.”

“Làm sao anh quên được?” anh thì thầm. Cô đang bắt đầu khiến anh bực mình. Hay đúng hơn là, thái độ của cô. Anh vẫn đang cúi kính, chỉ cần thấy cô anh đã bấn loạn, thế mà cô lại cực kỳ điềm nhiên, gần như bình tĩnh đến siêu phàm.

“Em hy vọng anh vẫn có ý định tìm chúng,” cô nói. “Chúng ta đã đi quá xa để bỏ cuộc vào lúc này.”

“Em có biết chúng ta nên bắt đầu từ đâu không?” anh hỏi, cẩn thận giữ cho giọng mình ngang phè. “Nếu anh nhớ chính xác thì hình như chúng ta đã đâm đầu vào một bức tường gạch.”

Cô đưa tay vào túi xách và rút ra tờ manh mối mới nhất, cô đã giữ nó từ khi họ ai về nhà nấy vài ngày trước. Với những ngón tay cẩn trọng và vững vàng, cô mở nó rồi trải lên bàn. “Em đã mạo muội đem nó đến chỗ anh trai Colin của em,” cô nói. Cô nhìn lên và nhắc anh, “Anh đã cho phép em rồi.”

Anh gật đầu tán đồng.

“Như em đã nói, anh ấy đã đi du lịch nhiều nơi trên Châu Âu lục địa, và anh ấy cảm giác nó được viết bằng ngôn ngữ Xla-vơ. Sau khi xem một bản đồ, anh ấy đoán đó là tiếng Slovene.” Khi gặp cái nhìn ngờ ngác của anh, cô nói thêm. “Họ nói tiếng đó ở Slovenia.”

Gareth chớp mắt. “Có một quốc gia như thế à?”

Lần đầu tiên từ đầu buổi chuyện trò, Hyacinth mỉm cười. “Có. Em phải thú nhận mình cũng không biết đến sự tồn tại của quốc gia đó. Thật ra nó giống một khu vực hơn. Về phía đông bắc của nước Ý.”

“Một phần của đế quốc Áo-Hung?”

Hyacinth gật đầu. “Và trước đó thuộc Đế Chế Roman. Bà nội anh đến từ phía bắc nước Ý phải không?”

Gareth chợt nhận ra anh chẳng biết gì cả. Bà Nội Isabella thích kể cho anh nghe những câu chuyện về tuổi thơ của bà ở Ý, nhưng chúng là những câu chuyện về thức ăn và những ngày lễ—kiểu mẫu chuyện một cậu bé sẽ thấy thú vị. Nếu bà có đề cập đến thành phố quê hương bà, anh cũng còn quá nhỏ để ghi nhớ. “Anh không biết nữa,” anh nói, cảm giác ngu ngốc—và thật ra còn khá là thờ ơ—vì sự dốt nát của anh. “Anh nghĩ bà hẳn là đến từ vùng đó. Da bà không ngăm đen. Thật ra nước da của bà khá

là giống anh.”

Hyacinth gật đầu. “Em cũng đã thắc mắc điều đó. Anh và cả cha anh đều không có nét của người gốc gác Địa Trung Hải.”

Gareth mỉm cười gượng. Anh không biết nam tước thì thế nào, nhưng có một lí do rất dễ hiểu vì sao anh lại trông như không có nguồn gốc Ý.

“Xem nào,” Hyacinth nói, nhìn xuống tờ giấy cô đã đặt lên bàn anh. “Nếu bà đến từ vùng đông bắc, thì chuyện bà có thể sống gần biên giới Slovenia và quen thuộc với ngôn ngữ ở đó là dễ hiểu thôi. Hoặc ít ra cũng đủ quen thuộc để viết được hai câu bằng tiếng Slovene.”

“Anh không thể hình dung bà lại nghĩ có người ở nước Anh này có thể phiên dịch nó.”

“Chính xác là vậy,” cô nói, phác một cử chỉ đồng ý. Khi cô thấy rõ Gareth không hiểu cô đang nói về điều gì, cô nói tiếp, “Nếu anh muốn khiến một manh mối trở nên cực kỳ khó hiểu, chẳng phải anh sẽ viết nó bằng thứ ngôn ngữ tối nghĩa nhất có thể sao?”

“Thật đáng tiếc anh lại không nói tiếng Trung Quốc,” anh thì thầm.

Cô đưa sang anh một ánh mắt—hoặc là mắt kiên nhẫn hoặc bức bối; anh không chắc là cái nào—rồi tiếp tục, “Em dám chắc đây phải là manh mối cuối cùng. Bất cứ ai đến được lúc này cũng đã buộc phải bỏ ra rất nhiều công sức, và nhiều chi phí để phiên dịch nữa. Chắc chắn bà sẽ không bắt người ta phải trải qua rắc rối đó đến lần thứ hai.”

Gareth nhìn xuống những dòng chữ xa lạ, nhảy nhót môi dưới khi anh cân nhắc.

“Anh đồng ý không?” Hyacinth giục.

Anh nhìn lên, nhún vai. “Em thì sẽ làm.”

Miệng cô há ra. “Anh nói vậy là sao? Đó không phải—” Cô ngừng lại, ngẫm nghĩ câu nói của anh. “Được rồi, em thì sẽ làm. Nhưng em nghĩ chúng ta đều có thể đồng ý rằng dù kết quả có tốt hay xấu thì em cũng hơi tàn ác hơn một phụ nữ điển hình. Cả đàn ông nữa,” cô lầm bầm.

Gareth mỉm cười hài hước, tự hỏi anh có nên cảm thấy lo lắng hơn bởi câu, “dù kết quả có tốt hay xấu.”

“Anh có nghĩ bà nội anh sẽ láu cá như, ờ...”—cô hắng giọng—“em không?” Hyacinth dường như đã mất chút khí thế ở cuối câu, và Gareth bắt chợt thấy trong mắt cô không có sự điềm tĩnh như cô

muốn anh tin.

“Anh không biết,” anh nói hoàn toàn thành thật. “Bà đã qua đời từ khi anh còn khá nhỏ. Trí nhớ và nhận thức của anh lúc đó là của một thằng nhóc bảy tuổi.”

“Chà,” cô nói, gõ gõ những ngón tay lên bàn trong một cử chỉ thể hiện sự căng thẳng. “Chúng ta có thể bắt đầu tìm kiếm một người nói tiếng Slovene.” Cô đảo mắt nói thêm, hơi khô khan, “Phải có một người như thế ở đâu đó trong Luân Đôn chứ.”

“Người ta sẽ nghĩ vậy,” anh thì thầm, hầu như chỉ để thúc giục cô. Anh không nên làm thế; lẽ ra đến giờ anh đã phải khôn ngoan hơn, nhưng có điều gì đó về Hyacinth...rất thú vị khi cô đang tràn đầy quyết tâm.

Và như thường lệ, cô không làm anh thất vọng. “Trong thời gian tìm kiếm,” cô tuyên bố, giọng cô thản nhiên thật thần kỳ, “em tin chúng ta nên trở lại Nhà St. Clair.”

“Và tìm từ trên xuống dưới?” anh hỏi, quá nhả nhận đến mức rõ ràng anh nghĩ cô bị điên.

“Tất nhiên là không,” cô nói với một cái quắc mắt.

Anh suýt nữa là mỉm cười. Thế mới giống cô hơn.

“Nhưng em thấy,” cô nói thêm, “bộ nữ trang hắc phải được giấu trong phòng ngủ của bà.”

“Tại sao em lại nghĩ như thế?”

“Bà sẽ đặt chúng ở đâu khác nữa chứ?”

“Trong phòng thay đồ của bà,” anh gợi ý, nghiêng đầu sang bên, “phòng khách, tầng gác mái, tủ đựng cốc chén, phòng ngủ cho khách, phòng ngủ khác cho khách—”

“Nhưng nơi nào,” cô xen ngang, trông khá bức dọc với câu châm chọc của anh, “sẽ là hợp lý nhất? Từ đầu đến giờ, bà đã cất mọi thứ trong những khu vực ông nội anh ít ghé qua nhất. Còn nơi nào tốt hơn phòng ngủ của bà nữa?”

Anh trầm ngâm quan sát cô đủ lâu để làm cô đỏ bừng mặt. Cuối cùng, anh nói, “Chúng ta đều biết ông ấy đã ghé thăm bà ở đó ít nhất hai lần.”

Cô chớp mắt. “Hai lần?”

“Cha và chú anh. Chú ấy đã chết ở Trafalgar,” anh giải thích, dù cô chẳng hỏi.

“Ồ.” Chuyện đó có vẻ rút bớt nhuệ khí của cô. Chỉ ít cũng là trong một lúc. “Em rất lấy làm tiếc.”

Gareth nhún vai. “Cũng qua lâu rồi, nhưng vẫn cảm ơn em.”

Cô chậm chậm gật đầu, trông như thể cô không chắc phải nói gì. “Phải rồi,” cuối cùng cô nói. “Chà.”

“Phải rồi,” anh nhắc lại.

“Chà.”

“Chà,” anh nói khẽ.

“Ôi, kẹ xác đi!” cô bật thốt. “Em không thể chịu được chuyện này. Em không thể ngồi thành thoi mà quét bụi dưới thảm.”

Gareth mở miệng để nói, anh cũng chẳng biết nên nói gì, nhưng Hyacinth còn chưa xong.

“Em biết mình nên im lặng, và em biết mình nên để mọi sự tự nhiên, nhưng em không thể. Em không thể làm điều đó.” Cô nhìn anh, và cô trông như muốn chụp lấy vai anh mà lắc. “Anh có hiểu không?”

“Một từ cũng không,” anh thú nhận.

“Em phải biết!” Cô thốt lên. “Em phải biết lí do anh hỏi cưới em.”

Đó là một chủ đề anh không muốn xét lại. “Anh nghĩ em đã nói em không đến đây để bàn chuyện cha anh.”

“Em đã nói dối,” cô nói. “Anh không thật sự tin em đấy chứ?”

“Không,” anh nhận ra. “Anh cho là mình không thật sự tin.”

“Em chỉ—em không thể—” Cô vịn vẹo hai bàn tay, trông khổ sở và đau đớn hơn bao giờ hết. Một vài búp tóc đã rời khỏi kẹp tóc, hẳn là kết quả của những cử chỉ lo lắng, và sắc da cô đỏ lên.

Nhưng chính đôi mắt cô mới trông biến đổi nhất. Có một sự khẩn cấp ở đó, một sự bất an kỳ lạ không hợp với cô.

Và anh nhận ra đó là điều đặc biệt ở Hyacinth, một nét đặc trưng đã khiến cô thật tách biệt với phần còn lại của nhân loại. Cô lúc nào cũng thoải mái tự tin. Cô biết mình là ai, và cô thích bản thân mình, và anh cho đó là phần lớn lí do anh rất thích ở bên cạnh cô.

Và anh nhận ra cô có—và cô là—rất nhiều thứ anh luôn mong muốn.

Cô biết chỗ đứng của mình trong cuộc đời này. Cô biết nơi nào dành cho cô.

Cô biết vị trí của mình là ở bên những ai.

Và anh muốn được như cô. Anh muốn điều đó với sự mãnh liệt tàn phá linh hồn anh. Đó là lòng ghen tị lạ lùng, gần như không thể diễn tả được, nhưng nó ở đó. Và nó giằng xé anh.

“Nếu anh có bất cứ cảm xúc nào dành cho em,” cô nói, “anh sẽ hiểu chuyện này khó khăn đến chết tiệt với em như thế nào, cho nên vì tình yêu của Chúa, Gareth, anh nói gì đi chứ?”

“Anh—” Anh mở miệng, nhưng ngôn từ như đang thít nghẹn cổ anh. Tại sao anh lại cầu hôn cô? Có cả trăm lí do, cả ngàn lí do. Anh cố nhớ điều gì đã gieo ý định đó vào đầu anh. Nó đã đến với anh thật bất chợt—anh nhớ điều đó. Nhưng anh không nhớ chính xác là tại sao, chỉ nhớ đó có vẻ là điều đúng đắn để làm.

Chẳng phải vì nó được trông đợi, chẳng phải vì nó hợp lẽ nghĩa, mà chỉ bởi vì nó đúng.

Và đúng là anh cũng thoáng nghĩ đó sẽ là chiến thắng sau cùng trong trò chơi không-có-vòng-chung-kết với cha anh, nhưng đó không phải lí do.

Anh đã làm vì anh phải làm.

Bởi vì anh không thể tưởng tượng nổi không làm điều đó.

Bởi vì anh yêu cô.

Anh thấy mình trượt chân, và tạ ơn Chúa vì cái bàn ở ngay sau anh, nếu không anh đã phịch xuống sàn nhà.

Làm sao chuyện này lại xảy ra? Anh yêu Hyacinth Bridgerton.

Chắc chắn ở nơi nào đó có một người đang cười cợt chuyện này.

“Em về đây,” cô nói, giọng cô vỡ ra, và chỉ tới khi cô đã đến cửa anh mới nhận ra mình đã im lặng

phải đến cả phút.

“Không!” anh gọi to, và giọng anh nghe thật thống thiết. “Chờ đã!” Và rồi:

“Làm ơn.”

Cô ngừng lại, quay đằng sau. Đóng cửa.

Và anh nhận ra mình phải nói cho cô biết. Không phải chuyện anh yêu cô—điều đó anh chưa sẵn sàng thổ lộ. Nhưng anh phải nói với cô sự thật về thân thể anh. Anh không thể lừa gạt để cô kết hôn với anh.

“Hyacinth, anh—”

Lời nói nghẽn lại trong cổ họng anh. Anh chưa bao giờ nói với bất cứ ai. Thậm chí với bà ngoại anh. Chẳng có ai biết sự thật ngoại trừ anh và nam tước.

Trong mười năm, Gareth đã giữ nó trong lòng, để cho nó lớn dần và ngập trong anh cho đến lúc đôi khi anh cảm giác như đó là tất cả con người anh. Chẳng là gì ngoài một bí mật. Chẳng là gì ngoài một sự dối trá.

“Anh cần phải nói với em một chuyện,” anh rào đón, và cô hẳn phải cảm giác được điều này không phải tầm thường, bởi vì cô trở nên bất động.

Và Hyacinth hiếm khi nào bất động.

“Anh—Cha anh...”

Thật kỳ lạ. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ nói lên điều đó, chưa bao giờ nhả nó trong đầu. Và anh chẳng biết làm thế nào để nối từ ngữ thành câu, chẳng biết phải chọn câu nào.

“Ông ấy không phải cha anh,” cuối cùng anh cũng bật ra.

Hyacinth chớp mắt. Hai lần.

“Anh không biết cha ruột của mình là ai.”

Cô vẫn không nói gì.

“Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ biết.”

Anh ngẩng khuôn mặt cô, chờ một loại phản ứng nào đó. Gương mặt cô không một biểu hiện, hoàn toàn không linh động khiến cô trông chẳng giống chính mình. Và rồi, khi anh chắc chắn anh đã mất cô mãi mãi, miệng cô mím lại thành một đường thẳng cáu kỉnh, và cô nói:

“Ái chà. Em phải nói đúng là nhẹ nhõm.”

Môi anh há ra. “Em nói sao.”

“Em không quá thích thú cho con mình mang dòng máu của Ngài St. Clair.” Cô nhún vai, nhường hai hàng lông mày trong một vẻ mặt chỉ có ở Hyacinth. “Em hài lòng cho chúng có tước vị của ông ta—dù gì đó cũng là một thứ hữu dụng—nhưng nòi giống của ông ta thì lại là chuyện khác. Ông ta quá xấu tính, anh có biết không?”

Gareth gật đầu, một cảm xúc choáng váng sôi sục trong anh. “Anh đã nhận thấy,” anh nghe mình nói.

“Em cho là chúng ta phải giữ bí mật chuyện đó,” cô nói, như thể nó chẳng qua chỉ là một tin đồn vu vơ. “Còn ai biết nữa không?”

Anh chớp mắt, vẫn còn hơi ngơ ngác vì cách tiếp cận vấn đề thật điềm nhiên của cô. “Chỉ có nam tước và anh, theo như anh biết.”

“Và cha ruột của anh nữa.”

“Anh hy vọng là không,” Gareth nói, và anh nhận ra đây là lần đầu tiên anh thật sự cho phép bản thân nói những lời đó—thậm chí nghĩ đến chúng.

“Có thể ông ấy không biết,” Hyacinth nói ôn tồn, “hoặc cứ nghĩ sẽ tốt cho anh hơn nếu sống cùng nhà St. Clair, làm con trong gia đình quý tộc.”

“Anh hiểu tất cả chuyện đó,” Gareth nói cay đắng, “nhưng không hiểu sao nó vẫn không giúp anh thấy khá hơn.”

“Có thể bà anh biết.”

Ánh mắt anh bay vèo đến khuôn mặt cô.

“Isabella,” cô giải thích. “Trong nhật ký của bà.”

“Bà không hẳn là bà nội anh.”

“Bà có bao giờ cư xử theo lối đó không? Như thế anh không phải là cháu bà?”

Anh lắc đầu. “Không,” anh nói, để mình chìm trong những kỷ niệm. “Bà yêu anh. Anh không biết vì sao, nhưng bà yêu anh.”

“Có thể vì,” Hyacinth nói, giọng cô run run theo một kiểu lạ lùng nhất, “anh kha khá đáng yêu.”

Trái tim anh nhảy căng lên. “Vậy là em không muốn chấm dứt hôn ước,” anh cảnh giác.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt thẳng thắn khác thường. “Anh có muốn không?”

Anh lắc đầu.

“Vậy thì tại sao,” cô nói, môi cô mím thành nụ cười khó nhận thấy, “anh lại nghĩ em sẽ làm việc đó?”

“Gia đình em có thể sẽ phản đối.”

“Phì. Gia đình em không quá khó với đến vậy đâu. Vợ của anh trai em là con gái vô thừa nhận của Bá Tước Penwood với một diễn viên chỉ có Chúa mới biết lai lịch thế nào, và bất cứ ai trong gia đình em cũng sẽ hy sinh mạng sống vì chị ấy.” Đôi mắt cô nheo lại trầm tư. “Nhưng anh đâu có vô thừa nhận.”

Anh lắc đầu. “Nỗi tuyệt vọng không ngọt của cha anh.”

“Chà, vậy thì,” cô nói, “em không thấy có vấn đề gì cả. Anh trai em và chị Sophie thích sống thanh bình ở miền quê, một phần vì quá khứ của chị ấy, nhưng chúng ta sẽ không bị buộc phải làm điều tương tự. Chỉ trừ khi anh muốn điều đó.”

“Nam tước có thể làm dấy lên một vụ bê bối âm ỉ,” anh cảnh báo.

Cô mím cười. “Anh đang cố bảo em đừng lấy anh à?”

“Anh chỉ muốn em hiểu—”

“Bởi vì em mong đến giờ anh đã rút được bài học là cố gắng bảo em đừng làm việc gì là một nỗ lực mệt mỏi.”

Gareth chỉ có thể mím cười.

“Cha anh sẽ không nói một lời,” cô phát biểu. “Để làm gì chứ? Anh được sinh ra trong hôn thú nên ông ta không thể cắt thừa kế tước vị, và vạch trần anh là con hoang chỉ làm lộ chuyện ông ta bị cấm sùng.” Cô vẫy bàn tay trong không khí với uy tín cao độ. “Chẳng đàn ông nào lại muốn chuyện đó.”

Môi anh cong lên, và anh cảm thấy điều gì đó đang thay đổi bên trong anh, như thể anh đang trở nên nhẹ hẫng, tự do hơn. “Và em có thể nói thay cho tất cả đàn ông sao?” anh thì thầm, chậm chậm tiến về phía cô.

“Anh có muốn người ta biết anh bị cấm sùng không?”

Anh lắc đầu. “Nhưng anh đâu phải lo chuyện đó.”

Cô bắt đầu trông hơi mất bình tĩnh—nhưng cũng thích thú—khi anh rút ngắn khoảng cách giữa họ. “Trừ khi anh giữ cho em được hạnh phúc.”

“Sao chứ, Hyacinth Bridgerton, đó có phải là một lời đe dọa?”

Vẻ mặt cô trở nên đồng đánh. “Có thể.”

Giờ anh chỉ còn cách cô một bước. “Anh có thể thấy nghĩa vụ của mình đã được cắt đặt sẵn.”

Cầm cô hát lên, và ngực cô bắt đầu nâng lên hạ xuống một cách gấp gáp. “Em không phải một phụ nữ dễ chịu.”

Anh tìm thấy bàn tay cô và nâng những ngón tay cô lên môi. “Anh thích một sự thử thách.”

“Vậy thì thật tốt vì anh—”

Anh giữ một ngón tay cô và trượt nó vào miệng, và cô thở gấp.

“—sắp cưới em,” không biết bằng cách nào cô vẫn kết thúc câu.

Anh chuyển sang ngón tay khác. “Mmm-hmm.”

“Em—a—em—a.”

“Em đúng là thích nói mà,” anh nói với một tiếng cười khẽ.

“Anh có—Ô!”

Anh cười thầm khi anh di chuyển đến mặt trong cổ tay cô.

“—ý gì khi nói thế?” Nhưng chẳng còn chút hùng hồn nào trong câu hỏi nữa. Cô đã hoàn toàn tan chảy bên bức tường, anh cảm thấy như ông hoàng của cả thế gian.

“Ồ, không nhiều lắm,” anh thì thầm, rút cô lại gần để anh có thể di chuyển môi anh dọc theo cổ cô. “Anh đang mong ngóng đến lúc thật sự kết hôn với em để em có thể âm ỉ đến cỡ nào em thích.”

Anh không thể thấy gương mặt cô—anh đang quá bận bịu chăm chút cổ áo của cô, thứ này rõ ràng phải được kéo xuống—nhưng anh vẫn biết cô đang đỏ mặt. Anh cảm nhận được sức nóng dưới da cô.

“Gareth,” cô phản đối yếu ớt. “Chúng ta nên ngừng thôi.”

“Em không định nói điều đó,” anh nói, trượt một bàn tay dưới gấu váy cô một khi thấy rõ vạt áo trước sẽ không chịu suy sụp.

“Đúng thật”—cô thở dài—“không hẳn.”

Anh mỉm cười. “Tốt.”

Cô để lọt một tiếng rên rỉ khi những ngón tay anh cù dọc lên bắp chân cô, và rồi cô hẳn đã níu được chút lí trí tả tơi còn sót lại, bởi vì cô nói, “Nhưng chúng ta không thể...ô.”

“Ừ, chúng ta không thể,” anh đồng ý. Cái bàn sẽ không thoải mái, dưới sàn thì chẳng có chỗ, và có trời mới biết liệu Phelps đã đóng cửa ngoài dẫn đến phòng ngủ của anh chưa. Anh lùi lại và tặng cô một nụ cười quỷ quái. “Nhưng chúng ta có thể làm những thứ khác.”

Đôi mắt cô mở to. “Những thứ khác nào?” cô hỏi, nghe ngờ vực rất hợp lòng anh.

Anh cài những ngón tay mình với tay cô và rồi kéo chúng lên quá đầu cô. “Em có tin anh không?”

“Không,” cô nói, “nhưng em không quan tâm.”

Vẫn giữ hai bàn tay cô trên cao, anh tựa cô vào cánh cửa và chìm vào một nụ hôn. Cô có vị như trà, và như...

Cô.

Anh có thể đếm số lần anh đã hôn cô trên một bàn tay, vậy mà anh vẫn biết, vẫn hiểu, rằng đây là mật ngọt của cô. Cô là độc nhất trong vòng tay anh, dưới nụ hôn của anh, và anh biết sẽ chẳng còn ai trên thế gian có thể thay thế cô.

Anh thả một bàn tay cô ra, nhẹ nhàng mơn trớn xuống cánh tay đến vai cô...cổ...cằm. Và rồi bàn tay kia anh giải thoát cô và tìm đường trở lại gấu váy.

Cô rên rỉ tên anh, thở gấp và hỏn hển khi những ngón tay anh trượt lên chân cô.

“Thả lỏng nào,” anh hướng dẫn, đôi môi nóng hổi bên tai cô.

“Em không làm được.”

“Em làm được.”

“Không,” cô nói, ôm lấy gương mặt anh và buộc anh phải nhìn cô. “Em không làm được.”

Gareth cười rõ to, bị sự hống hách của cô quyến rũ. “Được rồi,” anh nói, “đừng thả lỏng.” Và rồi, trước khi cô có một cơ hội để trả lời, anh trượt một ngón tay qua vải đồ lót và chạm vào cô.

“Ôi!”

“Giờ thì không thả lỏng được nữa nhé,” anh nói với một tiếng cười rục rịch.

“Gareth,” cô thở hào hển.

“Ôi, Gareth, Không Gareth, hay Nữa Đi Gareth?” anh thì thầm.

“Nữa,” cô rên rỉ. “Đi mà.”

“Anh thích một phụ nữ biết lúc nào thì nên van xin,” anh nói, nỗ lực hơn gấp đôi.

Đầu cô, đã ngửa ra sau, cúi xuống để cô có thể nhìn vào mắt anh. “Anh sẽ trả giá cho câu đó,” cô nói.

Anh nhướn một hàng lông mày. “Thế sao?”

Cô gật đầu. “Chỉ không phải ngay bây giờ.”

Anh cười khẽ. “Đồng ý.”

Anh nhẹ nhàng vuốt ve cô, sử dụng sự ma sát êm ái để mang cô đến một đỉnh cao chói ngợp. Hơi thở cô đứt quãng, môi hé mở và đôi mắt đờ đẫn. Anh yêu khuôn mặt cô, yêu mỗi đường gợn nổi trên đó, yêu cái cách ánh sáng làm nổi bật đôi má cô và đường nét của quai hàm.

Nhưng có một vẻ gì đó về gương mặt cô khi đang lạc trong đam mê lấy đi hơi thở anh. Cô thật đẹp

—không phải một vẻ đẹp làm đắm cả ngàn con tàu, nhưng theo một kiểu kín đáo hơn.

Vẻ đẹp của cô là của anh và chỉ mình anh thôi.

Và nó khiến anh tôn kính.

Anh cúi xuống để hôn cô, thật âu yếm, với tất cả tình yêu anh dành cho cô. Anh muốn bắt lấy tiếng thở hổn hển của cô khi cô bùng nổ, muốn cảm nhận hơi thở cô và tiếng cô rên rỉ bằng miệng anh. Những ngón tay anh cù và trêu chọc, và cô cứng lại bên dưới anh, cơ thể cô bị lèn giữa anh và bức tường, miết sát.

“Gareth,” cô thở gấp, bứt khỏi nụ hôn đủ lâu để gọi tên anh.

“Sớm thôi,” anh hứa. Anh mỉm cười. “Biết đâu là ngay lúc này.”

Và rồi, khi anh cảm tù cô cho nụ hôn cuối cùng, anh trượt một ngón tay vào trong cô ngay cả khi ngón tay kia tiếp tục âu yếm. Anh cảm thấy cô khép chặt quanh anh, cảm thấy cơ thể cô gần như bay lên khỏi mặt đất với sức mạnh của đam mê.

Và chỉ đến lúc đó anh mới nhận ra khát vọng của mình. Anh đang cứng và sôi nổi và phát cuồng vì cô, nhưng anh đã quá mải miết với cô để nhận thấy.

Cho đến tận lúc này.

Anh nhìn cô. Cô đã rời, thở không ra hơi, và gần như bất tỉnh.

Chết tiệt.

Không sao cả, anh tự nhủ mà không có sức thuyết phục. Họ còn cả một đời. Một cuộc hẹn với bồn tắm nước lạnh sẽ không giết chết anh.

“Vui chứ?” anh thì thầm, nhìn cô bao dung.

Cô gật đầu, nhưng đó là tất cả những gì cô có thể xoay sở.

Anh áp một nụ hôn lên mũi cô, rồi nhớ lại những giấy tờ anh đã để lại trên bàn. Chúng vẫn còn chưa hoàn thành, nhưng dù vậy, đây có vẻ là thời điểm thích hợp để cho cô xem.

“Anh có một món quà cho em,” anh nói.

Hai mắt cô sáng lên. “Thật à?”

Anh gật đầu. “Chỉ cần nhớ kỹ thành ý mới đáng kể.”

Cô mỉm cười, đi theo anh đến bàn, rồi ngồi xuống một cái ghế đối diện.

Gareth đẩy vài cuốn sách sang bên, rồi cẩn thận nhắc một tờ giấy. “Nó chưa hoàn thành.”

“Em không quan tâm,” cô nói nhẹ.

Nhưng anh vẫn chưa đưa nó cho cô xem. “Anh nghĩ rất có khả năng chúng ta sẽ không tìm ra bộ nữ trang,” anh nói.

“Không!” cô phản đối. “Chúng ta có thể—”

“Shhh. Để anh nói xong đã.”

Nó đi ngược với tất cả những thôi thúc bốc đồng của cô, nhưng cô vẫn giữ miệng đóng.

“Anh không có nhiều tiền của,” anh nói.

“Chuyện đó không quan trọng.”

Anh mỉm cười gượng gạo. “Anh mừng vì em cảm thấy như thế, bởi vì mặc dù chúng ta sẽ chẳng thiếu thốn thứ gì, chúng ta cũng sẽ không được như các anh chị của em.”

“Em không cần tất cả những thứ đó,” cô nhanh nhẩu nói. Và cô không cần. Hoặc ít nhất thì cô hy vọng như vậy. Nhưng cô biết, rõ đến tận đầu ngón chân mình, cô chẳng cần bất cứ thứ gì nhiều hơn cô cần anh.

Anh trông khá thư thái, và có lẽ còn có chút lo lắng. “Có lẽ tình hình còn tồi tệ hơn khi anh thừa kế tước vị,” anh thêm. “Anh nghĩ nam tước đang cố gắng sắp đặt để ông ta có thể móc sạch túi anh từ dưới mồ.”

“Anh lại đang cố bảo em đừng lấy anh đấy à?”

“Ồ, không,” anh nói. “Giờ em đã hoàn toàn kẹt lại với anh rồi. Nhưng anh muốn em biết rằng nếu có thể, anh sẽ dâng cả thế gian cho em.” Anh đưa tờ giấy ra. “Bắt đầu với cái này.”

Cô cầm lấy tờ giấy trong hai tay và nhìn xuống. Đó là một bức vẽ cô.

Đôi mắt cô mở to vì ngạc nhiên. “Anh đã vẽ cái này?” cô hỏi.

Anh gật đầu. “Anh không được đào tạo bài bản, nhưng anh có thể—”

“Nó rất đẹp,” cô nói, ngắt lời anh. Anh sẽ không bao giờ đi vào lịch sử với danh hiệu một họa sĩ lầy lùnh, nhưng bức chân dung thật đẹp, và cô thích nghĩ anh đã khắc họa được điều gì đó trong mắt cô, điều gì đó cô chưa từng thấy trong bất cứ bức vẽ nào mà gia đình cô đặt làm.

“Anh cứ nghĩ mãi về Isabella,” anh nói, dựa vào mép bàn. “Và anh nhớ ra một câu chuyện bà kể cho anh nghe khi anh còn nhỏ. Trong đó có một nàng công chúa, một hoàng tử xấu xa, và”—anh mỉm cười băng quơ—“một chiếc vòng tay nạm kim cương.”

Hyacinth đang nhìn ngắm khuôn mặt anh, mê hoặc bởi sự ấm áp trong đáy mắt anh, nhưng khi nghe điều đó cô nhanh chóng nhìn xuống bức vẽ. Ở đó, trên cổ tay cô, là một chiếc vòng tay nạm kim cương.

“Anh chắc nó chẳng giống gì với thứ bà đã cất giấu,” anh nói, “nhưng nó là những gì anh nhớ được từ lời mô tả của bà, và đó là thứ anh sẽ tặng cho em, chỉ cần anh có thể.”

“Gareth, em—” Và cô cảm thấy những giọt nước mắt, đầy lên trong mắt cô, có nguy cơ rơi xuống má. “Đây là món quà quý giá nhất em từng nhận.”

Anh trông...không phải là không tin cô, nhưng khá giống như anh không chắc có nên tin cô hay không. “Em không phải nói—”

“Thật mà,” cô khẳng định, đứng lên.

Anh quay sang và nhắc một tờ giấy khác lên khỏi bàn. “Anh đã vẽ nó ở đây nữa,” anh nói, “nhưng to hơn, để em có thể thấy rõ.”

Cô cầm lấy bức vẽ thứ hai và nhìn xuống. Anh chỉ vẽ chiếc vòng như đang lơ lửng trong không trung. “Nó đẹp quá,” cô nói, chạm những ngón tay lên bức vẽ.

Anh trao cô một nụ cười tự ti. “Nếu nó không tồn tại, nó nên thế.”

Cô gật đầu, vẫn đang ngắm bức tranh. Chiếc vòng thật xinh, mỗi mắc xích được tạo hình như chiếc lá. Nó thật trang nhã và độc đáo, và Hyacinth khao khát được ướm nó lên cổ tay cô.

Nhưng cô không thể nào trân quý nó như hai bức vẽ này. Không bao giờ.

“Em—” Cô nhìn lên, đôi môi hé mở vì ngạc nhiên. Cô suýt nữa đã nói, “Em yêu anh.”

“Em yêu chúng,” thay vào đó cô nói, nhưng khi cô ngẩng nhìn anh, cô mong sự thật đang ở trong mắt cô.

Em yêu anh.

Cô mỉm cười và đặt bàn tay lên tay anh. Cô muốn nói điều đó, nhưng cô chưa sẵn sàng. Cô không biết là tại sao, có lẽ vì cô sợ phải là người nói tiếng yêu đầu tiên. Cô, người gần như chẳng sợ bất cứ thứ gì, không thể thu hết can đảm để nói ra ba từ nhỏ bé.

Thật sững sốt.

Đáng sợ.

Và cô quyết định thay đổi không khí. “Em vẫn muốn tìm bộ nữ trang,” cô nói, đặng hắng cho đến khi giọng cô nghe hiệu quả như thường lệ.

Anh rên rỉ. “Sao em không bỏ cuộc đi?”

“Bởi vì em...À thì, bởi vì em không thể.” Cô bặm môi thành một vẻ mặt cau có. “Em chắc chắn không muốn cha anh có chúng.Ồ.” Cô nhìn lên. “Em có được gọi ông ta như thế không?”

Anh nhún vai. “Anh vẫn gọi ông ta như thế. Đó là một thói quen khó từ.”

Cô tỏ vẻ đồng ý bằng một cái gật đầu. “Em không cần biết Isabella có thật sự là bà nội anh hay không. Anh xứng đáng có được cái vòng tay này.”

Anh tặng cô một nụ cười thích thú. “Và tại sao lại thế?”

Câu đó làm cô bí trong một thoáng. “Bởi vì anh xứng đáng,” cuối cùng cô nói. “Bởi vì ai đó phải có nó, và em không muốn là ông ta. Bởi vì—” Cô thềm thường nhìn xuống bức tranh trong tay. “Bởi vì nó đẹp tuyệt vời.”

“Chúng ta không thể đợi đến lúc tìm ra người phiên dịch tiếng Slovene được sao?”

Cô lắc đầu, chỉ vào mẫu giấy manh mối, vẫn còn đang nằm trên bàn. “Nếu nó không phải là tiếng Slovene thì sao?”

“Anh cứ nghĩ em đã nói thế mà,” anh nói, rõ ràng đang bọc bọc không để đầu cho hết.

“Em nói anh trai em nghĩ vậy,” cô đáp trả. “Anh có biết có bao nhiêu thứ tiếng ở Trung Âu

không?”

Anh lẩm bẩm chửi thề.

“Em biết,” cô nói. “Nó khiến người ta rất nản.”

Anh nhìn cô chằm chằm khó tin. “Đó không phải lí do anh chửi thề.”

“Vậy thì tại sao—”

“Bởi vì em sẽ là cái chết của anh,” anh nghiêng răng.

Hyacinth mỉm cười, chỉ ngón trỏ và ấn vào ngực anh. “Giờ thì anh biết tại sao gia đình em cuống cuống phúi em khỏi tay họ rồi chứ.”

“Chúa cứu giúp anh, giờ anh đã hiểu.”

Cô nghiêng đầu sang bên. “Chúng ta đi vào ngày mai được không?”

“Không!”

“Ngày mốt?”

“Không!”

“Đi mà?” cô thử.

Anh vỗ hai bàn tay lên vai cô và xoay cô lại cho đến khi cô đối diện với cánh cửa. “Anh sẽ đưa em về,” anh tuyên bố.

Cô xoay lại, cố gắng nói qua vai. “Đi—”

“Không!”

Hyacinth lê bước đi theo, để cho anh đẩy cô về phía cửa. Khi cô không thể lần lữa hơn được, cô chụp lấy núm vặn, nhưng trước khi xoay nó, cô vặn người quay đằng sau lần cuối, mở miệng, và—

“KHÔNG!”

“Em đâu đã—”

“Thôi được rồi,” anh rên rỉ, gằn như gờ hai cánh tay lên vì cáu tiết. “Em thắng.”

“Ôi, cảm Ơ—”

“Nhưng em sẽ không đi theo.”

Cô cứng đờ người, miệng vẫn tròn vo. “Em xin thứ lỗi,” cô nói.

“Anh sẽ đi,” anh nói, trông như anh thà để người ta nhổ hết răng còn hơn. “Nhưng em thì không.”

Cô nhìn anh chăm chăm, cố gắng nghĩ ra cách để nói, “Không công bằng,” mà không có vẻ trẻ con. Xác định điều đó là không thể, cô nỗ lực tìm cách hỏi làm sao cô biết được anh có thật sự đi tìm mà không tỏ vẻ như cô không tin anh.

Bực thật chứ, cách đó cũng vô vọng nốt.

Cho nên cô đành chấp nhận khoanh hai tay và xiên anh bằng một cái tròng mắt.

Chẳng được chút kết quả nào. Anh chỉ nhìn cô chăm chăm và nói, “Không.”

Hyacinth mở miệng lần cuối, rồi bỏ cuộc, thở dài, và nói, “Chà, em cho là nếu em có thể leo lên đầu anh thì anh không đáng để kết hôn.”

Anh ngửa đầu ra sau và cười rộ. “Em sẽ trở thành một người vợ tốt, Hyacinth Bridgerton,” anh nói, đẩy cô ra khỏi phòng.

“Hmmp.”

Anh rên rỉ, “Lạy Chúa, nhưng nếu em trở thành bà ngoại anh thì không.”

“Đó là nguyện vọng mãnh liệt nhất của em,” cô nói láu cá.

“Tiếc thật,” anh thì thầm, kéo cánh tay cô để cô ngừng lại trước khi họ đến phòng khách.

Cô quay sang anh, câu hỏi trong ánh mắt.

Anh cong môi, hoàn toàn ngây thơ. “Xem nào, anh không thể làm thế này với bà ngoại anh.”

“Ôi!” cô la to. Làm sao mà anh luồn tay vào đó được?

“Hay thế này.”

“Gareth!”

“Gareth, có, hay Gareth, không?”

Cô mỉm cười. Cô không thể ngăn được.

“Gareth, nữa.”

CHƯƠNG 19

Ngày Thứ Ba tiếp theo.

Tất cả những chuyện quan trọng có vẻ đều xảy ra vào một ngày Thứ Ba phải không nhỉ?

“Nhìn xem cháu có gì này!”

Hyacinth cười toe toét khi cô đứng trong ngưỡng cửa phòng khách của Phu Nhân Danbury, tay cầm cuốn Cô Davenport và Hầu Tước Đen Tối.

“Một cuốn sách mới à?” Phu Nhân D hỏi từ vị trí ngồi bên kia căn phòng. Bà đang ngồi trong cái ghế bà yêu thích nhất, nhưng từ dáng vẻ của bà, nó cũng có thể là một ngai vàng.

“Không phải một cuốn sách đại khái nào đâu nhé,” Hyacinth nói với một nụ cười ranh mãnh khi cô đưa nó ra. “Bà nhìn này.”

Phu Nhân Danbury nhận lấy cuốn sách trong hai tay, nhìn xuống, và cười tươi rói. “Chúng ta còn chưa đọc cuốn này,” bà nói. Bà nhìn lên Hyacinth. “Ta hy vọng nó cũng tệ như những cuốn kia.”

“Ôi, thôi nào, Phu Nhân Danbury,” Hyacinth nói, ngồi vào ghế bên cạnh bà, “bà không nên bảo chúng tệ.”

“Ta không nói chúng không thú vị,” bà bá tước nói, hăm hờ lật những trang sách. “Chúng ta còn bao nhiêu chương với Cô Butterworth thân mến vậy?”

Hyacinth rút cuốn sách đang được nói đến từ một cái bàn gần đó và mở đến vị trí cô đã đánh dấu vào Thứ Ba tuần trước. “Ba ạ,” cô nói, lật tới lật lui để kiểm tra.

“Hmmp. Ta thắc mắc Priscilla tội nghiệp có thể treo lơ lửng ở bao nhiêu cái bờ vực trong suốt ba chương đó đây.”

“Ít nhất phải là hai cái, cháu nghĩ vậy,” Hyacinth thì thầm. “Với điều kiện cô ta không bị bệnh dịch đánh gục.”

Phu Nhân Danbury cố gắng ghé mắt nhìn cuốn sách ở sau lưng bà. “Cô nghĩ điều đó có thể à? Một đoạn dịch hạch sẽ có tác dụng thần kỳ đến cuốn tiểu thuyết này.”

Hyacinth cười nhẹ. “Có thể nó nên được làm thành phần phụ đề. Cô Butterworth và Nam Tước Diên Loạn, hay”—cô hạ giọng cho có kịch tính—“Một Đoạn Dịch Hạch.”

“Ta thì thích Bị Mổ Đến Chết bởi Đàn Bò Câu hơn.”

“Có lẽ chúng ta nên viết một cuốn sách,” Hyacinth nói với một nụ cười, chuẩn bị sẵn sàng để ngấu nghiêng chương mười tám.

Phu Nhân Danbury trông như thể bà muốn gõ lên đầu Hyacinth. “Chính xác là điều ta đã nói với cô từ trước đến giờ đó.”

Hyacinth chun mũi khi cô lắc đầu. “Không,” cô nói, “cuốn sách hẳn sẽ không thể vượt qua được những cái tiêu đề hài hước. Bà có nghĩ sẽ có người muốn mua một cuốn tuyển tập những tiêu đề vui nhộn không?”

“Họ sẽ mua nếu có tên ta trên trang bìa,” Phu Nhân Danbury nói với sự chắc chắn rất uy tín. “Mà nhân tiện, việc phiên dịch của cô với cuốn nhật ký của bà nội của cháu ta ra sao rồi?”

Đầu Hyacinth hơi gục gật khi cô cố gắng theo kịp cấu trúc câu rối rắm của Phu Nhân D. “Cháu xin lỗi,” cuối cùng cô nói, “nhưng làm sao chuyện đó lại có liên quan đến việc mọi người buộc phải mua một cuốn sách có tên bà trên trang bìa?”

Phu Nhân Danbury vẫy bàn tay thật mạnh như thể câu hỏi của Hyacinth là một đồ vật hiện hữu bà có thể đẩy đi. “Cô còn chưa nói cho ta biết một chi tiết nào hết,” bà nói.

“Cháu chỉ mới dịch được hơn nửa cuốn một chút thôi ạ,” Hyacinth thừa nhận. “Cháu ít nhớ tiếng Ý hơn cháu nghĩ, và cháu thấy đó là một việc khó khăn hơn cháu tưởng nhiều.”

Phu Nhân Danbury gật đầu. “Bà ấy là một phụ nữ có duyên.”

Hyacinth chớp mắt ngạc nhiên. “Bà biết bà ấy sao? Isabella ấy ạ?”

“Tất nhiên rồi. Con trai bà ấy lấy con gái ta mà.”

“Ồ. Phải rồi,” Hyacinth thì thầm. Cô không biết tại sao cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó. Và cô tự hỏi—Phu Nhân Danbury có biết chút gì về hoàn cảnh xuất thân của Gareth không nhỉ? Gareth đã nói bà không biết, hay ít ra thì anh cũng chưa bao giờ nói chuyện đó với bà. Nhưng có thể mỗi người giữ im lặng vì cho rằng người kia không biết.

Hyacinth mở miệng, rồi đóng nó lại ngay tức thì. Cô không có tư cách để nói gì cả. Không có.

Nhưng—

Không. Cô cần chặt rằng, như thể việc đó sẽ giữ cô không bật ra bất cứ từ nào. Cô không thể tiết lộ bí mật của Gareth được. Cô tuyệt đối, nhất quyết không thể.

“Cô đã ăn trúng thứ gì bị ôi à?” Phu Nhân D hỏi mà chẳng có chút tế nhị. “Cô trông như đang buồn nôn.”

“Cháu cực kỳ khỏe mạnh,” Hyacinth nói, gấn một nụ cười sôi nổi lên mặt. “Cháu chỉ đang suy nghĩ về cuốn nhật ký thôi. Cháu đã mang nó theo. Để đọc trong xe.” Cô đã mày mò dịch không mệt mỏi từ khi biết được bí mật của Gareth vào đầu tuần. Cô không chắc liệu họ có thể biết được danh tính cha ruột của Gareth hay không, nhưng có vẻ cuốn nhật ký của Isabella là điểm bắt đầu tìm kiếm tốt nhất.

“Thế sao?” Phu Nhân Danbury ngồi dựa ra sau, nhắm mắt lại. “Tại sao cô không đọc nó cho ta nghe?”

“Bà đâu có hiểu tiếng Ý,” Hyacinth chỉ ra.

“Ta biết, nhưng đó là một ngôn ngữ hay, rất du dương và êm tai. Và ta cần phải đáng một giấc.”

“Bà có chắc không?” Hyacinth hỏi, đưa tay vào túi xách nhỏ để tìm cuốn nhật ký.

“Chuyện ta cần đáng một giấc ấy hả? Chắc, thật đáng tiếc. Nó đã bắt đầu vào hai năm trước. Giờ thì ta không thể nào sống sót mà không ngủ trưa mỗi ngày.”

“Thật ra, cháu đang đề cập đến việc đọc cuốn nhật ký,” Hyacinth thì thầm. “Nếu bà muốn ngủ gật thì còn có những phương pháp hay hơn là nhờ cháu đọc tiếng Ý cho bà.”

“Sao chứ, Hyacinth,” Phu Nhân D nói, với một âm thanh nghe như tiếng cười hí hí, “cô đang đề nghị hát ru ta sao?”

Hyacinth đảo tròn mắt. “Bà hư như một đứa con nít vậy.”

“Nguồn cội của chúng ta đó, Cô Bridgerton yêu quý. Nguồn cội của chúng ta đó.”

Hyacinth lắc đầu và tìm chỗ cô đang đọc cuốn nhật ký. Cô đã ngừng ở mùa xuân năm 1793, bốn năm trước sinh nhật của Gareth. Theo như những gì cô đã đọc được trên đường tới đây, mẹ Gareth đang có mang, Hyacinth cho là anh trai George của Gareth. Bà đã trải qua hai lần sảy thai, việc đó không giúp bà được chồng quý chuộng.

Điều Hyacinth thấy thú vị nhất là câu chuyện về sự thất vọng của Isabella đối với con trai bà. Bà yêu ông ta, đúng vậy, nhưng hối hận vì đã để cho chồng bà mặc sức nhào nặn con trai họ. Như một kết quả, Isabella đã viết, đứa con trai giống cha như đúc. Ông ta đối xử với mẹ bằng sự khinh khi, và vợ ông ta cũng không khá khẩm hơn.

Hyacinth thấy câu chuyện khá là đáng buồn. Cô thích Isabella. Thậm chí khi Hyacinth không đủ khả năng phiên dịch từng câu chữ, những dòng chữ của bà vẫn sáng lên trí tuệ và óc hài hước, và Hyacinth thích nghĩ nếu họ ở cùng độ tuổi, họ sẽ trở thành bạn. Cô thấy buồn khi nhận ra Isabella đã bị kìm kẹp bởi người chồng khiến bà không hạnh phúc.

Và nó càng khiến cô tin rằng kết hôn với ai thật sự rất quan trọng. Không phải vì sự giàu sang hay địa vị, mặc dù Hyacinth không quá lí tưởng đến mức giả vờ những thứ đó hoàn toàn chẳng có ý nghĩa.

Nhưng người ta chỉ có một cuộc đời, và, Chúa phù hộ, một người chồng. Và sẽ tuyệt biết bao khi yêu người mà ta nguyện sống suốt đời. Isabella không bị đánh đập hay đối xử tàn tệ, nhưng bà bị ngó lơ, và những suy nghĩ và ý kiến của bà đã không được lắng nghe. Chồng bà đã tổng khứ bà đến một căn nhà ở miền quê hẻo lánh, và ông ta đã lấy mình làm gương để dạy dỗ các con trai. Cha Gareth cũng đối xử với vợ ông ta như thế. Hyacinth cho là chú của Gareth cũng sẽ như vậy, nếu ông ta sống đủ lâu để cưới vợ.

“Cô có đọc cho ta hay không đây?” Phu Nhân D hỏi oang oang.

Hyacinth nhìn sang bà bá tước, bà đã hỏi mà chẳng thêm mở mắt. “Cháu xin lỗi,” cô nói, sử dụng một ngón tay để tìm đến nơi cô đã ngừng. “Cháu chỉ cần một lúc để...a, đây rồi.”

Hyacinth đăng hắng và bắt đầu đọc bằng tiếng Ý. “Si avvicina il giorno in cui nascerà il mio primo nipote. Prego che sia un maschio...”

Cô dịch nhẩm trong đầu khi cô tiếp tục đọc rành rọt:

Ngày cháu nội đầu tiên của tôi ra đời đã gần kề. Tôi cầu mong đó sẽ là một bé trai. Tôi yêu một cháu gái nhỏ—tôi sẽ được cho phép gặp và yêu thương nó nhiều hơn, nhưng sẽ tốt hơn cho tất cả chúng tôi nếu đó là một bé trai. Tôi sợ nghĩ đến cảnh Anna sẽ sớm phải chịu đựng sự chăm chút của con trai tôi nếu nó hạ sinh một bé gái.

Lẽ ra tôi nên thiên vị con mình hơn, nhưng tôi lại thấy lo cho vợ nó.

Hyacinth ngừng lời, ngó qua Phu Nhân Danbury để xem bà có hiểu tí chút tiếng Ý nào không. Cô đang đọc về con gái bà mà. Hyacinth thắc mắc bà bá tước có biết được hôn nhân của con bà đáng buồn đến nhường nào. Nhưng Phu Nhân D, thật khác thường, đã bắt đầu ngáy.

Hyacinth chớp mắt ngạc nhiên—và nghi ngờ. Cô chưa bao giờ dám mơ Phu Nhân Danbury lại có thể ngủ nhanh đến thế. Cô giữ im lặng một lúc, chờ cho đôi mắt bà bá tước mở bừng ra với một câu mệnh lệnh tiếp tục thật to.

Sau một phút, Hyacinth tin chắc Phu Nhân D đã ngủ thật sự. Thế là cô tiếp tục đọc thầm, cần mẫn dịch từng câu trong đầu mình. Đề mục tiếp theo là đã một tháng sau; Isabella biểu lộ sự nhẹ nhõm của bà khi Anna đã hạ sinh một cậu con trai được đặt tên là George. Nam tước tự hào đến phát cuồng, và thậm chí còn tặng cho vợ một cái vòng tay bằng vàng.

Hyacinth lật thêm vài trang nữa, cố gắng xem bao lâu nữa Isabella mới viết đến năm 1797, năm Gareth ra đời. Một, hai, ba...Cô đếm từng trang, lật nhanh qua các năm. Bảy, tám, chín...A, 1796. Gareth ra đời vào tháng Ba, cho nên nếu Isabella có viết gì về chuyện thụ thai, nó sẽ là ở đây, không phải năm 1797.

Còn mười trang nữa thôi.

Và cô chợt nhận ra—

Tại sao không bỏ qua luôn? Chẳng có luật lệ nào bắt cô phải đọc cuốn nhật ký theo một trật tự thời gian. Cô chỉ cần ngó qua năm 1796 và 1797 để xem liệu có điều gì liên quan đến Gareth và thân thể của anh. Nếu không, cô sẽ quay lại chỗ cô đã để ngỏ và bắt đầu đọc tiếp.

Và chẳng phải Phu Nhân Danbury đã nói kiên nhẫn không phải là một phẩm chất sao?

Hyacinth tiếc nuối nhìn xuống năm 1793, rồi, vợ luôn năm trang giấy, lật sang năm 1796.

Lui...tới...lui...

Tới.

Cô lật đến năm 1796, và chèn bàn tay trái xuống để không lật lại nữa.

Nhất định phải là tới thôi.

“24 Tháng Sáu 1796,” cô đọc thầm. “Tôi ghé thăm Nhà Clair trong mùa hè, và được báo con trai tôi đã đến Luân Đôn.”

Hyacinth nhanh nhẹn nhắm tính trong đầu. Gareth được sinh vào tháng Ba năm 1797. Lùi lại ba tháng là tháng Mười Hai năm 1796, và sáu tháng nữa thì đến—

Tháng Sáu.

Và cha của Gareth đã rời thị trấn.

Hồi hộp, Hyacinth đọc tiếp:

Anne có vẻ vui lòng khi nó không có nhà, và George nhỏ đúng là một báu vật. Có phải là quá kinh khủng khi thừa nhận tôi cũng vui hơn khi Richard không có ở đây? Thật là hạnh phúc khi có tất cả những người tôi yêu bên cạnh...

Hyacinth cau có khi cô kết thúc chương. Chẳng có gì khác thường ở đây cả. Chẳng có một người xa lạ bí ẩn, hay một người bạn không đứng đắn.

Cô nhìn lên Phu Nhân Danbury, đầu bà giờ đang nghiêng về phía sau ở một góc độ không thoải mái. Miệng bà lại còn hơi há ra nữa.

Hyacinth kiên quyết quay lại với cuốn nhật ký, lật đến chương tiếp theo, đề ngày của ba tháng sau.

Cô thở gấp.

Anna đang có thai. Và chúng tôi đều biết đó không thể là con của Richard. Nó đã đi xa suốt hai tháng. Hai tháng. Tôi lo sợ cho con bé. Chồng nó điên tiết. Nhưng con bé không chịu tiết lộ sự thật.

“Tiết lộ đi,” Hyacinth nghiêng răng. “Tiết lộ đi.”

“Hả?”

Hyacinth đóng bộp cuốn sách lại và nhìn lên. Phu Nhân Danbury đang cựa quậy trong ghế.

“Tại sao cô lại ngừng đọc?” Phu Nhân D hỏi gà gât.

“Cháu đâu có,” Hyacinth nói dối, những ngón tay cô giữ chặt cuốn sách đến mức thật kỳ diệu cô còn chưa đọc lỗ xuyên qua gáy sách. “Bà đã ngủ gục.”

“Thật à?” Phu Nhân Danbury thì thầm. “Ta già lão rồi.”

Hyacinth hơi nhếch môi.

“Được rồi vậy,” Phu Nhân D nói với một cái vẫy tay. Bà ngo nguẩy, lúc đầu di chuyển qua bên trái, rồi sang bên phải, rồi trở lại bên trái. “Giờ ta đã thức rồi. Quay lại với Cô Butterworth thôi nào.”

Hyacinth hoảng hồn. “Giờ ấy ạ?”

“Chứ còn khi nào nữa?”

Hyacinth chẳng có câu trả lời nào. “Được ạ,” cô nói, với sự kiên nhẫn nhất có thể. Cô buộc bản thân phải đặt cuốn nhật ký sang bên, và nhắc cuốn Cô Butterworth và Nam Tước Diên Loạn lên.

“A hèm.” Cô đăng hắng, lật đến trang đầu tiên của chương Mười Tám. “A hèm.”

“Cổ họng làm phiền cô sao?” Phu Nhân Danbury hỏi. “Ta vẫn còn tí trà trong ấm đây.”

“Không sao đâu ạ,” Hyacinth nói. Cô thở ra, nhìn xuống, và đọc, thiếu sinh động hơn thường lệ, “Ngài nam tước đang có một bí mật. Priscilla chắc chắn điều đó. Câu hỏi duy nhất là—sự thật có bao giờ được phơi bày?”

“Thật vậy,” Hyacinth lầm bầm.

“Hả?”

“Cháu nghĩ một chuyện quan trọng sắp xảy ra,” Hyacinth nói với tiếng thở dài.

“Một chuyện quan trọng lúc nào cũng sắp xảy ra, cô gái thân mến,” Phu Nhân Danbury nói. “Và nếu không, cô cũng nên hành xử theo lời đó. Cô sẽ thấy yêu cuộc sống nhiều hơn.”

Đối với Phu Nhân Danbury, câu bình phẩm đó mang tính triết lý rất khác lạ. Hyacinth ngừng lại, cân nhắc từng câu chữ của bà.

“Ta chẳng có chút kiên nhẫn nào với kiểu nhàn rỗi thời nay,” Phu Nhân Danbury nói tiếp, với tay lấy cây gậy và gõ nó xuống sàn. “Ha. Từ khi nào thể hiện sự thích thú lại là một trọng tội chứ hả?”

“Cháu xin lỗi?”

“Cứ đọc sách đi,” Phu Nhân D nói. “Ta nghĩ chúng ta đang sắp đến phần hay rồi đây. Cuối cùng cũng tới.”

Hyacinth gật đầu. Vấn đề là, cô lại đang sắp đến phần hay của một cuốn sách khác. Cô hít vào một hơi, cố gắng quay lại chú ý vào Cô Butterworth, nhưng những từ ngữ cứ nhảy múa trước mắt cô. Cuối cùng, cô nhìn Phu Nhân Danbury và nói, “Cháu xin lỗi, nhưng bà có phiền nếu cháu rút ngắn cuộc gặp của chúng ta không? Cháu không cảm thấy hăng hái lắm.”

Phu Nhân Danbury nhìn cô chăm chăm như thể cô vừa mới tuyên bố mình mang thai con của Napoleon.

“Cháu sẽ đền bù cho bà vào ngày mai,” Hyacinth vội nói thêm.

Phu Nhân D chớp mắt. “Nhưng hôm nay là Thứ Ba.”

“Cháu biết điều đó. Cháu—” Hyacinth thở dài. “Bà là một người sống theo thói quen phải không?”

“Biểu hiện của văn minh chính là nề nếp.”

“Vâng, cháu biết, nhưng—”

“Nhưng dấu hiệu của một tâm hồn cởi mở,” Phu Nhân D chen ngang, “là khả năng thích ứng với sự thay đổi của hoàn cảnh.”

Miệng Hyacinth há ra. Chưa bao giờ trong những giấc mơ ngông cuồng nhất, cô dám tưởng tượng Phu Nhân Danbury lại nói một điều như thế.

“Đi đi, cháu gái thân mến,” Phu Nhân D nói, xua cô về phía cửa. “Đi làm bất cứ điều gì khiến cháu thích thú đến vậy.”

Trong một lúc Hyacinth chẳng thể làm gì khác hơn là nhìn bà không chớp. Và rồi, lòng ngập đầy cảm giác vừa dễ chịu vừa ấm áp, cô thu gom đồ dùng, đứng lên, và bước qua căn phòng đến bên Phu Nhân Danbury.

“Bà sắp trở thành bà ngoại cháu,” cô nói, cúi xuống và hôn lên má bà. Cô chưa bao giờ thể hiện một sự thân mật như thế, nhưng không hiểu sao nó có cảm giác thật đúng.

“Con bé ngốc ngếch,” Phu Nhân Danbury nói, quệt lên mắt khi Hyacinth bước đến cửa. “Trong trái tim ta, cháu đã là cháu ta từ nhiều năm rồi. Ta chỉ còn chờ cho cháu tuyên bố chính thức thôi.”

CHƯƠNG 20

Tối muộn hôm đó. Thật ra thì khá là muộn. Những nỗ lực phiên dịch của Hyacinth phải bị hoãn lại vì một bữa ăn tối gia đình dài dằng dặc, theo sau là một trò chơi đồ chữ lâu như không bao giờ kết thúc. Cuối cùng, vào mười một giờ rưỡi, cô tìm thấy thông tin cô đang tìm.

Sự phản kích hóa ra lại có hấp lực hơn tính thận trọng.

Chỉ mười phút nữa thôi là Gareth sẽ không có ở đó để nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh đã tròng vào cái áo chui đầu, một loại áo làm bằng len sần sùi mà bà ngoại anh sẽ bảo là cực kỳ gớm ghiếc nhưng lại có lợi là có màu đen thui. Anh đang ngồi trên ghế sofa để mang đôi giày có đế êm nhất khi anh nghe thấy nó.

Một tiếng gõ cửa. Khẽ nhưng dứt khoát.

Liếc nhìn đồng hồ treo tường, anh thấy đã gần nửa đêm. Phelps đã lên giường từ lâu, thế nên Gareth tự đến cửa, đứng gần cánh cửa gỗ dày với một câu, “Vâng?”

“Là em đây,” câu trả lời dai dẳng vọng đến.

Gì chứ? Không, không thể là...

Anh giật cửa.

“Em đang làm gì ở đây?” anh rít lên giận dữ, kéo Hyacinth vào phòng. Cô bay vèo qua anh, sảy chân ngã vào một cái ghế khi anh thả cô để ngó ra hành lang. “Em không đưa ai theo hay sao?”

Cô lắc đầu. “Không có thời gian—”

“Em điên rồi hả?” anh điên tiết thì thầm. “Bộ em hoàn toàn mất trí rồi sao?” Anh cứ nghĩ mình tức giận với cô vào lần trước cô cũng làm thế này, một mình chạy quanh Luân Đôn khi trời tối. Nhưng ít ra lần đó cô còn có một cái cớ chấp nhận được, vì cô đã bị cha anh làm cho bất ngờ. Lần này—lần này—

Anh khó mà kiềm chế bản thân. “Anh sẽ phải nhốt em lại,” anh nói, hầu như tự nhủ hơn là nói với cô. “Đúng vậy. Đó là phương án duy nhất. Anh sẽ phải đè em xuống và—”

“Nếu anh chịu lắng ng—”

“Vào đây,” anh nạt, chộp lấy cánh tay cô và kéo cô vào phòng ngủ của anh. Đó là căn phòng cách xa phòng ngủ của Phelps nhất vì còn cách một phòng khách. Ông ta thường ngủ say như chết, nhưng cứ theo đà vận may của Gareth, hôm nay ông ta sẽ quyết định thức dậy ăn bữa khuya.

“Gareth,” Hyacinth thì thầm, lùi thui theo sau anh, “Em phải nói với anh—”

Anh quay nhìn cô với đôi mắt tức tối. “Anh không muốn nghe bất cứ điều gì từ em ngoại trừ những câu bắt đầu với ‘Em là một kẻ ngu ngốc chết bầm.’”

Cô khoanh hai tay. “Xem nào, em chắc chắn sẽ không nói thế.”

Anh xòe rồi co những ngón tay lại, cử động được kiềm chế thật cẩn trọng đó là thứ duy nhất giúp anh không nhảy xổ vào cô. Cả thế gian đang chuyển sang một sắc đỏ nguy hiểm, và tất cả những gì anh có thể nghĩ là hình ảnh cô chạy vùn vụt qua Mayfair, một thân một mình, chỉ để bị tấn công, bị sờ soạng—

“Anh sẽ giết em,” anh nghiến răng.

Chết tiệt, nếu có ai đó sắp tấn công và sờ soạng cô thì thà kẻ đó là anh.

Nhưng cô chỉ lắc đầu, không hề nghe những gì anh nói. “Gareth, em phải—”

“Không,” anh nhấn mạnh. “Không một từ nào. Đừng nói một từ nào. Chỉ ngồi đó—” Anh chớp mắt, nhận ra cô đang đứng, rồi chỉ vào cái giường. “Ngồi đó,” anh nói, “yên lặng, cho đến khi anh nghĩ ra phải làm cái gì khờ khạo gì với em.”

Cô ngồi xuống, và lần đầu tiên cô không trông như sắp mở miệng nói. Thật ra thì, trông cô khá là tự mãn.

Khiến anh nghi ngờ ngay lập tức. Anh không biết làm sao cô đoán ra anh đã chọn tối nay để trở lại Nhà Clair tìm bộ nữ trang lần cuối. Anh hẳn đã để lộ gì đó, ám chỉ về chuyến đi này ở một trong những cuộc trò chuyện mới đây của họ. Anh thích nghĩ mình cẩn trọng hơn nhiều, nhưng Hyacinth rất cáo già, và nếu có ai đó có thể suy luận ra những ý định của anh, đó sẽ là cô.

Theo ý anh thì đó là một nỗ lực ngu ngốc; anh chẳng có một manh mối nào về bộ nữ trang kim cương ngoài giả thiết của Hyacinth về phòng ngủ của phu nhân nam tước. Nhưng anh đã hứa với cô anh sẽ đi, và anh phải là người có ý thức danh dự cao hơn anh nghĩ, bởi vì đây là lần thứ ba trong tháng này anh sửa soạn tới Nhà Clair.

Anh trừng mắt với cô.

Cô bình thản mỉm cười.

Làm anh nổi cơn tam bành. Thế đấy. Tuyệt đối—

“Được rồi,” anh nói, giọng anh thấp đến mức gần như run rẩy. “Chúng ta sẽ đặt ra vài luật lệ, ngay tại đây và ngay bây giờ.”

Sống lưng cô dựng lên. “Em xin thứ lỗi.”

“Khi chúng ta đã kết hôn, em sẽ không được rời khỏi nhà mà không có sự cho phép của anh—”

“Không bao giờ?” cô ngắt lời.

“Cho đến khi em đã chứng tỏ mình là một người trưởng thành có ý thức trách nhiệm,” anh kết thúc, khó mà nhận ra chính mình trong những lời đó. Nhưng nếu đây là điều cần thiết để giữ thứ đồ ngốc nhỏ bé này được an toàn khỏi bản thân cô, thì cứ vậy đi.

Cô thở ra một hơi sốt ruột. “Từ khi nào anh lại trở nên vênh váo như vậy?”

“Từ khi anh yêu em!” anh gần như rống lên. Hay có lẽ anh đã làm thế, nếu họ không ở giữa một căn hộ với những người đàn ông độc thân thức khuya và thích bàn chuyện ngòi lê đôi mách.

“Anh...Anh...Anh làm sao?”

Miệng cô há ra thành một hình trái xoan nhỏ hấp dẫn, nhưng Gareth đã quá sùng sộ để tán thưởng điều đó. “Anh yêu em, người phụ nữ ngu ngốc,” anh nói, hai cánh tay co giật và vung vẩy như một người điên. Thật đáng kinh ngạc làm sao, thứ mà cô đã biến đổi anh. Anh không thể nhớ ra lần cuối cùng anh đã nổi giận như thế này, lần cuối cùng có người đã khiến anh quá giận dữ đến mức lắp bắp không thành câu.

Chỉ trừ cô, tất nhiên.

Anh nghiêng răng trèo trẹo. “Em làm anh phát cáu, khiến anh nổi điên—”

“Nhưng—”

“Và em không bao giờ biết lúc nào thì nên im miệng, nhưng Chúa cứu giúp anh, anh vẫn cứ yêu em—”

“Nhưng, Gareth—”

“Và nếu anh phải cột em vào cái giường chết dẫm chỉ để bảo vệ em khỏi bản thân em, thì thề có Chúa chứng giám, anh sẽ làm.”

“Nhưng Gareth—”

“Không một từ nào. Không một từ chết tiệt nào nữa,” anh nói, ngúc ngoắc ngón tay vào cô trong một kiểu thái độ cực kỳ bất lịch sự. Cuối cùng, bàn tay anh dường như cứng đờ lại, ngón trỏ chĩa ra bất động, và sau một vài cử động ngớ ngẩn, anh cũng xoay xở để ngừng lại và lê hai bàn tay chống lên hông.

Cô đang nhìn anh chằm chằm, đôi mắt xanh lơ to tròn và đầy kinh ngạc. Gareth không thể dứt mắt đi khi cô từ từ đứng lên và rút ngắn khoảng cách giữa họ.

“Anh yêu em à?” cô thì thầm.

“Nó sẽ là cái chết của anh, anh chắc chắn đó, nhưng đúng vậy.” Anh thở dài mệt mỏi, kiệt sức vì mọi chuyện. “Anh dường như không thể kiềm chế được bản thân.”

“Ồ.” Môi cô hơi run, rồi mếu máo, và rồi bằng cách nào đó cô mỉm cười. “Tốt.”

“Tốt?” anh lặp lại. “Em chỉ nói được như thế thôi sao?”

Cô bước tới, chạm vào má anh. “Em cũng yêu anh. Với tất cả con tim, với tất cả bản thân em, và tất cả—”

Anh chẳng thể nào biết được điều cô sắp nói. Nó đã bị nhận chìm dưới nụ hôn của anh.

“Gareth,” cô hôn hên, trong một khắc ngắn ngủi khi anh ngừng để lấy hơi.

“Không phải bây giờ,” anh nói, miệng anh chiếm đoạt miệng cô lần nữa. Anh không thể ngừng được. Anh đã nói với cô, và giờ anh phải chứng tỏ cho cô thấy.

Anh yêu cô. Chỉ đơn giản thế thôi.

“Nhưng Gareth—”

“Shhh...” Anh ôm khuôn mặt cô giữa hai bàn tay, và anh hôn cô và hôn cô...cho đến khi anh phạm phải sai lầm là trả tự do cho môi cô để di chuyển đến cổ cô.

“Gareth, em phải nói với anh—”

“Không phải bây giờ,” anh thì thầm. Tâm trí anh có những chuyện khác hay hơn.

“Nhưng nó rất quan trọng, và—”

Anh tự dứt đi. “Lạy Chúa, cô à,” anh càu nhàu. “Có chuyện gì?”

“Anh phải nghe em nói,” cô nói, và anh thấy tự tin phần nào vì nhịp thở của cô cũng dứt quãng như anh. “Em biết thật điên rồ khi đi đến đây muộn như vậy.”

“Một thân một mình,” anh thấy đáng phải nói thêm.

“Một thân một mình,” cô nhún nhường, môi cô nhích nhích giận dỗi. “Nhưng em thề với anh, em sẽ không làm một chuyện ngu ngốc như thế nếu em không cần phải nói chuyện với anh ngay.”

Môi anh nhếch lên một cách châm biếm. “Bộ một tin nhắn không được hay sao?”

Cô lắc đầu. “Gareth,” cô nói, và gương mặt cô thật nghiêm túc đến mức nó tước đi hơi thở anh, “Em biết cha anh là ai.”

Cứ như mặt đất đang biến mất, vậy mà cùng lúc đó, anh không thể dứt mắt khỏi mắt cô. Anh nắm chặt vai cô, ngón tay anh chắc chắn đang bấu mạnh vào da cô, nhưng anh không thể cử động. Nhiều năm sau, nếu có ai hỏi anh về khoảnh khắc này, anh sẽ nói cô là thứ duy nhất giúp anh còn đứng trên đôi chân mình.

“Là ai?” anh hỏi, gần như khiếp sợ câu trả lời. Cả cuộc đời từ khi lớn khôn anh đã muốn lời đáp này, và giờ khi nó đã có đây, anh chẳng thể cảm giác gì hơn sự kinh hoàng.

“Em trai của cha anh,” Haycinth thì thầm.

Cứ như có thứ gì đó tọng vào ngực anh. “Chú Edward?”

“Vâng,” Hyacinth nói, đôi mắt cô tìm kiếm gương mặt anh với một biểu hiện vừa thương yêu vừa lo lắng. “Nó ở trong nhật ký của bà nội anh. Lúc đầu bà cũng không biết. Chẳng có ai biết. Họ chỉ biết

đó không thể là cha—ơ, ngài nam tước. Ông ta đã ở Luân Đôn suốt mùa xuân và mùa hè. Và mẹ anh... thì không.”

“Làm sao bà phát hiện ra?” anh thì thầm. “Bà có chắc không?”

“Isabella suy luận ra sau khi anh chào đời,” Hyacinth nói nhẹ nhàng. “Bà nói anh quá giống một người nhà St. Clair để có thể là con hoang, và Edward đã ở trong Nhà Clair. Khi cha anh đi vắng.”

Gareth lắc đầu, cuống cuống cố gắng tiếp thu tất cả mọi chuyện. “Ông ấy có biết không?”

“Cha anh à? Hay chú anh?” (**Tiếng Việt có sự phân biệt giữa chú và bác, nhưng trong tiếng Anh thì chỉ có một chữ uncle, nên khi Hyacinth hỏi: “Your father? Or your uncle?” thì đúng là không phân biệt được ai với ai**)

“Ch—” Anh quay đi, một âm thanh kỳ lạ, không chút hài hước bật ra từ cổ họng anh. “Anh không biết phải gọi ông ta như thế nào. Cả hai người họ.”

“Cha anh—Ngài St. Clair,” cô sửa lại. “Ông ta không biết. Hoặc ít ra, Isabella không nghĩ ông ta biết. Ông ta không biết Edward đã ở Lâu Đài Clair vào mùa hè năm đó. Ông ấy chỉ vừa rời trường Oxford, và—chuyện là, em không chắc chính xác thì chuyện diễn ra như thế nào, nhưng có vẻ như lẽ ra ông ấy phải đến Scotland cùng bạn bè. Nhưng rồi ông ấy không đi, và thế là ông ấy đến Lâu Đài Clair. Bà nội anh nói—” Hyacinth ngừng lời, và cô tròn mắt. “Bà nội anh,” cô thì thầm. “Bà thật sự là bà nội anh.”

Anh cảm thấy bàn tay cô đặt lên vai anh, khấn khoản anh hãy quay lại, nhưng anh không thể nhìn cô ngay lúc này được. Chuyện thật quá sức chịu đựng. Tất cả thật quá sức chịu đựng.

“Gareth, Isabella là bà nội của anh. Thật sự là bà nội của anh.”

Anh nhắm mắt, cố gắng nhớ lại gương mặt Isabella. Khó mà nhớ nổi; ký ức đó đã quá xa rồi.

Nhưng bà đã yêu thương anh. Anh nhớ điều đó. Bà đã yêu thương anh.

Và bà biết sự thật.

Liệu bà có nói với anh không? Nếu bà còn sống để thấy anh nên người, để biết con người anh đã trở thành, liệu bà có nói với anh sự thật?

Anh chẳng bao giờ biết được nữa, nhưng có lẽ...Nếu bà thấy cách nam tước đối xử với anh...thứ họ đã trở thành...

Anh muốn nghĩ rằng có.

“Chú của anh—” giọng Hyacinth cất lên.

“Ông ấy biết.” Gareth nói chắc nịch.

“Thật à? Sao mà anh biết được? Ông ấy đã nói gì sao?”

Gareth lắc đầu. Anh không hiểu làm sao mình lại biết Edward đã nhận ra sự thật, nhưng giờ anh chắc chắn điều đó. Gareth đã được tám tuổi vào lần cuối cùng anh gặp chú anh. Đủ lớn để ghi nhớ. Đủ lớn để nhận ra điều gì là quan trọng trong đời.

Và Edward đã yêu thương anh. Edward đã yêu thương anh sâu sắc khác hẳn với nam tước. Edward là người đã dạy anh cưỡi ngựa, Edward là người đã tặng một con cún làm quà sinh nhật bảy tuổi cho anh.

Edward, người hiểu gia đình mình đủ rõ để biết sự thật sẽ hủy hoại tất cả bọn họ. Richard sẽ không bao giờ tha thứ cho Anne vì đã sinh ra một đứa con không phải của ông ta, nhưng nếu ông ta biết được người tình của bà là em trai ông ta...

Gareth thấy mình ngã phịch vào bức tường, cần thêm sự nâng đỡ ngoài đôi chân anh. Có lẽ thật may vì đến tận lúc này sự thật mới lộ ra.

“Gareth?”

Hyacinth đang thì thầm tên anh, và anh cảm thấy cô đến bên cạnh, bàn tay cô luồn vào tay anh với sự âu yếm dịu dàng khiến trái tim anh nhức nhối.

Anh không biết phải nghĩ gì. Anh không biết mình nên giận dữ hay nhẹ nhõm. Anh thật sự là một người St. Clair, nhưng sau quá nhiều năm nghĩ mình là kẻ mạo danh, nó thật khó nắm bắt. Và xét đến thái độ của nam tước, thậm chí đó có phải là một điều dễ tự hào không?

Anh đã mất quá nhiều, đã giành quá nhiều thời gian để thắc mắc anh là ai, xuất thân từ đâu, và—

“Gareth.”

Giọng cô lần nữa, khe khẽ, thì thầm.

Cô bóp nhẹ tay anh.

Và rồi đột nhiên—

Anh hiểu.

Chẳng phải mọi thứ đó không có nghĩa lý gì, bởi vì nó có.

Nhưng anh biết nó không có ý nghĩa nhiều như cô, rằng quá khứ chẳng quan trọng như tương lai, và gia đình anh đã mất sẽ không quý giá đối với anh như gia đình anh sẽ có.

“Anh yêu em,” anh nói, giọng anh cuối cùng cũng vượt lên một tiếng thì thầm. Anh quay lại, trái tim, linh hồn chiếu rọi trong ánh mắt. “Anh yêu em.”

Cô trông lúng túng bởi sự thay đổi thái độ đột ngột của anh, nhưng rồi cuộc cô chỉ mỉm cười—trông như thể cô sẽ cười thật to. Đó là biểu hiện khi người ta quá hạnh phúc đến mức không thể giữ trong lòng.

Anh muốn làm cô trông như thế từng ngày. Từng giờ. Từng phút.

“Em cũng yêu anh,” cô nói.

Anh ôm gương mặt cô trong tay và hôn cô, một lần, thật sâu, lên môi. “Ý anh là,” anh nói, “anh thật sự yêu em.”

Cô nhướn một hàng lông mày. “Đây là một cuộc đọ sức à?”

“Nó là bất cứ điều gì em muốn,” anh hứa.

Cô cười toe, nụ cười lôi cuốn, hoàn hảo thật độc đáo chỉ có ở cô. “Em cảm thấy mình phải cảnh báo anh,” cô nói, nghiêng đầu sang bên. “Khi dính dáng đến cuộc thi hay trò chơi thì em luôn thắng.”

“Luôn luôn?”

Đôi mắt cô trở nên ranh mãnh. “Bất cứ khi nào đó là chuyện quan trọng.”

Anh cảm thấy mình mỉm cười, cảm giác tâm hồn anh nhẹ hẫng và những nỗi ưu tư tan đi. “Và điều đó cụ thể là sao?”

“Có nghĩa là,” cô nói, đưa tay lên và tháo nút áo choàng, “em thật sự thật sự yêu anh.”

Anh lùi lại, khoanh hai tay khi anh đưa cho cô một cái nhìn đánh giá. “Nói rõ hơn cho anh nghe xem.”

Áo choàng cô rơi xuống sàn. “Thế này chưa đủ à?”

“Ồ, không hẳn.”

Cô cố gắng ra vẻ táo tợn, nhưng hai má cô bắt đầu chuyển sang màu hồng. “Em sẽ cần được giúp đỡ với phần còn lại,” cô nói, chớp chớp hai hàng mi.

Anh đến bên cô chỉ trong tích tắc. “Anh sống là để phục vụ em.”

“Thế à?” Cô nghe hí hửng vì ý tưởng đó, hí hửng đến nguy hiểm khiến Gareth buộc phải nói thêm, “Trong phòng ngủ.” Những ngón tay anh tìm thấy những sợi ruy băng trên vai cô, và anh kéo, khiến vạt áo trước của cô có nguy cơ rơi xuống.

“Cần giúp nữa không, thưa quý cô?” anh thì thầm.

Cô gật đầu.

“Có thể là...” Anh ngoắc ngón tay quanh cổ áo, chuẩn bị kéo nó xuống, nhưng cô đã đặt bàn tay lên tay anh. Anh nhìn lên. Cô đang lắc đầu.

“Không,” cô nói. “Anh.”

Anh phải mất một lúc mới hiểu được ý cô, và rồi một nụ cười dần lan tỏa trên gương mặt anh. “Tất nhiên rồi, thưa quý cô,” anh nói, kéo áo qua đầu. “Bất cứ điều gì em nói.”

“Bất cứ điều gì?”

“Ngay lúc này,” anh nói ngọt xớt, “bất cứ điều gì.”

Cô mỉm cười. “Nút áo kia.”

Anh di chuyển đến hàng nút trên áo sơ-mi. “Như ý em.” Và trong một khắc áo anh đã nằm trên sàn, để anh khóa thân đến tận eo.

Anh đem ánh mắt đầy nhục cảm đến gương mặt cô. Đôi mắt cô mở to, và môi cô hé mở. Anh có thể nghe thấy tiếng cô thở dồn dập, hài hòa cùng nhịp nâng lên và hạ xuống của ngực cô.

Cô đang bị khuấy động. Bị khuấy động đến lộng lẫy, và anh phải gắng hết sức mới không kéo cô đến giường ngay lúc đó.

“Thứ gì khác nữa không?” anh thì thầm.

Môi cô cử động, và ánh mắt cô chuyển xuống quần anh. Cô quá e thẹn, anh nhận ra với sự thích thú, cô vẫn còn quá ngây thơ để ra lệnh cho anh cởi bỏ quần.

“Cái này à?” anh hỏi, ngón cái móc vào lưng quần.

Cô gật đầu.

Anh kéo quần xuống, ánh mắt không rời khuôn mặt cô. Và anh mỉm cười—vào đúng lúc đôi mắt cô mở to.

Cô muốn tỏ ra điềm nhiên, nhưng cô không làm được. Còn chưa.

“Em bị quá tải quần áo này,” anh nói nhẹ, tiến đến gần hơn, gần hơn, cho đến khi gương mặt anh chỉ cách mặt cô vài inch. Anh đặt hai ngón tay dưới cằm cô và ngẩng mặt cô lên, cúi xuống tìm một nụ hôn trong lúc bàn tay kia tìm thấy viền cổ áo của cô và tụt xuống.

Cô được giải thoát khỏi váy áo, và anh đưa bàn tay đến làn da ấm trên lưng cô, đẩy cô vào người anh cho đến khi hai bầu ngực cô bị ép phẳng bởi ngực anh. Những ngón tay anh rón rén lần theo đường cong thon thả ở sống lưng cô, nghỉ trên eo lưng, nơi váy cô chùn lại lỏng lẻo quanh hông.

“Anh yêu em,” anh nói, để cho mũi anh cọ vào mũi cô.

“Em cũng yêu anh.”

“Anh rất mừng,” anh nói, mỉm cười bên tai cô. “Bởi vì nếu không thì chuyện này sẽ rất ngượng.”

Cô bật cười, nhưng hơi ngấp ngừng. “Có phải anh đang nói,” cô hỏi, “rằng tất cả những người phụ nữ kia đều yêu anh?”

Anh hơi ngửa đầu ra sau, ôm khuôn mặt cô trong hai bàn tay. “Anh đang nói,” anh nói, bảo đảm cô đang nhìn sâu vào mắt anh khi anh tìm lời, “rằng anh chưa bao giờ yêu họ. Và anh không biết mình có thể chịu đựng được hay không, khi yêu em nhiều như thế mà em không đáp lại.”

Hyacinth ngẩng nhìn gương mặt anh, chìm trong màu xanh thẫm của mắt anh. Cô chạm vào trán anh, rồi vào tóc anh, vuốt một lọn tóc vàng sang bên trước khi âu yếm vén nó ra sau tai anh.

Một phần trong cô muốn đứng mãi như thế này, chỉ nhìn lên gương mặt anh, khắc ghi vào trí nhớ mỗi bề phẳng và đường gợn, từ đường cong đầy đặn của môi trên đến vòm cong của lông mày. Cô sẽ

xây dựng cuộc đời với người đàn ông này, trao anh tình yêu và sinh con cho anh, và lòng cô tràn đầy một cảm giác háo hức tuyệt vời, như thể cô đang đứng bên giới hạn của một điều gì đó, sắp sửa dấn thân vào một cuộc phiêu lưu kỳ thú.

Và tất cả đều bắt đầu từ đây.

Cô ngửa đầu, rướn tới, và kiễng chân, để cô có thể đặt một nụ hôn lên môi anh.

“Em yêu anh,” cô nói.

“Ừ, em yêu anh phải không nào?” anh thì thầm, và cô nhận ra anh cũng bị bất ngờ vì phép màu này như cô vậy.

“Đôi lúc em sẽ làm anh nổi điên lên,” cô cảnh báo.

Nụ cười xéch của anh đi cùng cái nhún vai một bên. “Anh sẽ đến câu lạc bộ của anh.”

“Và anh cũng sẽ làm điều tương tự với em,” cô thêm.

“Em có thể uống trà với mẹ.” Một bàn tay anh tìm thấy tay cô trong lúc bàn tay kia di chuyển quanh eo cô, cho đến khi họ gần như đang khiêu vũ một điệu valse. “Và tối đó chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời, hôn nhau và cầu xin nhau tha thứ.”

“Gareth,” cô nói, tự hỏi cuộc trò chuyện này có nên nghiêm túc hơn.

“Không có ai bắt chúng ta phải giành từng khoảnh khắc thao thức bên nhau,” anh nói, “nhưng vào cuối ngày”—anh cúi xuống và hôn lên mỗi bên lông mày của cô, lần lượt—“và hầu hết thời gian giữa ngày, chẳng có ai mà anh muốn nhìn ngắm hơn em, chẳng có giọng nói nào anh muốn nghe thấy hơn giọng em, và chẳng có tâm hồn nào anh muốn khám phá hơn tâm hồn em.”

Rồi anh hôn cô. Một nụ hôn, chậm rãi và nồng nàn. “Anh yêu em, Hyacinth Bridgerton. Và anh sẽ mãi yêu em.”

“Ôi, Gareth.” Cô muốn nói một điều gì đó biểu cảm hơn, nhưng những lời của anh sẽ đủ cho cả hai, bởi vì trong khoảnh khắc đó cô đã mất khả năng tự chủ, quá nhiều xúc cảm đến mức cô chỉ có thể thì thầm tên anh.

Và khi anh nâng cô lên trong vòng tay và đưa cô đến giường anh, tất cả những gì cô có thể làm là nói “Vâng.”

Váy cô tụt ra trước khi cô ngã lên nệm, và đến lúc cơ thể anh phủ lên cô, chỉ còn làn da trần áp vào nhau. Có điều gì đó thật xúc động khi nằm bên dưới anh, cảm nhận sức mạnh, quyền lực của anh. Anh có thể chế ngự cô nếu anh muốn, thậm chí làm đau cô, vậy nhưng trong vòng tay anh cô trở thành báu vật vô giá.

Hai bàn tay anh lang thang khắp người cô, vẽ lên một con đường trên da cô. Hyacinth cảm thấy mỗi sự đụng chạm ở tận sâu trong cô. Anh ve vuốt cánh tay cô, và cô cảm thấy nó trong bụng cô; anh chạm vào vai, và ngón chân cô râm ran.

Anh hôn môi cô, và trái tim cô hát vang.

Anh thúc chân cô mở ra, và cơ thể anh hạ xuống người cô. Cô có thể cảm nhận được anh, cứng rắn và đòi hỏi, nhưng lần này chẳng có sợ hãi, chẳng có ngần ngại. Chỉ có một nhu cầu choáng ngợp phải có anh, phải nhận anh vào trong cô và thắt chặt quanh anh.

Cô muốn anh. Cô muốn từng inch của anh, từng chút một của anh mà anh có thể trao.

“Xin anh,” cô nài nỉ, rướn hông về phía anh. “Xin anh.”

Anh không nói gì cả, nhưng cô có thể nghe thấy nhu cầu trong hơi thở dữ dội của anh. Anh tiến sát lại, đặt mình gần lối vào, và cô ưỡn cong lên để gặp anh.

Cô ghi chặt vai anh, những ngón tay bấm vào da anh. Có một điều gì đó hoang dã bên trong cô, một điều mới mẻ và đói khát. Cô cần anh. Cô cần điều này. Ngay bây giờ.

“Gareth,” cô hôn hên, tuyệt vọng cố gắng ấn chặt vào anh.

Anh di chuyển một chút, thay đổi góc độ, và bắt đầu trượt vào trong.

Đó là thứ cô muốn, thứ cô trông đợi, nhưng dù vậy, sự đụng chạm đầu tiên của anh vẫn là một cú sốc. Cô nói rộng, cô kéo giãn, và có đau một chút, nhưng nó vẫn có cảm giác thật tốt, và thật đúng đắn, và cô muốn thêm nữa.

“Hy...Hy...Hy...” anh nói, hơi thở phả ra thành những luồng khí nhỏ khó nhọc khi anh dần tới trước, mỗi lần đẩy lại lấp đầy cô trọn vẹn hơn. Và rồi, cuối cùng anh cũng ở đó, thật đầy trong cô đến mức cơ thể anh gặp cơ thể cô.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thở hôn hên, đầu ngửa ra sau vì mãnh lực của tất cả.

Anh di chuyển, tới lui, cử chỉ mơn trớn cuộn xoáy cô vào trạng thái mê man. Cô với tay, cô cào, cô

bầu—bất cứ điều gì để mang anh đến gần hơn, bất cứ điều gì để chạm đến điểm cực.

Lần này cô đã biết mình sẽ tới bờ bến nào.

“Gareth!” cô hét lên, tiếng động đó bị cầm tù trong miệng anh khi anh ngụp xuống tìm một nụ hôn.

Thứ gì đó trong cô bắt đầu thắt chặt rồi buông lơi, xoắn vặn và căng thẳng cho đến khi cô chắc chắn cô sẽ vỡ vụn thành từng mảnh. Và rồi, khi cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, tất cả đạt đến đỉnh điểm, và điều gì đó nở bung ra trong cô, điều gì đó thật tuyệt diệu và chân chính.

Và khi cô ưỡn cong, cả cơ thể có nguy cơ tan vỡ vì sức mạnh mãnh liệt, cô cảm thấy Gareth trở nên gấp rút và hoang dại, và anh vùi mặt vào cổ cô khi anh bật ra một tiếng hét ban sơ, rót đầy bản thân anh vào trong cô.

Trong một phút, có lẽ là hai, tất cả những gì họ có thể làm là thở. Và rồi, cuối cùng, Gareth lăn khỏi người cô, vẫn ôm sát cô khi anh nằm nghiêng một bên.

“Ôi trời,” cô nói, bởi vì câu đó có vẻ gói trọn tất cả những gì cô đang cảm thấy. “Ôi trời.”

“Chừng nào chúng ta kết hôn?” anh hỏi, dịu dàng kéo cô lại cho đến khi họ nằm cuộn tròn trong vòng tay nhau như hai cái muỗng.

“Sáu tuần.”

“Hai,” anh nói. “Em nói gì với mẹ em cũng được, anh không cần biết. Đổi nó thành hai tuần, nếu không anh sẽ lôi em đến Gretna.”

Hyacinth gật đầu, rúc vào người anh, tận hưởng cảm giác có anh ở sau lưng cô. “Hai tuần,” cô nói, gần như một tiếng thở dài. “Có thể chỉ một thôi.”

“Càng tốt,” anh đồng ý.

Họ nằm bên nhau trong nhiều phút, tận hưởng sự tĩnh lặng, và rồi Hyacinth vặn người trong vòng tay anh, ngẩng cổ để có thể thấy mặt anh. “Anh định đi đến Nhà Clair tối nay đây à?”

“Em không biết sao?”

Cô lắc đầu. “Em đã không nghĩ anh sẽ đi thêm lần nữa.”

“Anh đã hứa với em là anh sẽ đi mà.”

“À, vâng,” cô nói, “nhưng em cứ nghĩ anh đang nói dối, chỉ để tử tế.”

Gareth lảm nhảm chửi thề. “Em sẽ là cái chết của anh. Anh không thể tin em lại không có ý định bảo anh đi.”

“Tất nhiên là em có ý bảo anh đi,” cô nói. “Em chỉ không nghĩ anh sẽ đi thôi.” Và rồi cô ngồi lên, thật đột ngột làm cái giường lắc lư. Đôi mắt cô mở to, và chúng sáng lên một tia nhìn long lanh nguy hiểm. “Đi thôi. Ngay tối nay.”

Trả lời phát một là xong. “Không.”

“Ôi, đi mà. Đi mà. Như một món quà cưới cho em vậy.”

“Không,” anh nói.

“Em hiểu sự chần chừ của anh—”

“Không,” anh lặp lại, cố gắng làm ngơ cái cảm giác ỉu xiu trong bụng anh. Cái cảm giác ỉu xiu rằng anh sắp mất lòng. “Không, anh không nghĩ em hiểu.”

“Nhưng thật đấy,” cô nói, đôi mắt rạng rỡ và đầy thuyết phục, “chúng ta có gì để mất chứ? Chúng ta sẽ kết hôn trong hai tuần nữa—”

Anh nhướng một bên mày.

“Tuần tới,” cô chỉnh lại. “Tuần tới, em hứa.”

Anh cân nhắc chuyện đó. Nó rất cám dỗ.

“Đi mà,” cô nói. “Anh biết anh cũng muốn mà.”

“Tại sao,” anh tự hỏi rõ to, “mình lại có cảm giác như trở lại thời đại học, với những người bạn suy đồi đang thuyết phục mình phải uống thêm ba ly rượu gin nữa nhỉ?”

“Tại sao anh lại muốn làm bạn với một kẻ suy đồi?” cô hỏi. Rồi cô mỉm cười với sự tò mò lâu linh. “Và anh có làm theo không?”

Gareth suy xét tính khôn ngoan của việc trả lời câu hỏi đó; thật vậy, anh không muốn cô biết những trò phá rào của anh thời còn đi học. Nhưng chuyện đó sẽ lái cô khỏi chủ đề bộ nữ trang, và—

“Đi thôi,” cô lại giục. “Em biết anh cũng muốn mà.”

“Anh biết mình muốn gì,” anh thì thầm, ôm một bàn tay quanh hông cô, “và không phải là chuyện đó.”

“Anh không muốn bộ nữ trang à?” cô khích.

Anh bắt đầu mơn trớn cô. “Mmm-hmmm.”

“Gareth!” cô ré lên, cố gắng vùng ra.

“Gareth có hay Gareth—”

“Không,” cô nói dứt khoát, không hiểu bằng cách nào cũng thoát được anh và lập cập đến được đầu giường bên kia. “Gareth, không. Không cho đến khi chúng ta đến Nhà Clair để tìm bộ nữ trang.”

“Lạy Thượng Đế,” anh cắn nhần. “Đúng là Lysistrata, đến với con trong hình hài con người.”
*(*Lysistrata: nhân vật nữ trong vở kịch cùng tên của Aristophanes, kể về sứ mệnh phi thường của một người phụ nữ phải kết thúc cuộc chiến tranh Peloponesian giữa Hy Lạp và Sparta. Lysistrata đã thuyết phục phụ nữ Hy Lạp cấm chồng và người tình quan hệ chăn gối để buộc họ thương lượng hòa bình, nhưng kết quả lại làm bùng lên cuộc chiến giữa hai giới—theo wikipedia*)*

Cô quăng một nụ cười đắc thắng qua vai khi cô mặc váy áo.

Anh đứng lên, biết mình đã đại bại. Và hơn nữa, đúng là cô có lí ở một điểm. Lo lắng chủ yếu của anh là cho thanh danh cô; chừng nào cô còn ở cạnh anh, anh hoàn toàn tự tin mình có đủ khả năng giữ cho cô được an toàn. Nếu họ thật sự sắp sửa kết hôn trong một hoặc hai tuần tới, thì nếu trò quây của họ có bị bắt gặp, nó cũng sẽ được dàn xếp với một cái đá lông nheo và một nụ cười đưa tình. Nhưng dù vậy, anh vẫn cảm thấy ít ra mình cũng phải tỏ vẻ phản kháng một chút, cho nên anh nói, “Chẳng phải lẽ ra em phải mệt mỏi sau màn mây mưa đó à?”

“Cực kỳ sung sức đấy nhé.”

Anh thở ra một hơi mệt mỏi. “Đây là lần cuối cùng,” anh nói nghiêm nghị.

Câu trả lời của cô được đưa ra ngay lập tức. “Em hứa.”

Anh mặc quần áo. “Anh nói thật lòng đấy. Nếu tối nay chúng ta không tìm thấy bộ nữ trang, chúng ta sẽ không đi thêm lần nào nữa cho đến lúc anh thừa kế. Rồi em có thể dỡ cái nhà đó luôn, từng viên đá nếu em thích.”

“Sẽ không cần thiết đâu,” cô nói. “Chúng ta sẽ tìm ra chúng tối nay. Em có thể cảm thấy điều đó trong xương tủy mình.”

Gareth nghĩ đến vài câu đáp trả, chẳng có câu nào hợp tai cô.

Cô nhìn xuống người mình với một vẻ mặt nuối tiếc. “Em không được phục trang cho việc này,” cô nói, vuốt ngón tay lên những nếp váy. Cái váy màu tối, nhưng đó không phải là quần của một cậu nhóc mà cô đã mặc hai lần trước.

Anh thậm chí còn không thềm đề nghị họ hoãn lại. Chẳng có ích gì đâu. Khi cô đang gần như tươi roi rói vì hưng phấn.

Và đúng y như rằng, cô nhấc một bàn chân từ dưới gấu váy lên, và nói, “Nhưng em đang mang đôi giày dễ chịu nhất của mình, và chắc chắn đó là điều quan trọng nhất.”

“Chắc rồi.”

Cô không thềm đếm xỉa đến câu cầu nhàu của anh. “Anh sẵn sàng chưa?”

“Vẫn sẵn sàng như thường lệ,” anh nói với một nụ cười gượng gạo. Nhưng sự thật là, cô đã gieo hạt mầm của sự phẫn khích vào trong anh, và anh cũng đã vẽ ra kế hoạch trong đầu mình. Nếu anh không muốn đi, nếu anh không tin mình có khả năng giữ cho cô an toàn, anh sẽ trói cô vào giường trước khi để cho cô bước một bước ra ngoài vào ban đêm.

Anh cầm tay cô, nâng nó lên môi, hôn cô. “Chúng ta đi chứ?” anh hỏi.

Cô gật đầu và rón rén đi trước anh, vào hành lang. “Chúng ta sẽ tìm ra chúng,” cô nói khẽ. “Em biết chúng ta sẽ tìm ra.”

CHƯƠNG 21

Nửa tiếng sau.

“Chúng ta sẽ không tìm ra chúng.”

Hyacinth vất hai tay lên hông khi cô nhìn khắp phòng ngủ nữ nam tước. Họ đã trải qua mười lăm phút để đến Nhà Clair, năm phút để lên vào đường cửa sổ hồng và trèo lên phòng ngủ, và mười phút vừa qua để tìm kiếm từng góc ngách.

Chẳng thấy bộ nữ trang đâu cả.

Thật không giống Hyacinth khi thừa nhận thất bại. Thật ra, nó hoàn toàn ngược với cá tính của cô đến mức câu “Chúng ta sẽ không tìm ra chúng,” đã được thốt ra vì quá ngạc nhiên.

Cô đã không nghĩ đến chuyện họ có thể sẽ không tìm thấy bộ nữ trang. Cô đã mừng rỡ toàn bộ câu chuyện trong đầu cả trăm lần, cô đã dàn dựng và trù tính tất cả, cô đã nghĩ toàn bộ kế hoạch này đến nỗi cả đầu, và chẳng có một lần nào cô lại hình dung mình phải đi về tay trắng.

Cô cảm giác như bị quăng vào một bức tường gạch.

Có lẽ cô đã quá lạc quan đến độ ngu ngốc. Có lẽ cô chỉ quá mù quáng. Nhưng lần này, cô đã sai.

“Em bỏ cuộc à?” Gareth hỏi, nhìn lên cô. Anh đang quỳ bên chiếc giường, lần tìm những ván ô trên bức tường sau đầu giường. Và anh nghe như...không phải hài lòng, nhưng cứ như đã xong xuôi, nếu điều đó là có thể.

Anh đã biết họ sẽ không tìm thấy gì cả. Hoặc nếu anh không biết, anh đã gần như chắc chắn. Và anh đã đến đây tối nay hầu như chỉ để chiều lòng cô. Hyacinth quyết định cô càng yêu anh nhiều hơn vì điều đó.

Nhưng giờ, biểu hiện, vẻ mặt, và giọng anh dường như ngụ ý—Chúng ta đã cố gắng, chúng ta đã thất bại, chúng ta có thể đi tiếp từ đây được rồi chứ?

Chẳng có nụ cười thỏa mãn nào, chẳng có câu “Anh đã bảo em rồi còn gì”, chỉ một ánh nhìn trực diện, thẳng thắn, có lẽ với một chút thất vọng như thể một góc nhỏ nhoi trong anh đã hy vọng mình sai.

“Hyacinth?” Gareth nói, khi cô không trả lời.

“Em...À thì...” Cô không biết nên nói gì.

“Chúng ta không có nhiều thời gian,” anh chêm vào, khuôn mặt khoác lên một vẻ nghiêm khắc. Rõ ràng thời gian suy ngẫm của cô đã chấm dứt. Anh đứng lên, chà hai bàn tay vào nhau để phủ bụi. Phòng ngủ của phu nhân nam tước đã bị bỏ không, và có vẻ không được lên lịch lau dọn thường xuyên. “Tối nay là cuộc họp mặt hàng tháng của nam tước với câu lạc bộ gây-giống-chó-săn của ông ta.”

“Gây-giống-chó-săn?” Hyacinth lặp lại. “Ồ Luân Đôn á?”

“Họ họp mặt vào ngày Thứ Ba cuối cùng của tháng mà chưa hủy buổi nào,” Gareth giải thích. “Họ đã tiếp diễn việc đó nhiều năm rồi. Để theo kịp kiến thức cần thiết trong khi họ ở Luân Đôn.”

“Kiến thức cần thiết thay đổi thường xuyên lắm sao?” Hyacinth hỏi. Đó là loại mẩu tin vớ vẩn luôn khiến cô hứng thú.

“Anh không biết,” Gareth trả lời ngay. “Đó có thể chỉ là một cái cớ để đàn đúm nhậu nhẹt. Những cuộc họp mặt thường kết thúc vào mười một giờ, và rồi họ dành khoảng hai giờ cho thành viên diễn thuyết. Điều đó có nghĩa là nam tước sẽ ở nhà vào”—anh rút đồng hồ từ túi và chỉi thè nhỏ—“ngay lúc này.”

Hyacinth rầu rĩ gật đầu. “Em bỏ cuộc,” cô nói. “Em không nghĩ mình từng nói những từ đó trong khi chẳng bị ép buộc gì cả, nhưng em bỏ cuộc.”

Gareth cù nhẹ dưới cằm cô. “Đâu phải ngày tận thế, Hy. Cứ nghĩ đến chuyện em có thể tiếp tục sứ mệnh của mình một khi nam tước về châu trời, và anh thừa kế căn nhà. Mà,” anh nói thêm một cách trầm tư, “Anh thật sự có quyền đó.” Anh lắc đầu. “Tuởng tượng mà xem.”

“Anh có nghĩ Isabella muốn có người tìm ra chúng không?” cô hỏi.

“Anh không biết,” Gareth trả lời. “Người ta sẽ nghĩ nếu bà muốn thì bà đã có thể chọn một ngôn ngữ phổ biến hơn tiếng Slovene cho manh mối cuối cùng.”

“Chúng ta nên đi thôi,” Hyacinth nói, thở dài. “Dù sao thì em cũng cần phải về nhà. Nếu em muốn lái nhải cho mẹ chịu thay đổi ngày hôn lễ thì em nên làm ngay lúc này, khi bà đang buồn ngủ và dễ bị thuyết phục.”

Gareth ngoái nhìn cô khi anh đặt một bàn tay lên núm vặn cửa. “Em thật là vô nhân đạo.”

“Lúc trước anh còn chưa tin à?”

Anh mỉm cười, rồi gật đầu với cô khi thấy đã an toàn cho họ chuồn ra hành lang. Họ cùng nhau di chuyển xuống cầu thang đến phòng khách với cánh cửa sổ hồng. Nhanh nhẹn và khê khàng, họ lén ra ngoài và nhảy xuống con ngõ bên dưới.

Gareth đi đằng trước, ngừng lại ở cuối hẻm và giang một cánh tay ra sau để giữ Hyacinth ở cách một khoảng trong khi anh ngoá quanh quất Phố Dover.

“Đi thôi,” anh thì thầm, hất đầu về phía con đường. Họ đã đến đây bằng một cỗ xe ngựa hai bánh—nhà của Gareth không đủ gần để có thể đi bộ—và họ đã để nó chờ ở cách đây hai ngã tư. Đi bằng xe ngựa về nhà Hyacinth là không thật sự cần thiết vì nó chỉ ở đầu kia của Mayfair, nhưng Gareth đã quyết định chừng nào họ còn có xe thì họ cứ việc sử dụng. Có một chỗ kín đáo họ có thể xuống xe, ngay ở góc của nhà Số 5, nó khuất trong bóng tối và hầu như không có khung cửa sổ nào nhìn ra vị trí đó.

“Lối này,” Gareth nói, nắm lấy tay Hyacinth và lôi cô theo. “Đi mau, chúng ta có thể—”

Anh ngừng, vấp chân. Hyacinth đã thắng lại.

“Có chuyện gì thế?” anh thì thào bức bối, quay sang nhìn cô.

Nhưng cô không nhìn anh. Ánh mắt cô đang tập trung vào một thứ—một người—ở bên phải.

Nam tước.

Gareth đông cứng người lại. Ngài St. Clair—cha anh, bác anh, chẳng cần biết anh nên gọi ông ta như thế nào—đang đứng trên những bậc thềm cao nhất dẫn vào Nhà Clair. Chìa khóa trong tay, và chắc hẳn ông ta đã bắt gặp họ trong khi sắp bước vào nhà.

“Chuyện này thú vị đây,” nam tước nói. Ánh mắt long lên.

Gareth cảm thấy ngực anh phồng ra, một kiểu biểu hiện can đảm theo bản năng khi anh đẩy Hyacinth ra sau anh. “Thưa ông,” anh nói. Đó là tất cả những gì anh từng gọi ông ta, và một vài thói quen lại quá khó sửa.

“Thử hình dung sự hiếu kỳ của tôi xem,” nam tước thì thầm. “Đây là lần thứ hai tôi chạm mặt anh ở đây vào nửa đêm.”

Gareth không nói gì.

“Và lần này”—Ngài St. Clair ra dấu về phía Hyacinth—“anh lại đem theo cô hôn thê đáng yêu của anh. Ta phải nói là hôn thê không chính thống chứ. Gia đình cô ta có biết cô ta chạy rong sau nửa đêm không?”

“Ông muốn gì?” Gareth hỏi trong một giọng khó chịu.

Nhưng nam tước chỉ cười rục rịch. “Tôi tin câu hỏi thích hợp hơn phải là anh muốn gì mới đúng chứ? Trừ khi anh định thuyết phục tôi rằng anh chỉ đến đây để hít thở không khí trong lành.”

Gareth nhìn ông ta chăm chăm, tìm kiếm sự giống nhau. Chúng đều ở đó—cái mũi, đôi mắt, cách họ nâng vai. Đó là lí do vì sao Gareth chưa từng, cho đến cái ngày định mệnh trong thư phòng nam tước, nghĩ mình có thể là con hoang. Anh đã bị ruồng rẫy quá nhiều khi còn là một đứa trẻ; cha anh đã đối xử với anh một cách khinh miệt. Khi anh đã đủ lớn để hiểu những gì xảy ra giữa đàn ông và đàn bà, anh đã thắc mắc chuyện đó—sự thiếu chung thủy của mẹ anh có lẽ là một lí giải khá thích đáng cho thái độ của cha đối với anh.

Nhưng lần nào anh cũng bỏ ngay ý nghĩ đó. Còn cái mũi nhà St. Clair chết tiệt đó thì sao, nó ở ngay giữa mặt anh. Và rồi nam tước đã nhìn thẳng vào mắt anh và nói anh không phải của ông ta, rằng anh không thể là con ông ta, rằng cái mũi chỉ là sự trùng hợp.

Gareth đã tin ông ta. Nam Tước có nhiều tính xấu, nhưng ông ta không ngu ngốc, và chắc chắn ông ta biết đếm đến chín.

Chẳng có ai trong hai người họ đã dám mơ cái mũi có thể còn hơn là một sự trùng hợp, và rốt cuộc Gareth lại là một người nhà St. Clair.

Anh cố gắng nhớ lại—nam tước có yêu em trai ông ta không? Richard và Edward St. Clair có thân thiết với nhau không? Gareth không thể nhớ được có lần nào thấy họ ở gần nhau, nhưng nói đi cũng phải nói lại, dù gì thì anh cũng thường xuyên bị đuổi khỏi phòng trẻ mà.

“Sao?” nam tước gặng hỏi. “Anh có gì để biện minh?”

Và đây, câu nói ở ngay đầu lưỡi anh. Gareth nhìn thẳng vào mắt ông ta—người đàn ông đã, trong rất nhiều năm, là quyền lực ngự trị trong cuộc đời anh—và anh suýt nữa đã nói ra—Chẳng có gì cả, Bác Richard.

Nó sẽ là một đòn tấn công trực diện đau nhất, một sự kinh ngạc hoàn toàn, được dàn dựng để gây choáng váng và đập thẳng.

Nó sẽ đáng bỏ công khi nhìn thấy sự sững sờ trên gương mặt nam tước.

Nó sẽ hoàn hảo.

Ngoại trừ Gareth không muốn làm điều đó. Anh không cần làm điều đó nữa.

Và sự thật đó khiến anh ngừng thở.

Trước kia, anh sẽ cố gắng đoán cảm giác của cha anh. Ông ta sẽ nhẹ nhõm khi biết chức vị nam

tước sẽ về tay một người St. Clair thực thụ, hay sẽ nổi khùng, suy sụp khi biết ông ta đã bị em trai mình cầm súng?

Trước đây, Gareth sẽ cân nhắc những lựa chọn của anh, đo lường chúng, rồi làm theo cảm tính và cố gắng tung ra đòn sấm sét.

Nhưng giờ...

Anh không quan tâm.

Anh sẽ không bao giờ yêu ông ta. Khôn thật, anh thậm chí sẽ không bao giờ thích ông ta. Nhưng lần đầu tiên trong đời, anh đã đến một điểm mà chuyện đó chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Và anh sửng sốt khi nhận ra cảm giác đó tuyệt vời đến nhường nào.

Anh nắm bàn tay Hyacinth, đan những ngón tay anh vào tay cô. “Chúng tôi chỉ ra ngoài đi dạo,” anh nói tỉnh bơ. Đó là lời tuyên bố quá lỗ bịch, nhưng Gareth phát tán nó với khả năng xử thế thường lệ của anh, trong cùng chất giọng anh luôn dùng với nam tước. “Đi nào, Cô Bridgerton,” anh nói thêm, quay người để dẫn cô xuống phố.

Nhưng Hyacinth không di chuyển. Gareth quay sang nhìn cô, và cô dường như đóng băng tại chỗ. Cô nhìn anh với đôi mắt dò hỏi, và anh biết cô không thể tin được anh lại giữ im lặng.

Gareth nhìn cô, rồi nhìn Ngài St. Clair, và rồi anh xem lại bản thân. Và anh nhận ra mặc dù cuộc chiến chẳng-bao-giờ-ngưng của anh với nam tước có thể không có nghĩa lý, nhưng sự thật thì có. Chẳng phải bởi vì nó có quyền năng gây thương tổn, mà chỉ bởi vì đó là sự thật, nó phải được nói ra.

Đó là bí mật đã mặc định cuộc sống của họ từ rất lâu rồi. Và đã đến lúc họ được phóng sinh.

“Tôi phải nói với ông một chuyện,” Gareth nói, nhìn thẳng vào nam tước. Thẳng thắn như thế này không dễ chút nào. Anh không có kinh nghiệm nói chuyện không ác ý với người đàn ông này. Anh cảm giác thật lạ, như bị phơi bày.

Ngài St. Clair chẳng nói gì, nhưng vẻ mặt ông ta hơi thay đổi, trở nên cảnh giác hơn.

“Tôi đang giữ nhật ký của Bà Nội St. Clair,” Gareth nói. Khi thấy vẻ mặt giật bắn của nam tước, anh thêm, “Caroline đã tìm thấy nó trong di vật của George với một lời nhắn bảo chị ấy đưa nó cho tôi.”

“Anh không biết mình không phải cháu bà ấy à,” nam tước nói gay gắt.

Gareth mở miệng để đắp lại, “Nhưng tôi là cháu bà,” nhưng anh cũng thu xếp để nuốt lại câu đó. Anh sẽ làm việc này cho đường hoàng. Anh phải làm cho đường hoàng. Hyacinth đang ở bên cạnh anh, và đột nhiên cơn giận của anh có vẻ thật non nớt, thật trẻ con. Anh không muốn cô thấy anh trong tình trạng đó. Anh không muốn như thế.

“Cô Bridgerton biết phần nào tiếng Ý,” Gareth nói tiếp, giữ giọng trầm tĩnh. “Cô ấy đã giúp tôi dịch nó.”

Nam tước nhìn Hyacinth, đôi mắt sắc sảo quan sát cô trong một lúc trước khi quay lại với Gareth.

“Isabella biết cha tôi là ai,” Gareth nói nhẹ. “Đó là Chú Edward.”

Nam tước không nói gì cả, chẳng một từ nào. Ngoại trừ hơi hé môi, ông ta bất động đến mức Gareth băn khoăn không biết thậm chí ông ta có còn thở.

Ông ta đã biết rồi sao? Ông ta đã đoán ra?

Trong lúc Gareth và Hyacinth đứng trong yên lặng, nam tước quay người và nhìn xuống con phố, ánh mắt dừng ở một điểm xa xăm. Khi ông ta quay lại, ông ta trắng bệch như một tờ giấy.

Ông ta đằng hắng và gật đầu. Chỉ một lần, như một lời bầy tỏ chấp nhận. “Anh nên cưới cô gái đó,” ông ta nói, hất đầu về phía Hyacinth. “Chúa biết anh sẽ cần hồi môn của cô ta.”

Và rồi ông ta bước lên những bậc thềm còn lại, đẩy mình vào nhà, và đóng cửa.

“Thế thôi sao?” Hyacinth nói, sau một lúc chỉ đứng đó với cái miệng há hốc. “Ông ta chỉ nói thế thôi sao?”

Gareth thấy mình bắt đầu run bần bật. Đó là tiếng cười, anh nhận ra, gần như chỉ là một nhận xét ngẫu nhiên. Anh đang cười.

“Ông ta không thể làm thế được,” Hyacinth bất bình, đôi mắt cô chớp lên phần nộ. “Anh chỉ vừa mới tiết lộ bí mật lớn nhất trong cuộc đời hai người, vậy mà tất cả những gì ông ta làm là—anh đang cười đó sao?”

Gareth lắc đầu, ngay cả khi rõ ràng anh đang cười.

“Có gì mà vui vậy?” Hyacinth hỏi một cách ngờ vực.

Và biểu hiện của cô thật quá...giống cô. Nó càng khiến anh cười dữ dội hơn.

“Gì mà vui thế?” cô hỏi lần nữa, chỉ khác là lần này cô trông như cũng sắp mỉm cười. “Gareth,” cô nâng nặc, kéo tay áo anh. “Nói em biết đi.”

Anh nhún vai không kiểm chế được. “Anh hạnh phúc,” anh nói, và nhận ra đó là sự thật. Anh tận hưởng cuộc sống, và anh chắc chắn có những khoảnh khắc hạnh phúc, nhưng đã lâu lắm rồi anh mới lại cảm thấy điều này—niềm hạnh phúc, tuyệt đối và trọn vẹn. Anh đã gần như quên mất cảm xúc đó.

Cô bất chợt đặt bàn tay lên trán anh. “Anh bị sốt à?” cô càu nhàu.

“Anh ổn.” Anh kéo cô vào vòng tay anh. “Anh còn hơn là ổn.”

“Gareth!” cô thở gấp, ngoảnh đi khi anh cúi đầu tìm một nụ hôn. “Anh điên rồi sao? Chúng ta đang ở giữa Phố Dover, và đã—”

Anh ngắt lời cô bằng một nụ hôn.

“Đã là nửa đêm rồi,” cô lúng búng.

Anh cười toe quẻ quyết. “Nhưng anh sẽ kết hôn với em vào tuần tới, nhớ chứ?”

“Nhớ, nhưng—”

“Nhân tiện đề cập tới chuyện đó,” anh thì thầm.

Miệng Hyacinth há ra khi anh quỳ trên một gối. “Anh đang làm gì vậy?” cô kêu the thé, cuống cuống nhìn quanh quất. Ngài St. Clair chắc chắn đang nhìn trộm họ, và chỉ có trời mới biết còn bao nhiêu người khác nữa. “Có người sẽ thấy,” cô thì thầm.

Anh tỏ vẻ chẳng màng. “Người ta sẽ nói chúng ta đang yêu.”

“Em—” Trời đất ơi, nhưng làm sao một phụ nữ có thể tranh cãi lí lẽ đó được?

“Hyacinth Bridgerton,” anh nói, nắm lấy bàn tay cô trong tay anh, “em sẽ lấy anh chứ?”

Cô chớp mắt khó hiểu. “Em đã nói sẽ lấy anh mà.”

“Ừ, nhưng như em đã nói, anh đã không hỏi cưới em vì những lí do đúng đắn. Hầu hết chúng là những lí do đúng đắn, nhưng không phải tất cả.”

“Em—em—” Cô bập bẹ, nghẹn vì cảm xúc.

Anh đang nhìn lên cô, đôi mắt lấp lánh và xanh lơ trong ánh sáng mờ tỏ của những ngọn đèn đường. “Anh đang hỏi cưới em bởi vì anh yêu em,” anh nói, “bởi vì anh không thể hình dung nổi đời mình không có em. Anh muốn nhìn thấy gương mặt em vào buổi sáng, và buổi tối, và cả trăm lần trong khoảng thời gian giữa ngày. Anh muốn già đi cùng em, anh muốn cùng cười với em, và anh muốn than thở với bạn bè rằng em là người hay sai phách, trong khi thầm biết mình là người đàn ông may mắn nhất trong thành phố.”

“Gì chứ?” cô hỏi gặng.

Anh nhún vai. “Một người đàn ông phải giữ thể diện. Anh sẽ bị mọi người ghét nếu họ nhận ra em hoàn hảo đến mức nào.”

“Ồ.” Lại nữa, làm sao một người phụ nữ có thể tranh cãi lí lẽ đó?

Và rồi ánh mắt anh trở nên nghiêm túc. “Anh muốn em trở thành gia đình anh. Anh muốn em trở thành vợ anh.”

Cô nhìn đắm đắm xuống anh. Anh đang ngược nhìn cô với ánh mắt thương yêu và chân tình quá đổi khiến cô không biết phải làm gì. Nó dường như bảo bọc cô, ghì chặt cô, và cô biết đây là thơ, đây là nhạc.

Đây là tình yêu.

Anh mỉm cười với cô, và tất cả những gì cô có thể làm là mỉm cười đáp lại, loáng thoáng nhận ra hai má càng lúc càng ửng.

“Hyacinth,” anh nói. “Hyacinth.”

Và cô gật đầu. Hay chí ít cô nghĩ mình đã gật đầu.

Anh siết hai bàn tay cô khi anh đứng lên. “Anh chưa bao giờ nghĩ mình phải nói điều này với em mới chết chứ, nhưng vì lòng kính Chúa, cô à, cô nói gì đi chứ!”

“Vâng,” cô nói. Và cô quăng mình vào vòng tay anh. “Vâng!”

PHẦN KẾT

Một vài chi tiết để dẫn chúng ta đến thời điểm hiện tại...

Bốn ngày sau phần cuối câu chuyện của chúng ta, Gareth đã đến nhà Ngài Wrotham, chỉ để khám phá ra bá tước đã chẳng có cách nào xem hôn ước kia vẫn còn ràng buộc, nhất là sau khi ông ta thuật lại lời hứa của Phu Nhân Bridgerton sẽ đỡ đầu cho một trong những cô con gái nhỏ của Wrotham trong mùa vũ hội sau.

Bốn ngày sau đó, Gareth được Phu Nhân Bridgerton thông báo, với thái độ chẳng hề lấp lửng, rằng con gái út của bà sẽ không kết hôn vội vã, và anh bị buộc phải chờ hai tháng trước khi cưới Hyacinth trong một buổi lễ công phu nhưng trang nhã ở nhà thờ thánh St. George, Luân Đôn.

Mười một tháng sau đó, Hyacinth hạ sinh một cậu bé trai khỏe mạnh, được đặt tên là George.

Hai năm sau nữa, họ được ban cho một cô con gái, được đặt tên là Isabella.

Bốn năm sau, Ngài St. Clair bị hất khỏi lưng ngựa trong một cuộc đi săn cáo và chết ngay tức khắc. Gareth nhận lấy tước vị, và anh cùng Hyacinth đã dọn về tổ ấm mới của họ ở Nhà Clair.

Chuyện đó đã là sáu năm trước. Cô vẫn tìm kiếm bộ nữ trang từ đó đến nay...

“Chẳng phải em đã lục tìm phòng này rồi sao?”

Hyacinth nhìn lên từ vị trí sàn phòng tắm của nữ nam tước. Gareth đang đứng ở ngưỡng cửa, nhìn xuống cô với một biểu hiện khoan dung.

“Ít nhất một tháng nay thì chưa,” cô đáp lại, thử lắc ván gỗ để tìm phần nào đó bị tháo rời—như thể cô chưa giật và thúc nó không biết bao nhiêu lần mà kể.

“Em yêu,” Gareth nói, và từ giọng anh cô biết điều anh đang nghĩ.

Cô nhìn thẳng vào anh. “Đừng.”

“Em yêu,” anh nói lần nữa.

“Không.” Cô quay lại với những ván gỗ. “Em không muốn nghe. Nếu vẫn phải làm đến ngày em chết, em cũng sẽ tìm ra bộ nữ trang trời đánh này.”

“Hyacinth.”

Cô không thèm đếm xỉa đến anh, lần theo mép gỗ nơi tấm ván gặp sàn nhà.

Gareth quan sát cô mấy giây trước khi nhận xét, “Anh quả quyết em đã làm vậy trước đây rồi.”

Cô quát cho anh cái liếc mắt ngán ngùi trước khi đứng lên kiểm tra khung cửa sổ.

“Hyacinth,” anh nói.

Cô quay lại thật đột ngột khiến cô chút nữa là mất thăng bằng. “Tờ ghi chú viết rằng ‘Sự sạch sẽ đứng sau lòng mộ đạo, và Vương Quốc Thiên Đường thật sự trắng lệt.’”

“Trong tiếng Slovene,” anh châm chọc.

“Ba người Slovenia,” cô nhắc anh. “Ba người Slovene đã đọc tờ manh mối và họ đều dịch đúng như vậy.”

Và chắc chắn không dễ mà tìm ra ba người Slovene.

“Hyacinth,” Gareth nói, cứ như anh còn chưa gọi tên cô đến những hai lần...và không biết bao nhiêu lần trước đó nữa, lúc nào cũng trong cùng cái giọng cam chịu.

“Nó phải ở đây,” cô nói. “Phải như vậy.”

Gareth nhún vai. “Được rồi,” anh nói, “nhưng Isabella đã dịch được một đoạn văn từ tiếng Ý, và nó muốn em chấm điểm bài làm của nó.”

Hyacinth ngừng lại, thở dài, và rút ngón tay khỏi gờ cửa sổ. Lúc lên tám tuổi, con gái cô đã tuyên bố nó muốn học ngôn ngữ của tên nó, và Hyacinth cùng Gareth đã thuê một gia sư dạy tiếng ba buổi sáng mỗi tuần. Trong vòng một năm, sự thông thạo của Isabella đã hơn hẳn mẹ, và Hyacinth đã buộc phải thuê người gia sư kia dạy cô hai buổi sáng còn lại để theo kịp.

“Tại sao anh lại không học tiếng Ý nhỉ?” cô hỏi, khi Gareth dẫn cô qua phòng ngủ và vào hành lang.

“Anh không có cái đầu dành cho ngôn ngữ,” anh vui vẻ nói, “và cũng chẳng có nhu cầu, với hai quý cô của anh ở bên cạnh.”

Hyacinth đảo tròn mắt. “Em sẽ không nói cho anh nghe thêm bất cứ từ tình quái nào nữa,” cô cảnh báo.

Anh cười khẽ. “Vậy thì anh sẽ không đút thêm bất cứ bảng nào cho Cô Orsini bảo cô ấy dạy em những từ tình quái nữa.”

Hyacinth thất thần quay sang anh. “Anh không làm vậy chứ!”

“Anh đã làm vậy đó.”

Môi cô chúm lại. “Vậy mà anh thậm chí còn không có chút ăn năn.”

“Ăn năn?” anh cười rục rịch, sâu trong cổ họng, và rồi cúi xuống để áp môi lên tai cô. Có rất ít từ tiếng Ý mà anh thêm ghi vào trí nhớ; anh thì thầm tuần tự từng từ cho cô nghe.

“Gareth!” cô ré.

“Gareth, có? Hay Gareth, không?”

Cô thở dài. Cô không thể ngăn được. “Gareth, nữa.”

Isabella St. Clair gõ cây bút chì lên thái dương khi cô ngắm nghía những từ cô vừa mới viết. Dịch từ ngôn ngữ này sang ngôn ngữ khác là một thử thách. Nghĩa đen không bao giờ có ý nghĩa đúng, vì vậy người ta phải chọn cách diễn đạt của mình thật cẩn thận. Nhưng cái này—cô nhìn lướt qua trang sách mở của cuốn *Discorso intorno alle cose che stanno, in sù l’acqua, ò che in quella si muovono* của Galileo—cái này thật hoàn hảo.

Hoàn hảo hoàn hảo hoàn hảo.

Ba ngữ yêu thích nhất của cô.

Cô nhìn về phía cửa, chờ mẹ cô xuất hiện. Isabella thích dịch văn bản khoa học bởi vì mẹ cô thường có vẻ trầy trật với những từ chuyên môn, và tất nhiên lúc nào cũng thật vui nhộn khi nhìn mẹ cô giả vờ bà giỏi tiếng Ý hơn con gái bà.

Isabella không phải là người xấu tính. Cô chúm môi, cân nhắc chuyện đó. Cô không xấu tính; người duy nhất cô yêu quý hơn mẹ là Bà Cố Danbury, mặc dù bị giới hạn bởi cái xe đẩy, bà vẫn còn quật cây gậy với mức độ chính xác như miệng lưỡi bà.

Isabella mỉm cười. Khi cô lớn lên, lúc đầu cô muốn giống như mẹ mình, và rồi, khi cô đã hoàn tất việc đó, lại muốn giống như Bà Cố.

Cô thở dài. Đúng là một cuộc đời tuyệt vời.

Nhưng làm gì mà lâu thế nhỉ? Cả thế kỷ đã trôi qua từ khi cô gửi cha xuống nhà—và cần phải nói thêm là cô yêu cha cũng mãnh liệt không kém; nhưng chỉ vì ông là một người đàn ông, và cô không thể muốn trưởng thành như ông được.

Cô nhăn nhó. Mẹ và cha cô hẳn đang cười rúc rích và thì thầm và trôn vào một góc tối. Trời ạ. Thật là ngượng quá đi mất.

Isabella đứng lên, cam chịu một cuộc chờ đợi lâu dài. Cô cứ việc sử dụng phòng tắm cho xong. Cẩn thận đặt bút chì xuống, cô nhìn cánh cửa lần cuối và bước đến phòng tắm trong phòng trẻ. Được trở gần mái hiên của khu nhà cổ, nó là, hơi bất ngờ, căn phòng yêu thích nhất của cô trong căn nhà. Người nào đó trong quá khứ rõ ràng đã ưa chuộng căn phòng nhỏ này, và nó được lát gạch theo một kiểu khá phù hợp mà cô cho là phong cách phương Đông. Màu xanh lơ đáng yêu và màu nước sáng loáng và màu vàng như những tia nắng của một ngày đẹp trời.

Nếu nó đủ lớn để Isabella kéo vào một cái giường và gọi nó là phòng ngủ thì cô đã làm rồi. Nhưng cô nghĩ khá thú vị rằng căn phòng xinh xắn nhất trong nhà (ít nhất cũng là theo ý kiến của cô) lại là căn phòng khiêm tốn nhất.

Phòng tắm cho trẻ? Chỉ có phòng ở của gia nhân mới được xem là kém ưu thế hơn thôi.

Isabella lo chuyện của mình, nhét lại cái chậu vệ sinh vào góc phòng, và hướng ra cửa. Nhưng trước khi cô tới đó, một thứ khiến cô chú ý.

Một vết nứt. Giữa hai viên gạch.

“Lúc trước nó không có ở đó,” Isabella thì thầm.

Cô lồm cồm cúi xuống, rồi cuối cùng ngồi hẫng trên mông để có thể kiểm tra vết nứt, nó chạy từ sàn nhà đến tận đỉnh của viên gạch đầu tiên, dài khoảng sáu inch. Nó không phải thứ mọi người thường nhận thấy, nhưng Isabella không như hầu hết mọi người. Cô nhận thấy tất cả mọi thứ.

Và đây là một thứ mới mẻ.

Bực mình vì không thể tới thật gần, cô chỉnh lại tư thế bò trên hai bắp tay và đầu gối, rồi áp má lên sàn phòng.

“Hmmm.” Cô chọt viên gạch ở bên phải vết nứt, rồi bên trái. “Hmmm.”

Tại sao một vết nứt lại đột nhiên phanh ra trên bức tường phòng tắm của cô? Chắc chắn Nhà Clair, ngôi nhà hơn một trăm năm tuổi, đã hoàn tất sự xê dịch và nghỉ tay rồi chứ. Và mặc dù cô nghe thấy ở những vùng khác trên thế giới nơi mặt đất lắc lư và rung chuyển, nó lại chưa hề xảy ra ở một nơi văn minh như Luân Đôn.

Có phải cô đã vô tình đá vào bức tường này? Đánh rơi vật gì đó à?

Cô chích lần nữa. Và lần nữa.

Cô thu cánh tay lại, chuẩn bị giộng mạnh hơn một chút, nhưng ngừng lại. Phòng tắm của mẹ cô ở ngay phía dưới. Nếu cô làm huyên náo, Má Mi chắc chắn sẽ lên và bắt cô phải nói cô đang làm gì. Và mặc dù cô đã bảo cha xuống đưa mẹ lên từ thiên niên kỷ trước, cô vẫn cá chắc ăn rằng Mẹ vẫn ở trong phòng tắm của bà.

Và khi Má Mi vào phòng tắm—Chà, hoặc là bà sẽ ra sau một phút, hoặc bà sẽ ở đó cả tiếng. Đó là chuyện lạ lùng nhất.

Cho nên Isabella không muốn làm ồn. Chắc chắn cha mẹ cô sẽ cau có vì cô đập tan nát căn nhà.

Nhưng có thể một cái gõ nhẹ...

Cô làm một đoạn thơ con cóc để quyết định sẽ tấn công viên gạch nào, chọn cái ở bên trái, và đánh vào đó mạnh hơn một chút. Chẳng có gì xảy ra.

Cô móc móng tay vào mép vết nứt và cào vào trong. Một mẫu vữa thạch cao tí hon nhét vào móng tay cô.

“Hmmm.” Có lẽ cô có thể làm rộng vết nứt hơn chút nữa...

Cô quay đằng sau nhìn cái bàn trang điểm cho đến khi bắt gặp một cái lược bằng bạc. Cái đó có thể có hiệu quả đây. Cô chộp lấy nó và cẩn thận đặt cái răng lược cuối cùng vào mép vết nứt. Và rồi, với những cử động chính xác, cô bẩy nó và nẩy mẫu thạch cao giữa những viên gạch.

Vết nứt bong lên! Ngay trước mắt cô!

Cô làm lại lần nữa, lần này đặt cây lược trên viên gạch bên trái. Chẳng có gì cả. Cô thử ở bên phải.

Và rồi làm mạnh tay hơn.

Isabella thở gấp khi vết nứt xuyên thẳng qua lớp thạch cao, chạy dài đến tận đầu trên của viên gạch. Và rồi cô làm thêm vài lần nữa cho đến khi nó chạy xuống cuối viên gạch ở đầu kia.

Hồi hộp, cô bấm móng tay vào hai bên viên gạch và kéo. Cô nhích nó tới lui, rung và bẩy, cạy với tất cả sức lực.

Và rồi, với một tiếng két và một tiếng rền rĩ khiến cô nhớ đến bà cố khi bà rời xe đẩy để lên giường, viên gạch chịu thua.

Isabella cẩn thận đặt nó xuống, rồi hé mắt nhìn những gì còn lại. Nơi lẽ ra phải chẳng có gì ngoài tường, lại có một khoảng trống nhỏ, chỉ một hình vuông rộng vài inch. Isabella đưa tay vào trong, khép ngón tay lại để làm cho tay dài và nhỏ hơn.

Cô sờ được thứ gì đó mềm. Như nhung.

Cô kéo nó ra. Đó là một cái túi nhỏ, được thắt gút lại bởi một sợi dây lụa.

Isabella nhanh chóng ngồi thẳng lên, chân xếp lại theo kiểu Ấn Độ. Cô trượt một ngón tay vào trong túi, phanh rộng miệng túi đã bị thắt lại.

Và rồi, với bàn tay phải, cô nâng nó lên, đổ những thứ bên trong ra tay trái.

“Ôi Chúa—”

Isabella vội nuốt tiếng la lại. Một hồ kim cương đọng trong tay cô.

Đó là một sợi dây chuyền. Và một cái vòng tay. Và mặc dù cô không nghĩ mình là loại cô gái mất hết lí trí vì những đồ trang sức và quần áo, ÔI CHÚA ÔI, chúng là những thứ đẹp nhất cô từng thấy.

“Isabella?”

Mẹ cô. Ôi, không. Ôi không ôi không ôi không.

“Isabella? Con ở đâu?”

“Trong—” Cô ngừng lại để đằng hắng; giọng cô nghe như một tiếng ré. “Ồ trong phòng tắm, Má Mi. Con sẽ ra liền.”

Cô nên làm gì đây? Cô nên làm gì đây?

Ôi, được rồi, cô biết điều mình nên làm. Nhưng cô muốn làm gì?

“Có phải trên bàn là bản dịch của con không?” giọng mẹ cô vang đến.

“Ồ, đúng đấy ạ!” Cô ho. “Đó là từ cuốn Galileo. Bản gốc ở ngay bên cạnh ấy ạ.”

“Ồ.” Mẹ cô ngừng lời. Giọng bà trở nên vui nhộn. “Tại sao con lại—Thôi đừng bận tâm.”

Isabella cuống cuống nhìn bộ nữ trang. Cô chỉ có một khắc để quyết định mà thôi.

“Isabella!” Mẹ cô gọi. “Con có nhớ làm toán sáng nay chưa? Con sẽ bắt đầu học khiêu vũ vào chiều nay. Có nhớ không đấy?”

Học khiêu vũ? Gương mặt Isabella nhăn lại, cứ như cô vừa nuốt phải xà phòng.

Isabella nhìn những viên kim cương không chớp. Nhìn mãnh liệt. Thật mãnh liệt khiến chu vi tầm nhìn của cô mờ đi, và những âm thanh quanh cô tan biến. Những tiếng động của con phố vọng lên từ khung cửa sổ mở chẳng còn nữa. Giọng mẹ cô huyền thuyên về những bài học khiêu vũ và tầm quan trọng của sự đúng giờ cũng bay mất. Tất cả đã biến mất chỉ trừ dòng máu chảy dồn dập qua tai cô và âm thanh rộn rã, thất thường của hơi thở cô.

Isabella nhìn xuống bộ nữ trang kim cương.

Và rồi cô mỉm cười.

Và đặt chúng về lại chỗ cũ.

PHẦN KẾT II

Năm 1847, và tất cả xoay theo một vòng tròn lần nữa. Thật vậy.

Hmmph.

Chuyện này đã trở nên chính thức.

Cô đã trở thành mẹ mình.

Hyacinth St. Clair chống lại thôi thúc muốn vùi mặt vào hai bàn tay khi cô ngồi trên ghế nệm ở cửa hàng *Bà Langlois, Nhà May Y Phục Nữ*, là người may vá thịnh hành nhất ở Luân Đôn.

Cô đếm đến mười, bằng ba ngôn ngữ khác nhau, và rồi, chỉ để cho có chừng mực, nuốt xuống và thở ra. Bởi vì, thật đấy, nổi nóng ở một nơi công cộng thế này thật không ổn.

Không nhất thiết cô rất muốn *bóp cổ* con gái mình.

“Má Mi.” Isabella chồm đầu ra từ sau tấm rèm. Hyacinth để ý thấy đó là một câu nhận định, không phải một câu hỏi.

“Ừ?” cô đáp lại, mặc định cho gương mặt một vẻ điềm tĩnh đủ tư cách làm một trong những bức họa *pietà* họ đã thấy vào lần đến Rome vừa rồi.

“Màu hồng không được.”

Hyacinth vẫy một bàn tay. Bất cứ việc gì để khỏi phải nói.

“Màu tím cũng không được.”

“Mẹ không tin mình đã gợi ý màu tím,” Hyacinth thì thầm.

“Màu xanh không ổn, màu đỏ cũng vậy, và thành thật mà nói, con không hiểu sao giới thượng lưu cứ nhất định phải chọn màu trắng, và chà, nếu con có thể biểu lộ cảm nghĩ—”

Hyacinth thấy mình sụm xuống. Ai mà biết được làm mẹ lại có thể mệt mỏi như thế này? Và chẳng phải lẽ ra đến giờ cô nên *quen* rồi sao?

“—một cô gái phải được mặc màu áo tôn lên nước da của mình, và không phải cái màu một kẻ ngu xuẩn quan trọng quá đáng ở Almack’s xem là thời thượng.”

“Mẹ hoàn toàn đồng ý,” Hyacinth nói.

“Thật ạ?” Gương mặt Isabella rạng rỡ hẳn lên, và hơi thở Hyacinth nghẹn lại, bởi vì con bé trông quá giống mẹ nó đến gần như đáng sợ.

“Ừ,” Hyacinth nói, “nhưng con vẫn sẽ lấy màu trắng.”

“Nhưng—”

“Không nhưng nhị gì hết!”

“Nhưng—”

“Isabella—”

Isabella lăm bằm bằng tiếng Ý.

“Mẹ nghe thấy rồi đây,” Hyacinth nói lạnh lạnh.

Isabella mỉm cười, đôi môi cong lên thật đáng yêu đến mức chỉ có mẹ nó (chắc chắn không phải cha nó, vì anh đã thoải mái thú nhận mình bị nó xỏ mũi dắt đi) mới nhận ra được sự ranh ma trong đó. “Nhưng mẹ có hiểu được không?” cô hỏi, chớp mắt ba lần liên tiếp.

Và bởi vì Hyacinth biết mình sẽ bị bẫy nếu nói dối, cô cắn răng và nói thật. “Không.”

“Con cũng nghĩ vậy,” Isabella nói. “Nhưng nếu mẹ quan tâm, con đã nói là—”

“Không—” Hyacinth ngừng lời, buộc giọng cô giảm thanh; sự kinh hãi vì điều Isabella sắp sửa nói đã khiến giọng cô quá âm ỉ. Cô đằng hắng. “Không phải bây giờ. Không phải ở đây,” cô nói thêm đầy ngụ ý. Trời ạ, con gái cô chẳng có chút ý thức phép tắc gì cả. Nó có quá nhiều ý kiến, và mặc dù Hyacinth luôn ưu ái một phụ nữ có nhiều ý kiến, cô thậm chí còn ưu ái một phụ nữ biết *khi nào* thì nên đưa ý kiến hơn nữa.

Isabella bước ra từ phòng thay phục trang, mặc một bộ váy xinh xắn màu trắng viền xanh lá mà Hyacinth biết nó khinh thường, rồi ngồi xuống cạnh cô trên ghế. “Mẹ đang thì thầm gì vậy?” nó hỏi.

“Mẹ không có thì thầm,” Hyacinth nói.

“Miệng mẹ đã nhúc nhích mà.”

“Thế sao?”

“Thật mà,” Isabella xác nhận.

“Nếu con cần biết, thì mẹ đang gửi lời xin lỗi đến bà ngoại con.”

“Bà Ngoại Violet ạ?” Isabella hỏi, nhìn quanh. “Bà ở đây hả mẹ?”

“Không, nhưng mẹ nghĩ mẹ đáng phải chịu ăn năn.”

Isabella chớp mắt và nghiêng đầu sang bên có ý hỏi. “Tại sao ạ?”

“Suốt gần ấy thời gian,” Hyacinth nói, ghét vì giọng cô nghe thật rũ rượi. “Suốt gần ấy thời gian bà nói với mẹ, ‘Mẹ hy vọng con có một đứa con *y như con...*’”

“Và mẹ có con,” Isabella nói, khiến cô ngạc nhiên với một nụ hôn lên má. “Chẳng phải rất thú vị sao ạ?”

Hyacinth nhìn con gái. Isabella đã mười chín. Nó đã ra mắt vào năm ngoái, thành công vang lừng. Hyacinth khách quan nghĩ nó xinh xắn hơn mẹ nó nhiều. Mái tóc màu vàng đỏ rất bắt mắt, một nét di truyền từ vị tổ tiên lâu đời chỉ có trời mới biết từ phía cha hay phía mẹ. Và những lọn tóc xoắn—ồ,

chúng là tai ách của Isabella, nhưng Hyacinth yêu thích chúng. Khi Isabella còn là một đứa trẻ chập chững tập đi, những lọn tóc quăn đung đưa đẹp hoàn hảo, hoàn toàn hoang dã và lúc nào cũng thú vị.

Và giờ...đôi khi Hyacinth nhìn con gái và thấy người phụ nữ nó đã trở thành, và cô thậm chí còn không thở được vì cảm xúc quá mạnh mẽ thắt chặt trong ngực. Đó là một tình yêu mà cô chưa hề mơ tới, quá mãnh liệt và quá dịu dàng, nhưng con bé cũng làm cô nổi điên.

Như là ngay lúc này.

Isabella đang mỉm cười ngây thơ với cô. Quá ngây thơ ấy chứ, và rồi nó nhìn xuống cái váy phồng trên bộ đầm Hyacinth yêu thích (và Isabella sẽ ghét) và lơ đãng ngắt sợi ruy băng viền màu xanh lá.

“Má Mi?” con bé nói.

Lần này là một câu hỏi, không phải một câu khẳng định, có nghĩa là Isabella muốn gì đó, và (cũng đến lúc rồi) không chắc làm sao để đạt được nó.

“Mẹ có nghĩ năm nay—”

“Không,” Hyacinth nói. Và lần này cô thật sự thẳm gửi một lời xin lỗi đến mẹ cô. Lạy trời, mẹ cô đã phải trải qua chuyện này sao? Những *tám* lần?

“Mẹ còn chưa biết con sẽ nói gì mà.”

“Tất nhiên là mẹ biết con sắp nói gì. Khi nào con mới học được là mẹ *luôn* biết hả?”

“Giờ thì chuyện đó không đúng đâu nhé.”

“Nó đúng hơn là không đúng.”

“Mẹ quá khinh người, mẹ biết không?”

Hyacinth nhún vai. “Mẹ là mẹ con mà.”

Môi Isabella mím lại thành một đường thẳng, và Hyacinth tận hưởng bốn giây thanh bình trước khi nó hỏi, “Nhưng năm nay, mẹ có nghĩ chúng ta có thể—”

“Chúng ta sẽ không đi du lịch.”

Miệng Isabella há ra ngạc nhiên. Hyacinth cưỡng lại ước muốn hét lên khoái chí.

“Làm sao mẹ biê—”

Hyacinth vỗ vỗ lên tay con gái. “Mẹ đã nói với con rồi, mẹ luôn biết. Và dù mẹ chắc chúng ta đều thích một chuyến du lịch, chúng ta sẽ ở lại Luân Đôn trong mùa vũ hội này, và con, cô gái của mẹ, sẽ mỉm cười và khiêu vũ và tìm một người chồng.”

Cắt phần trở thành mẹ con bé đi.

Hyacinth thở dài. Violet Bridgerton hẳn là đang cười, ngay giây phút này. Sự thật là, bà đã cười chuyện đó suốt mười chín năm nay. “Y như con,” Violet thường nói, cười toe toét với Hyacinth khi bà xoa đầu Isabella. “Y như con.”

“Y như mẹ, Mẹ à,” Hyacinth thì thào và mỉm cười, mừng rỡ gương mặt Violet. “Và giờ thì con lại y như mẹ.”

Khoảng một giờ sau. Gareth cũng đã đứng tuổi và thay đổi, mặc dù, chúng ta sẽ sớm thấy là không thay đổi ở những khía cạnh quan trọng...

Gareth St. Clair dựa vào ghế, ngừng lại để thưởng thức rượu brandy khi anh nhìn quanh phòng làm việc. Cảm giác hoàn thành tốt công việc và đúng hạn rất mãn nguyện. Đó là một cảm xúc anh đã quen từ khi còn trẻ, nhưng giờ anh thích thú tận hưởng nó gần như hằng ngày.

Anh phải mất nhiều năm để vực dậy tài chính gia đình St. Clair đến một mức độ đáng nể. Cha anh—anh chẳng bao giờ quen gọi ông ta theo cách khác—đã ngừng trò tiêu xài thả cửa và dịu lại thành một kiểu thờ ơ với gia sản khi ông ta biết sự thật về thân thế của Gareth. Nên Gareth cho rằng nó còn có thể tệ hơn rất nhiều.

Nhưng khi Gareth nhận lấy tước vị, anh khám phá ra mình cũng thừa kế những khoản nợ, văn tự thế chấp, và những ngôi nhà gần như không còn gì đáng giá. Cửa hồi môn của Hyacinth, đã được cân nhắc tăng lên khi họ kết hôn, phải đi một đường dài mới chấn chỉnh lại được tình hình, nhưng dù vậy, Gareth vẫn phải làm việc cật lực và chăm chỉ hơn anh nghĩ để đưa gia đình thoát khỏi nợ nần.

Điều hài hước là, anh thích làm việc.

Ai mà nghĩ được anh, trong tất cả mọi người, lại tìm thấy sự hài lòng trong lao động mệt nhọc? Bàn anh không có vết bẩn nào, sổ kế toán của anh gọn gàng và ngăn nắp, và anh có thể chạm đến bất cứ tài liệu quan trọng nào chỉ chưa tới một phút. Những bản báo cáo tài chính của anh luôn được tính toán đàng hoàng, bất động sản đang trên đà phát triển thịnh vượng, và những người thuê đất khỏe mạnh và làm việc hiệu quả.

Anh uống thêm một hớp rượu, để cho dòng rượu ngọt nóng như lửa chảy xuống cổ. Thiên đường.

Cuộc sống thật hoàn hảo. Thật sự là vậy. Hoàn hảo.

George đang chuẩn bị tốt nghiệp Cambridge, Isabella chắc chắn sẽ chọn được một người chồng trong năm nay, và Hyacinth...

Anh cười khế. Hyacinth vẫn là Hyacinth. Cô đã trở nên trầm tính hơn theo thời gian, hoặc có lẽ làm mẹ đã xoa dịu những cá tính chưa được gọt giũa của cô, nhưng cô vẫn là Hyacinth mạnh miệng, thú vị, hoàn hảo tuyệt vời của ngày trước.

Cô làm anh phát điên phân nửa thời gian, nhưng đó là kiểu phát điên dễ chịu, và mặc dù đôi lúc anh có than thở và gật đầu mệt mỏi với bạn bè khi họ đều cần nhàn về những bà vợ, trong lòng anh vẫn biết mình là người đàn ông may mắn nhất Luân Đôn. Chết tiệt, thậm chí là nhất nước Anh. Nhất thế gian.

Anh đặt ly rượu xuống, rồi gõ ngón tay lên cái hộp được bọc rất trang nhã đang nằm trên góc bàn. Anh đã mua nó từ *Bà LaFleur* sáng nay, cửa hàng bán váy áo mà anh biết Hyacinth không thường ghé qua để khỏi phải ngượng ngùng với những người buôn bán biết rõ từng thứ đồ lót trong tủ áo cô.

Lụa Pháp, đăng ten Bỉ.

Anh mỉm cười. Chỉ một chút lụa Pháp, viền với một lượng đăng ten Bỉ vừa phải.

Nó sẽ trông thật tuyệt trần trên cơ thể cô.

Với những thứ đã có sẵn trên đó.

Anh ngồi dựa vào ghế, tận hưởng giấc mộng. Đêm nay sẽ là một đêm dài thú vị. Có lẽ còn...

Hai hàng lông mày anh nhướng lên khi anh cố nhớ lại lịch trình của vợ anh ngày hôm nay. Thậm chí còn được một buổi chiều dài, thú vị nữa kia. Khi nào thì cô về? Và bọn trẻ có đi cùng cô không nhỉ?

Anh nhắm mắt, tưởng tượng cô trong nhiều trạng thái khóa thân, theo sau là nhiều tư thế rất hấp dẫn, theo sau là nhiều hoạt động *quyến rũ*.

Anh rên rỉ. Cô sẽ phải về nhà *rất* sớm, bởi vì trí tưởng tượng của anh quá linh hoạt để có thể thỏa mãn anh, và—

“*Gareth!*”

Không phải tông giọng ngọt ngào nhất. Giấc mơ gợi tình hấp dẫn đang lâng lâng trong đầu anh biết mất hoàn toàn. Chà, gần như hoàn toàn. Hyacinth trông không có nhã hứng cho một chút vận động buổi chiều khi cô đứng ở ngưỡng cửa, đôi mắt nheo lại và hàm răn đanh, nhưng cô đã ở *đó*, và như thế cũng đã thắng được nửa cuộc chiến rồi.

“Đóng cửa lại đi,” anh thì thầm, đứng lên.

“Anh có biết con gái anh đã làm gì không?”

“Ý em là con gái em đó hả?”

“Con gái chúng ta,” cô nghiêng răng. Nhưng cô cũng đóng cửa.

“Anh có muốn biết không?”

“*Gareth!*”

“Được rồi,” anh thở dài, theo sau là một câu rất bồn phận, “nó đã làm gì?”

Anh đã có cuộc nói chuyện như thế này trước đây rồi, tất nhiên. Không biết bao nhiêu lần mà kể. Câu trả lời thường là việc gì đó có liên quan đến thứ gì đó dính dáng đến hôn nhân và cách nhìn độc đáo của Isabella. Và tất nhiên, sự bức bối không để đâu cho hết của Hyacinth.

Nó hiếm khi đa dạng.

“Để xem, không hẳn là những gì nó đã làm,” Hyacinth nói.

Anh giấu nụ cười. Câu này cũng không phải là không được dự trù.

“Mà là những gì nó không chịu làm thì đúng hơn.”

“Răm rắp nghe lời em á?”

“*Gareth.*”

Anh băng qua khoảng cách giữa họ. “Anh chưa đủ hay sao?”

“Anh nói gì vậy?”

Anh đưa tay ra, nắm bàn tay cô, dịu dàng kéo cô vào người anh. “Anh lúc nào cũng răm rắp nghe lời em,” anh thì thầm.

Cô nhận biết ánh mắt đỏ của anh. “Bây giờ?” Cô vịn người đằng sau cho đến khi có thể thấy cánh cửa đóng. “Isabella đang ở trên lầu.”

“Nó sẽ không nghe thấy đâu.”

“Nhưng nó có thể—”

Môi anh tìm đến cổ cô. “Có một cái ổ khóa trên cửa rồi đấy thôi.”

“Nhưng nó sẽ biết—”

Anh bắt tay vào giải quyết hàng nút trên áo choàng cô. Anh rất giỏi với những nút áo. “Con bé rất sáng dạ,” anh nói, bước lùi lại để thưởng thức thành quả của mình khi lớp vải trượt xuống. Anh *yêu thích* mỗi lần vợ anh không mặc áo sơ-mi.

“Gareth!”

Anh cúi xuống và ngậm một đỉnh ngực hồng hồng trước khi cô có thể phản đối.

“Ôi, Gareth!” Và đầu gối cô yếu lả đi. Chỉ đủ cho anh bế cô lên và đưa cô đến ghế xô-pha. Với những cái gối dựa cực kỳ êm.

“Nữa chứ?”

“Chúa ơi, vâng,” cô rên rỉ.

Anh trượt một bàn tay vào dưới váy cô cho đến khi anh có thể cù cô đến mụ mị. “Dấu hiệu chống đối mới dữ dội làm sao,” anh thì thầm. “Thú nhận đi. Em luôn luôn muốn anh.”

“Hai mươi năm hôn nhân còn chưa đủ thú nhận sao?”

“Hai mươi năm hôn nhân, nhưng anh vẫn muốn nghe từ môi em.”

Cô rên rỉ khi anh trượt một ngón tay vào trong cô. “Gần như luôn luôn,” cô thừa nhận. “Em gần như luôn luôn muốn anh.”

Anh thở dài cho có hiệu ứng, ngay cả khi anh mỉm cười bên cổ cô. “Vậy là anh phải làm việc cật lực hơn nữa rồi.”

Anh nhìn lên cô. Cô đang nhìn xuống anh với một vẻ mặt hóm hỉnh, rõ ràng chỉ là cố gắng ngay thẳng và đứng đắn thoáng qua của cô.

“Cật lực hơn,” cô đồng ý. “Và cũng phải nhanh hơn một chút nữa.”

Anh cười rõ to.

“Gareth!” Hyacinth là một người phụ nữ phóng túng khi họ ở riêng, nhưng cô lúc nào cũng cảnh giác người hầu.

“Đừng lo,” anh nói với một nụ cười. “Anh sẽ yên lặng. Anh sẽ cực kỳ, cực kỳ yên lặng.” Với một cử chỉ dễ dàng, anh cuộn váy cô lên trên eo và trườn xuống cho đến khi đầu anh ở giữa hai chân cô.

“Chính em, em yêu à, mới là người phải điều chỉnh âm lượng.”

“Ô. Ô. Ô...”

“Nữa chứ?”

“Chắc chắn là nữa.”

Anh liếm cô. Cô có vị như thiên đường. Và khi cô ngo nguậy, nó luôn là một đền đáp xứng đáng.

“Ôi trời ơi. Ôi trời...ôi trời...”

Anh mỉm cười trên da cô, rồi vẽ một vòng tròn cho đến khi cô bật ra một tiếng thét nhỏ. Anh thích làm thế này với cô, thích đưa cô, cô vợ tháo vát và nói năng lưu loát của anh, đến trạng thái ngất ngây mất hết lí trí.

Hai mươi hai năm. Ai mà nghĩ được sau hai mươi hai năm anh vẫn chỉ muốn người phụ nữ này, chỉ duy nhất cô, và muốn cô mãnh liệt đến thế?

“Ôi, Gareth,” cô đang thở dốc. “Ôi, Gareth...Nữa đi, Gareth...”

Anh cố gắng gấp đôi. Cô đang đến gần. Anh biết cô rất rõ, biết đường cong và vóc dáng cô, cách cô cử động khi cô bị khuấy đảo, cách cô hít thở khi cô muốn anh. Cô đang gần kề.

Và rồi cô mê man, uốn cong và thở hổn hển cho đến khi cơ thể cô lịm đi.

Anh khẽ cười thầm khi cô đẩy anh đi. Cô luôn làm thế khi cô đã xong, nói rằng cô không thể chịu đựng thêm một sự đụng chạm nào nữa, rằng cô chắc chắn sẽ chết nếu anh không cho cô một lúc để trở lại trạng thái thường.

Anh di chuyển, cuộn quanh người cô cho đến khi anh có thể thấy gương mặt cô. “Nó thật dễ chịu,” cô nói.

Anh nhướn một hàng lông mày. “Dễ chịu?”

“Rất dễ chịu.”

“Đủ để đáp lại không?”

Môi cô cong lên. “Ồ, em không biết nó có dễ chịu *đến mức đó* không nữa.”

Bàn tay anh tìm đến quần. “Vậy là anh phải đề nghị một cam kết diễn lại.”

Môi cô hé ra ngạc nhiên.

“Một sự thay đổi chuyên mục nhỏ thôi, nếu em chịu.”

Cô xoay cổ ra sau để nhìn xuống. “Anh đang làm gì vậy?”

Anh cười toe một cách dâm dăng. “Tận hưởng thành quả lao động của anh.” Và rồi cô thở gấp khi anh trượt vào trong cô, và anh thở gấp vì khoái cảm tột cùng, và rồi anh nghĩ mình yêu cô biết bao nhiêu.

Và rồi anh chẳng nghĩ gì nhiều cả.

Ngày hôm sau. Chúng ta không thật sự nghĩ Hyacinth sẽ bỏ cuộc đấy chứ?

Chiều muộn, Hyacinth trở lại với hoạt động giải lao yêu thích thứ nhì của cô. Mặc dù hoạt động cô yêu thích không phải là tính từ đúng, giải lao cũng không phải là danh từ chính xác nốt. *Cưỡng bách* hẳn là miêu tả hợp lẽ hơn, kể cả khôn khổ, hoặc có thể không ngừng nghỉ. Bất hạnh?

Tất yếu.

Cô thở dài. Nhất định là tất yếu. Một cưỡng bách tất yếu.

Cô đã sống trong ngôi nhà này bao nhiêu năm rồi? Mười lăm năm?

Ta cứ nghĩ đến giờ cô đã phải bỏ cuộc rồi. Chắc chắn người khác thì đã làm thế. Cô phải thừa nhận cô là người cứng đầu lố bịch nhất mà cô biết.

Có lẽ chỉ sau con gái cô. Hyacinth chưa bao giờ nói cho Isabella biết về bộ nữ trang, vì cô biết Isabella sẽ tham gia cuộc tìm kiếm với một sự cuồng nhiệt không lành mạnh ngang ngửa cô. Cô cũng không nói với con trai George, bởi vì nó sẽ nói với Isabella. Và Hyacinth sẽ không bao giờ gả được con bé đó nếu nó nghĩ có một gia tài nữ trang được giấu trong nhà nó.

Isabella sẽ không muốn tìm bộ nữ trang vì giá trị tài sản. Hyacinth biết rõ con gái mình để nhận biết trong một số khía cạnh—có lẽ là hầu hết mọi khía cạnh—Isabella cũng giống như cô. Và cuộc tìm kiếm bộ nữ trang của Hyacinth chưa bao giờ là vì số tiền nó sẽ mang lại.Ồ, cô sẵn sàng thừa nhận cô và Gareth có thể sử dụng số tiền đó (và chỉ vài năm thôi là hết). Nhưng không phải chuyện đó. Đó là vì nguyên tắc. Là vì vinh quang.

Là vì nhu cầu quần bách được nắm trong tay những hòn đá chết bầm đó và lúc lắc nó trước mặt chồng cô mà nói, “Anh thấy chưa? Anh thấy chưa? Mấy năm qua em đâu có điên!”

Gareth đã buông xuôi bộ nữ trang từ lâu. Thậm chí chắc hẳn chúng còn chẳng hề tồn tại, anh đã nói với cô như thế. Chắc chắn đã có người tìm thấy chúng nhiều năm trước. Họ đã sống ở Nhà Clair suốt *mười lăm năm*, trời ạ. Nếu Hyacinth có cơ may tìm ra, thì lẽ ra giờ này cô đã định vị được chúng rồi, vậy thì tại sao cô lại tiếp tục hành hạ bản thân?

Một câu hỏi cực hay.

Hyacinth cắn răng khi cô bò qua sàn phòng tắm phải đến lần thứ tám trăm. Cô biết chứ. Chúa cứu giúp cô, cô biết chứ, nhưng cô không bỏ cuộc lúc này được. Nếu giờ cô từ bỏ, thì mười lăm năm qua là sao chứ? Thời gian lãng phí? Tất cả đều là lãng phí ư?

Cô không thể chịu được ý nghĩ đó.

Hơn nữa, cô thật sự không phải loại người bỏ cuộc, phải không nào? Nếu đúng vậy, nó sẽ hoàn toàn trái ngược với tất cả những gì cô biết về bản thân. Có phải điều đó sẽ có nghĩa là cô đang già đi?

Cô chưa sẵn sàng già. Có thể đó là lời nguyên phải gánh khi là đứa út trong tám người con. Không bao giờ sẵn sàng già đi.

Cô cúi xuống thấp hơn, đặt má lên viên gạch mát trên sàn để có thể nhìn dưới bồn tắm. Không quý bà đã già nào có thể *làm thế này*, phải không nhỉ? Không quý bà đã già nào lại—

“A, Hyacinth, em đây rồi.”

Đó là Gareth, chỗ đầu vào phòng. Anh trông không chút ngạc nhiên khi thấy vợ mình ở một tư thế quái lạ. Nhưng anh nói, “Cũng đã nhiều tháng từ lần cuối em tìm phải không?”

Cô nhìn lên. “Em vừa nghĩ ra một điều.”

“Một điều em chưa nghĩ đến?”

“Đúng vậy,” cô nghiêng rặng bực bội, nói láo tỉnh bơ.

“Kiểm tra đằng sau viên gạch ấy à?” anh lịch sự thăm dò.

“Dưới bồn tắm,” cô miễn cưỡng nói, chỉnh lại thành tư thế ngồi.

Anh chớp mắt, chuyển ánh nhìn sáng cái bồn tắm to. “Em đã dịch chuyển nó sao?” anh hỏi, giọng anh ngỡ ngàng.

Cô gạt đầu. Sức mạnh người ta có thể tập hợp khi có động lực thích đáng thật thần kỳ.

Anh nhìn cô, rồi nhìn bồn tắm, rồi lại nhìn cô. “Không,” anh nói. “Điều đó là không thể. Em đã không—”

“Em đã làm đấy.”

“Em không thể—”

“Em có thể,” cô nói, bắt đầu thấy vui. Đạo này cô ít còn làm anh ngạc nhiên thường xuyên như cô muốn. “Chỉ một vài inch thôi,” cô thừa nhận.

Anh lại nhìn bồn tắm.

“Có lẽ chỉ một inch,” cô nhũn nhặn.

Trong một lúc cô nghĩ anh sẽ chỉ nhún vai và để cô lại tiếp tục gắng sức, nhưng rồi anh khiến cô ngạc nhiên khi nói, “Em có muốn giúp gì không?”

Cô phải mất vài giây mới xác định được ý anh. “Với cái bồn tắm?” cô hỏi.

Anh gạt đầu, bước qua khoảng cách ngắn đến mép bồn tắm. “Nếu một mình em có thể xê dịch nó một inch,” anh nói, “thì chắc chắn hai chúng ta có thể dịch chuyển nó đi xa gấp ba. Hoặc hơn nữa.”

Hyacinth đứng lên. “Em cứ nghĩ anh không tin bộ nữ trang vẫn còn ở đây.”

“Anh không tin.” Anh chống tay lên hông khi anh quan sát bồn tắm, tìm chỗ đặt tay vững chắc nhất. “Nhưng em thì có, và chắc chắn chuyện này phải thuộc lĩnh vực bồn phận của người làm chồng.”

“Ồ.” Hyacinth nuốt xuống, cảm giác tội lỗi vì đã nghĩ anh ít cảm thông. “Cảm ơn anh.”

Anh ra hiệu cho cô nắm lấy một vị trí ở đầu bên kia. “Em nhấc nó?” anh hỏi. “Hay đẩy?”

“Đẩy. Bằng vai em.” Cô chỉ vào một vị trí hẹp giữa bức tường và bồn tắm. “Em đã lèn người vào đó, rồi móc vai vào dưới vành, và—”

Nhưng Gareth đã giơ bàn tay lên để ngăn cô. “Thôi nhé,” anh nói. “Đừng nói với anh. Anh xin em.”

“Tại sao lại không?”

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi trả lời, “Anh không biết chắc. Nhưng anh không muốn nghe cặn kẽ.”

“Thì thôi vậy.” Cô đến chỗ anh đã chỉ và nắm vành bồn tắm. “Dù sao cũng cảm ơn anh.”

“Anh vui—” Anh ngừng lời. “À thì, anh không vui lòng. Nhưng cũng là điều gì đó.”

Cô mỉm cười thầm. Anh đúng là người chồng tốt nhất trên đời.

Dù vậy, sau ba lần nỗ lực, họ nhận ra mình sẽ không xô dịch được bồn tắm theo cách đó. “Chúng ta sẽ sử dụng phương pháp lèn người và đẩy,” Hyacinth tuyên bố. “Đó là cách duy nhất.”

Gareth gạt đầu cam chịu, cong gối và tấn đế giày vào tường, “Nó sẽ rất mất phong cách.”

Hyacinth chẳng có gì để nói về điều đó, nên cô chỉ càu nhàu. Anh có thể giải nghĩa tiếng động đó thế nào là tùy anh.

“Cái này phải được ghi công,” anh thì thầm.

“Anh nói gì?”

“Cái này.” Anh ra hiệu bằng một bàn tay, nó có thể ám ý về bất cứ chuyện gì, vì cô không hoàn toàn chắc chắn anh đang nói về bức tường, sàn nhà, bồn tắm, hay một hạt bụi đang bay trong không trung.

“Sự thể hiện này,” anh nói tiếp, “không hẳn là tầm cỡ, nhưng anh nghĩ, nếu có bao giờ anh quên sinh nhật của em chẳng hạn, thì nó phải có chút tác dụng phục chức cho anh trong lòng em.”

Hyacinth nhướng một hàng lông mày. “Anh không thể làm vì lòng tốt hay sao?”

Anh đưa cô một cái gạt đầu uy nghi. “Anh có thể. Thật ra, anh đang làm thế đây. Nhưng không thể nào biết được khi nào thì—”

“Ôi, trời ạ,” Hyacinth làm bầm. “Anh sống là để hành hạ em phải không?”

“Để giữ cho trí tuệ minh mẫn,” anh nói ân cần. “Được rồi. Chúng ta bắt tay vào chứ?”

Cô gạt đầu.

“Đếm theo anh,” anh nói, khớp vai vào vị trí. “Một, hai...*Ba*.”

Với một cái hít vào lấy hơi và một tiếng rên rỉ, họ cùng dồn tất cả trọng lực vào hành động, và cái bồn tắm ngoan cố trượt trên sàn phòng. Tiếng ồn thật khủng khiếp, cọ sát và rin rít, và khi Hyacinth nhìn xuống cô thấy những vệt xấu xí màu trắng vằn vện trên viên gạch. “Ôi, thôi rồi,” cô thì thầm.

Gareth vặn người đằng sau, gương mặt anh nhăn lại thành một biểu hiện cáu kỉnh khi anh thấy họ chỉ đẩy bồn tắm ra được bốn inch. “Anh cứ nghĩ chúng ta sẽ làm việc hiệu quả hơn chứ,” anh nói.

“Nó nặng mà,” cô nói, khá là không cần thiết.

Trong một lúc anh chẳng làm gì ngoài chớp mắt nhìn phần sàn nhà họ đã làm lộ ra. “Em định sẽ làm gì?” anh hỏi.

Miệng cô nhúc nhích trong một vẻ mặt tiến thoái lưỡng nan. “Em không chắc nữa,” cô thừa nhận. “Kiểm tra sàn phòng, em nghĩ vậy.”

“Em chưa làm vậy à?” Và rồi, khi cô không trả lời trong, ồ, chưa đầy nửa giây, anh thêm, “Trong

suốt mười lăm năm em dọn đến đây?”

“Em đã sờ dọc theo sàn phòng,” cô vội nói, bởi vì rõ ràng cánh tay cô khít với khoảng hở dưới đáy bồn. “Nhưng nó không như kiểm tra tận mắt, và—”

“Chúc may mắn,” anh ngắt lời, đứng lên.

“Anh bỏ đi sao?”

“Em có muốn anh ở lại không?”

Cô đã không nghĩ anh sẽ ở lại, nhưng giờ anh đã ở đây... “Có,” cô nói, ngạc nhiên vì chính câu trả lời của mình. “Tại sao không?”

Anh mỉm cười với cô, và nét mặt đó thật ấm áp, tràn đầy tình yêu thương, và tuyệt nhất là, thân thuộc. “Anh có thể mua cho em một sợi dây chuyền nạm kim cương,” anh nói nhẹ, ngồi xuống trở lại.

Cô đưa tay ra, đặt bàn tay mình lên tay anh. “Em biết anh có thể.”

Họ ngồi trong im lặng đến một phút, và rồi Hyacinth lĩnh đến gần chồng hơn, thở ra thư thái khi cô dựa vào người anh, ngả đầu lên vai anh. “Anh có biết tại sao em yêu anh không?” cô nói nhẹ.

Ngón tay anh đan vào tay cô. “Tại sao nào?”

“Anh đã có thể mua cho em một sợi dây chuyền,” cô nói. “Và anh đã có thể giấu nó.” Cô xoay đầu để hôn lên cổ anh. “Anh đã có thể giấu nó để em tìm ra. Nhưng anh không làm vậy.”

“Anh—”

“Và đừng có nói là anh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó,” cô nói, quay lại để cô có thể xoay mặt về phía tường, chỉ cách có vài inch. Nhưng đầu cô tựa lên vai anh, và anh cũng đang đối diện với bức tường, và ngay cả khi họ không nhìn nhau, bàn tay họ vẫn bện vào nhau, và vì lí do nào đó, tư thế này mang tất cả ý nghĩa cần có của một hôn nhân.

“Bởi vì em hiểu anh,” cô nói, cảm giác một nụ cười lớn dần từ bên trong. “Em hiểu anh, và anh hiểu em, và đó là điều tuyệt vời nhất.”

Anh siết bàn tay cô, rồi hôn lên chóp đầu cô. “Nếu nó có ở đây, em sẽ tìm thấy nó.”

Cô thở dài. “Hoặc cố gắng đến chết.”

Anh cười rục rịch.

“Nó không nên hài hước mới phải,” cô thông báo.

“Nhưng nó vui mà.”

“Em biết.”

“Anh yêu em,” anh nói.

“Em biết.”

Và cô còn muốn gì hơn nữa?

Trong khi đó, cách xa sáu feet...

Isabella đã quá quen với những trò cười của cha mẹ cô. Cô chấp nhận việc họ kéo nhau vào góc tối thường xuyên hơn mức lịch sự. Cô chẳng nghĩ gì về việc mẹ cô là người phụ nữ mạnh miệng nhất ở Luân Đôn hay cha cô vẫn còn quá điển trai đến mức bạn bè cô thờ dài và lắp bắp trước mặt ông. Thật ra mà nói, cô khá là thích thú được làm con gái của một cặp đôi độc đáo đến vậy.Ồ, bên ngoài thì họ đều rất quy củ, chắc rồi, với loại danh tiếng cao quý nhất.

Nhưng sau những cánh cửa đóng Nhà Clair...Isabella biết bạn bè cô không được khích lệ chia sẻ ý kiến như cô. Hầu hết bạn bè cô thậm chí còn không được khích lệ có ý kiến nữa. Và chắc chắn hầu hết các quý cô trẻ mà cô biết không có cơ hội học ngôn ngữ thịnh hành, hay hoãn lại mùa vũ hội ra mắt một năm để đi du lịch.

Cho nên, xét đi xét lại, Isabella nghĩ mình rất may mắn được làm con của cha mẹ, và nếu phải thi thoảng bỏ qua những đoạn Hành Xử Không Phù Hợp Lứa Tuổi—chà, thì cũng xứng đáng thôi, và cô đã học được cách làm ngơ phần lớn biểu hiện của họ.

Nhưng khi cô đi tìm mẹ vào chiều hôm đó—để ưng thuận vụ váy trắng với cái viền xanh nhạt nhẽo—và lại tìm thấy cha mẹ cô trên sàn phòng tắm đang đẩy một cái *bồn tắm*...

Thật đấy, thế là hơi quá đáng, thậm chí đối với một người nhà St. Clair.

Và ai lại đổ lỗi cho cô vì nán lại nghe trộm chứ?

Không phải mẹ cô, Isabella xác định khi cô chồm người tới. Chẳng đời nào Hyacinth St. Clair lại làm điều chính trực và bước đi cả. Người ta không thể sống với bà suốt mười chín năm mà không biết được *tật đó*. Và còn về phần cha cô—chà, Isabella muốn nghĩ ông cũng sẽ ở lại lắng nghe, nhất là khi họ đang tạo điều kiện *thuận lợi* cho cô, khi ngồi đối diện bức tường, lưng xoay về phía cửa, với cái bồn tắm ở giữa.

“Em định sẽ làm gì?” cha cô hỏi, giọng ông kèm theo sự hài hước đặc trưng mà ông dường như dành riêng cho mẹ cô.

“Em không chắc,” mẹ cô trả lời, nghe không giống bà...chà, không phải là không chắc chắn, nhưng nhất định là không chắc chắn như thường ngày, “Kiểm tra sàn phòng, em nghĩ vậy.”

Kiểm tra sàn phòng? Họ đang nói về chuyện gì đây? Isabella nghiêng người tới trước để nghe rõ hơn, vừa đúng lúc cha cô hỏi, “Em chưa làm thế sao? Trong suốt mười lăm năm em dọn đến đây?”

“Tất nhiên em đã sờ thử dưới sàn,” mẹ cô đáp trả, nghe giống bà hơn rồi. “Nhưng nó không giống như kiểm tra tận mắt, và—”

“Chúc may mắn,” cha cô nói, và rồi—*Ôi không! Ông đang rời đi!*

Isabella bắt đầu bò lùi, nhưng rồi chuyện gì đó đã xảy ra bởi vì ông ngồi xuống lại. Cô nhích tới cửa—cẩn thận, cẩn thận nào, ông có thể đứng lên bất cứ lúc nào. Nín thở, cô nhòai người tới trước, không thể rời mắt khỏi mái đầu họ.

“Anh có thể mua cho em một sợi dây chuyền nạm kim cương,” cha cô nói.

Một sợi dây chuyền nạm kim cương?

Một sợi dây chuyền...

Mười lăm năm.

Dịch chuyển một cái bồn tắm?

Trong một cái phòng tắm?

Mười lăm năm.

Mẹ cô đã tìm trong mười lăm năm.

Một sợi dây chuyền nạm kim cương à?

Một sợi dây chuyền nạm kim cương.

Một sợi dây chuyền...

Ôi. Chúa. Ôi.

Cô phải làm gì đây? Cô phải làm gì đây? Cô biết điều mình nên làm, nhưng Lạy Chúa, *làm sao* mà cô làm được điều đó?

Và cô sẽ nói gì đây? Cô có thể nói gì—

Tạm quên chuyện đó trong lúc này đi. Vì mẹ cô đang nói tiếp, “Anh đã có thể mua cho em một sợi dây chuyền. Và anh đã có thể giấu nó. Anh đã có thể giấu nó để em tìm ra. Nhưng anh không làm vậy.”

Có quá nhiều tình yêu trong giọng bà khiến trái tim Isabella nhức nhối. Và có điều gì trong đó dường như gói gọn tất cả con người họ. Dành cho họ, dành cho nhau.

Dành cho con cái họ.

Và đột nhiên khoảnh khắc này trở nên quá riêng tư để nghe lén, thậm chí người nghe lén là cô. Cô lén khỏi phòng, rồi chạy về phòng mình, rơi phịch vào một cái ghế ngay khi cô đóng cửa lại.

Bởi vì cô biết thứ mẹ cô đã tìm từ rất lâu rồi.

Nó đang nằm dưới đáy ngăn bàn của cô. Và nó còn hơn là một sợi dây chuyền. Nó là cả một bộ—một sợi dây chuyền, vòng đeo tay, và nhẫn, một bộ kim cương, mỗi viên được viền ngoài bằng hai viên ngọc xanh tinh tế. Isabella đã tìm thấy chúng khi cô lên mười, được giấu trong một cái hốc nhỏ sau một viên gạch Thổ Nhĩ Kỳ trong phòng tắm ở phòng trẻ. Lẽ ra cô *phải* thuật lại. Cô biết mình phải làm điều đó. Nhưng cô đã không nói ra, và thậm chí cô còn không chắc là tại sao.

Có lẽ bởi vì cô đã tìm ra chúng. Có lẽ bởi vì cô thích có một bí mật. Có lẽ bởi vì cô đã không nghĩ đến chuyện chúng thuộc về một người khác, hoặc có người biết đến sự tồn tại của chúng. Cô chắc chắn không nghĩ mẹ mình đã tìm chúng suốt mười lăm năm.

Mẹ cô!

Mẹ cô là người cuối cùng mà ta nghĩ đang giữ một bí mật. Không ai lại nghĩ xấu cho Isabella khi không nghĩ đến điều này lúc khám phá ra bộ nữ trang—Ồ, *nhất định mẹ mình đang tìm kiếm những cái này, và vì những lí do quanh co nào đó đã chọn không nói cho mình biết.*

Thật vậy, xét cho kỹ thì đây đúng là lỗi của mẹ cô. Nếu Hyacinth chịu nói với cô rằng bà đang tìm bộ nữ trang, Isabella sẽ thú nhận ngay lập tức. Hoặc nếu không ngay lập tức, thì cũng đủ nhanh để thỏa mãn lương tâm mọi người.

Và giờ, nhắc đến lương tâm, lương tâm cô đang đập một hồi trống trận khó chịu trong ngực cô. Nó là cảm giác ray rứt—và xa lạ—nhất.

Isabella không phải là con người dịu dàng và dễ thương, với những nụ cười ngọt ngào và thái độ ngoan ngoãn. Trời ơi, không, cô tránh những cô gái đó như tránh bệnh dịch. Nhưng cô cũng hiếm khi làm một việc khiến mình sau đó cảm thấy tội lỗi, dù có lẽ chỉ vì—và có lẽ chỉ duy nhất vì—những khái niệm về phép tắc và đạo đức của cô luôn-luôn-rất-ít linh động.

Nhưng giờ cô có một cục bثور trong dạ dày, một cục bثور với tài năng khác thường là đẩy nghen lên cổ họng cô. Hai bàn tay cô run rẩy, và cô cảm thấy muốn bệnh. Không phải là phát sốt, thậm chí cũng không đau đớn, chỉ muốn bệnh. Với bản thân.

Thở ra một hơi rời rạc, Isabella đứng lên và bước đến bàn, một đồ gia thất thanh tao phong cách rococo mà bà cố nội cùng tên với cô đã mua từ Ý. Cô đã cất bộ nữ trang vào đó ba năm trước, khi cuối cùng cô cũng dời khỏi phòng trẻ. Cô đã khám phá ra một ngăn bí mật ở mặt sau của ngăn dưới cùng. Điều đó đã không làm cô quá ngạc nhiên; những đồ đạc trong Nhà Clair dường như có một số lượng ngăn bí mật rất khác thường, hầu hết là trong những đồ được nhập khẩu từ Ý. Nhưng nó có lợi và khá là tiện, và thế là một ngày kia, khi gia đình cô đi tham dự một cuộc họp mặt của giới thượng lưu mà họ đã cho rằng Isabella còn quá nhỏ để tham dự, cô lại len lén lên phòng trẻ, lấy bộ nữ trang từ chỗ cất giấu sau viên gạch (mà cô đã đập khít lại), và chuyển chúng đến bàn cô.

Chúng đã ở trong này từ đó đến nay, chỉ trừ dịp Isabella lấy ra đeo thử, nghĩ chúng sẽ rất vừa với bộ váy mới của cô, nhưng *làm sao* cô giải thích với cha mẹ cô được?

Giờ có vẻ chẳng cần đến lời giải thích nào nữa. Hoặc có lẽ là một kiểu giải thích khác.

Một kiểu rất khác.

Ngồi vào ghế, Isabella cúi xuống và lấy bộ nữ trang từ cái ngăn bí mật. Chúng vẫn ở trong cái túi nhung mà cô tìm thấy. Cô đổ chúng ra, để chúng trải ra thật lộng lẫy trên mặt bàn. Cô không biết rõ về bộ nữ trang này, nhưng chắc chắn chúng rất đáng giá. Chúng phản chiếu ánh nắng với một sự kỳ diệu khó tả, mỗi viên đá gần như có thể bắt lấy ánh sáng và rồi phát tán nó đi khắp mọi hướng.

Isabella không muốn nghĩ mình tham lam hay thiên về vật chất, nhưng đứng trước một vật báu như thế này, cô hiểu tại sao kim cương có thể khiến con người trở nên rồ dại. Hay tại sao phụ nữ lại khao khát đến tuyệt vọng có thêm một viên nữa, một viên kim cương nữa to hơn, được đeo gọt tinh xảo hơn cái trước.

Nhưng những cái này không thuộc về cô. Có lẽ chúng chẳng thuộc về ai cả. Nhưng nếu có người có quyền sở hữu chúng, thì đó nhất định là mẹ cô. Isabella không biết làm cách nào hay tại sao Hyacinth

lại biết được sự tồn tại của chúng, nhưng điều đó dường như không quan trọng. Mẹ cô có mối liên hệ với bộ nữ trang này, một hiểu biết quan trọng nào đó. Và nếu chúng có thuộc về một người, thì chúng thuộc về bà.

Miễn cưỡng, Isabella bỏ lại chúng vào túi và rút dây để không thứ nào có thể rơi ra. Giờ cô đã biết mình phải làm gì rồi. Cô biết chính xác điều cô phải làm.

Nhưng sau đó thì...

Sự hành hạ nằm ở phần chờ đợi.

Một năm sau.

Đã hai tháng kể từ khi Hyacinth mở cuộc tìm kiếm bộ nữ trang gần đây nhất, nhưng Gareth đang bận bịu với một vấn đề về bất động sản, và cô chẳng có cuốn sách nào hay để đọc, chà, cô chỉ cảm thấy...ngứa ngứa tay chân.

Chuyện đó xảy ra lúc này lúc nọ. Cô trải qua nhiều tháng mà không tìm kiếm gì cả, nhiều tuần và nhiều ngày mà không hề nghĩ đến chúng, và rồi lại có chuyện xảy ra nhắc cho cô nhớ, khiến cô bắt đầu thắc mắc, và rồi cô lại—ám ảnh và bực dọc, lén khắp nhà để không có ai nhận ra điều cô đang âm mưu.

Và sự thật là, cô thấy ngượng. Không nhất thiết ta nhìn nhận vấn đề như thế nào, cô ít nhất vẫn có chút gì đó như một kẻ ngớ ngẩn. Hoặc là bộ nữ trang được giấu ở Nhà Clair và cô đã chẳng tìm ra chúng mặc cho mười sáu năm tìm kiếm, hoặc chúng đã chẳng được giấu ở đây, và cô đã đuổi theo một ảo tưởng. Cô không thể hình dung được làm sao giải thích điều này cho các con cô, những người hầu chắc chắn nghĩ cô còn hơn là bị điên (họ đều bắt gặp cô lò dò trong một căn phòng tắm lúc này lúc khác), và Gareth—à thì, anh đáng yêu và chiều ý cô, nhưng dù vậy, Haycinth vẫn giữ bí mật những hoạt động của cô.

Như thế thì tốt hơn.

Cô đã chọn phòng tắm ở phòng trẻ cho cuộc tìm kiếm chiều nay. Tất nhiên chẳng vì lí do đặc biệt nào cả, nhưng cô đã kết thúc hệ thống tìm kiếm ở tất cả các phòng tắm của gia nhân (luôn luôn là một nỗ lực đòi hỏi sự tế nhị và khéo léo), và trước đó cô đã hoàn thành cuộc tìm kiếm trong phòng tắm của cô, và thế là phòng trẻ có vẻ là một lựa chọn tốt. Sau lần này cô sẽ chuyển lên vài cái phòng tắm ở tầng hai. George đã chuyển đến nhà riêng của nó và nếu thật sự có một Đức Chúa nhân từ, Isabella sẽ kết hôn sớm, và Hyacinth sẽ không phải lo lắng có người bắt gặp cô khi cô chích, cạy, và hằn là lồi gạch bông ra khỏi tường.

Hyacinth chống hai tay lên hông và hít sâu khi cô quan sát căn phòng nhỏ. Cô luôn thích căn phòng này. Cách xếp gạch theo phong cách Thổ Nhĩ Kỳ, hoặc chí ít cũng có vẻ như vậy, và Hyacinth phải công nhận những người ở phương Đông hẳn là thích cuộc sống ít thanh bình hơn người Anh, bởi vì

màu sắc của nó không bao giờ khiến cô có tâm trạng không tốt—màu xanh vương giả và màu xanh ngọc mơ màng, với những đường sọc vàng và cam.

Hyacinth đã đến miền Nam nước Ý một lần, đi biển. Nó trông như căn phòng này, tươi sáng và lấp lánh mà những bờ biển ở Anh chẳng bao giờ có được.

Cô nheo mắt nhìn những đường ron, tìm vết nứt hoặc chỗ lõm, rồi bò xuống nền nhà để làm cuộc kiểm tra những viên gạch ở dưới thấp như thường lệ.

Cô không biết mình hy vọng sẽ tìm thấy gì, thứ gì mà cô còn chưa khám phá ra trong ít nhất là, ồ, cả tá lần cô tìm ở đây, sẽ xuất hiện.

Nhưng cô phải tiến lên. Cô phải làm vậy bởi vì cô đơn giản là không có lựa chọn nào khác. Có điều gì đó bên trong cô không chịu từ bỏ. Và—

Cô ngừng tay. Chớp mắt. Cái gì thế nhỉ?

Chậm chậm, bởi vì cô không thể tin được mình đã tìm ra cái gì mới—đã cả chục năm nay rồi từ khi những cuộc tìm kiếm của cô được giãn cách lâu hơn, cô nhào tới.

Một vết nứt.

Nó rất nhỏ. Chỉ mờ mờ. Nhưng nhất định là một vết nứt, chạy từ sàn phòng lên tận đỉnh viên gạch đầu tiên, dài khoảng sáu inch. Đó không phải thứ hầu hết mọi người sẽ nhận thấy, nhưng Hyacinth không như hầu hết mọi người, và dù nghe có đáng buồn thì cô cũng đã gần như có một sự nghiệp khám nghiệm phòng tắm.

Bực mình vì không thể lại gần hơn, cô chỉnh lại tư thế quỳ trên bắp tay và đầu gối, rồi đặt má xuống nền. Cô chọt vào viên gạch ở bên phải vết nứt, rồi bên trái.

Chẳng có gì xảy ra.

Cô móc móng tay vào mép vết nứt, và cạo nó ra. Một mẫu vữa thạch cao nhỏ nhét vào móng tay cô.

Một sự phản kích kỳ lạ bắt đầu tích tụ trong ngực cô, thất lại, xôn xao, khiến cô gần như không thể hít vào.

“Bình tĩnh lại,” cô thì thầm, thậm chí những từ đó cũng bật ra run rẩy. Cô chộp lấy cái vò cô luôn mang theo bên mình khi đi lung sục. “Nó hẳn là không có gì hết. Hẳn là—”

Cô đâm cái vò vào vết nứt, nhất định là mạnh bạo hơn cần thiết. Và rồi cô xoáy. Nếu một trong những viên gạch đã bị nói lỏng, lực quay sẽ làm nó bật ra, và—

“Ồ!”

Viên gạch bật ra theo đúng nghĩa đen, đập trên sàn với một tiếng lanh canh. Đằng sau là một cái hốc nhỏ.

Hyacinth nhắm chặt mắt lại. Cô đã chờ cả cuộc đời cho giây phút này, và giờ cô thậm chí còn không thể nhìn. “Làm ơn,” cô thì thầm. “*Làm ơn.*”

Cô thò tay vào trong.

“Làm ơn. Ôi, làm ơn đi.”

Cô chạm phải vật gì đó. Một vật mềm. Như nhung.

Cô kéo nó ra bằng những ngón tay run rẩy. Đó là một cái túi nhỏ, được thắt gút lại bởi một sợi dây lụa.

Hyacinth từ từ thẳng người lên, ngồi xếp chân theo kiểu Ấn Độ. Cô trượt một ngón tay vào túi, banh miệng túi ra, nó đã được thắt lại.

Và rồi, với bàn tay phải, cô dốc ngược nó lên, đổ những thứ bên trong vào tay trái.

Ôi Chúa ơ—

“Gareth!” cô hét lên. “Gareth!”

“Mình làm được rồi,” cô thì thầm, ngậy người nhìn xuống nhúm nữ trang giờ đang đổ tràn trong bàn tay trái. “Mình đã làm được.”

Và rồi cô rống lên.

“MÌNH ĐÃ LÀM ĐƯỢC!”

Cô choàng sợi dây chuyền quanh cổ, vẫn nắm chặt vòng tay và nhẫn trong tay.

“Mình đã làm được, mình đã làm được, mình đã làm được.” Giờ thì cô đang hát, nhảy lên nhảy xuống, gần như đang khiêu vũ, gần như khóc thét. “Mình đã làm được!”

“Hyacinth!” Là Gareth, hót hơ hót hải chạy bốn tầng cầu thang hai bậc một.

Cô nhìn anh, và cô có thể thề mình cảm giác được đôi mắt đang sáng rực rỡ. “Em đã làm được!” Cô cười, gần như mất trí. “Em đã làm được!”

Trong một lúc anh chẳng thể làm gì hơn là nhìn chăm chăm. Gương mặt anh trở nên đờ đẫn, và Hyacinth nghĩ anh không đứng nổi.

“Em đã làm được,” cô nói lần nữa, “em đã làm được.”

Và rồi anh nắm bàn tay cô, lấy cái nhẫn, và trượt nó lên ngón tay cô. “Em đã làm được,” anh nói, nghiêng người để hôn lên ngón tay cô. “Em đã làm được.”

Trong khi đó, ở tầng dưới...

“Gareth!”

Isabella nhìn lên từ cuốn sách cô đang đọc, liếc mắt lên trần nhà. Phòng cô ở ngay dưới phòng trẻ, thật ra, gần như thẳng hàng với phòng tắm.

“Mình đã làm được!”

Isabella quay lại với cuốn sách.

Và cô mỉm cười.

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>